

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

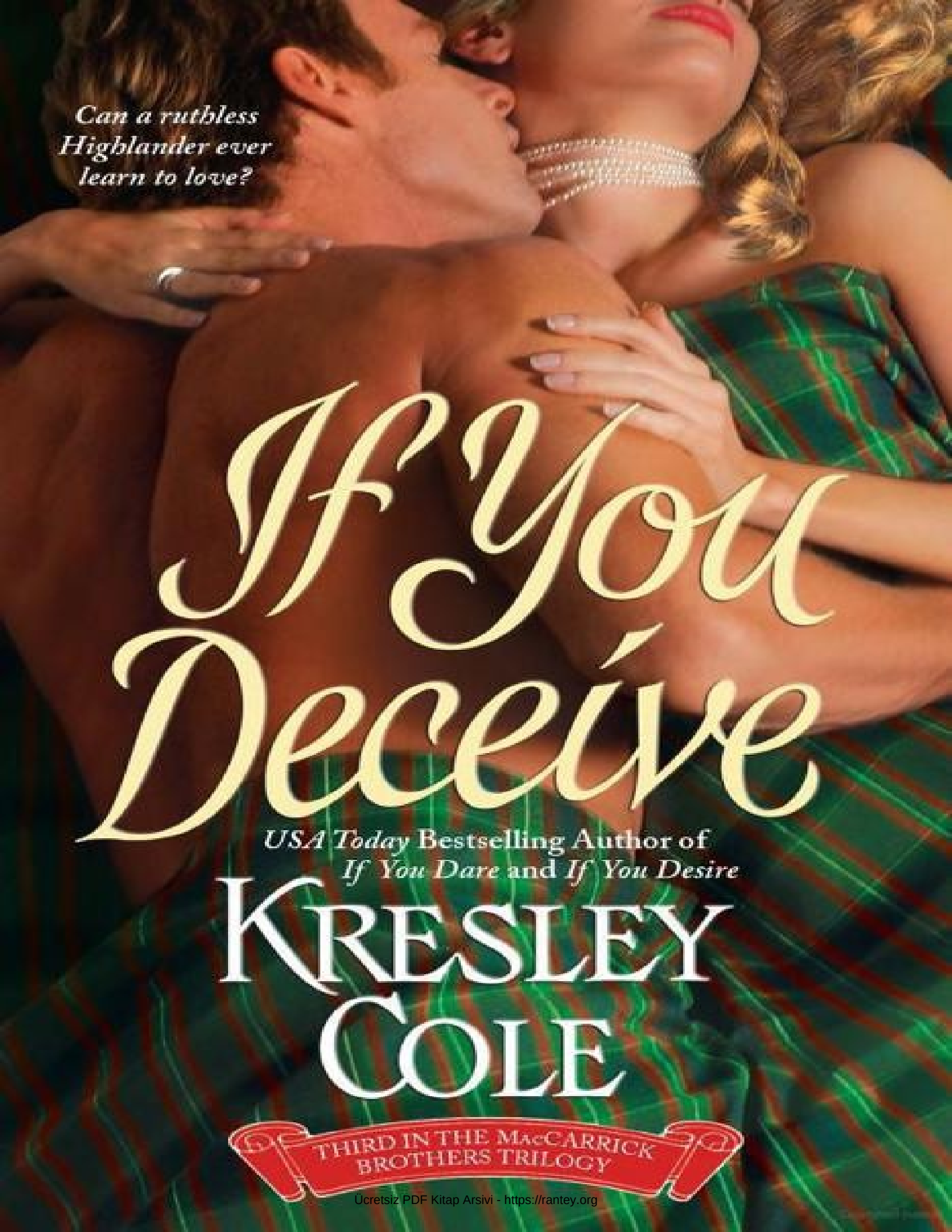
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*Can a ruthless
Highlander ever
learn to love?*

If You Deceive

*USA Today Bestselling Author of
If You Dare and If You Desire*

KRESLEY
COLE

THIRD IN THE MACCARRICK
BROTHERS TRILOGY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

If You Deceive

KRESLEY COLE

CEP KİTAPLARI

New York Londra Toronto Sidney

"Seni sağ salim çıkaracağım... bir öpücük için."

İskoçyalı dışarıda olanlarla ilgili hiçbir endişe belirtisi göstermedi. "şimdi bir öpücük, ya da daha sonra," diye devam etti.

"Oh, çok iyi." Maddy parmaklarını onun boynunun arkasına dolamak için uzandı. Onu aşağı çekti ve dudaklarını kısa bir süreliğine onunkilerin köşelerine bastırdı.

Bir kez tamamen ayağa kalktı. "Ah, *aingeal*, bu çok tatlıydı, buna şüphe yok. Ama aklımdaki tam olarak bu değildi." Sert avucunu kızın ensesinde gezdirdi. "Derin, ıslak bir öpücük istiyorum. Nefes nefese kalana kadar."

"Nefes nefese mi?" diye mırıldandı. "*Gerçekten mi?*" Ne kadar... i gıcıklayıcı.

Diğer eliyle kızın yüzünü okşadı ve başparmağını kızın alt dudağında gezdirdi. "Sadece sana göstermek daha kolay olacak...."

Kresley Cole'a övgüler!

"Romantizmin en hızlı yükselen yıldızlarından biri!"

-*Romantic Times*

"Kendine has büyüleyici tutkusuyla Kresley Cole bu türün yıldızı olmaya aday!"

-The Romance Readers Connection

"Kresley Cole bir usta gibi yazıyor!"

-Romance Junkies

Ve romanları için övgüler...

EĞER CESARETİNİZ

VARSA

***Romantic Times* Dergisi Eleştirmenlerin Seçimi Ödülü Sahibi**

"Klasik romantik macera... *Eğer Cesaretin Varsa* sizi soluksuz bırakacak!"

-*New York Times* çoksatan yazarı Julia Quinn

"Cole'un sesi güçlü ve sürükleyici ve *If You Dare* onun "Şimdiye kadarki en acımasız!"

-*New York Times* çoksatan yazarı Linda Lael Miller

"Okuyucuyu kavuracak bir sıcaklık yaratan, cızırtılı bir hikaye."

- "Her kalbi tatmin

edecek, tutkulu ve aksiyon dolu bir aşk romanı." -Reader to Reader

-Fresh Fiction

KÖTÜLERE HUZUR YOK

***Romantic Times* Dergisinin En İyi Seçimi**

"Büyük yetenek Cole'un sansasyonel yeni paranormal kitabında cızırtılı seks ve yüksek riskli macera var!"

-*Romantic Times*

"Kresley Cole, *Karanlıktan Sonra Ölümsüzler* serisinin en yeni üyesiyle yine tüyler ürpertici, macera dolu ve tutkulu bir aşk romanı yazıyor."

-Romance Reviews Today

BAŞKA HIÇBİR ŞEYE BENZEMEYEN BİR AÇLIK

***USA Today*'in en çok satan kitabı**

"Tartışmasız hayranlık uyandıran bir romantizm!"

-Okuyucudan Okuyucuya

Değerlendirmeler "With yoğun Eylem, şeytanca tutkulu seks, ve büyüleyici karakterler, *Başka Hiçbir Açlığa Benzemeyen Bir*

Açlık okuyucuları şaşırtıcı ve

yaratıcı alternatif gerçeklik."

-*Romantic Times* (Top Pick)

"Eşsiz bir romantizm - gerçekten kendi başına duruyor!"

-Sherrilyn Kenyon, *New York Times* çoksatan yazarı

"Sıradan bir romantik kitap değil... Güçlü bir deneyim!"

-The Best Reviews

ZEVKİN BEDELİ

***Romantic Times* Dergisinin En İyi Seçimi**

"Muhteşem bir okuma! Cinsel gerilim baştan sona sizi içine çekiyor."

-*New York Times* çoksatan yazarı Virginia Henley

"Seksi ve orijinal! Kaçırılmaması gereken şehvetli bir ada ateşi."

-*New York Times* çoksatan yazarı Heather Graham "Bu muhteşem, unutulmaz ve son derece romantik romanın tadını çıkarın."

-*Romantic Times*

TÜM ZEVLERİN KAPTANI

***Romantic Times* Dergisi Eleştirmenlerin Seçimi Ödülü Sahibi**

"Sayfaları her çevirişinizde sizi heyecanlandıracak, duygu yüklü bir hikâye."

-Reader to Reader Reviews

"Heyecan verici.... Kresley Cole, dünyanın en tehlikeli ve tutkulu açık denizlerde."

-*New York Times* çok satan yazarı Joan Johnston

"Hızlı tempoluEylem, baş döndürücü cinsel gerginlik, buharlı tutku....

Sayfalardan heyecan verici bir enerji yayılıyor... çok zeki ve küstah."

-*Romantic Times*

Kresley Cole tarafından yazılan kitaplar

Tüm Kaptanı Zevkin Bedeli

Başka Hiçbir Şeye

Benzemeyen Bir Açlık

Kötülere Dinlenme Yok

Eğer Cesaretin Varsa

Eğer Arzu Ederseniz

Cep Kitapları'ndan temin edilebilir

If You Deceive

KRESLEY COLE

CEP KİTAPLARI

New York Londra Toronto Sidney

POCKET BOOKS, a Division of Simon & Schuster, Inc.
1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2007 Kresley Cole

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

Bilgi için adres Pocket Books İştirak Hakları Departmanı, 1230 Avenue of Americas, New York, NY 10020

POCKET ve kolofon Simon & Schuster, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

ISBN-13: 978-1-4165-5648-0

ISBN-10: 1-4165-5648-6

ISBN: 978-1-4165-5648-0

Bizi World Wide Web'de ziyaret edin:

<http://www.SimonSays.com>

Okuyuculara adanmıştır...

MacCarricks'i sizinle paylaşmama izin verdiğiniz için.
Teşekkür ederim ve hepinize en içten dileklerimi sunarım.

Teşekkür

Florida Üniversitesi araştırma kütüphanelerinin harika çalışanlarına teşekkür ederim. Bu adamlar *her şeyi* biliyor ve pek çok kaynakta gezinmeme yardımcı oldular: kurguyu zenginleştirmek için büyüleyici ayrıntılarla dolu belirsiz metinler, Viktorya dönemi günlükleri

-İlgilendiğim dönemin birinci şahıs anlatımlarıyla, ve otantik tarihi ortamlar için haritalama ve görüntüleme. Yardımlarınız için çok teşekkür ederim.

*İyi bir kadının aşkı için mi?
Benim gibi kötü bir adamı
kurtarmak için mi?
Asla... Çünkü benim kadar iyi ve kötü bir
kadın daha doğmadı.*

-ETHAN ROSS MACCARRICK,

MACCARRICK KLANI
LAIRDİ, KAVANAGH'IN SEKİZİNCİ KONTU

*Çalmadım, yemin ederim!
Sanki hiçbir şey cebinize düşmezmiş gibi!*

-MADELEINE ISOBEL VAN ROWEN,

SİNSİ HİRSİZ, FIRSATÇI

Önsöz

Iveley Hall, Buxton, İngiltere
İlkbahar 1846

Ethan MacCarrick, yatmak üzere olduğu sıkılmış karısının güzel bir kız *olabileceğini* düşündü.

Ancak bu en iyi tahmindir. Şu anda, kadınların cazibesinin en büyük dengeleyicisi olan viski yüzünden görüşü bozulmuştu. Evine doğru rüzgârla savrulan yarım saatlik yolculuktan sonra bile sarhoştur; aslında daha da kötüleşiyor gibiydi.

Ceketini çıkarıp zengin yatak odasındaki divana doğru fırlatıp ıskalarken, kadının güzelmiş gibi *davrandığından* emin oldu. Kafası karışırken bile kadında, erkeklerin ancak adil olduğu takdirde tahammül edebilecekleri yüzeysel bir aptallık sezmişti. Ayrıca, Buxton meyhanesinin karanlık salonunda ona evlenme teklif ederken kendinden emindi, bu gece onunla buluşacağından hiç şüphesi yoktu.

Fransız aksanı vardı ve uzun boyluydu, diye düşündü, gerçi şimdi yaslanmıştı ve tanıştıklarında sadece kısa bir süre yanında durmuştu. Kadının ona pahalı parfümlü bir not uzatarak evinin yolunu tarif etmesine, ihtiyatlı olup olamayacağını sormasına ve ona ne yapmayı planladığını mırıldanmasına yetecek kadar uzun süre birlikte olmuşlardı.

Ethan yirmi üç yaşında kırmızı kanlı bir erkekti ve onun için hazırladığı kötü planlar tam da ona göre idi.

Adam geniş odayı geçip viski servisine yöneldiğinde, kadın yatağın üzerinde dizlerinin üzerine çöktü. "Hizmetçim ve ben çıktıktan on beş dakika sonra mı ayrılmak için bekledin?" Kocasının seyahatinden döndüğünde bu patavatsızlığı duyabileceğinden korkuyordu.

Ethan kendine bir içki servis etti. "Evet, bekledim." Zaten onunla seyahat etmezdi. Bir tırmanın ilk kuralı nedir? Yatmak üzere olduğun bir kadınla buluşmaya her zaman kendi atınla git ki istediğin zaman ayrılabilersin. Yoksa gece boyunca sana yapışmak isteyeceklerdir.

Ethan yapışkan kadınlardan *nefret ederdi*.

"Buraya gelirken seni gören oldu mu?" diye sordu.

"Hayır, hiç kimse."

"Çünkü kocamın bunu duymasına izin veremem."

"Yeter!" Kadın şimdiden adamın sinirlerini bozmaya başlamıştı ve adam onu henüz kullanmamıştı bile. "Sen sahip olduğum ilk evli kadın değilsin," diye cevap verdi.

dürüstçe. "Bunu daha önce birçok kez yaptım."

"Elbette, eminim öyledir," dedi aceleyle. Sonunda ona doğru , mırıldandı, "Çok yakışıklı bir genç şeytansın Ethan. Çok uzunsun. Çok güçlüsün."

Kadının kendi adını kullanması üzerine kaşlarını çatarak içti. Meyhanede kulağına fısıldarken, dizlerinin üzerinde onu derinlemesine emdiğini anlatırken onunkini tam olarak yakalayamamıştı. "*Genç* şeytan mı? Benden çok daha yaşlı olduğun izlenimini edinmedim," dedi yatağa ulaştığında.

Güldü. "Sadece birazcık." Yüz hatları artık daha netti. Yeterince hoş bir kadındı. Belki otuzlu yaşlarının başındaydı. "Ne istediğimi bilecek kadar yaşlıyım ve seni gördüğümde, sana sahip olmam gerektiğini anladım." İçkisini ondan aldı ve yatağın başucundaki masaya koydu. "Ama bahse girerim kadınlar kendilerini sana atıyorlardır, değil mi?"

"Gittiğim her yerde," dedi, kibrini gizleme zahmetine girmeden. Bu doğrudu. Genç ve zengin bir lorddu ve kadınlar onun görünüşünden hoşlanıyordu. Ve o ne kadar sarhoş ve zalim olursa, onu o kadar çok istiyorlardı.

"Yani bu gece ben olmasaydım, meyhaneden başka bir kadın da olabilirdi, öyle mi?"

"Kolayca," diye cevap verdi. Oradan ayrıldığında, düşüncelere daldığı kuzguni saçlı barmaid ona kırılgan bir ifade takınmıştı. Kız kardeşi de öyle. Sanki umurunda değilmiş gibi omuz silkmmişti. Çünkü umurunda değildi. "Bir ya da iki kadın."

"O zaman neden ben?" diye sordu karısı nefes nefese, onun vermeyeceği bir iltifat için.

"Evli kadınları daha çok seviyorum, onları daha uygun buluyorum." Onlardan bir daha haber alamadı. Evli bir kadın, hafızasındaki pek çok kadından biri olarak kolayca geçmişte kayboldu - olması gerektiği gibi. Ve eğer kocası boynuzlanacak kadar zayıf ve aptalsa, o zaman bunu hak ediyordu ve Ethan da bunu yerine getirecekti.

"Yani ben sadece bir kolaylık mıyım?" Becerikli parmaklarıyla gömleğinin düğmelerini açmaya başlarken sahte bir surat ifadesi takındı.

"Evet, kesinlikle."

Duygusuz davranışı onu heyecanlandırıyor gibiydi. "Adımı aksanıyla söyle," diye fısıldadı.

"Doona know it."

Gülümsedi. "Ben Sylvie-"

"ihtiyacın yok," diye sertçe sözünü kesti ve kadının arzuyla soluk soluğa kalmasına neden oldu.

Yataklarında soğuk, otoriter bir erkekten hoşlanan kadınlara alışkındı ama kadının ondan daha kötü olmasını isteyebileceğini hissetti. Buraya tek başına gelirken durumu düşünecek vakti olmuştu ve sarhoş zihni onda doğru olmayan bir şeyler olduğunu söylüyordu.

Parfümü rahatsız ediciydi ama dün gece birlikte olduğu kadınınkinden daha fazla değildi. Kadın uzun boylu, şehvetli ve siyah saçlıydı; normalde onu cezbeden bir tipti. Yine de göğsünü yalayıp tişörtünü vücudundan uzaklaştırırken, onda yine itici bir şeyler olduğunu fark etti.

İnsanlar uzun zamandır Ethan'ın bir hayvandan daha fazla duyguya sahip olmadığını söylüyordu. Şu anda saf içgüdüleri ona onu almamasını söylüyordu. Kızın ağzı göğsünden göbeğine doğru inerken kaşlarını çattı, hedefi açıktı.

Ancak mesaj, viskiden ve aşağıdaki iş vaadinden daha yüksek olabilir mi?

Evet, öyle. Adam kadının parmaklarını pantolonundan çekti ve sendeleyerek geri çekildi. "Ne yapıyorsun?"

"Ben gidiyorum." Gömleğini almak için eğildiğinde dengesini kaybetti ama hemen kendini topladı. Son zamanlarda çok fazla içtiğini biliyordu. Acı çeken bir ailenin en büyük kardeşi ve reisiydi ve bunun sorumluluğu ve bunu değiştirememek, ona kimsenin tahmin edemeyeceği kadar ağır geliyordu.

Ama içki içmesi hiçbir işe yaramıyordu.

"Gitmek mi?" diye bağırdı. "Ciddi olamazsın."

Adam başıyla onayladı.

"O zaman neden buraya geldin? Ben ne yaptım?"

"Bir şey yok." Ceketini hangi cehennemde düşürmüştü? "Sadece artık umursamıyorum."

"Bana ne istediğini söyle, ben de yapayım. *Ne* istersen," diye ağlamaklı bir sesle ekledi ve adamın tiksintiyle ürpermesine neden oldu.

Bir yapışkan.

Ona dönerek, "Senden *bir şey* istemiyorum. Artık istemiyorum."

"Bunu yapamazsın!" Ayağa fırladı ve ona doğru hışım ile yürüdü. "Beni satın aldığınız bir kadın gibi geçip gidin." Öfkesi, sesindeki zarif Fransız tonunu daha keskin, daha yaygın bir aksana dönüştürmüştü. Ethan benzerini daha önce de duymuştu; alt sınıftan birinin aksanıydı bu. "Başıboş bir fahişe gibi!"

"Eğer ayakkabı uyarsa..."

"Kimse bana bu şekilde davranamaz, şimdi değil. *Hiç kimse!*" Kız onun önüne fırladı. Adam bir kez daha ona döndü ve kadın yine aynı şeyi yaptı, onu kışkırttı. Şimdiden gitme kararında haklıydı. "Bunun için seni kırbaçlayacağım!"

Sonunda ceketini fark etti. "Çekil yolumdan." "Seni kendim kırbaçlayacağım!"

"Öfke, öfke, haspa." Alaycı bir ifadeyle ona baktı. "Şimdi seni *gerçekten* becermeyeceğim."

Kadın çığlık atarak ona doğru uçtu ve adam onu kendisinden uzaklaştıramadan tırnakları yüzünü tırmaladı. Kolunu yanağına bastırdı ve beyaz ketene karşı kıpkırmızı olduğunu gördü. "Seni lanet olası kaltak! Neye sebep olduğunu bilmiyorsun."

Adam kapıya yöneldi, ama kadın adamın sırtına vurarak "Sana ne yapabiliyordun biliyor musun?" diye bağırdı.

Ethan arkasını döndüğünde yüzü gözyaşlarıyla dolmuş, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Bana bir daha dokunursan, hayır cevabını kabullenemeyen çılgın sürükleri tokatlamama kuralımı çiğnerim."

"Yap o zaman!" Yüz ifadesi heyecanla parlamış mıydı?

Onu korkutup rahat bırakmasını sağlamak için, elinin tersiyle vuracaktı gibi yaptı- Kapı çarparak açıldı.

Orada kır saçlı, öfkeli bir adam duruyordu. *Yaşlanan koca olmalı*, diye düşündü Ethan elini indirirken yorgun bir nefes vererek. *Şafakta tabancalar ve ellerimde bir ölüm daha.*

"Bana zorla sahip olmaya çalıştın!" diye feryat etti karısı, gözyaşları hâlâ akıyordu.

Ethan bakışlarını onun üzerinde gezdirdi. "Delirdin mi sen kadın? Beni buraya sen davet ettin!"

Kapı aralığını daha fazla adam doldurdu, sertleşmiş olanlar, uşaklar. Sarışın bir dev, yaşlı kocanın yanında, neredeyse daha öfkeli görünüyordu.

"Asla!" diye bağırdı. "Bu gece beni handan eve kadar takip etmiş olmalı."

Kocası gözlerini Ethan'ın yüzüne dikti. Ethan bir elini yanağında gezdirdi. "Ah, lanet olsun," dedi yorgun bir sesle. "Gitmek istediğimde beni tırmaladı." Ethan hâlâ sarhoş olmasına rağmen bunun kulağa ne kadar saçma geldiğini o bile fark etmişti.

"Sylvie, yaralandın mı?" *Kocas* buna bir can simidi gibi sarılıyor.

"Ciddi olamazsın. Yalan söylediğini görmüyor musun?" Ethan iğrenmiş bir ses çıkardı. "Cadı beni buraya çağırdı, yemin ederim-"

"Hayır," diye camı çatlatacak kadar yüksek sesle feryat etti. "Bana tecavüz etmeye çalıştı ama ona karşı koydum. Yüzünü görüyor musun?"

Ethan ona öfkeyle bakarken bir yandan da adama, "Hana sor, oradaki herhangi birine sor. Beni o davet etti." Ama ihtiyatlı davranmıştı. Acaba koridorda ona yaklaştığı o kısa anlarda müşterilerden herhangi biri onları birlikte görmüş olabilir miydi?

Kadın başını sertçe salladı. "Hizmetçim handa ve eve geldiğimizde benimleydi. Flora'ya sor! Ona sor!" Elinin tersiyle alnına dokunarak yatağın kenarına çöktü. "*Tanrım*," diye fısıldadı, "*çok korkmuştum*."

Ethan şaşkınlıkla ağzı açık kaldı. *Tanrım*, o iyi-

Yaşlı adam bir feryatla Ethan'a saldırdı. Alışkanlık devreye girdi. Ethan bir yumruk atarak burnunu kırdı, kan fişkırdı.

"Bunun için seni Newgate'de göreceğim!" diye kükredi kocası. yüz.

Ethan'ın bir şeyi hatırlaması önemliydi. Neydi o?

"Lanet , bu kadına hiçbir şey yapmadım... ve şeyi o kışkırttı."

"Yakalayın onu!" diye emretti yaşlı adam adamlarına.

O anda Ethan'ın aradığı cevap aklına geldi ve ceketine doğru atıldı.

Bir darbe kafatasının arkasına çarptı. Yüzü yere çarptı. Yumruklar tekrar tekrar yağdı, bağırsaklara tekmeler.... Karanlıkla olabildiğince uzun süre savaştı; açıklamak zorundaydı, kendini savunmak zorundaydı.

Orospunun kocasına ağıladığını belli belirsiz duydu, bu iş mahkemeye taşınırsa ortaya çıkacak skandaldan endişe ediyordu... itibarları, konumları... onun gücüne sahip başka kocalar bu işi kendileri hallederdi.

Ethan ülkenin bu izole bölgesinde lordların kendi başlarına birer varlık olduklarını, istedikleri takdirde kendi kanunlarını koyduklarını ve her zaman kara işler yapmaya hazır uşakları olduğunu biliyordu. Bırakın yabancıları, yabancıardan bile nefret ederlerdi.

Kurtuluşu olan not, ceketinin cebinde, birkaç adım ötesinde duruyordu. Konuşmaya çalıştı ama sadece acı içinde homurdanabildi. Nota uzanma çabası göğsüne bir tekme yemesine neden oldu.

Gözlerini zorla açtığında, kadının histerik bir şekilde ağladığını ve kendi yalanlarına inanmış gibi göründüğünü gördü. "Sen ve Brymer gidince kolay bir hedef oldum."

Boynuzlanmış adam onu yatıştırıyor, paltosuna sarıyordu. "Seni asla terk etmemeliydim-"

"O şeytan benimle birlikte evdeydi, *Maddy* ile birlikte!" diye ekledi anlamlı bir şekilde. Bu Maddy her kimse, ondan bu bağlamda söz edilmesi bile yaşlı adamın bakışlarını Ethan'a çevirmesine neden oldu. Öfkeden aptallaşmış, gözleri buğulanmış gibi görünen adam, bu işi kendi başlarına halledeceklerini, kimsenin bilmesine gerek olmadığını söyledi. Ethan içinden gerçek bir korku dalgasının geçtiğini hissetti.

İskoç piçin yaşadığı sürece başka bir kadına tecavüz edemeyeceğinden emin olacaktı.

Kastrasyon. Ethan'ın vücudundan soğuk terler boşaldı; ona bıçak çekeceklerdi.

Yaşlı adam tereddüt etti, sonra başını salladı. "Brymer, onu arkaya götür. Bittiğini görün."

Bu Brymer, gözlerinde öldürücü bakışlar olan devdi. "Benim için bir zevk olacak." Ethan'ı ayağa kaldırdı ve çenesine cezalandırıcı bir darbe indirdi. Ethan darbeyi savuşturmaya çalıştı ama karanlık onu yuttu....

Bileklerine dolanmış bir ipin ısırtısıyla uyandı. Kemik derinliğinde bir ağrı omuzlarından sıkılı parmaklarına kadar yayılıyordu. Gözlerini açmaya çalıştı -sadece şişmiş bir kapak görmesine yetecek kadar açılabilirdi- ve kendini bir tür ahırın kirisine asılmış halde buldu. Kanla ıslanmış bir tıkaç ağzını dolduruyordu.

Ethan uzun boylu, iri yarı bir adamın, ağırlığının altında bükülmek üzere olan bir taburenin kenarında oturduğunu gördü. Ethan'a kaçamak ve suçlu bakışlar atarken etli bacakları gergin bir enerjiyle zıplıyordu. Adam biliyordu. Ethan'a haksızlık yapıldığını biliyordu. Elbette karısı daha önce de böyle şeyler yapmıştı. Ethan ağzındaki tıkaçın arkasından bağırdı ve nottan bahsetmek için çığınca çırpındı.

Arkasından bir kapının gıcırdayarak açıldığını duydu. Brymer, "Henüz uyanmadı mı, Tully?" diye sordu.

Tully iri gövdesini ayağa kaldırarak, "Sadece biraz," dedi. "Düşünüyordum da... belki birimiz hana gitmeli ve birkaç soru sormalı."

Brymer, "Van Rowen onun üzerinde bir iş yapmamızı istiyor," dedi. "Biz de bunu yapacağız." Brymer bunun için hevesliydi.

Van Rowen. Bu isim neden tanıdık geliyordu? Ethan bu işten sıyrıldığında Van Rowen'ı öldürecek, çıplak elleriyle parçalara ayıracaktı. Adamın kendisinin ve tüm ailesinin başına neler getirdiğinden haberi bile yoktu-

Ethan kınından çıkarılan bir kılıcın kusursuz sesini duydu ve ellerini kurtarmak için mücadele etti.

"Ama Brymer, binmekten ne zarar gelir ki-"

"Otelden yeni döndüm. Kimse uygunsuz bir şey görmemiş." Brymer Ethan'ın görüş alanına girdi. "Sadece Bayan Van Rowen'ı ayrılmadan önce Flora ile bir saat kadar yemek yerken görmüşler." Bıçak ucuyla dişlerini karıştırdı. "Arabacı başka kimseyi görmediğine ve onları eve yalnız götürdüğüne yemin ediyor, Flora da öyle."

"Ama bazen... Bayan Van Rowen-"

"Öte yandan," diye devam etti Brymer, Tully'nin sözlerini duymazdan gelerek, "buradaki bir *yabancı*, içki içiyor. Barmaid onun kaba bir sarhoş ve İskoç bir kaba olduğunu söyledi."

O kindar kaltak... Sırf onu geçtim diye...

"Onun kalıbı atıldı, Tully. Ama sana gelince, ya emirlere uyacaksın -Yoksa bu gece kendini Van Rowen topraklarından

çıkarsın." *Hayır, hayır.* Ethan bunu yapmaması için ona bir servet ödeyebilirdi. Tully'nin omuzları çöktü.

Hayır, lanet olsun, hayır!

Brymer, "Başını tutun," diye emretti.

Tully kendisine söyleneni yaptı ve Ethan'ın başını kalın kollarının arasına aldı. Ethan tutuşa karşı mücadele etti ve ağzındaki tıkaçın arkasından küfürler savurdu.

"Ne yapmayı planlıyorsun?"

"Öncelikle Bayan Van Rowen'ın başladığı işi bitireceğim," dedi Brymer Ethan'ın yüzündeki izlere başını sallayarak. "Bahse girerim kadınlar onun görünüşünden hoşlanıyordur. Bu geceden sonra bir daha asla beğenmeyecekler. Elbette, bu onun endişelerinin en küçüğü olacak."

Ethan sağ yanağındaki sıcak deride soğuk bıçağı hissettiğinde, kurtulmak için kalan tüm gücünü kullanarak döndü. Hiçbir şey yapamadı.

Bıçak temiz bir şekilde kesti; Ethan acı içinde

kükredi. "Kıpırdatmayın onu!" Brymer tersledi.

"Deniyorum!" Tully daha sert sıktı. "O büyük bir piç!"

Brymer, Ethan'ın boynunu kan kaplayana kadar kesip durdu. Kısa süre sonra Ethan'ın her yeri uyuşmuştu ve bilinci yerinde değildi.

"Ne yapıyorsun?" Tully sordu.

"Şeridi ortadan alırsanız, dikildiğinde asla doğru şekilde iyileşmez."

Umutsuzca savaşıma ihtiyacı içinde yanıyordu ama kurşuni bedeni işbirliği yapmıyordu. Brymer sonunda işini bitirdiğinde, Tully Ethan'ı serbest bıraktı ve Ethan'ın başı öne eğildi.

Brymer onu saçlarından tutup yukarı çekerek yaptığı işe gülümsemesini sağladı. "Gel de bak, Tully."

Adam yaptı. Gözleri irileşti ve samanların üzerine kusarak uzaklaşmadan önce defalarca kustu.

Ethan toprakta yatan deri parçasını gördüğünde, görüşünü siyahlık kapladı. Sessizce yemin etti: "*Sizi yok edeceğim. Hepiniz bana bunu yaptığınız kadar yavaş öleceksiniz....* Sonra gözleri kapandı.

Malikâneneden gelen acı dolu bir feryat onu uyandırdı. Kaltak da çığlık atmaya başladı, bir dizi feryat art arda daha da yükseliyordu.

Bir kapı çarpıldı... biri onlara doğru koştu... saniyeler sonra bir hizmetçi ahırın kapısından içeri daldı, "*Durun! Bırakın onu!*"

Ethan bir anda ne olduğunu anladı. Sürtüğün çığlıklarından biri daha gecenin sessizliğini bozdu, ardından ani bir sessizlik.

Ethan ağzındaki tıkaçın arkasından çılgınca güldü. Gözlerinden ıslaklık sızıyordu. Van Rowen notu bulmuştu.

Bir

Londra

Yaz 1856

Ethan uzun zamandır insanların kapılarını çalanın kendisi olduğunu anladıklarında yüzlerinde beliren küçümseyici ifadelere alışmıştı ama Doğu Yakası'nın kenar mahallelerinde bu eğilim daha da belirginleşiyordu.

Birçok kişi Ethan'ı gördü ve kaçtı.

Ethan sarhoş bir horozu kovalarken duyduğu tek şey ıslak kaldırım taşları üzerinde gümbürdeyen botlarının sesiydi - bilgi kaynaklarının birçoğundan biri.

Öne doğru hamle yapan Ethan adamın omuzlarını kavrayarak onu bir apartmanın yan tarafına kafa üstü fırlattı. Adam sersemlemiş bir halde yere yığıldı.

Onu ayağa kaldıran Ethan tabancasını çekerek namlusunu adamın şakağına dayadı. "Davis Grey nerede?"

"Onu görmedim." Dişlerinin arasındaki boşluklardan tıslayarak nefes aldı. "Sana yemin ederim, MacCarrick!"

Ethan rahatça silahını doğrulttu. Sarhoş onun ününü biliyordu, Ethan'ın bu karanlık sokakta onu kolayca vurabileceğini biliyordu. "O zaman neden kaçtın?"

"Çünkü beni çok korkutuyorsun."

Anlaşılabilir.

"Grey'in afyon için Portekiz'de olduğunu duydum. Ve geri dönebileceğini. Hepsi bu kadar. Yemin ederim!"

Ethan bir süre tereddüt ettikten sonra ona inanmaya karar vererek onu serbest bıraktı. Verdiği bilgiler kendi bilgileriyle örtüşüyordu ve bu adam yalan söyleyerek Ethan'ın öfkesini üzerine çekmeyecekti. "Grey'i görürsen ne yapacağını biliyorsun. Ve eğer bana haber vermezsen ne yapacağımı da biliyorsun."

Cockney merhameti için teşekkürlerini mırıldandı ve sonra gecenin içine doğru kaçtı.

Ethan son birkaç saattir varoşları tarıyor, bir zamanlar hemşerisi ve aile dostu olan Davis Grey'in izini sürmek için tüm kaynaklarını kullanıyordu.

Şimdi Ethan'ın hedefi.

Elindeki tüm raporlar Grey'in İngiltere'de olmadığını gösterse de Ethan emin olmak istemişti. Bu gece Londra'da aklına gelen her ipucunun peşine düşmüştü. Yarın Grey'i başka bir yerde aramak için şehirden ayrılacaktı.

Ethan dolambaçlı, dar sokaklardan geçip bineğine doğru ilerlerken, şaşırtıcı derecede güzel bir fahişe gülümsedi ve şalını indirerek iri göğüslerini ona gösterdi.

Ve hiçbir şey hissetmedi.

Titrek bir gaz lambasının altından geçerken kadına yüzünün diğer tarafını gösterdi. Kadın iğrenerek arkasını döndü ve şalını boynuna doğru çekti. Onun gibi kadınlar yüzünden seks arayışını tamamen bırakmıştı.

Yirmi üç yaşındayken, parasını ödemek zorunda olmadığı hiçbir kadınla birlikte olamayacağını tam olarak anladığında hâlâ sargılar içindeydi. Buxton'daki o geceden sonra bir daha asla içki içmemeye yemin etmişti. Ve aniden içkiden ve kadınlardan mahrum kalan genç bir adam için - rutin çılgınlıklarından ikisi - Kraliyet'in gizli örgütlerinden biri olan Ağ'da bir mesleğin kesin bir cazibesi vardı. Kardeşi Hugh ile birlikte Ethan da bu işe girmişti ama ancak düşmanlarından ince ama kesin bir intikam aldıktan sonra.

Hugh Ağ'da bir suikastçıyken, görevlerini temiz bir şekilde tamamlarken, Ethan bir işi bitirmek için öldürür, casusluk yapar ve haraç alırdı. Ethan yaptığı işte yetenekliydi, kimsenin yapmak istemediği işleri başarıyla yapıyordu. Kardeşleri ona tüm ölümcül işlerin ustası derdi.

Atına döndüğünde -kendisinden hiç hoşlanmayan güzel bir kısrak- Ethan atına bindi ve Ethan ile Hugh'un amiri Edward Weyland'ın Londra'daki evine gitmeye karar verdi. Daha fazla haber gelmiş olabilirdi. Ayrıca, başka ne yapması gerekiyordu ki?

Oraya vardığında Quin Weyland'ı eyerine tırmanırken yakaladı. "Amcan içeride mi?" Ethan sordu. Quin de Ağ'da çalışıyordu ve sonunda amcasının rolünü devralmak üzere yetiştiriliyordu.

"Hayır, o şehir dışında. Ama birkaç dakika önce Hugh'u gördüm." "Sadece Hugh mu? Court yok mu?"

Quin dalgınca başını salladı.

Kahretsin, Hugh'nun küçük kardeşleri Court'un yanında olması ve onun kıtadan Londra'ya döndüğünden emin olması gerekiyordu.

Quin sinirli bir ses tonuyla, "Hugh'un bu durumu Davis Grey ile halledebileceğini söylediğini sanıyordum," dedi.

"Evet, öyle olacak."

"Onu tehditten haberdar ettiğimde yüzündeki ifadeyi görmeliydiniz."

Ethan sabırsızca, "Bu şekilde tepki vermeli," dedi. "Grey gündemi olan tehlikeli bir katil." Grey Şebeke'de bir suikastçı olarak çalışmıştı, hatta Hugh'u o eğitmişti.

"Hayır, ona tehlikede olanın *Jane* olduğunu söylediğimi kastetmiştim." Jane Weyland, Edward Weyland'ın güzel kızı.

Grey'in Weyland'dan intikam almak için Jane'i öldürmeye çalıştığını duymuşlardı çünkü Weyland'ın dünyada en çok değer verdiği şey Jane'di. Weyland onu korumak için Ethan'ın Grey'i avlayıp yok etmesini ve Hugh'un da Jane'in koruması olarak onu takip etmesini planladı.

Bir sorun olmamalı. Jane nereye giderse Hugh da peşinden gitmek için can atıyordu. Quin ekledi, "Grey bana Hugh'un onu sevdiğini söyledi."

Ethan kaşlarını çatı. "Şimdi de Grey'le mi konuşuyoruz?" "Yıllar önce, dönüşmeden önce."

Çılgın bir adama dönüştü. Grey'in, hedeflerinin boğazını keserken bile neşeli bir ifade takındığı, tavırlarının iltifatkar ve dostane olduğu bilinmektedir.

"Peki, bu doğru mu?" Quin sordu.

Ethan, "Hugh gençken onlara aşık olmuş olabilir," diye yalan söyledi. Hugh muhtemelen Jane'e hâlâ tarif edilemeyecek, *utanç* verici bir *derecede* aşıktı. "Onu yıllardır görmedi bile." Ve ona nasıl hissettiğini hiç söylememişti.

"Bu gece yeterince hızlı bir şekilde onun peşinden gitti." "Bu saatte nereye gitti?" Ethan sordu.

"Kız kardeşlerim ve onların şehir dışından gelen genç arkadaşlarıyla tanışmak için pencereden gizlice çıktı."

"Nereye gitmek için?"

"Haymarket Caddesi," diye cevap verdi Quin sonunda. "Şu anda oraya doğru gidiyorum."

"Cin saraylar ve fahişeler." Bu çaylaklar vardı Sefil, ama Haymarket çirkindi. "Onları cezbedecek ne var?"

Quin itiraf etti, "Kovan."

"Oraya gitmiyorlar," dedi Ethan kuşkuyla. Ruhsatsız bir dans salonuna dönüştürülmüş bir depo olan The Hive sefahatiyle ün salmıştı. "Ailenizdeki kadınlar böyle şeyleri nasıl *buluyorlar* ki?" Quin'in iki kız kardeşi ve altı kadın kuzeni, toplumun onlara verdiği isimle Weyland Sekizlisini oluşturuyordu. İlericiydiler, modern olan her şeyi seviyorlardı ve kendilerine "sansasyon arayanlar" adını takmışlardı.

Ethan onlara "çok fazla parası ve çok fazla özgürlüğü olan şımarık çocuklar" diyordu.

Quin başını salladı. "Keşke bilseydim."

"Oraya gönüllü olarak gittiklerine inanamıyorum. Kız kardeşlerinin oraya girdikleri gibi çıkmayacaklarını biliyorsun."

"Cehenneme git, Kavanagh-"

"Bana öyle deme," diye tersledi Ethan. Unvanının, o hayatın hatırlatılmasından nefret ediyordu. "Neden onları kulaklarından tutup eve sürüklemiyorsun?"

"Ve Jane'e neden birdenbire alıştığı özgürlüğün hiçbirine sahip olmadığına dair neden vermek zorunda kalacaksınız?"

"Tehlikede olduğunu bilmiyor mu?"

Quin başını salladı. "Grey'i Jane'in hiçbirimizden haberdar olmasına gerek kalmayacak kadar erken halledeceğini umuyoruz." Ethan inatçı bineğini ileri doğru itince Quin geri döndü. "Gidiyor musun?"

"Evet, kardeşimi görmem gerek." *Ve elimizdeki işi yapabileceğinden emin olmalıyız.* "Bu gece Hive'da yemek ne kadar?"

Quin mırıldandı, "Yasadışı bir fahişeler balosu."

Ethan mizahsız bir kahkaha attı. Bu masum "şehir dışından gelen genç arkadaş" için neredeyse üzülecekti. Genç kız ahlaksızlık konusunda göz açıcı bir ders almak üzereydi.

* * *

Ne yazık ki Ethan kardeşinin yüzündeki aşk dolu ifadeyi daha önce de görmüştü.

Hugh bir suikastçı olmasına rağmen -dünyadaki en yetenekli ve üretken suikastçılardan biriydi- Jane Weyland'ın yanındayken zihni bulanıklaşıyordu. Konuşmakta zorluk çekiyordu. Alnı yeşil bir delikanlınıninki gibi terden boncuk boncuk olurdu.

Birkaç dakika önce Ethan onu Haymarket Caddesi'ni kesen bir ara sokakta bu halde bulmuştu. Hugh, Jane'in maiyetiyle birlikte Haymarket'e doğru yürüyüşünü izlerken o kadar dalmıştı ki Ethan'ın yaklaştığını bile duymamıştı.

Hugh hiçbir zaman gafil avlanmazdı; bu gece kaçak bir yük arabası ona çarpabilirdi.

Hugh ve Jane'in durumu, Ethan gibi bir kadına hiçbir zaman sıradan bir saygı bile duymamış bir adam için anlaşılmazdı. Ethan'ın kardeşlerine sık sık hatırlattığı gibi, kendisi de bu tür düzensiz ilişkilere karşı bağışıklık kazanmıştı.

Ama nedense Hugh, bir kadının onu bu kadar zayıf düşürebilmesinden utanç duymuyordu. Ve belli ki, ondan uzakta geçirdiği on yıl duygularının azalması için hiçbir şey yapmamıştı.

Ethan ara sokakta ona katıldıktan sonra, ikisi de alışlageldiği gibi kısa ve özlü sözler söylemeye başladılar ama bu kez seslerini alçaltarak tartışıyorlardı.

Hugh, Ethan'ın bir zamanlar Hugh'nun arkadaşı olan Grey'i öldürmek istemesinden ve bunu teklif etmesinden her zaman iğrenmişti; Ethan da Hugh'nun Jane'e aşık olmasından ve kendisini böylesine göze batan bir sorumluluğa açmasından her zaman iğrenmişti. Ethan'ın sorumluluğu kardeşlerine karşı korumacı olmasıydı, ama bu onun doğuştan gelen bir özelliği idi ve bunun önüne geçilemezdi.

"Bahse girerim şu anda Grey'i öldürme teklifimin kabul edilmiş olmasını diliyorsunuzdur," dedi Ethan Hugh'a, kendini beğenmişliği kısıp sesle bile belli oluyordu. "Ama endişelenme küçük kardeşim, artık kesinlikle kabul edildi. Weyland kızını korumak için her şeyi yapar." Ethan ara sokaktan geçerken Jane ve grubuna çenesini sallayarak baktı. Yüzünü Hugh'ya döndü, sonra iki kez dönüp gruba baktı.

Gruptaki dördüncü kadın -parlayan sarı saçlarıyla küçük bir kız- onun dikkatini tamamen çekmişti.

Şehir dışından gelen genç arkadaş.

Solgun boynuna bir gerdanlık gibi bağlanmış koyu mavi bir elbise ve pelerin giymiş, parlak gözlerinin üstündeki köşelerde noktalar halinde yukarı doğru eğilmiş eşleşen bir maske takmıştı. Ethan gaz lambalarının titrek ışığında koyu pembe dudaklarının ara sıra gizemli bir sırıtışla kıvrıldığını gördü, ama arkadaşları gülerken değil. Kendi küçük dünyasında gibiydi.

Her ne kadar canlı ve zinde görünse de, onda bir dünya yorgunluğu hissetti; aynı şey kendisini de çok etkilemişti.

Kalbinin hızla çarpmaya başladığını fark edince kaşlarını çattı.

Hugh onu bir binanın duvarına doğru itti, ön kolu Ethan daha gerilmeden boynuna saplandı.

Bu da ne? Ethan gözlerini devirdi. "Rahat ol. Kıymetli Jane'ine bakmıyorum."

Hugh sonunda onu serbest bıraktı ama inanmamış görünüyordu. "O zaman dikkatini çeken neydi?" diye sordu. "Claudia mı? Kırmızı maskeli olan mı?" Ethan cevap vermeyince Hugh, "Belinda? Uzun boylu esmer olan mı?"

Ethan başını yavaşça salladı ve gözlerini sarışından ayırmadı.

Bu olağandışı haber Hugh'yu açıkça şaşırtmıştı. "Onu tanımıyorum ama Jane'in arkadaşlarından biri olmalı," dedi temkinli bir ses tonuyla. "Ve yirmiden fazla göstermiyor. Senin için çok genç."

Ethan'ın yaşı otuz üçtü ve bunun her yılını *hissediyordu* ama o gençti. O halde nasıl olur da onda bu yorgunluk olabilirdi? "Eğer senin, Court'un ve tüm klanın inandığı kadar kötüysem," diye başladı Ethan, "o zaman onu daha da çekici bulacağım, değil mi?" Ethan sıkılmış bir ses tonuyla konuşmaya çalıştı ama içindeki acının belli olduğundan şüpheleniyordu. Doğrusu, düşündükleri kadar kötü biri değildi.

O daha kötüydü.

Elleri kanlıydı ve kalbi o kadar soğuktu ki üç kardeşin en kötüsü olarak görülüyordu; diğer ikisi ise bir silahşör ve bir paralı askerdi. Ethan lanet olası bir lorddu ve yine de klandaki çoğu kişi korkuyor, onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu ve bu, yara almadan önceydi.

Görünüşünü hatırlayınca kızıdan uzaklaşmaya çalıştı. Ona yaklaşırsa, böyle bir güzellik yüzünü görünce dehşet içinde kaçardı. *Ait olduğun yere, gölgelere geri dön. Onu gördüğünü unut...*

Ama sonra gürültülü bir maskeli balo müdavimi onlara doğru yaklaştı, üzerinde son moda bir domino taşı vardı ve önünde bir kumaş parçası vardı. Ethan'ın dudakları, yüzünün gergin derisini çekiştiren bir sırtışa dönüştü. *Mükemmel.*

Göz açıp kapayıncaya kadar Ethan'ın eli maskeyi yakalamak için uzandı. Çok daha küçük olan adam itiraz etmek için ağzını açtı ama Ethan ona öldürücü bir bakış attı ve adam hızla uzaklaştı.

"Onunla oynama Ethan," dedi Hugh.

"Jane ile olan şansını mahvedeceğimden mi korkuyorsun?" Ethan maskeyi takarken sordu. "Hatırlatmak istemezdim kardeşim ama sen daha onunla tanışmadan önce şansın mahvolmuştu. Ve bunu kanıtlayacak bir kitabın var."

"Senin kaderin de benimki kadar korkunç," dedi Hugh, "yine de bir kadının peşinden gidiyorsun."

"Ah, ama ona aşık olma tehlikem yok" -Ethan maskeli baloya doğru adım atmak için döndü, omzunun üzerinden attı- "bu yüzden oyalanmamın onu öldürmesine neden olması muhtemel değil."

Hugh hayal kırıklığına uğramış bir sesle onu depo girişine kadar takip etti ve orada domuz maskesi takmış kel bir adama giriş izni verdiler. İçeride sarhoş bir kalabalık vardı; içeride tikiş tikiş binden fazla insan olmalıydı.

Oh, evet, kız bir ders almak üzereydi. Etraflarındaki duvarlarda müstehcen duvar resimleri asılıydı ve yarı çıplak fahişeler erkekleri açıkça okşuyordu.

Ethan o kalabalıkta grubu hemen göremedi, bu yüzden Hugh ile birlikte daha iyi görebilmek için ikinci katın sahanlığına çıktılar. Kadınları küçük, yükseltilmiş bir sahnenin önünde, Yunan heykelleri gibi poz veren, çıplak ve kille kaplı iki kadın ve bir erkekten oluşan bir *sergiyi* incelerken gördüler.

Böyle bir çözülme atmosferinde genç adam *sıkılmış* görünüyordu.

Jane çıplak adamı değerlendirici bir gözle incelediğinde, Hugh'nun yumrukları sıkıldı. Sarışın da onu değerlendirdi ama Ethan'ın hiçbir şeye vurma dürtüsü yoktu. Ethan bağışıklığı olduğunu biliyordu....

Grup yarı giyinik bir fahişenin servis ettiği içki servisine geçti ama sarışın tekrar sahneye döndü. Şehvetli bir sırtışla, erkek modele yavaşça bir öpücük kondurdu. Ethan kaşlarını çattı. *Bundan hoşlanmadım*. Lanet olsun. *Neden hoşuma gitmiyor?*

"Sarışınların senin tipin olduğunu sanmazdım," dedi Hugh, sesi telaşlı çıkmaya başlamıştı.

Ethan gözlerini kızıdan ayırmadan, "Onlar öyle ," dedi. "Ne de ince, kısa kızlar."

"Benim için uzun ve dolgun," dedi Ethan dalgınca. Kadının bir bardak punç almasını, içkisini nazıkçe koklamasını ve ardından içtenlikle içmesini izledi.

"O zaman nedir?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Ethan yarı doğru bir ifadeyle. Ondan neden etkilendiğini biliyordu -maskesiyle bile olağanüstü bir güzelliği olduğunu söyleyebilirdi- ama çekiciliğinin *derecesini* anlamıyordu.

Onun kadar güzel kadınlarla yatmıştı, öyleyse neden ona katılmak, onu *elde etmek* için açıklanamaz bir aciliyet hissediyordu? Ethan onu tekrar bulabileceğini biliyordu. Weyland'larla arkadaştı. Öyleyse neden *şu anda* onu istiyordu?

"Gerçekten ona yaklaşacak mısın?" Hugh sordu.

"Lanet olsun ki öyleyim."

"Elimden gelse Jane'e kendimi göstermeyeceğimi sanıyordum. Seni tanıyacaktı." "

Ethan, "Bu maskeyle olmaz," dedikten sonra, "Neden benim ilgim bu kadar önemliymiş gibi davranıyorsun?" diye sordu.

"Bu çok önemli çünkü hayatın boyunca hiç bir kadının peşinden koşmadın."

Ethan, Buxton'daki o geceden önce hiç böyle bir şey yapmak zorunda kalmamıştı ve sonrasında da yapmaya zahmet etmemişti.

"Nişanlın bile değil," diye ekledi Hugh.

Hayır, Ethan'ın nişanlısı ona bir tepside sunulmuştu ve bu Sarah'nın hayatına mal olmuştu. Van Rowen'ların kendisine yaptıklarından sonra hayatını kurtarmaya çalışırken bir başkasının hayatını mahvedeceğinden haberi yoktu....

Bu anıları silkeleyip unutmak isteyen Ethan, sarışın genç kızın peşinden gitmek için merdivenlere doğru yürüdü ama Hugh onu geri itti.

"Senin derdin ne be?" Hugh talep etti.

"Beni bir daha itme kardeşim, yoksa seni yere sererim." Hugh ona bu şekilde meydan okumaya cesaret edebilen tek kişiydi. "Onunla sadece yatmak istediğimi hiç düşünmedin mi?" Tanrım, onunla yatmak istiyordu, onu şiddetle istiyordu. *Sonunda!* Zihni kükrüyor gibiydi.

"Onunla yatmak mı?" Hugh'nun yüzünde rahatsız bir ifade vardı. "Hayır, öyle düşünmüyorum."

Ethan gözlerini kıstı. Yani Hugh onun hakkındaki gerçeği biliyor ya da şüpheleniyordu. Ethan bekârlığının sırrının Şebeke arasında yayılacağını fark etmeliydi. Üyeler köy kuyusundaki yaşlı kocakarılarından bile daha kötü dedikodu yapıyorlardı.

Yüzünün korkunç bir şekilde hasar görmesinin üzerinden on yıl geçmişti. Tahmin ettiği gibi, kadınlarla yatabilmesinin tek yolu onlara para ödemektir ve ilk yedi yıl boyunca bunu yapmıştı. Yine de bir erkeğin, kullandığı bir kadına bakmaya ve onun üstü örtülü tiksintisini görmeye tahammül edebileceği çok fazla zaman vardı - özellikle de onun için para ödedikten sonra.

Birbiri ardına gelen tatminsiz karşılaşmalar ona zarar vermişti ve artık bedeni arzulamaktan, acı çekmekten rahatsız olmuyor gibiydi. Eğer bir kadından etkilendiyse bile bu ılıktı, eskiden hissettiklerinin gölgesi gibiydi. O gece erkekliği bozulmamış olsa da, bozulmamış da olabilirdi. Yıllardır altında bir kadın olmamıştı.

Ve daha da rahatsız edici olanı, bunu özellikle özlememişti.
Şimdiye kadar.

"O bir hanımefendi," diye ısrar etti Hugh. "Senin tarafından kullanılamaz."

"O zaman burada ne işi var?" Ethan elini deponun etrafında sallayarak kuşkuyla sordu.

"Jane'le aynı şey, onlar heyecan arayanlar. Tipik zengin Londralılar."

"Böyle bir yerde, bir hanımefendi bile adil bir oyundur."

"Onun masum olmadığını bilmiyorsun." Yüz ifadesi sertleşen Hugh, "Ethan, sen... sen bu kadar kötü olamazsın," diye ekledi.

Ethan kaşlarını kaldırdı.

"Lanet , başka bir sebep yoksa kızı rahat bırakıp Grey'i avlamaya odaklanmalısın." Hugh parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Ben Jane'i izlerken Grey'in işini bitirmen için sana güvenemezsem-"

"Kime hitap ettiğini unuttun mu?" Ethan sabrının sonuna ve kardeşine dik dik bakmak için maskesini çıkardı. "Yıllardır Grey'in gözlerinin arasına bir kurşun sıkmak istedim - onlarca kez, onu tüfeğimin nişangâhına aldım ve parmağım tetikteydi - ama *sen* adamın kurtarılabileceğini düşündüğün için yapmadım."

Ethan Grey'i defalarca takip etmiş, gözünü ondan hiç ayırmamıştı. Aslında Ethan, Grey'in kendi başına cinayet işlediğini fark eden tek kişiydi. "Jane işin içine girince mantıklı davranıyorsun. Öldürmek için can attığım birini yok etme fırsatımı boşa harcayacağımı nasıl düşünebilirsin?" Hugh ikna olmayınca Ethan, "Şu kaşıntıyı kaşıyacağım, sonra da işe koyulacağım," dedi. Ses tonu ve tavrı sıkıcıydı.

Arkasına döndü ama kız gitmiş, arkadaşlarından ayrılmıştı. Bir alarm parlaması hissetti. Burası tehlikeli bir yerdi ve kız yalnızdı.

Yoksa öyle miydi?

Biriyle buluşuyor olabilir. Hatta evli ve çoktan bir ilişkiye başlamış bile olabilirdi. Kendini bir kez daha maskesini takarak merdivenlerden inerken buldu. Hugh'nun son uyarı çağrısını duymazdan geldi ve kalabalığın içine daldı.

Ethan onu bulmaya kararlıydı ama bu onu şaşırtıyordu. Şehvetli esmerlerden, yatakta aldığı kadar iyi veren dünyevi kadınlardan hoşlanıyordu. Hugh haklıydı, kadın peşinde koşmuyordu.

Ama vücudunu bir kez daha bu tür bir tepkiye kıskırtmak için narin, melek görünümlü bir sarışın gerekiyorsa, o zaman şehvetinin nesnesini gözünün önünden ayırırsa lanetlenirdi.

Bu gece onun içinde olacağına dair kendine söz verdi.

İki

Madeleine Van Rowen bekâretini teminat altına alınmış, imzalanmış bir evlilik sözleşmesi dışında kaybedecekse, bu siyah dominoda gördüğü kule gibi adamlarla . Adam, Madeleine'in bu gece kendini içinde bulduğu şatafatlı dans salonu Hive'ın kalabalığı arasında yolunu bulmaya başlamıştı.

Kuğular ve şehvetli satirlerle süslenmiş, yükseltilmiş bir yerinden, Maddy ikinci bardak punçunun kenarından onu izledi. Başı dönmeye başlamıştı ve içkiye günün içkisi olan romdan daha fazlasının katıldığından şüpheleniyordu ama bu pek de umurunda değildi. Az önce geçirdiği günden sonra kafayı bulmak umurunda bile değildi.

Bugün Paris'ten Londra'ya evlenmek için geldiği adamı elde edemediğini öğrenmişti. "*Madeleine, ben evlenecek bir tip değilim,*" demişti. "*Özür dilerim.*"

Acılarını yalnız başına boğmayı tercih ederek, arkadaş grubu Weyland kadınlarından uzaklaşmıştı: Maddy'nin çocukluk arkadaşı Claudia, kız kardeşi Belinda ve kuzenleri Jane. Üç Londralı Weyland her zaman bir sonraki yasak heyecanı arzuluyordu ve Hive'ın... heyecan verici olması gerekiyordu.

Gruplarının fiili lideri Jane Weyland, genç Maddy'ye bir daha ortalıkta dolaşmamasını söylemişti. Ne de olsa centilmen kadınların gece Londra'da dışarıdayken *ne pahasına olursa olsun bir arada kalmaları* gerekiyordu. Maddy şimdi bile gözlerini deviriyordu.

Lütfen, masum kızlar, demek istemişti Maddy. Her ne kadar bu maskeli balo sadece fahişeler ve onların şehvet düşkünü patronlarıyla değil, aynı zamanda hırsızlar ve dolandırıcılarla da dolu olsa da, günlük hayatıyla kıyaslandığında yine de sönük kalıyordu.

Onun *gizli* hayatı.

Maddy herkese Paris'in zengin mahallesi St Roch'ta annesi ve üvey babasıyla yaşadığını söylüyordu ama aslında bir gecekondu mahallesinde tek başına yaşıyordu

La Marais - Bataklık olarak çevriliyordu - ve her gece silah sesleri ve kavgaların müziğiyle uykuya dalıyordu.

Sinsi bir hırsızdı, bir elması bir elma kadar kolay çalabilen bir yankesiciydi ve ara sıra hırsızlık yapmaktan çekinmezdi. Aslında, eğer Maddy Weyland'ları arkadaşı olarak görmüyorsa, *ona* karşı dikkatli olmaları iyi olurdu.

Maddy önce safir pelerinini, sonra da mavi glase maskesini ayarladıktan sonra kürsüde rahatladı ve uzun boylu adamı seyretmeye koyuldu. Odadaki hemen hemen herkesten çok daha uzun boyluydu - en az bir buçuk metre - ve ceketini dolduran geniş, kaslı omuzları vardı.

Giydiği siyah domino elbisenin önü dalgalanıyordu ve kız alnını, dudaklarını ve güçlü çenesini görebilmesine rağmen yüzünün geri kalanı kapalıydı. Kalın, düz kumral saçları ve bahse girerim koyu, yoğun gözleri vardı.

Belli ki birini arıyordu, saldırgan adımlarla yürüyor, başını bir o yana bir bu yana çeviriyor, binlerce insan gibi görünen kalabalıkla mücadele ediyordu. Bir grup çıplak göğüslü fahişe yolunu kesip dikkatini çekmeye çalıştığında, kaşları birbirine yaklaştı -şaşkınlıkla mı yoksa kızgınlıkla mı, Maddy bilmiyordu.

İlk kez böyle iri yarı bir adamla yatmak için neler vermezdi. Ne de olsa erkek güzelliğinin meraklısıydı. Arkadaşı Claudia, Maddy ne zaman başını eğip sokaktan geçen bir adama baksa kıkırdardı. Maddy bardağına doğru sırtıttı. Erkeklerin yüzünü kızartmak ve onları açıkça süzmek, uğruna yaşadığı şeylerden biriydi.

Ama eğer bugün şansının yaver gittiğinin bir göstergesiye, kocası ve ilk sevgilisi, kendisinden üç kat daha yaşlı, müstehcen derecede zengin bir asi olan Comte Le Daex olacaktı. O kadar demodeydi ki hâlâ peruk takıyordu, Tanrı aşkına. İşe iyi tarafından bakmaya çalıştı -Kont onunla evlenmek istiyordu- ve önceki üç genç karısından da kolayca kurtulduğu gerçeğini görmezden geldi.

Maddy, o adamla evlenmemek için son bir gayretle, Claudia ile olan çocukluk arkadaşlığını kullanarak, özellikle de kardeşi Quinton Weyland'ı tuzağa düşürmek için Londra'ya gitmişti. Ne yazık ki Quin, kıvrıcık saçları, gülen yeşil gözleri ve güçlü mali durumuyla evlenmeyi reddetti.

Kalan üç seçeneğiyle yüzleşme zamanı gelmişti.

Birincisi, La Marais'de yıllardır olduğu gibi tek başına yaşamaya devam edebilirdi; ikincisi, Weyland'lara söylediği yalanları açıklayabilir, her şeyi itiraf edebilirdi.

Şu anki acınası durumundan kurtulup ona yardım etmeleri için yalvarabilirdi; ya da üçüncüsü, Maddy Le Daex'le evlenebilirdi.

Quin ve Claudia'ya hayatıyla ilgili uydurduğu her şeyi itiraf etme fikri bile utançtan kızarmasına neden olmuştu. Quin'in gülen gözlerinin iğrenerek kısıldığını hayal edebiliyordu. Maddy başını sertçe salladı ve onlara asla söylememeye karar verdi.

Ancak La Marais'de devam edebilmek için dağ gibi bir borç yükü ve soğuk, belirsiz bir kışla karşı karşıya kaldı. Aç bir kış. Maddy açlıktan nefret ederdi.

Öyleyse Le Daex olsun. Ne kadar kasvetli....

Düşüncelerini dağıtmak için bir kez daha binanın çevresini dolaşan uzun boylu adama odaklandı. Adamın metodik ve kararlı avı, hatta hareketleri bile onu büyülemişti. Sonunda durdu, parmaklarını saçlarında gezdirerek kalabalığın içinde bir daire çizdi. Adamın acilen aradığı sevgilisini bulamamasına üzüldü ve ona şans dileyerek içti-

Başını kadının oturduğu yere doğru kaldırdı ve bakışları ona kilitlendi. Hemen o saldırgan adımlarını kuğu ve satir kürsüsüne doğru çevirdi.

Şaşkınlıkla kaşlarını çatı - burada oturan tek kişi oydu - Babam kadehini indirdi. Onu başka biriyle karıştırmış olmalıydı. Acaba onun bu hatasından yararlanıp onunla birkaç öpüşmenin tadını çıkarsam mı diye düşündü. Ne kadar lezzetli olurdu. Dudakları onunkileri okşarken o kaslı omuzları sıkmak...

Yaklaştığında, bakışları kız büyülenene kadar onunkileri tuttu. Diğer her şey karardı. Sarhoş adamlar görünmez oldu; altındaki fahişelerin yüksek, sahte kahkahaları sustu.

Adımlarını ikişer ikişer ona doğru attı. Adam onun önünde durduğunda, kadın bir nefesi bastırdı. Adamın kasıklarıyla göz hizasındaydı ve adamın tahrik olduğu gerçeğini gizlemek mümkün değildi. Başını yavaşça yukarı kaldırdı.

Ona baktı ve sessizce kocaman elini uzattı. Gözleri ve daha önce hiç böyle bir yoğunluk görmemişti. Titrek bir nefes aldı.

Le coup de foudre.

Aniden ortaya çıktı. Hayır, hayır. *Benim için cıvata yok!* Maddy her zaman pratikti, asla hayalperest değildi. Bu düşüncenin neden ortaya çıktığı hakkında hiçbir fikri yoktu - çünkü *le coup de foudre*'un ikinci ve daha derin bir anlamı vardı.

Onun elini tutma dürtüsü karşı konulmazdı. Bir eliyle bardağını, diğer eliyle de eteklerini kavradı. "Özür dilerim efendim. Aradığınız kişi ben değilim, diğer kadınlardan biri de değilim."

"Bunu biliyorum." Dirseğinden tuttu - nazikçe ama sertçe - ve ayağa kalkmasına yardım etti. "Eğer diğer kadınlar gibi olsaydın, seni hiç aramazdım." Belirgin bir İskoç aksanı ve kadının tüylerini ürpertecek kadar derin ve boğuk bir sesi vardı.

"Ama seni tanımıyorum," dedi nefes nefese kalmış bir sesle.

"Yakında alacaksın, genç kız," diye cevap vererek kaşlarını çatmasına neden oldu. Ama kız daha bir şey söyleyemeden, adam bardağını alıp yerine koydu, sonra da kızın elinden tutup kürsüden kalabalığın içine doğru çekti.

Maddy için iki kusur, Maddy'nin Çöküşü Olacak Şey başlığı için birbiriyle savaşıyordu: aşırı gelişmiş bir merak duygusu ve belirgin bir gurur. Bu özelliklerin bir yarış içinde olduğunu hayal ediyordu, tıpkı ara sıra üzerine kumar oynadığı *mutuels*'teki iki at gibi. Şu anda, İskoç'un onu deponun arka duvarını kaplayan odalara doğru götürdüğünü fark ettiğinde bile, söyleyeceklerini dinlemesini talep eden merakı ön plana çıkmıştı. Kaşlarını çattı. Fahişelerin müşterilerine daha iyi hizmet verdiği odalar.

Karşılarına çıkan ilk kapıyı açtı. Loş bir alanın içinde bir kadın, genç bir adamın önünde diz çökmüş, adam eğilip şişmiş, pürüzlü meme uçlarını sıkarken onu ağzına alıyordu.

İskoçyalı sessiz bir tehditle, "Dışarı," diye emretti. "Şimdi."

Kadın belli ki bir tehdit olduğunu patronundan daha iyi sezmişti ve sarhoş adamı geri iterek elbisesini çekiştirip ayağa fırladı.

İskoçyalı, çift dışarı fırlarken Maddy'ye bir bakış attı, şüphesiz az önce tanık oldukları şeye tepkisini ölçmek için. Omuz silkti. En iyi arkadaşlarından biri ve karşı komşusu *popüler* bir *kızdı* ve yaşadığı yerde bu tür sahneler sürekli yaşanırdı. Herhangi bir köşeyi döndüğünde farklı bir ahlaksızlığın sergilendiğini görürdü.

Yirmi bir yaşındaki Maddy her şeyi görmüştü.

Yalnız kaldıklarında kapıyı kapattı ve kapının önüne koymak için bir sandalye aldı. Alarmı neredeydi? Böyle bir yerde kendini koruma duygusu nerede kalmıştı? Odaya, en az on iki ayak kare büyüklüğünde, göz kamaştırıcı kırmızı ipekle örtülü devasa bir yatak hâkimdi; burada kimse onun çılgınlığını duyamazdı ve duysalar bile bir fahişenin iyi bir gösteri yaptığını düşünerek görmezden gelirlerdi.

Yine de nedense bu adamın ona zarar vermeyeceğini hissediyordu ve erkekler konusunda şaşmaz ve kanıtlanmış içgüdülere sahipti - sahip olunması gereken paha biçilmez bir yetenek

La Marais'de.

Her halükârda, işler kötü giderse, dizini bir adamın kasığına, yumruğunu da adam elmasına ilk kez nazikçe indirmiş olmayacaktı. Bu zarif matmazelin ne kadar kirli ve şiddetli dövülebildiğini görünce şok olacaktı.

Kapının güvenliğini sağlamak için geri döndüğünde, kibar olamayacak kadar yakın bir şekilde önünde durdu. Onunla yüzleşmek için başını kaldırmak zorunda kaldı. "Size daha önce de söylediğim gibi, efendim, ben bu kadınlardan biri değilim. Buraya ait değilim ve siz de beni... yaptığınız gibi toplamamalısınız."

"Ve daha önce de söylediğim gibi, eğer bir fahişe olsaydınız, sizi hiç almazdım. Bir hanımefendi olduğunuzu biliyorum. Bilmediğim şey ise neden bu maskeli baloda olduğunuz."

Yakında cehenneme dönmek zorunda kalacağımı unutmaya çalışıyorum....

Kendini salladı ve cevap verdi, "Buraya arkadaşlarımla geldim. Macera için dışarıdayız." En azından diğerleri öyleydi. Punç serbestçe akmaya başladığında cepleri karıştırmayı planlıyordu.

"Ve 'macera' derken *ilişkiyi* kastediyorsun." Ses tonu sinirlenmiş gibiydi. "Yatak arkadaşı arayan sıkılmış genç bir eş mi?"

"Hiç de değil. Buraya sadece küçük günlüklerimize yazacak bir şeyimiz olsun diye skandala uğramak için geldik." Sanki ne günlüğe ne de yazacak zamana gücü yetiyormuş gibi.

"Bu yüzden mi seni buraya getirmeme izin verdin? İyi bir günlük yemi olacağımı düşündüğün için mi?"

"Sana izin verdim çünkü direnmek sonuçsuz kalacaktı," diye cevap verdi. "Seninki gibi bir niyeti daha önce de görmüştüm. Beni bu odalardan birine götürmeni engelleyecek bir şey var mıydı?"

"Dünyada hiçbir şey yok," dedi gözlerini kızıdan ayırmadan.

"Kesinlikle. Ben de omzunuzdan çekip taşımak yerine sizi sessiz bir yere kadar takip edip bu işle ilgilenmediğimi açıklayabileceğime karar verdim."

Ona doğru yaklaştı ve onu ipek kâğıtlı duvar boyunca uzanan dar bir masaya geri dönmeye zorladı. "Amacım sadece seni yalnız bırakmak değildi, genç kız. Ve bu niyetim hiç azalmadı."

Üç

Tavır şaşırtıcı derecede sakindi, parlak mavi gözleri maskesinin arkasından sakince ölçüyordu, sanki seks için yapılmış karanlık bir odada altı buçuk fit uzunluğunda bir İskoçyalı ona saldırmak sıradan bir şeymiş gibi.

Ethan yakından bakınca kızın muhtemelen yirmi yaşından fazla olmadığını görebiliyordu, Ama kadın kendini kaybetmişti ve dışarıda yanından geçerken inandığından çok daha güzeldi.

"Peki senin niyetin ne?" diye sordu. Adamın gizlemediği ilgisi karşısında nefesleri kesilmiş olabilirdi, özellikle de bakışları göğüslerinin üzerinde gezinmeye başladığında. Zayıftı, onun alışlagelmiş zevkine göre fazla zayıftı ama küçük göğüsleri ustalıkla sergilenmişti, göğüs dekoltesi dar korsesinin üzerinde dolgun duruyordu. Maskesini çıkarıp yüzünü o kremsi ete sürtmek istedi.

"Niyetim" -*üç yıldır ilk kez bir kadını altıma almak*- "seni öpmek."

"Öpücüklerini" -sözcüğün altını çizdi, sanki tek istediğinin bu olduğundan kuşkulanyormuş gibi- "dışarıdaki yüzlerce fahişeden birinden almak zorunda kalacaksın."

"Onları istemiyorum." Kalabalığın içinde bakışları onunkilerle buluştuğunda ve pembe dudakları aralandığında, Ethan kendini hızla taş gibi sertleşirken bulduğunda afallamıştı. Şimdi yüzünü kızın saçlarına yaklaştırdığında -beyaz-sarı buklelerden oluşan bir yığın, boynunu çıplak bırakacak şekilde yukarı doğru savrulmuştu- kızın hafif çiçekli kokusunu aldı ve daha da sertleşti, şaftı pantolonuna doğru sıcak bir şekilde gerildi. Bu nadir duygunun tadını çıkardı, beklenmedik zevk karşısında inlemek istedi. "Seni sokaktan buraya kadar takip ettim."

"Neden?" Ses tonu açıldı ve adam cilveli davranmadığı için sessizce ona teşekkür etti.

"Seni dışarıda sokak lambasının altında gördüm. Gülümsemen hoşuma gitti." "Ve de bunu yanına mı aldın?" uzattı, Parmak uçlarını maskenin kenarında gezdirdi ama adam bileğini yakaladı ve onu bırakmadan önce indirdi.

"İçeri girdiğinizi gördüğümde yoldan geçen bir müşteriden aldım." Maskesinin damlası üst dudağının üzerinde dalgalanıyordu ve Hive'ı dolduran kalabalığın içinde fahişeler dikkatini çekmeye çalıştığında kimsenin yaralı yüzünün boyutunu fark edemeyeceğini hemen anlamıştı. İlerlemesini engellediklerinde, onları korkutup kaçırmak için maskesini kaldırmayı düşünmüştü.

"Gerçekten mi?" Dudakları o gizemli yarım sırıtışa dönüştü ve yüzünün geri kalanını görme ihtiyacı içini yaktı. "Yani seni kalabalığı ararken gördüğüm süre boyunca *beni* mi arıyordun?" Aksanı alışılmadıktı; Fransızcayla karışık üst sınıf İngiliz aksanı.

"Evet, senin için," dedi. "Bulunduğun yerden beni mi ?" "Kesinlikle," dedi kadın, yine açık sözlülükle, yine onu şaşırtarak.

Kadının onu fark etmesi fikri ona garip bir haz duygusu verdi. "Londra'dan değilsin, değil mi?" Kadın başını sallayınca, "Neden buradasın?" diye sordu.

"Gerçeği mi yoksa maskeli baloya uygun bir cevap mı istiyorsun?" "Gerçek."

"İngiltere'ye zengin bir koca aramaya geldim," dedi.

"Alışılmadık bir şey değil," diye cevap verdi. "En azından bunu kabul edecek cesaretin var." "Evde kanatların arasında bekleyen bir teklifim var," dedi ve sonra

kaşlarını çattı. "Yine de bu geri adım atmamayı umuyordum."

"Avin nasıl gidiyor?"

"İstediğim kadar iyi değil," dedi. "Birkaç indirimli teklif." "İndirimli mi? Neden?"

"Onlardan kendilerini nitelendirmelerini istediğimde geri çekiliyorlar."

"Öyle mi?" diye sordu ve kadın ciddiyetle başını salladığında, dudaklarında hiç alışık olmadığı bir çekilme hissetti. "Peki bir erkek kendini size nasıl tanıtır?"

"Bana pahalı bir yüzük ya da bir çift eşleştirilmiş koy ya da bu türden bir şey gibi onun için gerçekten değerli olabilecek bir simge vererek."

"Bunu çok düşünmüşsünüz."

"Başka bir şey düşünmüyorum," dedi o kadar alçak sesle ki, adam onu duymadı bile. Sonra ekledi, "Neredeyse birini bulacaktım. Gerçekten iyi bir adam." Onun hakkında düşündüğü belli olan sarı kaşları birbirine yaklaştı. "Onunla ilgili hâlâ çok az da olsa bir umut olabilir."

Ethan hayatında ilk kez ve otuz üç yaşında, kıskançlığın açık sıcaklığını hissetti.

Neyim var benim böyle? "O zaman bu gece onu güvence altına almak için çalışmayacak mısın?" diye sordu, sesi daha soğuktu.

Kadın gözlerini kırıştıtararak adama baktı. "Bahsettiğim adam akşam için dışarı çıktı. Ben kız kardeşinin misafiriyim, o yüzden bu gece ona eşlik edeceğim."

Weyland'ların o neslinde sadece bir erkek vardı: *Quin*. Ethan dişlerini sıkı. Quin her zaman kadınların gözdesi olmuştu.

İç çekti. "*Ça ne fait rien*. Önemli değil." Sesi biraz bulanıklaşmaya başlamıştı.

"Hayır, yok." Quin'in güvenliğini sağlayacaktı. Ethan, yolları kesiştikçe onu sürekli Londra'da görmek zorunda kalacaktı ve eğer bu gece bir gösterge ise, Quin'i sürekli boynuzlamak zorunda kalacaktı. "Unut onu. O burada değil ve ben buradayım."

Ona baktı ve başını öne eğdi. "Maskeni çıkar."

"Bu maskeli balonun amacını bozar, değil mi?" Maskeyi çıkarırsa, gözlerinde giderek artan bir merakla ona bakmayı bırakacak ve bunun yerine dehşet içinde bakacaktı. "Maskelerimiz takılıyken de senden zevk alabilirim."

"Benimle 'eğlenmene' izin vereceğimi nereden çıkardın?" Sesine çapkın bir nota karışmıştı, o kadar inceydi ki adam bunu fark etmeyebilirdi. Cilveli değil ama eğlenmiş, meraklanmıştı.

Oynuyor, eğleniyordu ama neyle oynadığına dair hiçbir fikri yoktu. "Bu tür şeyleri hissederim." Adam parmaklarının ucuyla maskenin safir ipeğinin altından yanağına dokundu ve kadın buna izin verdi. "Bu gece bir erkek için yanıp tutuşuyorsun."

Bunun üzerine gözlerini kaçırdı. "Haklı olabilirsin Scot," dedi kayıtsızca, sonra bir kez daha onunla yüzleşti. Sesi mırıltıya dönüşerek sordu: "Ama beklediğim adam *sen misin...* acı çektiğim yer?"

Sırıltmanın eşiğinde olduğunu hissetti. Bu heyecanı seviyordu. Bu atışmayı. Daha ileri gitmeyi planlamadığını bildiği halde onunla flört etmesi hoşuna gitmişti. Neden kendisi gibi bir adam her hafta maskeli balolara katılmıyordu ki?

"Ben o adamım." Onu küçük belinden tutup duvarın dibindeki masanın üzerine kaldırdı.

"Scot, indir beni!" diye bağırdı ama Scot onun heyecanlı olduğunu, artık merakı çoktan geçtiğini anlayabiliyordu. "Bunu neden yaptın?"

"Seni ilk kez öptüğümde seninle yüz yüze olmak istiyorum."

Sonunda adamın sözleri kadının dudaklarından küçük bir nefesin çıkmasına neden oldu. "Her zaman böyle kibirli misin?"

"Evet, her zaman." Kalçalarını kadının bacaklarının arasına sıkıştırdı.

"Beni rahat bırakmalısın," dedi, parmak ucunu tereddütle adamın kolunda gezdirirken bile - sanki bunu yapmamak için çabalamış ama kendine engel olamamış gibiydi. "Güzel sözler söyleyen yakışıklı tırmıklara ayıracak ne vaktim ne de işim var."

O zaman dudakları kıvrıldı, yüzünün sıkı derisini çekerek onu gülümsemediğini ve artık yakışıklı olmadığını hatırlamaya zorladı. "Neye benzediğimi nereden biliyorsun? Bu maske yüzümün büyük kısmını kapatıyor."

"Güçlü bir vücudun ve baştan çıkarıcı bir gülümsemen var. Muhteşem gözlerin var," dedi nefes nefese bir sesle ve adamın şaftının zonklamasına neden oldu. "Bazı şeylerden anladığını söylemiştin - yakışıklı erkekleri takdir ederim. Bir meraklı da diyebilirsiniz. Bu gece seni gözetlememin bir nedeni var."

"Öyle mi?" Kadın başını sallayınca, "Bana adını söyle" dedi.

"Bu maskeli balonun amacını boşa çıkarır, değil mi?" diye cevap verdi, onun sözlerini tekrarlayarak. Eldivenli elini onun göğsüne koydu ve sanki onu itmesi mi yoksa gömleğini kavrayıp kendine çekmesi mi gerektiğine karar verememiş gibi orada bıraktı. Adam onun elini yakaladı, eldiveni bileğini açıkta bırakacak şekilde sıyırdı ve sonra oradaki satenimsi tene bir öpücük kondurdu.

Titredi ve Scot elini bırakana kadar elini geri çekti. "Şu haline bak, Scot. Gördüğüm en usta baştan çıkarıcılardan birisin."

"Pratik mi?" Son on yıldır flört etme konusunda pratik yapmamıştı, hatta hiç yapmamıştı. Ondan önce de baştan çıkarmasına hiç gerek olmamıştı.

Dürtüleri ona elini öptürmüştü.

Peki bu lanet dürtü geldi?

"Evet, pratik yaptım. Bileğe kondurduğunuz öpücük mükemmel bir iletişim. Dudaklarınızın fırçası yatakta nazik ve şehvetli olacağınızı gösteriyor. Elimini yerleştirirken sıkıca tutuşunuz da aynı zamanda ustaca davranacağınızı gösteriyor."

Nazik mi? Geçmişini düşündü. Hiç *nazik* olmuş muydu? Şu anda ona karşı öyle olmak istemediğini fark etti. Kalçalarını ona sürmek, ereksiyonunu kalçalarının birleştiği yere sürterek tepkisinin ne kadar şiddetli olduğunu gururla göstermek istiyordu.

"Senin gibilerle çok karşılaştım," dedi. "Benim zarar görmez olduğumu bilin." "Bunu bir meydan okuma olarak kabul ediyorum, *aingeal*. Bu gece senin içinde olacağım, ve bacaklarını belime doladıgımda sana sözlerini hatırlatacağım."

"Oh, Scot, bu olmayacak." Başını salladı ve birkaç parlak bukle serbest kalarak omzunun üzerinden sekti.

"Belli ki masum değilsin." Kadının üst sınıftan olduğunu bildiği için bu onu şaşırtmıştı. Gerçekten de Jane Weyland ve çevresi gibi bıkkın bir heyecan arayıcısı olmalıydı. "Neden benimle bir gece geçirmiyorsun?"

"Bana dokunulmadığını mı düşünüyorsun? Neden?"

"Burada bulduğumuz manzara karşısında esnemiş gibi görünüyordunuz. Pek çok masum insan bir fahişenin bir adama alttan iş verdiğini görse etkilenmez."

"Öyle olup olmamam tesadüfî. Gerçek şu ki ben buraya bir koca bulmaya geldim, sevgili değil. Ve kaçamaklara ayıracak vaktim yok."

"Zaman yaratın. Eğer Londra'ya koca bulmaya geldiysen, benim gibi bekâr bir erkeği bu kadar küçümsemeyeceksin gibi görünüyor." Bunun için zamanı yoktu. Yarın Grey'i avlamak için şehirden ayrılacaktı ve ilk kez böyle bir avın çağrısı bir kadının ki kadar güçlü değildi.

Sonra güldü, baştan çıkarıcı ve boğucu bir gülüştü bu, adamın onu öpmek için can atmasına neden oldu. "O kadar ulaşılmazsın ki, uzak bir adaya bile değilsin."

Gerildi. "Benim hakkımda bildiklerine dayanarak mı?"

"Beni kullanacağından ve asla arkana bakmayacağından şüphelenecek kadar çok şey biliyorum. Kınamıyorum, sadece bir gerçeği söylüyorum." Kurnaz mavi gözleri birden esrarengiz bir hal aldı. "Sanırım ikimizin pek çok ortak noktası var."

Dört

"Ortak mı? O zaman bizim de sevişmemiz için yanıp tutuşuyorsun."

Maddy o zaman sırtıttı. Elinde değildi. "Ve işte böyle, beni silahsızlandırıyorsun." Adamın kaba saba tavırlarında onu cezbeden bir şeyler vardı. Kimi kandırıyordu ki? Adamın gürleyen aksanından kaslı vücuduna ve ona olan tuhaf saplantısına kadar *her şey* onu cezbediyordu.

"Seni silahsızlandırmaktan daha fazlasını yapmak istiyorum."

Gülümsemesi soldu. İskoçyalı pes etmiyordu ve onu için pişmanlık duyuyordu. Yirmi bir yaşındaki normal bir kız gibi aptalca , oysa böyle bir lüksü yoktu. Her zaman pratik olan Maddy kendini kapattığını, dikenlerin keskinleştğini, duvarların yükseldiğini hissetti. "Arkadaşlarım muhtemelen şimdiye kadar beni aramaya başlamışlardır. Onlara geri dönmeliyim."

Kaşları birbirine çatıldı. "Gerçekten... *gidiyor* musun?" Sesi şaşkındı, sanki bu konuda ne yapacağını bilmiyormuş gibiydi.

"Ve gerçekten de çevrilmeye alışık değilsiniz?" "Böyle bir pozisyonda olmaya alışkın değilim."

"Hiç kadın peşinde koşmaz mısın?" dedi kuşkulu bir ses tonuyla.

"Asla."

"Yani ilk şanslı ben miydim?" Normalde bu tür yorumlara gözlerini devirir ve bunları olduğu gibi kabul ederdi - eteklerine girmeye yönelik sözlü girişimler. Ama bunları söyleme biçiminde bir şey vardı, sanki bunlar onun için önemliymiş gibi, sanki sadece gerçekler değil, yeni ve istenmeyen gerçeklermiş gibi.

Ve sanki bunlar için onu suçluyormuş gibi.

"Evet." Nefes verdi. "Sen ilksin."

"İlk seferinde başarısız olacak olman çok yazık."

Koyu renk gözleri kısıldı. "Ve sen bana kibirli mi diyorsun? Beni görevden alabileceğini düşündüren ne?"

"Çünkü *beni* sendin."

"Ve bunu boşuna yapmıyorum." Ellerini başının iki yanındaki duvara dayadı, sonra onu öpecekmiş gibi eğildi. "Bu gece seni buradan götüreceğim."

Dudaklarının nasıl bir his olduğunu bilmek için can atmasına rağmen, göğsüne doğru bastırdı, oradaki kasların ne kadar sert ve büyük olduğunu görmezden gelmeye çalıştı.

vardı. "Hiç şansın yok, Scot. Seninle gitme şansım yok..." Scot daha da yaklaşınca sözlerini yarıda kesti. *Beni şimdi öpecek!* Nefesleri sığlaştı ve göz kapakları onun temiz kokusu ve vücudundan yayılan sıcaklık karşısında neredeyse zevkle kapanacaktı.

Alt dudağını yaladı ve adam bunu fark etti, tam ona ulaşmak üzereyken hınzırca sırttı. Yumuşak bir iniltiyi bastıramadı-

Düdükler havayı kirletiyor.

Kadın dondu kaldı. "Bunlar polis düdükları mı?" diye fısıldadı, dudakları onunkilerden birkaç santim uzaktaydı.

"Evet," diye mırıldandı. "Bahse girerim şimdi benimle gitmek istersin."

Kalabalık kaçışmaya başladığında tüm bina sarsıldı. Altındaki masanın titreşimlerini hissetti ve arzu sisi bir anda dağıldı. *Kendini koruma, Maddy!*

"Şimdi gitmeliyim!" Adamın altından sıyrılarak zıpladı ve sandalyeyi kapıya doğru sürükledi. Tam fırlayacakken, adam eteğini yakaladı ve çekti. "Beni serbest bırak!" diye omzunun üzerinden talepte bulundu.

"Dışarıdaki kargaşayı duymuyor musun? Polisi geçme şansınız yok ama muhtemelen ezilirsiniz."

Ona döndü. "Ama arkadaşlarım dışarıda!"

"Güvende olacaklar. İki tanıdığım bu gece buraya geldi ve seninle birlikte olan kadınları çoktan gözlerine kestirdiler. Onları evlerine götürecekler."

"Ama-"

"Her ikisi de . şunlar erkekler vardır yetenekli-ve a bin zamanlar benden daha onurlu." Onun gözlerine baktı. "Sadece kendin için endişelen, genç kız."

Alt dudağını dişleyerek, "Daha önce arka tarafta bir çıkış yolu görmüştüm," dedi. Doğası gereği ve alışkanlıklarından dolayı, girdiği her binada mutlaka bir kaçış yolu arardı. O ve diğerleri ilk geldiklerinde, Maddy bir arka koridoru incelemiş ve oraya girmeden önce ceketlerini giymiş bir çift görmüştü. Geri dönmemişlerdi. "Çıkmama yardım eder misiniz?"

"Benimle asla ayrılmayacağını hatırlıyor gibiyim." Duvara yaslandı ve bir dizini yukarı çekerek hâlâ kızın eteğini tutuyordu. "'Hiç yok' demiştim." Sırttı, sonra hemen durdu, sanki soğuk bir gülümseme bile istenmeyen bir şeymiş gibi. Dişleri eksik olduğunda bunu yapan insanlar görmüştü ama onunkiler beyaz, düz ve mükemmeldi. Onunla ilgili diğer her şey gibi mükemmeldi. Kibri dışında.

"O zaman beni serbest bırak."

"Neredeyse çaldığım öpücük için seni buradan çıkaracağım."

Onu öpmek için ısrarlı bir ihtiyaç duyuyordu ve elbette iyi gelişmiş korunma duygusu - bunlar birbiriyle , ancak şimdi zamanı değildi. Uzun bir iç çekişle, "Eğer yapmam *gerekiyorsa*. Ama beni güvenli bir yere götürdükten sonra."

Dışarıda olanlarla ilgili hiçbir endişe belirtisi göstermedi. "Şimdi bir öpücük ya da sonra daha fazlası. Bir öpücüğün ne zararı olur ki?"

"Bunun ne faydası olacak?" diye karşı çıktı ama adam kıpırdamadı. "Oh, tamam." Ona doğru yürüdü, sonra ellerini boynuna doğru uzattı. Onu aşağı çekerek dudaklarını kısa bir süreliğine onunkinin köşesine bastırdı.

Tekrar ayağa kalktığında, "Ah, *aingeal*, bu çok tatlıydı, buna hiç şüphe yok. Ama aklımdaki tam olarak bu değildi." Avuçlarını ensesinde birleştirdi. "Derin bir öpücük istiyorum. Nefes nefese kalana kadar."

"Nefes nefese mi?" diye mırıldandı, gözlerini ona dikerek. "*Gerçekten mi?*" Ne kadar... iç gıcıklayıcı.

Diğer eliyle kızın yüzünü okşadı ve başparmağını kızın alt dudağında gezdirdi. "Sadece sana göstermek daha kolay olacak-"

Daha fazla düdük sesi duyuldu. Çığlıklar dışarıda daha da yükseldi. "Ama yakında buraya dönecekler, vakit yok!"

Omuz silkti. "O zaman kendini fazlası için hazırla."

"Açık olun, efendim! Daha fazlası nedir?"

Sanki onun kabul etmesini hiç beklemiyormuş gibi başını geriye çekti.

"Seni almak istiyorum."

"İmkansız."

"O zaman seni öpüyorum" -parmaklarının tersiyle göğüslerinin sıyırdı- "işte."

Zevkin şaşkın şokuyla nefesini tutarak geri çekildi ve kollarını göğsünün üzerinde koruyucu bir şekilde kavuşturdu. "Hayır, kesinlikle hayır." Adamın dudaklarını ona bastırdığını hayal edip etmediğini merak etti ve yüzü kızardı. "Eski bir atasözünü duymadın mı: Yabancı bir İskoç'un göğüslerini öpmesine izin vermeden önce en azından polisten kaçmayı *dene?*"

Ya öksürdü ya da yumruğunun içine güldü, sonra sanki bilinmeyen bir hayvan türüymüş gibi kaşlarını çatı. "Sen aptal bir kızsın, bunu biliyor musun?"

"Ve bu aptal kızdan çok şey istiyorsun." Kadın dışarı çıkmak için kapıyı açtığında -ve neredeyse eziliyordu- adam onu tekrar içeri çekti,

Kapıyı çarparak.

"Senin gibi küçük bir bayanın hiç şansı yok." "Ben çelimsiz değilim." Boyu 1.80'di!

"İnatçı da. Ama ölüme koşmana izin veremem."

Her zaman cayabilirim. "Pekala, şartlarınızı kabul ediyorum. Şimdi lütfen beni güvenli bir yere götürebilir misiniz?"

"Çok geç. Şartlar değişti." Kadın dilini tutunca, "Sana istediğim yerde dokunmama izin vereceksin ve sen de bana dokunacaksın," dedi.

"Benden bu şekilde faydalandığın için çok acımasısın!"

"Hiçbir fikrin yok," dedi kasıtlı bir ses tonuyla, gözleri uyarıyla kararmıştı. "Bu akşam hapse girersen ne olacağını sanıyorsun? Ben kötünün iyisiyim, bundan faydalan, çünkü bu pek sık rastlanan bir durum değildir."

Eğer hapse atılırsa, Quin'in gelip onu kefaletle çıkarması gerekecekti. Aşağılanma! "Evet, evet! Katılıyorum," dedi ve onu buradan kurtarır kurtarmaz İskoç'tan kaçmayı planladı.

"Güzel. Şimdi elimi bırakma." Adamın eli sıcaktı ve elini tuttuğunda kızın elini yuttu ve ikisi de aşağıya baktı. Onun bakışlarını tekrar yakaladığında, "Dediğim gibi. Ama sanırım hoşuma gitti."

Onunla kıyaslandığında *her şeyin* çok küçük olduğunu söyleyecek zamanı olmadı çünkü adam kapıyı açtı. Kalabalığın gürültüsü arasında sesini yükseltmek zorunda kalarak, "Arkamda dur," diye emretti.

"Şu salona ulaşabilir misin?" Gördüğü ve şu anda kaçışan müşterilerin akın ettiği arka salonu işaret etti.

"Evet, ama çıkış yok. Bu yüzden o yönden *kaçıyorlar*."

"Sadece şu taraftan git! Lütfen, *her şeyden* bir çıkış yolu bulabilirim!"

Gözlerini kısarak ona baktı ama sonunda kaosun içine doğru ilerlemeye başladı. Yoluna çıkan herkese sert bir şekilde saldırdı ve kadın da kolayca onun peşinden gitti. Daha az güçlü bir adam, koridora ulaşmak için akışı yenmek şöyle dursun, hiçbir ilerleme kaydedemezdi ama o bunu başardı. Sonra boş bir koridor bulana kadar koca gövdesini o ezilmenin içinden de geçirdi.

"Evet!" diye bağırdı. "in!"

İçine doğru döndü ve sonunda dışarıya açılan bir kapıya rastladılar. Büyük boy, uğursuz bir asma kilit taşıyordu.

Adam ona kaşlarını kaldırdı ve kadın çaresizce omuz silkti. Başka bir kaçış yolu bulmaya çalışarak geri döndü. Burada kapana kısılmışlardı, mükemmel bir şekilde tuzağa düşürülmüşlerdi-

Arkasından bir çarpma sesi duyuldu. Arkasına döndüğünde İskoç'un ileri doğru tekme attığını ve botunun altını kilidin hemen altındaki kapıya geçirdiğini gördü. Kıymıklar havaya fırladı. Bir tekme daha atınca kapı uçarak açıldı ve kadının nefesi kesildi.

Muhteşemdi! Ve Maddy de kendi payına düşen muhteşem erkekleri görmüştü. Çıkmak için ilerlediğinde, adam dirseğinden tuttu. "Henüz değil, *aingeal*. Arkama geç o zaman."

Nefes nefese başını salladı, hayranlığını gizleme zahmetine girmeden ona baktı.

Yakasını çekiştirerek ters ters baktı. "Bana öyle bakmayı kes." "Ne gibi?"

"Sanki bir şeymişim gibi."

"Anlamıyorum-"

İki polis önlerine atladı ve İskoçyalı onu yolundan savurdu. Polis memurlarından birine dirsek atıp diğerini yumrukladı ve ilkinin burnu kırılmış bir halde tökezleyerek arkasına dönmesine, diğerinin de yere yığılmasına neden oldu.

İskoçyalı onun elinden tutup bir kez daha peşinden sürüklediğinde, "Az önce polislere vurdun!" dedi.

"Yoluma çıktılar" diye homurdandı.

Çürümüş mahallesindeki bazı jandarmalar dürüsttü ama çoğu değildi. Birini düz yatırmak istediği çok zaman olmuştu. "Ama -"

"Seni buradan sağ salim çıkaracağımı söylemiştim." Durakladı ve dönüp ona baktı. "Ödülüm için dağları yerinden oynatmaya hazır olmadığımı mı sanıyorsun?"

Muhteşem mi? Hayır, *görkemli*. Dudaklarını ayırmış, aptal aptal ona baktığını biliyordu. Her kız kendisini kötü adamlardan koruyacak maskeli bir erkeğin ya da mücevherlerini ve namusunu elinden alacak bir eşkıyanın hayalini kurardı. Maddy de farklı değildi ve gerçekten de yaptıkları anlaşmadan cayıp caymayacağını merak ediyordu.

Tabii ki yapacaktı! Tereddüt etmesinin tek nedeni erkeğin kafasına bu fikirleri sokmuş olmasıydı: erkeğin onun göğüslerini öpmesi ve onun da erkeğe dokunması. Buna bir de o güne kadar gördüğü en görkemli erkek gücü gösterisi eklenince, doğal olarak biraz bocalayacaktı.

Daha önce hiç kimse onun için savaşmamıştı, birisine ne kadar ihtiyacı olursa olsun.

Yine kızın yüz ifadesinde gördüğü şeyden rahatsız olmuş gibiydi. "Ayak uydurmaya çalış o zaman," dedi huysuzca, sonra arkasını dönerek onları arka sokaklara, sert ısıklardan daha uzağa doğru hızlandırdı. Sürekli kıza bakarak, onun ayak uydurmasına şaşırılmış gibi görünüyordu ama kız bir seferde kilometrelerce koşabilirdi.

Sonunda yavaşladıklarında, bir taksi çağırmak için elini bıraktı ve kaçması için onu serbest bıraktı. Yine de kendini onu terk edemez halde buldu, sanki görünmez bir güç tarafından onun yanına bağlanmış gibiydi.

Neden tereddüt ediyordu? Ondan kaçması gerekiyordu, onu ölçüp biçmesi ve teninin nasıl bir his vereceğini merak etmesi değil....

Maddy dokunmayı seviyordu -soğuk ipekler içini ürpertiyor, kadifeler parmak uçlarını korkutuyor, eldivenler onu rahatsız ediyordu- ve onu vücuduna dokunmaya *davet etmişti*. Her gün kadınların erkekleri okşadığını görüyordu ama sert, erkeksi etin ellerinin altında nasıl esnediğini hiç hayal edememişti. Güzel erkekleri seviyordu; dokunmayı seviyordu.

Ona ikisinin de tadını çıkarmasını teklif ediyordu.

Omzunun üzerinden, "Çok korkmuş görünüyorsun," diye yorum yaptı.

"Beni sinirlendirmek için bundan daha fazlası gerekir." Bu gece uysaldı La Marais'deki hayatına kıyasla. Orada on bir yaşındayken çok sayıda binanın yandığı bir yangından sağ kurtulmuştu ve La Marais'de çok az kişinin iddia edebileceği bir başarı olan *iki* kolera salgınını atlatmıştı; sokaklarda her gün şiddet patlak veriyordu.

Ayrıca, bu Scot'un yanında kendini tamamen güvende hissediyordu.

"Cesur olduğu kadar güzel de mi?" diye mırıldandı o gürleyen sesiyle.

Bununla birlikte Maddy, geri adım atma planının son nefesini verdiğini biliyordu.

Beş

Araba hareket eder etmez, İskoç perdeyi çekip kapattı ve Maddy'ye uzanarak perdeyi onun yanından çekti. Perdeleri karanlığa gömdükten sonra onu sert bir şekilde bankın üzerinden kucağına aldı.

"Bekle! Sen ne...? Öylece... "Dilini oynattığında Kulak memesine karşı, zevk onun içinde dalgalandı ve aralarına mesafe koyma ihtiyacını bastırdı. "Ohhh." diye iç geçirdi.

"Ben anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim," diye başladı, sözleri sertti. "Şimdi sen de seninkini yerine getireceksin."

"Beni nereye götürdüğünü sanıyorsun?"

"Evime."

"Senin *evin* mi?" Kendini salladı. "Her ne kadar bekâr evlerinizde ağırlayacağınız pek çok yabancı kadından biri olmak de-"

"Yine, sen ilk olacaksın," diye araya girdi.

"Buna inanmam mı gerekiyor?"

"İster inanın ister . Gerçek bu."

"Bende bu kadar değişiklik yaratan şey nedir?"

Arkasına yaslandı, kızgın görünüyordu - ona mı yoksa duruma mı? "Bilmek isterdim."

Böyle şeyler yapmıyormuş gibi davranmıyordu. Belki de kızın ona karşı hissettiği aynı farkındalığı, aynı aşinalık duygusunu o da kıza karşı hissediyordu. Ona karşı hissettiği çekim anlık ve öfkeliydi, o kadar güçlüydü ki sanki bir lokomotif tarafından ezilmiş gibi hissediyordu.

O da aynı şeyi yaşıyor olabilir mi?

Zaten bunların hepsi delilikti - onun yüzünü bile görmemişti. "Scot, eğer teselli olacaksa, ben de tamamen karakterime aykırı davranıyorum."

"O zaman bunu daha sonra çözmeye ne dersin?" Parmaklarını onun çenesinin altında kıvırdı. "Şu anda seni anlamsızca öpmemem için hiçbir neden yok."

Anlamsız mı? Bir yanı onu hissizleştirmesini, soluk soluğa bırakmasını isterken bir yanı hâlâ bunların olduğuna inanamıyordu. Adam içeri çekildikçe göz kapakları kapandı....

Dudakları onunkilere sürtündüğünde sıcak ve sıkıydı ve sadece bu ikna edici temas bile kadının içinde bir sıcaklık yarattı. Dudaklarını onun için ayırdığında, adam dilini yavaşça onunkini okşamak için içeri kaydırды. Daha önce hiç adamın dilinin dudaklarında gezinmesi kadar erotik bir şey yaşamamıştı.

Böyle bir öpüşmenin seksin başlangıcı olması gerektiğinin hiç bu kadar farkında olmamıştı.

Kendini ona karşılık verirken buldu; bu da hisleri ikiye katladı. Adam onu daha sıkı kavradı, inleyerek öpücüğünü derinleştirdi. Onun omuzlarını sıktı, kaslarında hissettiği gücün tadını çıkardı. Bunu arzuluyordu, onun gücünü istiyordu, kollarının onu sarmasını istiyordu.

Dilleri tekrar tekrar birbirine dolandı ve onu hiç hayal etmediği ihtiyaç doruklarına çıkardı. Adam da bunu hissediyor olmalıydı; onu kucağına oturttu ve kalın ereksiyonu tamamen poposuna bastırdığında inledi. Giysilerinin içinden bile onun sıcaklığını hissettiğine yemin etti ve avucunun içinde okşadığını hayal etmekten kendini alamadı. Tüm fantezilerinde, bunun ne kadar *ateşli* olacağını hiç hayal etmemişti. Onun kucağında kıpırdandı....

Geri çekildi, sanki şoktaymış gibi ona baktı, dudakları aralandı, nefesleri kesildi.

"Daha önce öpüşmekten hiç hoşlanmamıştım," diye fısıldadı, gerçekten de nefes nefese kaldığının farkındaydı.

Kaşlarını çatarak, "Evet, ben de öyle," dedi.

İnledi, daha fazlasına ihtiyacı vardı. Adam cevap olarak küfretti. İkisi de tekrar içeri girdiler.

Onu daha derinlemesine içine alabilmek için sırtını boyun eğmeyen koluna yasladı, kemiksiz ve savunmasız hissedene kadar dudaklarını tekrar tekrar eğdi. *Anlamsız...* Dudaklarına karşı inledi.

Ama tekrar ayrıldı, temkinli görünüyordu. "Bu... bu..." Gözleri kısıldı. "Beni öpmeye devam edersen, bu gece başlamadan bitecek."

Belli ki çok dünyevi ve tecrübeliydi ama yine de onu memnun etmişti. Onu memnun etmeye devam etti. Heyecanlıydı, nedense aylardır olmadığı kadar mutluydu. "Scot," diye mırıldandı, parmaklarını onun gür saçlarına geçirerek, "iyi ki seni kaçışıma davet etmişim."

"Şimdiden burada olduğum için çok memnunum."

Birdenbire, kocasının onu elinde tutan, her zekâsıyla onu ateşleyen bu tanrı gibi biri olamayacağını düşündü.

dilinin bir fiskesi.

Ama ya onu kendisiyle evlenmeye ikna edebilirse?

Doğru, adamın yüzünü hâlâ görmemişti ve adını da bilmiyordu. Ama dürüst olmak gerekirse, İskoçyalı'nın üç kez dul kalmadığını tahmin edebilirdi. Ve dürüst olmak gerekirse, kontun yüzünü görmüştü.

Bu adamın şiddetli öpücükleri, ona karşı koyamadığı çekiciliği ve kesinlikle güçlü bir yumruk arasında bu, sorununa *parlak* bir çözüm olarak ona çarptı. "Scot, zengin olduğunu ve bir eş aradığını sanmıyorum?"

"İki kişiden biri. Asla evlenmeyeceğim."

"Asla mı, asla mı? Yoksa birkaç yıl daha bekar kalana kadar mı?"

"Asla." Kesin bir ifadeyle, bu konudan rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

"Oh. Şey, gerçekten seninle eve gidemem," dedi, tam araba dururken. Onu banka oturttu ve kapısını açtı - kırmızı tuğlalı heybetli bir konağın önünde.

"Neredeyiz?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Grosvenor Meydanı'ndayız."

"*Burası* senin evin mi?" dedi başını çevirmeden. Büyüktü ve Quin'inkinden bile daha büyüktü! Beyaz sütunlar geniş mermer basamakların yanında gururla nöbet tutuyordu. El değmemiş bahçeler gizli gaz lambalarıyla cömertçe aydınlatılmıştı.

"Evet, benim evim."

Kaşlarını çattı. Kendini kolayca metres olarak hayal edebilirdi. bunun.

Elini uzattığında, "Bekle! Öylece içeri giremem.

!" Yine de görmek için can atıyordu. "Bir anlaşma yapmıştık."

"Ama seninle eve gitmek için değil!" Weyland'lardan o kadar da uzakta değillerdi. Ya biri onu gördüyse?

"Bu fikir seni gerçekten rahatsız ediyor mu?" Kadın başını salladığında, adam eğildi ve kapıyı kapatmadan önce, "Sür," diye emretti. Araba bir kez daha yoluna devam etti. "Önemi yok. Seni burada da bir yatakta olduğu kadar iyi taşıyabilirim."

"Beni götürmek mi?" Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Pazarlığın sadece dokunmak üzerine olduğunu sanıyordum."

Onu tekrar kucağına çekti, büyük eli sanki yüzlerce kez böyle oturmuşlar gibi rahat bir aşinalıkla kalçasında duruyordu. "Sadece bana güven. Bunu senin için iyi yapacağım. Günlüğünde çok fazla yem olacak," dedi sırıtarak.

"Bana sahip olabilirsin, Scot. Tamamen. Yarın öğlene kadar. Bu bana hesap defterlerini gözden geçirmem ve özel bir lisans alman için yeterli zamanı verecektir. Öğle yemeğinden önce evlenebiliriz."

Onun çenesini kavradı. "Anla genç kız, yeryüzündeki hiçbir şey beni evlenmeye itemez. *Hiçbir şey.*"

Onun da tıpkı Quin gibi olduğunu fark ettiğinde kalbi sıkıştı. "Anlıyorum." Ne yazık ki anlıyordu ve çok da iyi anlıyordu; bugün aynı cümleyi ikinci kez duyuyor, ikinci kez geri çevriliyordu. Ne kadar evlenmeleri gerekse de bazı erkekler evlenilecek türden değildi.

Bu da onun gibi kızların gutlu yaşlı sayımlardan arta kalanları topladığı anlamına geliyordu.

"Bunu yaptığınızdan emin olun," dedi, ses tonunda açık bir uyarı vardı.

Dalgınca başını salladı. Bu gece her fırsatta Le Daex'le evlenme kararını pekiştirmişti ama adamın bekâretini alırken onun üzerinde homurdanıp durduğunu düşündükçe ürperiyordu. Güzel erkeklere hayran olan kendisi, namusunu bir erkeğe kaptıramazdı. Evet, bu haksızlıktı ve birdenbire -ya da içkiden ve İskoç'un sert dudaklarından sonra- dayanılmaz bir hal almıştı.

Babası vurulduğundan beri, kozmik bir şaka gibi üzerine yığılan sefalet üstüne sefalet yaşamıştı. Tuzağa yakalanmış bir hayvan gibi, ne kadar mücadele ederse o kadar kötüleşiyor gibiydi. Sürekli yaptığı fedakârlıkların karşılığında çok az şey bekliyordu ama hayatının bu tek yönünü -onu sevişmeyle kimin tanıştıracığına karar vermek- kontrol edebilirdi. Ve içgüdüleri bu gizemli yabancıya güvенеbileceğini haykırıyordu.

Dudağını dişledi. Le Daex onun dokunulmamış olduğunu düşünerek kandırılabilirdi. Maddy'nin Paris'teki ev sahibesi ve en iyi arkadaşı.... üç düğününde de bakire kalmıştı.

İskoçyalı Maddy'ye bu gece onun içinde olacağını söylemişti. O anda, onun haklı olduğunu anladı.

"."

"Çok iyi, ne?"

"Eğer daha fazlasını istiyorsan..." Adamın anında altında daha da sertleştiğini hissedebiliyordu.

"Sen... seni götürmemi istiyorsun," diye hırıldadı ama bu bir soru gibiydi.

"Evet. Pazarlığımızın şartlarından daha fazlasını istiyorum," diye mırıldandı. "Seni istiyorum." *Bana bunu göstermeni... bana bu geceyi gizlice hazine olarak vermeni.*

"Fikrini ne değiştirdi?"

İçini çekti. "Benim sebeplerim kendime ait, Scot. Yine de umurunda mı?" Beyaz dişlerini göstererek sırttı. "Zerre kadar umurumda değil."

"Peki, bunun ışığında, maskelerimizi çıkarmamız gerektiğini düşünmüyor musun?" diye sordu.

"Bir şeyler katıyor, sence de öyle değil mi?" Parmaklarının ucuyla maskenin altından yanağını okşadı.

Hiçbir şekilde utangaç değildi, ancak bu ilk gerçek karşılaşmasıydı ve seyrek çerçevesinin arzu edilebilirliği konusunda endişeleri vardı. Başka bir deyişle, göğüsleri küçüktü. Maske kızarmış yüzünü gizlemeye yardımcı oluyordu ve bu ona çok yakışıyordu. Özellikle de bu sadece bir gece olacağı için - gizem ve ihtiyaç dolu tek bir gece. Ve sonra da sonlar. "Evet, sanırım öyle."

Ama dinlemiyordu, parmakları kızın çenesinin üzerinde gezinirken büyülenmiş gibi görünüyordu. "Çok narin," dedi dalgınca, yüksek sesle konuştuğunu fark etmemiş gibiydi. Bir şekilde bunun sadece bir baştan çıkarma olmadığını biliyordu. Adam onu inceliyordu, gözleri merakla kararmıştı. "Daha önce senin gibi bir kadınla hiç birlikte olmadım."

"Benim gibi mi?"

"Çok hafif." Kulağının kabuğunda gezinerek onu ürpertti. "Neredeyse ellerimi üzerine koymaya korkuyorum."

"Oh, öyle deme."

"Neredeyse dedim. Hiçbir şey beni bu gece seni almaktan alıkoyamaz." Parmaklarını aşağı doğru kaydırarak köprücük kemiğinin üzerinde gezdirdi. Parmakları aşağı indikçe kadının nefes alış verişleri hızlanıyor, göğsü parmaklarının dokunuşuyla çılgınca inip kalkıyordu. Dar korsesinin kenarına ulaştığında parmaklarını içeride gezdirdi. İşaret parmağının ucu zonklayan meme ucuyla buluşana kadar yavaşça ilerledi, daha derine bastırdı... daha derine...

"Aman Tanrım," diye inledi, iki eliyle adamın ensesini kavradı.

"Narin... ve hassas." Şişmiş meme ucunu yavaşça yuvarladı ve "Hoşuna gitti mi?" diye sordu.

Gözleri dalgalanarak kapandı ve başını salladı.

Adam elini çektiğinde kız heveslenmek istedi ama adamın korsajının bağcıklarını çözmeye çalıştığını görünce sakinleşti. Ancak bağlar inceydi ve onun için bile idare etmesi zordu. Birkaç dakika uğraştıktan sonra hayal kırıklığıyla homurdandı ve iri parmaklarını kumaşın içinde kıvırdı.

Adamın çekiştirmek üzere olduğunu fark ettiğinde, öfkesini kusmak için ağzını açtı -bu elbiseyi alabilmek için borçlanmıştı! Kaşları çatılmış bir konsantrasyonla tekrar denedi.

Kadının içindeki bir şey ona karşı yumuşadı, hatta daha da yumuşadı. "İzin ver Scot," dedi ve her iki avucuna da şefkatli bir öpücük kondurarak ellerini kaldırdı.

farklı noktalarında, onun tereddüt ettiğini, düşünmek için zaman ayırıyormuş gibi kısa bir an için geri çekildiğini fark etmişti. Şimdi de öyle yapmıştı. Acaba yanlış mı davranıyordu -bu onun ilk ilişkisiydi- ya da aralarında olanlar onun alışık olduğundan tamamen farklı mıydı diye düşünmeye başlamıştı. İkincisinden şüpheleniyordu.

Sonunda bağcıkları çözdükten sonra elbisesinin kenarlarını çekti. Korsesinin tüllü kuplarını telaşsızca aşağı çekerek onu çıplak bırakırken yutkundu. *Karanlık. Beni gerçekten göremez....* Serin hava göğüslerini okşadığında, yüzünü çevirmemek ya da elleriyle kendini örtmemek için kendini zor tuttu.

Yabancı dilde bir şeyler tısladı, muhtemelen Galce. "Ne dedin sen?" diye sordu endişeyle.

"Bütün gece bunları öpeceğimi söyledim." Parmaklarının arkasını her iki meme ucunun üzerinde gezdirdi, bakışları yüzünde gezinerek tepkisini ölçtü. Kadın bir nefes çekti ve adamın gözlerinin önünde uçlarının daha da sertleştiğini hissetti.

Sonra sıcak, kaşındırıcı avuçlarıyla onu kavradı. "*Daha yumuşak olamazdın.*" Küçük göğüslerini tamamen kapladı, bacaklarının arası duyuşal olarak ısınana ve ıslanana kadar yoğurdu.

Bu olmadan tam olarak nasıl yaşıyordu?

Ceketini silkmek için ellerini kaldırdığında, kadın kendini onlara doğru eğilirken buldu. Adam kıkırdama olabilecek tiz bir ses çıkardı. "Açgözlü kız," dedi ama kız onun memnun olduğunu düşündü. Ellerini ona geri verdi. "O zaman benim için gömleğimi çıkar." Onunla dalga geçiyor olabilirdi ama umurunda değildi. İhtiyacı onu harekete geçirdi.

Kadın düğmeleriyle uğraşırken, adam eğilip meme uçlarını okşadı, sıcak nefesleri zonklamalarına neden oldu, ama onu emmedi, sadece

Kucağında kıvranana, çıkık ereksiyonunun üzerinde kıvranana kadar alay etti.

Sonunda sıcak ağzıyla göğüslerine yerleşti. Adam dilini sertleşmiş meme ucunun üzerinde gezdirirken, "*Aman Tanrım*," diye fısıldadı. Adamın elini eteğinin altında, parmaklarının dizinden kalçasına doğru yükseldiğini belli belirsiz algıladığında, "Scot, ben... lütfen yavaş git. Seni istiyorum. Oh, Tanrım!" diye bağırdı adam dudaklarını onun ağrıyan zirvesinin etrafına kapatıp onu sertçe emerken. "B-

ama daha yavaş gidemez miyiz?"

Geri çekildi. "Neden?" diye sordu, gerçekten kafası karışmış görünüyordu. "Düşünüyorum da... belki ben daha rahat olurum."

"Uzun zamandır kadınsızım," dedi, onu kucağından bankın üzerine çıkarırken sesi gerilmişti. "Bu gecenin geri kalanında bunu yavaş yavaş yapacağım." Ceketini topladı ve onun arkasına yerleştirdi. "Ama şimdilik, senin içinde olmam gerekiyor." Adam sırtına bastırırken diğer meme ucu da ilkiyle aynı şiddetli ilgiyi gördü.

"Tanrım... Bu çok hoş bir his." Ona dokunma şekli mülkiyetçi, sahiplenici ve biraz da... *sertti*. O halde neden zevkle eğiliyordu? "Ama Scot... görüyorsun..."

Sonra eğilip onun gözleriyle buluştu. "Ne oldu?" Adamın gömleği açılıp yontulmuş gövdesi kızın büyülenmiş bakışlarına sergilendi ve kız ne söyleyeceğini şaşırdı.

Ona *dokunabilirdi*. Merak ettiği, *hayalini kurduğu* şey buydu. Onu okşamak için işkence eldivenlerini çılgınca çıkardı. Göğsündeki kaslar sanki yıllarca eğitilmişçesine mükemmel bir şekilde dokunuşuyla gerilip esnediğinde zevkle iç geçirdi.

Avuçlarını düzleştirdi ve bir his cennetinde, parmak uçları her yeni dokuda zevkle karıncalanarak sert girintiler ve kabarıklıklar üzerinde aşağı doğru ovuşturdu... sıkı, pürüzsüz cildi... göbeğinin hemen altındaki bir izdeki gevrek saçlar. Onun tepkisinin tadını çıkardı; göz kapakları kayarak kapandı, çenesi gevşedi.

Zevkten neredeyse sersemlemişti, eteklerinin birden beline kadar sıyrıldığını fark etmedi bile.

Altı

Ethan bunun için yanıp tutuşuyordu, uzun zaman sonra nihayet bir kadına sahip olacaktı. Daha önce hiç böyle şey yapmamış olmasına rağmen, gece boyunca onu tekrar tekrar elde etmek istiyordu. Büyüleyici vücudunun her santimini öpmek için.

Onu göndermeden önce.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı, hâlâ onun göğsüyle büyülenmiş gibiydi. Parmak uçları sanki hürmet ediyormuş gibi onu okşuyordu. Bu hassasiyeti anlamıyordu -bu ona yabancıydı- yine de onu durduramadı.

"Kalbin gümbür gümbür atıyor." Elini onun kalbinin ortasına koydu. Göğüs. "Gergin misin?"

"Gergin değilim," diye yalan söyledi, sesi anlaşılmaz derecede hırçındı. O kadar uzun zaman olmuştu ki, bir hamlede kendini utandıracağından korkuyordu. Ve hayatında ilk kez partnerinin ne düşüneceğini önemsiyordu. Sadece onu memnun etmek değil, aynı zamanda etkilemek de istiyordu. Şimdiye kadar sahip olduklarının en iyisi olmak istiyordu.

"Uzun zamandır kadınsız olduğunu . Çok uzun bir süre mi?" diye sordu.

"Evet, çok uzun bir süre," diye cevap verdi, ona gerçeği söylediği için şok olmuştu.

"Peki. Eminim bunu birlikte atlatabiliriz," dedi, sesi sakın geliyordu ama titremeye başlamıştı. Gergin olan tek kişi o değildi.

Yine de parmakları pürüzsüz kalçalarını sıyrıp pantolonunun yırtmacına girdiğinde rahatladı. Bacaklarının arasına ilk dokunuşunda zevkle ürperdi. "Benim için ıslanmışsın," diye mırıldandı, onun tarafından çok heyecanlanmıştı. Bir eliyle göğüslerini okşarken, diğer eliyle işaret parmağını cinsel organında aşağı yukarı gezdirerek ıslaklığını alıp küçük klitorisinin etrafında dolaştırdı.

Sırtını kamburlaştırarak haykırdı. Kısa süre sonra kalçalarını ihtiyaçla dalgalandırıyor, her vuruşunda daha da şehvetle büyüyordu. Onu orada tatmak, parmaklarını içine sokmak istiyordu ama hemen boşalacağını biliyordu.

İki saat önce bu duyguyu bıraktığından korktuğunu fark etti ve şimdi onunla birlikte...

Ethan denenmemiş bir delikanlı gibi dökülmek üzereydi.

Kendisi için çok geç olmadan onu ele geçirmeliydi. Pantolonunu aceleyle çıkarmak için ellerini çektiğinde, göğsünü avucunun altına geri koymak için göğsünü kıvırdı.

Tanrım, çok ateşli bir parça. Ona binmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu.

İç çamaşırları çıkarılmış ve etekleri belinde toplanmış haldeyken titriyor ve inliyordu. Uyluklarının iç kısmına hafifçe bastırdı ve dizleri alay etmeden açıldı. Onun kontrolsüz tepkilerinin -bu kadar alışılmamış ve bu nedenle kendisine yabancı olup olmadığını merak etmeye başladı

-Bunlar *masum* cevaplardı. Hiç bakire biriyle birlikte olmamıştı ve bu gece de olmaya niyetli değildi.

Hayır, bir fahişe gibi öptü, ağzını derin ve ıslak bir şekilde aldığında bunu kabul etti. Ama emin olmak için pantolonunu çözdü ve boğuk bir iniltiyle hassas shaftını serbest bıraktı. "Beni okşamanı istiyorum." Bir bakirenin dokunuşu tereddütlü ve çekingen olurdu.

Kadın başını salladı ve onu yumuşak avucunun içine aldı - uzun zamandır ilk kez temas ediyordu; adam kendini kadının pençesine bırakmaktan alıkoyamadı.

Kaşlarını diğer elini aşağı indirdi ve ustalıkla adamın aletini kaldırıp çekiştirdi. Penisinin ıslak yarığını yavaş daireler çizerek okşadığında, adamın gözleri yuvalarından fırladı. Tüm şüpheleri dağıldıktan sonra homurdandı: "Bu kadar yeter. Eğer durmazsan bir adamın tohumlarını döktüğünü göreceksin."

Kız dudağını ısırduğında neredeyse inliyordu, belli ki bunu düşünüyordu. "Bu seni utandırır mı?"

"Hiç de bile. Aslında, bu gece bir ara gözlerin üzerimde olacak. yap.

"Bence sen çok kötü olmalısın."

"Evet, yatakta, bir kadına yapmayacağım ya da yapması için onu zorlamayacağım çok az şey vardır. bana."

Yumuşak tırnağının tersini, sanki dokunuşunu arıyormuş gibi sarsılan penisin üzerinde gezdirdi. "Çok irisin."

"Ama hoşuna gidecek, sana söz veriyorum." Vücudunu onun kalçalarının beşiğine indirdiğinde, yüzünü boynuna gömdü. Saçlarının kokusu, göğüslerinin ve göğüs uçlarının göğsünde yarattığı his onu çılgına çeviriyordu. Öpüşmeleri onu neredeyse uçurumun kenarına getirmişti ve kadın ustaca okşayarak onu köpürtmüştü.

Taşaklarındaki ağrıdan başka bir şey hissetmediği bir aşamaya gelmişti, ete saplanmaktan başka bir şey düşünmüyordu.

baskıyı hafifletmek. "Şunu aradan çıkarayım." Hafızasında hiç bu kadar çılgınca hissetmemişti. "Sonra seni yavaş yavaş götüreceğim."

Kendini onun üzerine kaldırıp dizlerini kendi dizleriyle daha da açmaya zorlarken gözleri ağır kapalıydı ama ona kilitlenmişti. Sikini ıslak kıvrımlarına yerleştirdi, ucunu aşağı yukarı hareket ettirdi, içine girmemek için mücadele ederken kasları gerildi.

Altında kıvranmaya başladığında, sadece şişmiş başı içine sıkışana kadar kalçalarını ileri doğru bastırdı. Onu karşılayan mükemmel, sıkı ısı neredeyse o anda tohumunu soydu. "*Bu çok iyi, genç kız,*" diye boğuldu.

Kalçalarını büktü ve tamamen içine girdi, vücudunun ıslak eldiveni onu şok etti, sanki ondan önce hiç bir kadınla birlikte olmamış gibi onu haşladı. Kadının onun altında kamburlaştığını, meme uçlarının yoğurduğu avucunun altında daha da sertleştiğini hissetti... Hiç böyle bir zevk tatmamıştı, hiç.

"Oh, Tanrım!" diye bağırdı. "Bu... bu... bu çok-"

"*Biliyorum*" diye inledi. Bir başka enfes itiş gücü, onun üzerinde şiddetle titremesine neden oldu. Adam geri çekildiğinde, kadının kaygan teni sikini bir yumruk gibi sıktı. Çoktan boşalmanın eşiğine gelmişti. O kadar uzun sürmüştü ki.... Bir kez daha, kendini kabzasına kadar gömme ihtiyacı duyarak içeri girdi. Daha derine inmek isteyerek ona karşı direndi.

Avuçlarını adamın kalçalarına doğru itti. "*Hayır, hayır!*"

Başını sertçe salladı ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne oldu? Ne yaptım ben?"

"Durmak zorundasın!"

"*Durmak mı?*" dedi kuşkuyla. "*Vazgeçmek mi?*" Şimdiye kadar sahip olduğu en tatlı küçük bedenden vazgeçmesinin imkânı yoktu, özellikle de üç yıl boyunca bekâr kaldıktan sonra. "Çok ateşlisin... çok sıkı."

Çılgınca onu yerinden çıkarmaya çalışıyordu. "Lütfen... bunun ne kadar acı verdiğini hayal bile edemezsiniz." İçinden bir hıçkırık koptu.

Anında sakinleşti. "Sen... sen *ağlıyor* musun?"

Kadın cevap vermeyip sadece yüzünü çevirdiğinde, dişlerini sıktı ve iğrenç bir yemin mırıldandı. Akli karmakarışık, bir şekilde geri çekilmeye başladı. Kadının seksi onu bırakmamaya kararlı görünürken, adam acı dolu santim santim, sersemletici zevke karşı zorlandı.

Vücuduna, geri çekilmemesi ve çok istediği serbest bırakmayı almaması gerektiğini anlatmak zorundaydı. Bu mutlak zevkten vazgeçiyordu, geri almak için değil.

Çok geç kalmıştı. Geri çekilir çekilmez bağırdı, kontrolsüz bir şekilde ona karşı dökülmeye başladı. Eli aşağıya inerek kendini okşadı ve tamamen serbest kaldı. Alnı göğsüne yaslandı, ağzı sert meme ucuna çok yakındı ve boşalırken onu emmeye karşı koyamadı. Tekrar tekrar, onun kalçasına ve seksine doğru boşaldı, titredi ve onun üzerinde inledi.

Sonunda işini bitirdiğinde, onun üzerine ağır ağır uzandı ve az önce ne olduğunu anlamaya çalışırken nefesini tuttu. Ona ilk girdiğinde, algıladığı tek şey onu çevreleyen neredeyse rahatsız edici bir gerginlik ve yakıcı bir sıcaklıktı, ama şimdi bir tereddüt, bir baskı hatırladı.

Bakireydi ya da bakireydi.

Bunu neden yapsın ki? Neden bunu *ona* verdi?

Planlanmamış bir son olsa bile, onu almak hâlâ harikaydı. Kendini , neredeyse coşkulu hissediyordu, tıpkı tamamen *tatmin* olmanın hissettireceğini düşündüğü gibi. Tanrım, *tatmin olmuştu* -sanki her zaman yapması gereken bir şeyi yapmış ve hayal bile edemeyeceği bir şekilde ödüllendirilmişti. Ve bir dahaki sefere daha iyi olacaktı.

Dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Ah, genç kız, neden bana söylemedin?" Başparmağını kızın yanağında gezdirdi ve ıslaklık hissetti. "Ah, ağlama," diye homurdandı, saçlarını alnından fırçalayarak. "Bilmiyorum."

Maddy gözyaşları arasında gözlerini kırıştırdı ve adamın gözlerinin ağır kapaklı bir memnuniyet ifadesinden dar gözlü bir şüpheye dönüşmesini izledi.

Sonunda adam ayağa kalktı ve kadın ondan uzaklaştı. Bu hareket, taze acıdan nefes nefese kalmasına neden oldu ve gözyaşları yeniden başladı. Adam tekrar pantolonunun içine girdiğinde, kadın eteklerini aşağı doğru savurdu. Adamın onun çığlıklarını duymazdan gelerek devam ettiğini bildiği için titremesine engel olamıyordu. Ona en az üç kez durmasını söylemişti ama o sadece gözlerini kapatmış, sanki onu duymamış gibi davranmış, aklını kaçırmıştı. Eğer kalçalarını itmeseydi... ürperdi.

"Tekrar soruyorum, neden bana söylemedin?"

Adamın öfkesinin büyüdüğünü hissedebiliyordu. Evet, ona söylemeliydi, söylemek üzereydi ama göğsüne dalıp gitmiş, bir erkeğin vücudunu ilk kez hissetmekten bunalmıştı. Titreyen elleriyle pelerini çekerek dantelsiz korsajını örttü, ardından pantolonunu ve eldivenlerini topladı. "Ben de-"

"Beni tuzağa düşürmeyi mi düşündün?"

"Tuzak mı? Sen neden bahsediyorsun?"

"Benim nedenlerim bana ait' demiştiniz," diye araya girdi. "Senin nedenlerin evimi görmekle ilgiliydi."

"Hayır!"

"Yanlış adamı seçtin, *aingeal*," diye alay etti. "Artık mahvolmuş olman umurumda bile değil."

Daha az umursayamaz mıydın? Mahvoldu mu?

"Manipüle edilip kandırılmayacağım, sonra da bunun için sizi ödüllendirmeyeceğim."

Hiçbir şey seninle evlenmem için beni harekete geçiremez."

Artık açıkça ağlıyordu, "Denemiyordum..." diye fısıldadı.

"Lanet olsun, o zaman neden bu kadar kolay teslim oldun? Bir *öpücüğe* izin vermen için uğraş, sonra birdenbire bir taksinin arkasında erdemini mi teslim ediyorsun? Hem de bana zengin bir koca aradığını söyledikten sonra?"

Gözyaşlarını sildi, onlardan utanıyordu. "Bunu özellikle yapmaya karar verdim çünkü *başka biriyle* evlenmek zorunda kalacağımı fark ettim."

"Bu da ne demek şimdi?"

"Size bir teklifim olduğunu söylemiştim. Evlenmeyi reddeden bir başka uygun erkekle tanıştıktan sonra, aldığım evlilik teklifini kabul etmem gerektiğine karar verdim. Arzu etmediğim biriyle evlenmeden önce, arzu ettiğim biriyle sevişmenin nasıl bir şey olduğunu keşfetmek istedim."

"O zaman başka bir adama ait olan bir şeyden zevk almışım gibi görünüyor." Acı bir kahkaha attı. "Yani farkında olmayan nişanlını hâlâ dokunulmamış olduğunu düşünmesi için kandırmayı mı planladın? Törenden önce bile onu boynuzlamayı mı?"

"Hafızamda ilk kez, *istediğim* şeye sahip olmaya karar verdim. isteniyor."

"Entrikalarını *itiraf* mı ediyorsun? Tanıştığım diğer hilekâr kadınlardan farklı olduğunu düşündüğüme inanamıyorum."

" ne cüret! Seni kandırmaya çalışmıyordum. Sadece seni *istemiş* olmam o kadar inanılmaz mı?" Acı içinde, az önce olanlardan dolayı şaşkın, gerçeği fısıldadı, "Gerçi seni nasıl arzuladığım artık bir muamma." "Ama yaptın ve

olan oldu artık. Asla geri alamazsın,

Veren -ya da Tanrı yardımcınız olsun, alan- ne kadar düşüncesiz olursa olsun

oldu." Maskesini çözüp yere attı, sonra hareketsizce oturdu ve ona yüzünün sadece bir tarafını gösterdi. Gölgede, profilinin güçlü ve cesur olduğunu görebiliyordu. Az önce onu kaçıran canavar, görünüşte güzel bir adamdı. Ona tek kelime etmedi ve yüzüne bakmadı, bir kararla boğuşuyor gibiydi.

"Arabaya binin," dedi sonunda küçümseyici bir ses tonuyla ve aralarındaki bankın üzerine para attı.

Onun sözleriyle dondu kaldı. Böyle bir olamazdı. Yıllarca erdemini korumuş, kıskançlıkla savunmuş ve sonra vahşi, pervasız bir anda onu bu hayvana, bu serseme fırlatıp atmıştı.

Ve karşılığında yakıcı bir acı ve aşağılanmadan başka bir şey almamıştı. Övündüğü içgüdüleri ona kötü hizmet etmişti.

Yumruğunu tavana vurdu. Araba durduğunda hafifçe ona döndü. "Bir ya da iki haftalığına gideceğim. Ama sonrasında, sana ne yapılacağına karar vermen için geri döneceğim."

Çenesi gevşedi. "*Benimle ne yapacaksın?*" Onu bulacağını nasıl düşünmüştü? Hâlâ maskesini takıyordu ve adını açıklamamıştı. Ve o dönene kadar Londra'dan çoktan gitmiş olacağından emin olabilirdi. Onu bir daha asla görmek zorunda kalmayacağı düşüncesi gözyaşlarını geçici olarak durdurmasına yardımcı oldu.

Kont, İskoç'tan daha iyi bir aşık olabilirdi. Daha kötü . Le Daex'e hevesle, minnetle geri dönecekti.

İskoç, sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi, "*Ve aingeal*, o zamana kadar kimseyle evlenmeyi düşünme," dedi.

Bunun üzerine dışarı çıktı. Kapıyı çarpmadan önce, "*Yoksa seni dul bırakırım*," dediğini duyduğuna yemin edebilirdi.

Yedi

Ethan atını eve doğru sürerken, aklında birbiriyle çelişen fikirler düğümleniyordu. Hepsi de kızla ilgiliydi.

Grey'le işi bittiğinde, Grey'in "kanatlarında beklediği" nişanlısıyla evlenebileceğini fark etmişti.

Kendisine neden bu kadar önemsedığını sorduğunda -her zaman evli kadınları tercih etmişti- inandırıcı bir cevap bulamadı. En azından, onu tamamen emrinde istediği gerçeğinden daha iyisi yoktu. Eğer evlenirse, kocası hakkını aldıktan sonra Ethan'ın olacaktı.

Bu tahammül edilemezdi.

Ona karşı böyle sahiplenici hissetmesinin tek nedeninin bekâretini almış olması, onu daha önce hiçbir kadına sahip olmadığı kadar sahiplenmesi olduğunu düşünüyordu. Bu gece onu bir kadın yapmıştı ve ilkel bir düzeyde, bunu yaptığı için gurur duyuyordu. Ethan onun zevk aldığı zamanların arasında başka bir erkeğin ondan zevk almasını istemiyordu.

Yine de ona sadece iki şekilde sahip olabilirdi: Karısı ya da metresi olarak. İlki imkânsızdı ve ikincisi bile ona çok fazla bağlılık gibi geliyordu.

Bırakın geçmişte kaybolup gitsin.... Şimdi aklını bir kadına takmanın zamanı değildi.

Ethan sonraki günlerde soğukkanlı ve odaklanmış olmazsa, kendini öldürtecekti.

Grey'in hastalığı onu çarpıtmadan önce, adam dokunulmaz içgüdülere sahipti. Afyon bağımlısı olmasına rağmen Grey, Edward Weyland'ın altı ay önce onu gönderdiği intihar görevinden kaçmayı başarmıştı ve bildiklerine göre Grey hâlâ bunun intikamını alacak kadar güçlüydü.

Ethan, Quin'i Hugh'nun elindeki tehditle başa çıkabileceği konusunda temin etmişti. Yine de bu gece Hugh Jane'i yıllar sonra ilk kez görmüştü ve Ethan, aradan bu kadar zaman geçmesine rağmen kardeşinin Jane'e olan duygularının hiçbir şekilde azalmadığını hayal kırıklığıyla fark etmişti.

Bu böyle devam edemezdi. Bir kez daha.... harekete geçmek zorunda .

Ethan hatalarını biliyor ve bunlardan zevk alıyordu; bencil, duygusuz ve kabaydı ve kolayca adam öldürüyordu; tek kurtarıcı özelliği kardeşleri için ölmesi ve onların bir nebze de olsa mutlu olmasını istemesiydi.

Ama bazı nedenlerden dolayı Hugh ve Court her zaman -daha fazlası. Diğer erkeklerin haklı olarak bekleyebileceğinden daha azıyla devam etmekten asla tatmin olmamışlardı. İkisinin de ne kadar mutsuz olduğunu bilmek Ethan'ı çıldırtıyordu.

Tıpkı yıllar önce yaptığı gibi Ethan, Hugh'ya Jane'e neden sahip olamayacağını hatırlatmak zorunda kalacaktı ama bu görevden hiç hoşlanmıyordu; bu sadece kardeşiyle arasını daha da açacaktı. Tıpkı daha önce yaptığı gibi, Ethan ailesini gölgeleyen kitabı kullanacaktı.

Evine döndüğünde Ethan doğruca çalışma odasına giderek *Leabhar nan Sùil-radharc*'a, Kaderler Kitabı'na ulaştı. Uzun zaman önce bir klan kahini MacCarricks'in on neslinin kaderini tahmin etmiş ve bunları *Leabhar*'a yazmıştı. İçindeki satırlar, hepsi gerçekleşmiş olan olayları önceden haber veriyordu.

Kitap asırlıktı ama iyi korunmuştu, kapağında doğaüstü bir parıltı vardı. Şimdiye kadar kabul ettiği tek işaret kandı, son sayfada -babasına yazılmış olanda....

Onuncu Carrick'e:

Güzel leydiniz size üç kara oğul doğuracak.

Bu kitabı okuyana kadar sana neşe getirecekler.

Gözlerinin önündeki kelimeler hayat çizginizi gençleştirdi.

Onların lanetli insanlar olduğunu bilerek ölürsünüz,

Ölümlle yürümek ya da yalnız yürümek için gölgelendi. Ne evlenmek, ne aşkı bilmek, ne de bağlanmak, onların kaderi; Asla tohum almamak için ölmek senin sıran.

Peşlerine takılanlara ölüm ve azap.

Son iki satır gizlenmiş, silinmez kanla kaplanmıştı.

Ethan'ın her iki kardeşi de kehanete inanıyor ve uyarılara uyuyorlardı. Hayatlarını kitaba göre yaşıyorlardı ve Ethan da bunu teşvik ediyordu. Ama Ethan'ın kitapla ilişkisi daha karmaşıktı.

Kubbenin içinde bir güç olduğunu biliyordu; bu güç hissediliyordu ve kitap yok edilemezdi. Ve öngörülerini destekleyecek pek çok kanıt vardı: Ne kendisinin ne de kardeşlerinin bir bebeği olmamıştı, hepsi mesleklerinde ölümle birlikte yürüyorlardı ve içlerinden herhangi biri iki kez evlenmeyi düşünmüş, nişanlılarından biri ölmüş, diğeri de neredeyse ölüyordu.

Tıpkı önceden bildirildiği gibi, sevgili babaları Leith, oğullarının satırları okumasının hemen ertesi sabahı ölmüştü.

Tesadüfler bazılarını açıklayabilir. Açıklanmamış ya da bilinmeyen bir çocukluk hastalığı, üç kardeşten hiçbirinin neden bir çocuğa destek olmak ya da evlenmek için dilekçe vermediğini açıklayabilirdi - aslında yıllar önce bunu ummuşlardı. Aslında Court bir keresinde Ethan'ın bu kadar çok kadınla yatmasının nedeninin bu olduğunu düşünmüştü. Belki de Court haklıydı - belki de Ethan onlardan herhangi birinden çocuk sahibi olmaya çalışıyordu.

Ve Ethan'ın nişanlısının düğünlerinden bir gece önce ölmesini açıklamak için?

Etrafta dolaşan söylentilere inanılacak olursa Ethan onu ailesinin oturduğu Carrickliffe'in çatısında köşeye sıkıştırmış ve sonra da ölümüne itmişti....

Ethan kitaba tapmıyor, onu kendi inancı olarak kabul etmiyordu, çünkü üç kardeş kendi başlarına lanetlenmişlerdi, o halde neden *Leabhar*'ı bu işe karıştırsınlardı ki? Ethan hayatını rasyonel bir şekilde yaşıyordu ve bir nebze sağduyu, lanetli olsun ya da olmasın, suikastçıların, paralı askerlerin ve *daha kötüsünün* masumları lekelememesi gerektiğini söylüyordu.

O zaman neden yarın genç kıza gitmeyi düşünüyordu ki?

Hiç sadece seni istediğimi düşündün mü?

Ethan sabaha kadar saatlerce yatakta yattı, gecenin her dakikasını tekrar tekrar düşünürken kaşlarını çatarak tavana baktı. Onu görmek için aynı açıklanamaz aciliyet duygusu onu pençelemeye devam etti.

Bir yanı onu aklından çıkarmak istiyordu, hatta bir yanı dün gece Quin'in evini basıp onu götürmek istemişti. Yine onu *elde etme*, ona sahip olma ihtiyacı içinde kabarmıştı. Buna bir anlam verememişti. Ona karşı daha önce hiçbir kadına duymadığı kadar büyük bir açlık duyuyordu.

Göğüslerini sergileyen güzel fahişeye verdiği tepkisizliği hatırladı. Ancak, genç kızın avuçlarının altındaki yumuşak, çıtır göğüslerini hatırladığında, odun gibi sertleşti. Evet, onunla daha yeni birlikte olmuştu ve aldığı zevk tazeydi ama ona verdiği tepki onu hâlâ tedirgin ediyordu.

Ya onu bu tür bir şehvete kıskırtabilecek tek kişi oysa? Ani sona rağmen, onu almak akıl almaz bir şeydi. Titreyen bedenine dokunmak bile...

Ya o şiddetli ihtiyacı onsuz bir daha asla yaşayamazsa?

Gizemli kitle ile ilgili cevaplanmasını istediği başka sorular da vardı. Madem dokunulmamıştı, o zaman neden maskeli balodaki manzaralar karşısında şok olmamıştı? Ve onu bu kadar ustalıkla nasıl okşayacağını nereden biliyordu?

Dahası, oyununu oynadıktan sonra onun için teklifte bulunacak kadar onurlu olacağı izlenimini ona ne vermiş olabilirdi?

Ve onu terk ettiği andan itibaren aletin neden sertleştiğini, acınacak derecede sıkılaştığını ve zonkladığını bilmek umurunda olmazdı. Onu avucunun içine aldı ve okşadı, ama hemen durdu, tıslayan bir yeminle elini çekti. Neden bir kez daha onun içinde olmak yerine elinin içinde geçirmeliydi?

Bunun için yapılacak bir şey yoktu.

Ethan onu metresi yapacaktı.

Boyun eğmiş bir şekilde nefes vererek yıkanıp giyinmek için ayağa kalktı, bu sabah onunla bir tür anlaşmaya varmaya kararlıydı. Tıraş olmaya hazırlanırken, bu planın önünde engeller olduğunu fark etti.

İlki mi? Eğer gerçekten onu tuzağa düşürmeyi düşünmemiş olsaydı, o zaman suçlamasına öfkelenir ve onu kabul etmek *istemezdi*.

İkincisi mi? Dün gece onu incitmişti. Ethan onun tepkilerini hatırladı, zarif bedeni onun altında kıvranıyordu, önce zevkle ama sonra... acıyla.

Şimdi gecenin sisi dağıldığına göre, ona verdiği acının çok büyük olabileceğini anlıyordu. Kadın ondan yavaş olmasını istemişti ama adam onu hazırlamak için zaman ayırmamıştı. Serbest kalmak için çıldırmış, şehvetten aptallaşmıştı. Kız o kadar narin ve kırılganken, onu sertçe almış, üzerine atlamıştı.

Kahretsin, onu incitmek, ağlatmak istememişti.

Kadınların gözyaşları onu etkilemezdi - bu sadece bir gerçektir, gençliğinden beri başkalarının onda gördüğü soğuk kalpliliğin bir parçasıydı. Peki neden onunkileri görmek onu bu kadar rahatsız etmişti?

Ona *her şeyi* vaat edebileceği kısa bir an olmuştu. onu durdurmak için.

Pratik bir dikkatle usturasını yara izinin sivri ucundan sıyrıp geçti. Başka bir engel mi? Quin küçük cadıyı gerçekten önemseyebilirdi. Ya da Ethan'ın amiri Edward Weyland devreye girebilir. Kızın ailesi muhtemelen

salaş, toprak zengini ve nakit

Weyland'ların dostlarıysa, fakir ama yine de nüfuzlu kişilerdi. Hiçbiri Ethan'ı onunla evlenmeye zorlayamasa da, bu konuda onu pekâlâ kızdırabilirdi.

Yine de herkesin bir bedeli vardı -zengin bir kocanın peşinde olmasının bir nedeni vardı- ve Ethan onu çoktan mahvetmişti. Belki ailesinin borçları vardı, belki de çeyize ihtiyacı olan kız kardeşleri vardı. Ethan onu metresi yapmak için bir servet ödemeye, bir süreliğine ondan yararlanmaya ve onu geçmeye hazırdı. Tek istediğı onu yakınlarda, kendi ihtiyaçlarına uygun bir eve yerleştirmekti ve karşılığında ailesinin sorunlarını ortadan kaldırabilirdi.

Usturayı tekrar yüzünde gezdirdi, sonra aynaya bakarak planının önündeki en büyük engeli düşündü.

Eğer kızı tekrar görürsem, maske olmayacak. Yıllar sonra ilk kez yansımasını inceledi. Yara izi derindi, sağ elmacık kemiğı boyunca gergin bir şekilde uzanıyor, sonra yanağının önünden aşağı doğru kıvrılıyordu. Dikişler kenarlarda düzgün çöküntüler bırakmıştı. İzin her santimi herhangi bir ifadeyle keskin bir şekilde beyazlaşıyordu.

Brymer işini iyi yapmıştı.

O gece Van Rowen hatasını anladığında aceleyle ahıra gitmiş ve Brymer'ın Ethan'a yaptıkları karşısında midesi bulanmıştı. Sersemlemiş bir halde, Van Rowen kendisine tazminat ya da tam bir misilleme teklif etmişti.

Ama Ethan'ın kendisi ve karısı için ve Brymer için daha büyük planları vardı. Serbest kaldığında Ethan acıya karşı dişlerini sıkmış ve körlemesine atına atlamıştı. İki gün boyunca bir hendekte baygın kalmadan önce onu Van Rowen topraklarından çıkaran tek şey iradesi olmuştu.

Sadece aylar sonra, Ethan intikamını tamamlayamadan önce, Van Rowen sarhoş bir düelloya neden olmuştu. Silahını çekmeden dönmüş ve "centilmen intiharı" olarak bilinen bir şekilde ölmüştü.

Sylvie'ye gelince, Ethan onu beş parasız bırakmış ve bir gecekondu mahallesinde çürümeye terk etmişti.

Ethan nedense Tully'nin canını bağışlamıştı. Ancak yüzleşmesi adamı o kadar sarsmıştı ki, Tully derhal bölgeden kayboldu ve muhtemelen hala korku içinde yaşıyordu.

Ya Brymer? Ethan onun bağırsaklarını deşmişti; piçin bu dünyada gördüğü son şey onun yaralı yüzüydü....

Kesilmeden önce Ethan kız için uygun bir eş olabilirdi. Şimdi ise muhtemelen onun görünüşüne gülecekti. Kendisini -ne demişti buna?- *erkek güzelliğine meraklı* biri olarak ilan etmemiş miydi?

Ethan gülümsemeye çalıştı ama bunu rahatsız edici buldu, bu görüntü kendisine bile iğrenç geliyordu. Van Rowen'lardan bir kez daha nefret ederek usturayı yere fırlattı ve takırdayarak leğene düştü.

Sekiz

Bir saat sonra, Hugh'ya rastladıktan ve bir kardeş kavgasına daha karıştıktan sonra Ethan Quin'e doğru yola çıktı. Bu sabah Ethan sokaktaki insanların kendisine nasıl baktıklarının daha iyi farkındaydı. Karşılığında da onlara en tehditkâr bakışlarını fırlattı.

Quin'in evine vardığında kendini endişeli buldu. Kahretsin. Kız dün geceki davranışından dolayı muhtemelen onu reddedecekti. İyi ya da kötü, kızla arasını düzelttiği sürece bunun bir önemi olmadığını düşündü.

Ethan davetsiz ve habersiz bir şekilde çalışma odasına girdiğinde Quin kaşlarını çatı. "Mükemmel, uğraşacak başka bir MacCarrick daha. Daha bu sabah kardeşini Jane yüzünden başka bir adamla girdiği kavgadan uzaklaştırmak zorunda kaldım."

"Kısa bir süre önce Hugh'u gördüm, bana kavga olduğunu söylemedi." *Onu uzaktan gizlice sevmek için çok fazla, Hugh.*

Quin, "Aslında ben buna *kavga* demezdim, *bu* iki yarışmacı anlamına gelirdi," diye düzeltti. "Söylemeye gerek yok, Hugh'nun böyle öfkelendiğine şahit olduktan sonra, Jane onunla saklanmak bir yana, ona yakın olmak konusunda bile isteksiz."

Saklanmak. Kardeşlerin tartışmasının konusu da buydu. Hugh aslında Jane'i şehir dışına çıkarmayı kabul etmişti; sadece ikisini. *Felaket bekliyor....*

"Burada ne yapıyorsun?" Quin sordu. "Grey'in peşinden gideceğini sanıyordum."

"Dün gece onun uğrak yerlerini taradım. Henüz Kıta'dan Londra'ya geldiğini sanmıyorum."

"O zaman ne istiyorsun?"

"Kız kardeşlerinizle kalan kızla konuşmak için."

"Madeleine? Bu Grey'le mi ilgili? O nasıl bir şey bilebilir?"

Madeleine. Ethan bu ismi sevmiştir. Ama sonra bir anı bilincini kurcalayınca kaşlarını çatı. "Bu Grey'le ilgili değil. Bu... kişisel."

"Ona söyleyecek neyiniz olabilir ki? Onu nereden tanıyorsun ki?"

"Onunla dün gece maskeli baloda tanıştım."

"Onu neyin ürküttüğünü merak ediyordum!" Quin ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. "Londra'da sadece bir adamın zavallı kızı böyle korkutabileceğini bilmeliydim."

"Terörize etmek mi? Oh, evet, çok tatlı, masum bir kız. Seni evlenmen için tuzığa düşürmeye çalıştığını biliyor muydun?"

Quin geri döndü. "Bana küçüklüğünden beri karım olmayı hayal ettiğini söyleyip sonra da onunla evlenmeyi düşünüp düşünmeyeceğimi sorduğunda bir şeylerden şüphelenmiş olabilirim. Çok sinsi, geceleri nasıl uyuyor?"

Quin'le evlenmeyi hayal ediyordu. Ethan dişlerini sıktı, aniden Quin'in yara almamış yüzüne yumruk atma ihtiyacı duydu.

"Mesele şu, MacCarrick. Bunu düşündüm. Gizemli, zaman zaman sahtekâr ve parayla aşırı derecede ilgili ama aynı zamanda nazik, sevimli ve zeki biri. Her erkek ona karısı demekten gurur duyar."

"O zaman onu neden tutmadın?"

"Nedenini *biliyorsun*." Quin'in Ağ'daki rolü kadınları baştan çıkarmasını gerektiriyordu ve bunu yapmak için sık sık dünyayı dolaşıyordu. "Ayrıca, elinde bir teklif var," dedi Quin masasına dönerken. "Onu doğrudan kabul edecek."

Cehennemdeydi. "Kim?"

"Bunu sana söylememi beklemiyorsun değil mi?"

"Bu bilgiyi bir gün içinde alabileceğimi biliyorsun." Ethan'ın işi sadece kimsenin uğraşmak istemediği darbeleri indirmek değildi. Aynı zamanda bilgi aracılığı da yapıyordu.

"Neden onunla bu kadar ilgileniyorsun? O bir hanımefendi ve bakire, senin gibi bıkkın bir fahişe değil."

"Sana vurmamı mı *istiyorsun*?"

"Ondan uzak dur, MacCarrick. Maskeli baloda ne oldu bilmiyorum - Claudia'ya bile bundan bahsetmeyi reddetti - ama bu sabah onu gördüğümde bütün gece ağlamış gibi görünüyordu."

Bütün gece ağladın mı? O kadar kötü müydü? "Evet, Quin, korkunç bir şey oldu. Beni kendisiyle evlendirmek için bir oyun oynadı. Ama başarısız oldu."

"*Seninle* evlenmek için bir oyun mu?" Quin sert bir kahkaha attı. "Çok yüzüsüsün. Kız son derece sevimli. Evet, bu sabah Londra'dan kaçmasının da gösterdiği gibi istediği şey açıkça buydu."

Ethan dondu kaldı. "Ne dedin sen?"

"Gitti, buradan yeterince hızlı çıkamadı."

Lanet olsun! Ethan onun peşinden gitmeden önce Grey'i öldürmek zorunda kalacaktı. "Bana o pisliğin adını ve onu nasıl bulacağımı söyle." Masanın etrafında dolandı ve Quin ayağa fırladı.

"Onu kurda mı atacaksın? Neden birdenbire iyi yetiştirilmiş bir kıza ilgi duymaya başladığını bilmiyorum, hele ki kız kardeşimin arkadaşı olan birine, ama bu bilgiyi benden alamayacaksın."

"Dün gece onu erdeminden kurtardıktan sonra bu konuda fazla söz hakkı kalmadı."

Quin'in gözleri büyüdü ve Ethan'a doğru hamle yaparak bir yumruk savurdu. Ethan onun yumruğunu yakaladı ve eliyle ezdi. "Benimle taşak geçme Quin. Sabrım taşıyor."

Quin acı içinde dişlerini sıktı. "Ethan, ahlaki değerlere önem veren bir adam olmadığını biliyorum. Ama senden on yaş daha genç bir masumu yağmalayacağını düşünmemiştim." Ethan Quin'i serbest bıraktığında Quin sandalyesine çöktü ve titreyerek elindeki hissi geri kazandı. "Tanrım, kız mahvolmuş. Senin asla onurlu bir şey yapmayacağını biliyorum ve nişanlısı da artık onu istemeyecektir. Hemen gidip ona bir teklifte bulunmalıyım."

"Ondan uzak dur," diye homurdandı Ethan. "O *benim*." Quin hâlâ tartışmaya hazır görüldüğünde Ethan işleri basitleştirdi. "Onunla evlenirsen seni öldürürüm."

"Onun kim olduğunu bile bilmiyorsun!" Quin tersledi. "Ve onunla kendin evlenmeyeceksin."

"Hayır, yapmayacağım."

"O zaman neden buradasın? Onunla ne yapmayı planlıyordun?" "Grey'in icabına baktıktan bu işi çözeceğim. Ben gidiyorum.

kuzeninin hayatını kurtarmak için yola çıktı, yani burada neden bir zaman unsuru olduğunu biliyorsun." Ethan, kardeşinin Jane'e tarif edilemeyecek derecede aşık olduğu ve ölürse yıkılacağı gerçeği dışında Jane'i daha az umursayamazdı. "Öldürmeyi ne kadar çabuk kafama koyarsam herkes için o kadar iyi olur. O yüzden bana kızın adını söyle. Sonra nişanlısı hakkında konuşuruz."

Quin analitik bir tavır takınarak uzun bir süre Ethan'ı inceledi. Sonra yüzünde bir farkındalık ifadesi belirdi. "Küçük Madeleine seni çok etkiledi, değil mi? Onda böyle bir şey var. Ona karşı dikkatli olmam gerektiğini biliyordum.

ama sen... sen muhtemelen gafil avlandın." Ethan'a kendini beğenmiş bir sırıtışla başını salladı. "Sana onun bilgilerini vereceğim çünkü Grey ne pahasına olursa olsun durdurulmalı ve ne yazık ki elimizdeki en iyi umut sensin. Ama aynı zamanda sana yardım ediyorum çünkü bu tür bir arenada onunla boy ölçüşemezsin. Seni aşağıdan yukarıya tanımayacak."

Ethan esprisiz bir kahkaha attı. "Öyle mi?"

Quin onun gözleriyle karşılaştı. "Ethan, neredeyse senin için üzüleceğim." "Sadece bana onun lanet adını söyle."

"Pekâlâ. Adı Madeleine Van Rowen."

Dokuz

Keskin silah sesleri, çığlıklar ve kırılan camların sesi.

Maddy sonunda La Marais'ye ulaştığında iç çekti. *Ah, evim güzel evim....*

Dover ile Calais arasındaki Manş Denizi mesafesi sadece yirmi mil olmasına rağmen, bu geçiş genellikle yorucu oluyordu. Dönüşü de bir istisna olmamıştı. Kusmuk ve boğucu kömür dumanı içinde yüzen bir küvet olan küçük vapur, bir günün büyük bir bölümünde hain akıntılara ve kaynayan fırtınalara karşı mücadele etmişti.

Sonra, Calais'den Paris'e giden üçüncü sınıf tren vagonunda madenciler ve cıcaflı giyimli güven veren adamlar ona bakmış ve neredeyse onu soyuyorlardı. Nedense ne zaman bir trene binseydi kendini kaybediyor, mücadele etmezse saniyeler içinde uyuyakalıyordu.

Yol arkadaşlarının ondan çalacağını bilse de, sanki *tiyatrodaki* büyücülerden biri kulağına fısıldamış ve onu kandırmış gibi, göz kapaklarını kırıştırma ve ardından sarsılarak uyanma döngüsüne başlamıştı. Neyse ki yara almadan kurtulmuştu ama her zamanki gibi trenden sonra saatlerce uyuşuk ve halsiz bir şekilde uyuklamıştı.

Ve bu zorlu yolculukları tamamladıktan sonra, La Marais ile ödüllendirildi.

Taksisi eski apartmanının önünde sarsıntılı bir şekilde durdu. Yüzyıllar önce bu bölge kralların oyun alanıydı ve arduvaz çatısı ve yüksek Gotik tarzıyla binası muhtemelen on altı yüzlü yıllarda bir lordun malikanesiydi. Ancak o zamandan beri ucuz pansiyon odalarına bölünmüştü ve tüm bölge gibi o da zamanın tahribatına uğramış ve çürümeye yüz tutmuştu.

Maddy taksiden iner inmez iki düşmanının, Odette ve Berthé Crenate kardeşlerin ağır aksanlı İngilizcelerini duydu.

"Bayan Yüce ve Kudretli Madeleine döndü," diye seslendi Odette sokağın karşısındaki evlerinin önünden, titian boyalı saçlarını kabartarak. "Hem de bir taksiyle. Onun için omnibüs yok."

Şoför Maddy'nin bagajını arka bagajdan çıkardığında Berthé ekledi, "Dikkatli ol şoför, bagajını yukarı çıkarmanı sağlamaya çalışacak ve *o au sixième*."

Maddy kız kardeşlere ters ters baktı. Altıncı kattaki eviyle alay etmeye bayılırlardı. Paris'te en yüksek katlar en fakirlere ayrılırdı; onun apartmanı sadece altı katlıydı.

"*Au sixième?*" diye sordu adam kaşlarını kaldırıp avucunu uzatarak. Maddy parasını ödedikten sonra adam arkasına bile bakmadan arabasına binip gitti.

Muhteşemdi. Bir şekilde sandığı yüz iki merdivenden çıkarması gerekiyordu. Işıksız bir merdiven boşluğunda.

Odette kıs kıs gülererek, "*La gamine*'in işi aşkın," diye ekledi.

Maddy durdu, ellerini yumruk yaptı. *Gamine* "şeytan" ya da "kestane" anlamına geliyordu ama aynı zamanda "sokak çocuğu" anlamına da geliyordu. Kendisine böyle denmesinden nefret ederdi.

Tam kavgaya karışmak üzereyken Maddy arkasından, "*Berthé, Odette, fermez vos bouches.*" sesini duydu. Maddy döndüğünde arkadaşı Corrine'in karanlık binadan çıkıp ön merdivenlerden indiğini gördü. Gurbetçi bir İngiliz kadın olan Corrine onun için bir anne gibiydi. Yıllar önce, Maddy'nin gidecek başka bir yeri olmadığına, Corrine onu yanına almıştı.

Sandığın bir ucunu tutan Corrine kaşlarını kaldırdı ve diğer ucunu alması için Maddy'ye el salladı. Maddy içini çekerek bunu yaptı ve birlikte verandada uyuklayan zararsız sarhoşların etrafından dolandılar. İçeride tünele benzeyen merdiven boşluğuna girdiler. Maddy zifiri karanlıkta odasına çıkan çürük basamakları o kadar sık çıkmıştı ki tırabzan görevi gören ipi kullanmasına bile gerek kalmamıştı.

Sahanlığa varıp bavulu bıraktıktan sonra Mavi Gözlü Beatrix, Maddy'ninkinin tam karşısındaki dairesinin kapısını açtı. Bea ne zaman merdiven başındaki tahtanın inlediğini duysa, Maddy ya da Corrine'in binadan çıktığını ve dışarıdan eşyalarını getireceğini umarak aceleyle dışarı fırlıyordu - yaşadığı üç C'den herhangi biri: kahve, kruvasan ve sigara - böylece merdivenlerden aşağı günde iki kereden fazla yolculuk yapmak zorunda kalmayacaktı.

Bea, La Marais'de Fahişe Bea olarak bilinen bir fahişeydi. Maddy bu ismi rahatsız edici buluyordu; dahası, buradaki kadınların çoğunun -Berthé ve Odette gibi- fahişe olduğu düşünüldüğünde, bu isim gerçekten de kesin anlamda işe yaramazdı.

Maddy güzel gözlerinden dolayı ona Mavi Gözlü Bea demeye başlamıştı ama bu ürkütücü bir kehanetti. Bea'nın aşık olduğu adam Maurice'in, Bea'ya siyah gözler -ya da La Marais'deki insanların deyimiyle "mavi gözler"- vermek gibi kötü bir alışkanlığı vardı. Şu anda bir tane vardı.

"Nasıl geçti Maddée?" Bea nefes nefese sordu. "Yolculuk başarılı mıydı?"

Maddy yorgundu, bitkin düşmüştü ve buraya geri dönmüştü. İyi bir bahis hayır derdi. Bea bazen biraz basit davranıyordu. "Başaramadım. İkinize de onun beni aştığını söylemiştim." Her zaman boynunda taşıdığı anahtar kurdelesini çıkardı ve renkli dairesinin kapısını açtı. Doğruca yatağa doğru sürünerek öne doğru düştü. "Her yönüyle tam bir fiyaskoydu," diye mırıldandı yırtık pırtık örtüsüne karşı.

Corrine onun yanına oturdu ve omzunu sıvazladı. "O zaman biraz çay içelim," dedi. "Ve bize her şeyi anlatabilirsin."

Felaket yolculuğu hakkında konuşmak mı? Ne zararı olabilir ki? Maddy daha kötü hissedemezdi. "Pekala. *Faisons du thé*. Bol bol çay."

Su kaynarken ve arkadaşları yakında satmak zorunda kalacağı göz kamaştırıcı elbiseleri paketinden çıkarmaya başlarken, Maddy balkonuna açılan kanatlı pencereleri açmak için kırmızı çuha perdelerini geri çekti.

İçten içe eviyle gurur bu kadar kısıtlı imkânlarla yapabildiklerinden memnun oluyordu. Dökülen sıvaları gizlemek için duvara parlak tiyatro ve opera afişlerinden oluşan bir kolaj yapıştırmıştı. *Le théâtre*'da çalışan ve bir kumpanya sahne ve malzemeleri attığında Maddy'yi uyaran bir arkadaşı sayesinde tüm oda görkemli kumaşlarla kaplanmıştı. Maddy her zaman oraya toplayıcılardan önce varırdı.

Küçük balkonunda, teneke kutuların içinde sarmaşıklar yeşermiş ve petunyalar hâlâ çiçek açıyordu. Kimsenin sahiplenmediği kararsız bir çatı kedisi olan Chat Noir, güneşte tembellik etmek için balkonuna tenezzül ediyordu ve yaz sonu esintisi ahşap rüzgâr çanlarını dalgalandırıyordu. Maddy sadece fakir olduğu için *au sixième*'de değildi. Sokağa sinen ekşi koku bu kadar yükseğe ulaşmıyordu ve bulunduğu noktadan, bir çatı denizi ve kil bacalar ormanı üzerinden Montmartre'a kadar her yeri görebiliyordu.

Odaya geri döndüğünde güneş Bea'nın yüzüne vurdu. "Maurice mi yoksa bir müşteri mi?" Maddy, Bea'nın şiş gözünü işaret ederek sordu.

Bea iç çekti. "Maurice. Çok sinirleniyor." Ses tonu kederliydi, "Keşke onu bu kadar kızdırmasaydım" dedi.

Corrine ve Maddy tiksinti dolu sesler çıkardılar ve Maddy eğilip ona pompa fırlattı. Ne kadar uğraşırlarsa uğraşınsınlar Bea'yı daha fazlasını hak ettiğine ikna edemezlerdi. Güzel ve nazik olmasına rağmen Bea, Maurice'ten daha iyisinin onu beklediğine inanmıyordu.

La Marais sakinlerine bunu yapmanın bir yolu vardı. Gayri resmi sloganları *de mal en pire*- "kötüden daha kötüye" idi. Gerekçeleri, kişinin durumunun, ne kadar dayanılmaz olursa olsun, her zaman daha kötüye gidebileceğiydi. Özellikle de kişi daha fazlasını arzulamaya cüret ederse.

"Kaderine razı olmak en iyisi," dediler. Maddy içten içe, "Şans cesur olanlardan yanadır," diye cevap verdi.

Ama bu sefer Maddy için öyle olmadı....

Çay hazır olduğunda balkona çıkıp süt kasalarının üzerine oturdular ve uyumsuz fincanlardan içtiler. Chat Noir, Maddy'nin onu kucağına almasına ve kucağına yerleştirmesine izin verdi. Onu okşarken kürkünün ne kadar sıcak olduğunu görünce sırtıtmaktan kendini alamadı.

Bea, büyük erkek kediyi bağıyla selamlayarak, "Sana kızgın olduğunu sanıyordum," dedi.

"Öyleydi. Beni haftalarca terk etti." Tek yaptığı ona kendisini bakıcı olarak istemediğini açıklamaktı. Daha iyisini yapabiliirdi, hatta belki de onu elma çekirdeğinden daha fazlasıyla besleyebilecek birini bulabilirdi.

Bacaklarını demir parmaklıklara doğru uzattı ve üçünün paylaştığı bu kolay dostluğu ne kadar özlediğini düşündü.

Maddy, Claudia ve Weyland kadınlarıyla birlikte olmaktan hoşlanıyordu ama artık onlarla çok az ortak noktası vardı. Bea, Corrine ve Maddy'nin her birinin gizli acıları ve trajik geçmişleri vardı.

Maddy gibi Bea da La Marais'ye genç yaşta gelmişti. Annesi fakir bir askerle evliydi ve Bea'yı da yanına alarak onun alayını dünyanın dört bir yanında takip etmişti. O gün bugündür Bea hep şafak vakti uyanır ve davul sesleri hâlâ moralini bozardı. Kendisinin ve annesinin yiyeceği ve güvenliği o askeri hayatta tutmaya bağlıydı. Bea on iki yaşına gelene kadar bunu başardılar; sonra her şeylerini kaybettiler.

Eğitilmiş bir İngiliz papazının kızı olan Corrine, on altı yaşındayken memleketinden geçen süslü bir Fransız terziyle evlenmişti. "Ben bir terziyim. Bir dükkânım var," demişti, daha doğrusu "Bir dükkânın dört kat üstünde yaşıyorum, geçimimi sağlamak için yelken bezi dikiyorum ve kazandığım her kuruşu cine harcıyorum," demek istemişti.

Corrine'in o zamandan beri iki kocası daha olmuştu ve her biri ilgisizlik ve tembellikte çitayı yükseltmişti. İlkine tahammül edebilirdi ama ikincisine katlanamazdı - çalışma ahlakı dikkat çekiciydi. Sadece *au sixième* için kira ve küçük bir emekli maaşı almasına rağmen, binayı kişisel sorumluluğu olarak gördü ve çürümeyle mücadele etmek için kendini kemiklerine kadar köleleştirdi. Yine de o

kaybettiği bir savaşı sürdürdü. Süpürgesi, çamaşır bezi ve neredeyse hiç durmadan çalışması zamana ve ihmale karşı koyamadı.

"Yeterince uyandın mı Maddée?" Bea sordu. "Bize İngiliz'le neler olduğunu anlatmayacak mısın?"

Maddy fincanının yarısına gelmişti, o yüzden kısa bir özet geçmeyi tercih etti. "Londra'ya gittim, flört ettim ve kandırdım, ama o evlenmek istemedi - benimle evlenmek şöyle dursun. Tam da tahmin ettiğim gibi," diye ekledi biraz sivri bir şekilde, çünkü gitmesi için gözünü korkutmuşlardı. Maddy daha iyisini biliyordu - ama kendini aceleyle temin etti, *de mal en pire* yasası yüzünden değil. Hayır, basit bir mantık yürütmeye Quin zengin ve kültürlüyse, o da eğitimsizse ve bir batakhane yaşıyorsa, o zaman aralarında bir gelecek olamazdı. "Daha iki gece önce bana evlenilecek biri olmadığını söyledi."

"Böyle söylemelerinden nefret ediyorum," diye mırıldandı Bea ve Corrine onaylarcasına fincanını kaldırdı.

Maddy.... İskoç'un anısının çok taze.... çok çiğ olacağını düşünmüş olsa da.... kendini "Ama başka bir adam daha vardı...." derken buldu.

"Ve?" Corrine sordu.

"Maskeli baloda tanıştığım uzun boylu, iri yapılı bir İskoçyalı'ydı. Aramızda bir şey vardı... bu *je ne sais quoi*, bir bağ - güçlü bir bağ olduğuna inanıyordum." O gecedan beri, o adamı aklından için ne kadar uğraşsın, her saat onu düşünüyordu. "Ve ben onun adını bile bilmiyorum."

"*Le coup de foudre*," dedi Bea coşkuyla başını sallayarak.

"İlk görüşte aşk mı?" Maddy mizahsız bir kahkaha attı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Sert yumruklarından ve günahkâr öpücüklerinden sonra bunu *biliyordum*."

Bea'nın gözleri parladı. "Oh, Maddée, sonunda bir sevgili buldun, *değil mi?*"

Maddy içini çekti, sonra olan her şeyi anlattı ve sözlerini şöyle bitirdi: "...ve ondan sonra, çözülmesi gereken sinir bozucu bir sorunmuşum gibi bana para fırlattı ve beni takside terk etti."

Bea ona, "Bir daha böyle acı çekmeyeceksin," diye güvence verdi. "İlk sefer her zaman en kötüsüdür ve eğer o çok erkeksiye..."

Maddy bunun doğru olması gerektiğini biliyordu, ama yine de bir sonraki deneyiminin nasıl olabileceğinden korkuyordu - yine de bunun *très viril* biriyle olmayacağını kesin olarak söyleyebilirdi. "Buraya dönerken, bir daha asla başka bir erkekle birlikte olmazsam, bunun çok erken olacağına karar verdim." Maddy kayıtsız bir tavırla yüzünü kısa bir süre güneşe doğru kaldırdı, burnundaki çiller kur yaptı ama umurunda değildi. "Zaten bir pislik olduğu ortaya çıktı. Onunla evlenmem için bana yalvarsa bile onu istemezdim."

"Peki ya içgüdülerin?" Corrine sordu. "O kadar korkunç biriye seni uyar mı ş lar d ır her hal de?"

"İçgüdülerim bana onun... iyi olduğunu söyledi." Bea ile Corrine'in bakışmalarını kaçırmamıştı. Corrine, Maddy onay vermedikçe asla bir erkeğe oda kiralamazdı.

"Neden Londra'daki arkadaşlarınıza durumunuzdan bahsetmediniz?" Corrine sordu.

"Bunu düşündüm. Çay ve çörekler eşliğinde her şeyi açığa çıkarmayı hayal ettim. Kurguyla başlardım: 'Olay şu ki... Babam öldükten sonra annem ve ben Paris'e doğduğu yeri özlediğimiz için taşınmadık, gecenin bir yarısı alacaklılardan kaçtık. Bir gecekond u mahallesinde bir yıl kaldıktan sonra Guillaume adında zengin bir adamla evlendi ve bir süre Paris'in bir bölgesinde yaşadık -şu anki adresimin ve durumumun bu olduğuna inanıyorsunuz. Ama şimdi öyle değil! Oradaki hizmetçiye mektuplarımı saklaması ve ziyaretçilere uzakta olduğumu söylemesi için para veriyorum.

"Sonra son söz gelirdi: 'Sylvie yıllar önce öldü ve cimri *amcam* Guillaume beni kapı dışarı etti. Aslında, tehlike ve pislikle dolu bir gecekond u mahallesinde yaşıyorum. Ben gerçekten bir yetimim, hem de mirasçı bir yetimin heyecan verici anlamında değil, beş parasız zavallı anlamında. Quin'i tuzağa düşürme planım için gerekli olan elbiseleri ve mücevherleri ödeyecek kadar *çalamadığım* için, geç ödeme yüzünden kollarımı seve seve kıracak bir tefeciden borç para aldım."

Corrine dudaklarını büzdü ve burnunu çekti, "Şey, bu şekilde ifade edersen..."

Bea ekledi, "Oh, Maddée, *bu çok güzel!*"

Chat Noir, Maddy'nin dramatizminden sıkılmış gibi bir esnemeye onu terk etti. Korkuluklara sıçradı, Maddy'nin bakışlarını sokağa doğru çekerek ilerledi. İki iri yarı adam az önce binaya varmıştı. "Bunlar Toumard'ın adamları mı?" diye sordu arkasına bakmadan. "Benden başka kim Toumard'a bulaşacak kadar aptal olabilir ki?"

Ara sıra sigara satarak, kafelerde servis yaparak, bahis oynayarak ya da yankesicilik yaparak bir yılda kazanabileceğinden daha fazla borçlanmıştı. Arkasını döndüğünde onların yüz ifadelerinin dalgın olduğunu gördü. "Ne oldu?" Maddy sordu. "Söyle bana. Günümün daha kötü geçmesi mümkün değil."

"Gelin o zaman, içeri girelim de bizi fark etmesinler," dedi Corrine. Süt kasalarını kaptılar ve aceleyle içeri girdiler. "Maddy aşkım, o uşaklar

dün de geldiler. Sizi arıyorlardı, binaya girmek için izin istiyorlardı. Binayı her zaman kilitli tutuyoruz."

"Ve sadece müdavimlerle görüşeceğim!" Bea başını ciddi bir şekilde sallayarak ekledi.

"Şimdiden burada mıydılar?" Maddy alnını çimdikledi. "Geç bile kalmadım."

"Toumard'ın faizleri yükselttiğini söylediler. Faiz her hafta artıyor."

Maddy tekrar yatağına uzandı. "Ama neden?"

"Dedikoduların burada nasıl yayıldığını bilirsin," dedi Corrine. "Yeni bir gardırop almak için borca girdin ve sonra kasabayı terk ettin. Herkes bir ayıklama yapılacağını düşündü. Berthé ya da Odette muhtemelen ona söylemiştir ve senin başarın üzerine bahis oynuyor olabilir."

Ama haberi verdikten sonra bile Corrine hâlâ sümüksüklük yemiş ellerini sıkıyordu. Beatrix yontulmuş fincanını incelemeye başlamıştı.

"Başka ne var?" Maddy gülümsemeye zorladı. "Bunu kaldırabilirim." Kötü haberleri atlatmanın bir yolunu bulabilirdi. Bir şekilde bunu hep yapardı.

Corrine tereddütle, "Toumard'ın başka bir gündemi olabilir. Parasını geri almaya hiç de hevesli olmayabilir."

Maddy yutkundu. Berthé ve Odette'in şimdiki işlerine bu şekilde başladıklarını duymuştu. Onlar borçlu barmaidlerdi. Kollarını kırdırmak yerine, Toumard tarafından kolaylaştırılan ve denetlenen daha kazançlı bir ticarete girmişlerdi.

Corrine fincanını bir kenara koydu. "Eğer parayı bulamazsak..." Bea'nın gözleri sulanmaya başladı. "Maddée canını kurtarmak için kaçmak zorunda kalacak." "Hayır, Bea, hayır," diye onu ikna etmeye çalıştı.

"Maddée kaçmıyor.

Her yerde. Her şey kontrolüm altında. Kontla evleneceğim."

Le Daex annesinin ona bıraktığı tek mirastı, bu ittifak yıllar önce annesi tarafından ayarlanmıştı. Maddy'nin on dört yaşına geldiğinde onunla evlenmesi gerekiyordu ama annesi ondan hemen önce ölmüştü, Maddy karşı çıkmıştı ve Guillaume onu o zaman kovmuştu.

"Ama bana Le Daex'in kötü bir adam olduğunu hissettiğini söylemiştin," dedi Corrine. "Bir de şu söylentiler var...."

Maddy bir ürperti bastırdı. "Hayır, hayır. Le Daex'i alt edeceğim, ondan daha uzun yaşayacağım ve mirasa konacağım." Le Daex'in son üç karısının da gizemli koşullar altında ölmeden önce benzer arzular beslediğini duymuştu. "O zaman hepimiz zengin olacağız ve La Marais'den temelli ayrılacağız. Her şey yoluna girecek. Göreceksiniz."

Ten

Maddy acımasız bir dünyada yaşıyordu.

La Marais'de büyürken gözlemler yapmış, çevresini öğrenmişti. Ve burada çoğu kişi için nezaket ve ahlakın, temel ihtiyaçların -yemek, barınma, cinsel ilişki- peşinde koşmaktan ve ölümden ve acıdan kaçınmak ezici bir dürtüden başka bir şey kalmayana kadar ortadan kaldırıldığını çabucak anlamıştı.

Sonuncusu onu son elbisesini giymeye, yüz iki basamak inmeye ve Le Daex'in evine doğru yol almaya zorlamıştı. Konta giden omnibüs ücretini karşılayamadığı için yürüyordu. Yürümesine gerek yoktu - sadece bir hafta sonra kilo vermeye başlamıştı bile

-Ve sahip olduğu bu son güzel elbise de dahil olmak üzere kıyafetlerini almak zorunda kalmıştı.

Maddy, La Marais'de her gün sayısız karar veriyordu ve riskler çok yüksekti. Her fırsatta, seçimleri onu ödüle götürebilir ya da kader onu acımasızca kontrol edebilirdi.

Her gece uyumadan önce o günkü eylemlerini katalogluyor, zayıflıklarını ya da açıklarını analiz ediyordu. Kendine şu soruyu sorardı: *Bugün kendimi savunmasız bırakacak bir şey yaptım mı...?*

Le Daex gibi bir adamla evlenmek en kritik hamlelerinden biri olacaktı ama Toumard'ın cezalarından ya da planlarından kaçınmak için bunu yapacaktı. Diğer elbiselerini satmış ve mücevherlerini yapıştırmıştı ama adamın para taleplerine yetişemiyordu. Adamın uşakları gittikçe daha fazla peşine düşüyordu.

Maddy sokağa çıktığında, her zamanki ara sokaklarda dizlerinin üzerine çökmüş müşterilerine hizmet eden fahişelerin yanından geçti. Erkeklerin yüzlerindeki acı dolu ifadeler onu her zaman büyülemiştir. Genellikle alay üniforması giymiş olan gençler, fahişelere durmamaları için yalvarıyordu. Daha yaşlı olanlar ise onlara durmamalarını emreliyordu. Maddy her zaman neyin bu kadar zevkli olabileceğini merak etmişti ki tamamlanmasından bu kadar korkuyorlardı.

İskoçyalı kesinlikle kendi eliyle işini tamamlamıştı. Tökezledi, neredeyse elbisesinin eteklerine takılıyordu.

Onunla birlikte tutkunun tadına varmış ve rutin olarak tanık olduğu sahneler hakkında daha fazla şey anlamaya başlamıştı. Geceleri yatağında yalnız kaldığında, acıdan önce ona verdiği zevki hatırlıyordu. Onu çok kötü bir şekilde incittikten sonra bile, onu düşündü - tuzağa düşürmeyi başaramadığı Quin'den daha çok.

Mahalle yükseldikçe ve dolayısıyla daha pahalı hale geldikçe, varlığının baş belası olan pastanenin önünden geçti. Âdeti olduğu üzere durup pencereden içeri baktı.

Isınmış raflar, gelip onları kurtarması için yalvaran sırlı ikramlarla doluydu. İçeride, tezgâhın arkasında, patentli dondurma dondurucusunda hapsedilmiş ezilmiş dondurmalar vardı. Ne yazık ki, en ufak bir dokunuşla eriyen ya da parçalanın ürünleri nasıl cebe indireceğini asla çözememişti.

Yemeklere bakmak onun için sadece bir ıstırap mezesiydi. Maddy'nin asıl işkencesi içeride oturan genç burjuva eşlerini izlemektir. Aç bakışları şimdi onlardan bir gruba kaydı.

Onun yaşındaydılar ve mutluydular, dedikodu yapıyor, moda tabaklarına bakıyor ve yemeklerine dokunmuyorlardı. Bazılarının bebek arabalarında gümüş diş çıkarma halkalarıyla mırıldanan bebekleri vardı ve muhtemelen hepsinin evde saygıdeğer kocaları vardı - tapabilecekleri ve karşılığında tapılacakları, onları ve çocuklarını koruyacak erkekler.

Maddy onları öylesine kıskanıyordu ki gözleri yaşıyor, midesi çalkalanıyordu.

O kadınlardan biri olmak için her şeyimi verirdim. Her şeyi.

Onların sahip olduğu her şeye göz dikmişti. Kendine hizmet eden annesinin ona baktığından çok daha iyi sevebileceği ve bakabileceği mutlu, iyi beslenmiş bir bebek istiyordu. Maddy, sıcak ve güvenli evlerinde kocasıyla buluşma vaktinin gelip gelmediğini kontrol etmek için vücuduna iğnelenmiş bir saat takmak istiyordu. Moda dergilerini okumak istiyordu - yeni bir gardırobun *hayalini* kurmak için değil, bir gardırop *planlamak* için.

Maddy zengin bir koca aradığını kabul ediyordu ama herkesin sandığı nedenlerle değil. Değerli mücevherler ve ziynetler hoş karşılanırdı ama tesadüfidi. Paranın kendisine ve sahip olmayı hayal ettiği ailesine getireceği emniyet ve güveni arzuluyordu.

Evlilik konusunda dikkatini çok zenginlere yöneltmişti çünkü bu adamlar, tıpkı kendi babası gibi, her şeylerini kaybetme tehlikesiyle daha az karşı karşıyaydılar. Babası onun için herkesten daha değerliydi, her zaman annesinin şefkat eksikliğini telafi etmeye çalışmıştı ama gerçek şu ki kızını.... atabileceği her yanlış adımı cezalandırmaya hazır bir şekilde pusuda bekleyen bir dünyada savunmasız bırakmıştı.

Yaşlı pastane dükkânı sahibi pencereden Maddy'ye baktı. Pahalı elbisesini giymiş olmasına rağmen onu tanıdı ve ters ters baktı. Para ödeyen müşterilere büyükbabacan bir yüz ifadesi takınırdı ama

Birden fazla kez onu süpürgeyle kovaladı. Ona müstehcen bir hareket yaptı ve topuğunun üzerinde dönerek yoluna devam etti.

La Marais'de yaşayan bekâr bir kadının, bir sürü çocuğu ve onları koruyacak düzgün bir kocası olan istikrarlı bir ev hayatı hayal etmesi gülünç ötesiydi. Altın çiçeği açan bir ağacın özlemini de çekebilirdi.

Ama daha da kötüsü, Maddy hala aşka inanıyordu.

Anne babasının talihsiz Mayıs-Aralık birlikteliğinden ve çatı katındaki çarpık ilişkileri gördükten sonra bile Maddy hâlâ kendisini sevecek bir erkeğin özlemini çekiyordu.

Acımasız bir dünyada, onunki gibi hayaller yükümlülüktü....

Onların yerine Le Daex'i ve kollarının kırılmaması lüksünü kabul ederdi.

Ethan boğazını sıktığı muhbirin yüzüne baktı ve acımasızca onu süzdü. Adamın nefes almasına yetecek kadar sıkıca tuttuğu boğazını bıraktı ve sonra daha da sıktı. "Hâlâ Grey hakkında tüm bildiğinin bu olduğunu mu söylüyorsun?"

Böcek gözlü adam elinden geldiğince başını salladı ve Ethan sonunda onu serbest bırakarak bir ara sokakta yığılmış bir halde bıraktı.

Daha önce o adamı kaçırdığı Göller Bölgesi tavernasına geri döndü. Ama bu kez arka masalardan birine oturdu ve son bir haftada öğrendiklerini düşünmek için gölgelere gömüldü.

Bitmek tükenmek bilmeyen avında Ethan yüzlerce kilometre at sürmüş ve o kadar çok muhbir dövmüştü ki eklemleri acımişti. Grey'in gerçekten de afyona karşı bir açlık duyuyor olabileceğini keşfetmişti, ama aklını kaçırmış olmaktan çok uzaktı -Grey gizlice İngiltere'ye ulaşmış ve hepsini şaşırtmıştı.

Ancak daha sonra adam Network'te bir kadını acımasızca bıçaklamak gibi kritik bir hata yapmıştı. Grey'in tercih ettiği silah bıçağıydı ve cinayetin acımasızlığı Ethan'ı onun nerede olduğu konusunda uyarmıştı....

Grey çoktan Hugh'un düşmüştü.

Ethan Grey'den daha hızlı, daha iyi olmalıydı. Geçmişte her biri kendi yeteneklerine sahip, birbirine yakın rakipler olsalar da bunu her zaman başarmıştı.

Grey tekniğe güvenirdi; Ethan ise kaba kuvvete. Grey dört dili kusursuz doğal akıcılıkla ve ürkütücü bir şekilde parlak ile konuşuyordu.

stratejik meseleler, ama bir bıçakla bu kadar ölümcül olmasının bir nedeni vardı.

-Bir silahla, bir ahırın geniş tarafını vuramaz.

Ethan onun mütevazı sokak zekasını ve nişancılığını her zaman tercih ederdi.

Weyland Grey'i şimdiye kadar karşılaştığı en yetenekli doğal katil olarak görüyordu; Ethan ise takipte en inatçı ve acımasız kişi olarak görülüyordu....

Ethan artık adama yaklaştığını biliyordu ama Grey'i açığa çıkmaya zorlayamamıştı. Bu yüzden Grey'in hamlelerini önceden tahmin etmeye karar vermişti.

Hugh, Jane'i İskoçya'ya gitmeden önce birkaç gün kalması için Ethan'ın bu meyhanenin sadece birkaç mil kuzeyindeki uzak göl evine götürmüştü. Grey muhtemelen şimdiye kadar ev hakkında bilgi edinmiş ve Jane'in peşine düşmüş olacaktı ama oraya en kolay bu meyhaneden kalkan feribotla ulaşılabilirdi. Aksi takdirde kuzeye gidip güneye dönerek malikâneye ulaşmak günler sürerdi. Bu taverna geçitti ve Ethan burada nöbet tutarak Grey'in kendisine gelmesini bekleyecekti.

Tuzak kurulmuştu; Ethan yaklaştığını *hissetti*.

Grey'i öldürmek için yeterince baskı yokmuş gibi, Edward Weyland birlikte yola çıkmadan önce Hugh ve Jane'den acele bir mantık evliliği yapmalarını istemişti. Hugh on yıl önce kendisini Jane'den mahrum bırakmasına pek de iyi tepki vermemişti. Şimdi, sürekli onun yanında olduktan, onunla evlendikten sonra... Hugh aklını kaçıracaktı.

Göl evinden sonra Hugh, Highlands'e gidip kardeşleri Courtland'ın köhne malikânesinde saklanmayı planlıyordu. Ethan Grey'i yakalayamaz ya da öldüremezse, en azından Hugh'nun Jane'le birlikte kaçması için zaman kazanmak istiyordu. Hugh İskoç ormanlarına atla gidecekti. Uzman bir tüfekçi ve avcıydı, vahşi doğa onun elementiydi....

Ethan'ın düşünceleri Arthur MacReedy ve bıyıkları yeni terlemiş oğlunun tavernaya girdiğini görmesiyle bölündü. *Onca insan arasında.*

Ethan o zaman MacReedy ailesinin Göller Bölgesi'nde bir av köşkü olduğunu ve sonbaharı bu bölgede geçirdiklerini hatırladı. Ethan MacReedy'ler hakkında pek çok şey biliyordu; Arthur'un kızı Sarah ile evlenmesine bir gün kalmıştı.

Şimdi onlarla buluşmak, Ethan'ın laneti görmezden gelip normal bir hayat sürmeye, bir gelin almaya ve bir varis babası çalıştığı zamanları hatırlatıyordu.

Ona yapılanları unutmak için.

Onunla planladığı evlilik hiçbir şekilde bir aşk evliliği değildi -Sarah ve Ethan törenden önceki günlere kadar hiç tanışmamışlardı- ama bu birliktelik mantıklıydı. Sarah ünlü bir güzeldi ve Ethan da genç ve zengin bir lorddu. Her şeyin halledilmiş olması gerekiyordu.

-Ta ki düğünlerinden bir gece önce, ailesinin eski ambarının yüksek kulesinde durana kadar. Adamın yüzüne, yeni iyileşmiş yara izine acıma ve iğrenme duygularıyla bakmıştı.

Elini uzattı ve "Benimle evlenmek zorunda değilsin Sarah...." dedi.

"Kavanagh," dedi yaşlı MacReedy, ona bir kez saygıyla başını sallayarak -olması gerektiği gibi.

Buna karşılık Ethan da adama hak ettiği tehditkâr ifadeyi takındı. MacReedy ve oğlu yürümeye devam etti.

Barmaid sonunda Ethan'ın masasına doğru ilerlediğinde gözlerini kaçırды, şüphesiz göz teması kurarsa Ethan'ın ona teklifte bulunacağını düşünüyordu. Ne de olsa onunki gibi bir yüze sahip bir adam bunun için para ödüyor olmalıydı.

Kadınların ona her zaman attığı kaçamak ya da dehşet dolu bakışlardan bıkmıştı. Bir kadının yüzüne bakıp yaralı olduğunu söylemesi, hatta belki de "Nasıl böyle bir yara aldın?" demesi için neler vermezdi. Elbette gerçeği asla açıklamayacaktı ama bir kez olsun konuyu masaya yatırmanın nasıl bir şey olduğunu deneyimlemek istiyordu.

Barmen ona bakmadan ne içmek ya da yemek istediğini sordu. Kaba bir şekilde reddetti, ancak içinden "Sanki sana sahip olacaktım gibi. Daha beş gece önce seni utandıracak bir kadını aldım."

Ve düşünceleri bir kez daha Madeleine'e, Madeleine *Van Rowen*'a döndü. Quin kızın kimliğini açıkladığında Ethan şaşkınlığını güçlkle gizlemişti ama bu bağlantı pek de imkânsız değildi. Weyland'ların, Ethan'ın Van Rowen'ın ölümünden sonra el koyduğu eski Van Rowen malikânesi olan Iveley Hall yakınlarında bir aile evi vardı. Onları gibi üst sınıf ailelerin aynı ilçede bir araya gelmeleri mantıklıydı.

Yine de Ethan, o gece bahsettiği kızla, *Maddy* ile yattığına inanamıyordu - Ethan'ın kaderini değiştiren ve Van Rowen'ı öfkeliendiren tek söz.

Madeleine'in kimliğini öğrenmek Ethan'ın maskeli balo gecesini yeniden değerlendirmesine neden olmuştu. Ertesi sabah, onun herhangi bir aldatmacadan masum olduğuna neredeyse kendini ikna etmişti. Sadece Madeleine'in nasıl

Hayal edebileceği en aşağılık iki insanın çocuğu olduğunu öğrendiğinde ne kadar sinsi, ne kadar kibirliydi.

Ethan her zaman çaresiz durumdaki insanların tahmin edilemeyecek şekilde davrandıklarını duymuştu. Van Rowen'lar için durum böyle değildi. O kadar kolay manipüle edilmişlerdi ki Ethan'ın intikamı hiçbir şekilde tatmin etmemişti.

Van Rowen zaten mali sıkıntılar içindeydi. Çok daha genç olan karısının mücevherlerini ve ipeklerini ödemek için tüm topraklarını ve yatırımlarını kaldıraç olarak kullanmış, onu mutlu etmek için çıldırmıştı.

Ethan sinsice çalışarak adamın borçlarını satın almış, onlara ödetmek için yanıp tutuşsa da kendini yavaş hareket etmeye zorlamıştı. Onların mahvolmasına neden olduğunu bilmelerine asla izin vermemişti ve onlar da genç bir İskoç'un güçlü bir İngiliz toprak sahibini yok edebileceğinden asla şüphelenmemişlerdi.

Pek çok kişi Ethan'ı duygusuz olmakla suçladı. Gerçekte, çok güçlü hissediyordu -her zaman hissetmişti- ve Ethan'ın Van Rowen'lara olan nefreti hayatının her alanına taşmıştı. Kazandığında, Van Rowen ve Brymer öldürüldüğünde ve Sylvie beş parasız kaldığında intikam duygusunu unutmaya çalışmıştı.

Ethan işinin öfkesinin bir kısmını körelttiğini düşünmüştü ama Madeleine'le karşılaşması aynı öfkenin hâlâ kaynadığını fark etmesine neden oldu.

Şimdi onun aksanının neden Fransız aksanıyla karıştığını biliyordu. Sylvie ve kızı hakkında birkaç yıl önce aldığı son raporda, Paris'in La Marais adlı bir gecekondulu mahallesinde yaşadıkları yazıyordu.

Biraz araştırma Sylvie'nin aslında oradan geldiğini ortaya çıkarmış ve Ethan onun oraya geri kaçtığını öğrenince çok sevinmişti. Bir kenar mahallede kök salmayı hak ediyordu ve Ethan'a kalırsa, onun ve Van Rowen'in herhangi bir yavrusu, onun şeytani, hilekâr kışını sefalet içinde tutabilirdi.

Bunun yerine, dul Sylvie zengin bir Parisliyle evlenmişti; Quin'in Madeleine için verdiği adres St. Roch'un varlıklı bir mahallesindeydi. Sylvie şimdi orada yaşıyorsa ve kızını bu kadar varlıklı bir şekilde giydirebiliyorsa, ona hava atmayı öğretebiliyorsa, o zaman belli ki yeterince cezalandırılmamıştı.

Kadın, Quin'i güvence altına almak için kızını yüz­süzce İngiltere'ye gönderirken, serveti Ethan'inkini bile geride bırakacak kadar zengin bir adam olan yaşlı Kont Le Daex'ten yedek bir teklif almıştı. Sylvie'nin böyle bir eşleşmeden fayda sağlayacağı düşüncesi Ethan'ın midesini bulandırmıştı.

Daha da kötüsü, Le Daex'in genç Madeleine'den hoşlanması fikriydi. Ethan'ın elleri sıkıştı.

Bir nefes verdi ve kendini rahatlamaya zorladı. Ethan ayrılmadan önce Le Daex'in, nişanlısının Londra'da özellikle çılgın bir gecede kendisinden habersiz neler yaptığını öğrenmesinin şart olduğunu düşünmüştü.

Sinsi anlaşmalar -Ethan bu konuda çok başarılıydı ve Paris'te pek çok bağlantısı vardı.

Açgözlü Van Rowen'lar için zengin sayımı olmayacaktı.

Yine de, Madeleine'in damarlarında hangi kanın dolaştığını bilmesine rağmen, Ethan'ın ona duyduğu arzu azalmayı reddetti. Aksine, her geçen gün daha da artıyordu. Çelişkili düşüncelerle dolu olduğundan, bir sonraki hamlesinin ne olması gerektiğinden emin değildi.

Kahretsin, odaklanması gerekiyordu - onun hakkında ne yapacağına sonra karar verebilirdi. Masadan kalktı ve yan kapıdan çıkarak gece havasına karıştı.

Yoldan geçen iki çocuk onun yüzünü görünce donup kalınca kaşlarını çatarak kaçmalarını sağladı.

Madeleine de aynı şekilde tepki verirdi.

Göz ucuyla gördüğü bir hareket bakışlarını yukarı çekti.

Davis Grey caddenin karşısındaki balkonda duruyordu, zayıf yüzü gülümsemeyle buruşmuş, kaşları havaya kalkmıştı, Ethan'ın alışılmadık dikkatsizliği karşısında şaşkına dönmüştü. Adamın tabancası çoktan çekilmiş ve kurulmuştu.

Ne halt ettim ben...? Ethan kendi tabancasını kapıp ateş ederken öfkeden deliye dönmüştü.

Artık çok geçti. Acı Ethan'ın göğsünde patladı, mermi eve doğru ilerliyordu.

On bir

Maddy, ipek bir balo elbisesiyle karanlıkta La Marais'de dolaşırken kendi kendine "*Mahvoldum*," diye fısıldadı.

Oh, ne düşünüyordu ki? O her zaman değişikliğe mahkumdu derece. Neden kaderden bir imtiyaz alabileceğini düşünmüştü ki? Bir parça şans mı?

"Her zamankinden *daha fazla* lanetliyim," diye düzeltti. Toumard'ın çifti binasının yanındaki ara sokakta pusuya yatmış, onlar pes edene kadar onu sokaklarda dolaşmaya zorluyordu. Borçluydu, ödeme şansı yoktu ve sahip olduğu tek değerli şey olan erdemi gülünç bir getiriyle heba olmuştu.

Ve şimdi o vahşi, pervasız gecenin bedelini ödeyecekti.

Çünkü kont Londra'daki bir tanıdığından, o da başka bir tanıdığından müstakbel gelininin Londra'da hızlı bir kalabalığın arasına karıştığını duymuştu. İkiyüzlü! Kadının hâlâ bakire olup olmadığını ya da muhtemelen başka bir adamın bebeğini taşıyıp taşımadığını belirlemek için bir muayene talep etmişti, sanki bunlar yaşlı kontun muhtemelen büyüdüğü ortaçağ zamanlarıymış gibi.

Maddy insanların artık bunu gerçekten yaptığını bile bilmiyordu. "Ama bekâret kemerimi takıyordum!" diye hayıflanıp sızlanmak istemişti. Bunun yerine, zamanlamaya şaşırarak yerine öfkeli görünmeye çalışarak adamın talebini boş bir şekilde reddetmiş ve adam da teklifini geri çekmişti.

Kont tarafından reddedildi. Ona tokat da atabilirdi.

Daha da kötüsü, bunun olmasına izin vermişti. Yıllarca erkekleri idare etmişti ve durumu idare edebileceği düzinelerce yol biliyordu, istediğini elde etmek için kıvrmanın ve kurnazlık yapmanın yollarını. Bir çırpıda ağlayabilir ve onun kaprisleri karşısında aşırı öfkeli davranabilirdi. Bu taktik işe yaramadıysa, baştan çıkarıcı bir tavır takınabilir ya da rüşvet verilebilecek bir doktor tarafından muayene edilmesini . Ama yine de...

Yapmamıştı.

Bugün kendimi savunmasız bırakacak bir şey yaptım mı?

Birazcık.

Sanki kendi bedeninin dışındaymış gibi, dudaklarından dökülen kelimeleri duymuştu: "Zaten seninle evlenmeyi hiç istemedim! Ve peruğun

paslı kokuyor."

Gemilerini yakmıştı. Neden yaktı? İskoçya dışında hiç bu kadar aptal olmamıştı.

Maddy İngiltere'ye hiç gitmemeliydi. Bu kadar uzun bir sürgünden sonra doğduğu topraklara dönmek onu daha da çok özlemesine neden olmuştu. Orada kibirli ve aceleciydi ve görünüşe göre bu özelliklerini geride bırakmamıştı.

"Oh, lütfen, sadece *bir* şans kırıntısı!" diye fısıldadı gökyüzüne acilen. Sanki şaka yapıyormuş gibi, gök gürültülü bulutların ve yıldızları gizlediğini gördü. Yağmur yağarsa nereye gidecekti? Evlerinin önündeki tüm sarhoşlar onun binasındaki koleksiyon kadar pasif değildi. Vahşi bir şekilde bölgeci olabiliyorlardı.

Hava yoğun ve nemliydi, fırtınanın habercisiydi. Maddy fırtınalardan nefret ederdi. Hayatındaki her trajediye gök gürültüsü ve şiddetli yağmur eşlik etmişti.

Babasının ikinci adamı, onun bir düelloda öldüğünü bildirmek için geldiği sabah, adamın sözlerini şimşek noktalamıştı. Babasının cenazesinin olduğu gün yağmur sağanak halinde yağmıştı. Maddy ve annesi onu gömmekten döndüklerinde geri çevrilmişlerdi, Iveley Hall'daki evlerine onlar yokken alacaklılar tarafından el konulmuştu.

Bir yüzük ya da broş onları yıllarca idare edebilirdi ama cenazede mücevher takmak pek hoş karşılanmadığından sırtlarındaki giysilerden başka bir şeyle kaçmışlardı. Atla uzaklaşırlarken Maddy arabanın yağmurdan ıslanmış penceresinden malikâneye bakmış ve eve dönmenin bir yolunu asla bulamayacağını anlamıştı....

On bir yaşındayken neredeyse canını alacak olan yangın şiddetlenmiş, fırtınanın şiddetli rüzgârıyla çılgına dönmüş, ancak aralıklarla yağın yağmurla ancak hafiflemişti. Maddy, annesiyle birlikte birkaç kat yukarıda paylaştıkları küçük dairede mahsur kalmıştı. Yanan bir kiriş üzerine düşüp kolunu kırmadan önce bile öleceğine ikna olmuştu.

Sonunda alevlerin arasından pencereye ulaşmak için mücadele ettiğinde, Maddy dumana karşı gözlerini kırptırmış ve şaşkınlıkla sokağa bakmıştı.

Belli ki ilk çıkanlardan biri olan annesi dışarıda bekliyordu.

O alevler ve dehşet anında, Maddy *yalnız olmaktan daha iyi olduğumu* düşünmüştü.

Bugüne kadar, her zaman o iç burkan tanıma ile biten ateş dolu kabuslar gördü....

Gökyüzü açıldığında Maddy irkilerek sarsıldı. Yağmur yağarken, en yakın örtü olan kestane ağacının altına koştu.

Ve yapraklar öbek öbek üzerine düşmeye başladığında ağlayana kadar güldü.

* * *

Acı içinde kaldırım taşlarını tırmalayan Ethan, göğsünün üst kısmından akan kendi kanının oluşturduğu bir havuzun içinde yatıyordu. Gözlerini araladı ve düştüğünde tabancasını bıraktığını fark etti. Grey'in yaklaşmasını dinlerken, tavernanın önünden insanların çıktığını duydu.

Dişlerini gıcırdatan Ethan elini silahına değdirene kadar yana kaydırdı. Kolunu, parmaklarının ucunu uzatarak, parmak uçlarını silahın kabzasından geçirdi ve döndürdü-

Çok geç kalmıştı. Kafasını kaldırdığında Grey'in silahını doğrultmuş, ona doğru yaklaştığını gördü. Grey Ethan'a yaklaşırken tavrı her zamanki gibi hoştu. Grey boştaki eliyle parmağını gömleğinde ve ceketinde hâlâ tüten bir delikten içeri soktu ve sırttı. Ethan'ın kurşunu adamın çuval giysilerindeki aldatıcı bir dalgalanmaya isabet etmişti sadece.

"Ve insanlar senin benden daha iyi olduğunu mu söyledi?" Grey dedi ki.

On yıl boyunca... Ethan ağızındaki kanın tadını aldı ve Grey ona bir kurşun daha sıkmasa bile ölmek üzere olduğunu anladı. "Hugh seni yok edecek," dedi Ethan kelimeleri boğarcasına söyleyerek.

Grey omuz silkti. "Herkes bana güvence verip duruyor. Yine de her zaman bunun sen olacağına inanmışım."

Tavernanın yakındaki yan kapısı gıcırdayarak açıldı ve gürültü ile loş ışık ara sokağa yayıldı. Grey başını kaldırıp bir kez daha Ethan'a baktı ve tabancasını sinsice yerine yerleştirdi. "Bu öldürücü bir atış, eski dostum ve bunu ikimiz de biliyoruz." Ethan'a rahatsız edici derecede sempatik bir gülümseme attı. "Böyle bir ifadeyle daha önce bir kadını düşünüyor olmalıydın." Omzunun üzerinden, "Umarım buna değmiştir," diyerek uzaklaşmak için döndü.

Ethan silahını almak için yana yuvarlandı ve acı dolu bir çığlık attı ama Grey çoktan ortadan kaybolmuştu.

Ethan meyhanenin yan kapısından kimin çıktığını göremese de onları duyabiliyordu.

Ethan bulutlarla kaplı gökyüzüne bakarak, MacReedy'lerin ona yardım edip etmeme *konusundaki tartışmalarını* dinledi: "*Başımı belaya sokmayacağım.*"; "*Ona borçluyuz.*"; "*Bir alçağa dönüştü.*"; "*Sence vurulmayı hak etmiş olabilir mi?*"

"Kardeşimi uyarın," diye homurdandı Ethan, ağzından kan akıyordu ama onu görmezden geldiler. Vücudu soğuktan titremeye başlamıştı. "*Beni dinleyin....*" Dinlemediler.

Hugh'yu tamamen hayal kırıklığına uğratmıştı. Ethan hiç bu kadar dikkatsiz olmamıştı, etrafındaki manzarayı üstünkörü bile gözden geçirmeden sokağa çıkmıştı. Ölüyordu ve sadece iki düşüncesi vardı: Kardeşini uyarmak... ve o lanet olası küçük cadıyı bir daha asla göremeyeceği gerçeği.

Ethan kollarının altındaki elleri hissetti ve onu kaldırdıklarında acıya hazırlandı ama yine de bayıldı....

Ne kadar süredir baygın olduğunu bilmiyordu ama kendine geldiğinde bir yataktaydı ve diğerleri Ethan'ı tutarken elleri titreyen bir cerrah kurşunu çıkarıyordu. Adam yaradan metal ve yanmış bez parçaları çıkardıktan sonra yaraya viski dökerken Ethan acıyla kükredi.

Dikiş atmaya başlamadan önce doktor şişenin yarısını kendi boğazından aşağı attı. "Elimden geleni yaptım," dedi bitirdiğinde.

"Yaşayacak mı?" diye sordu MacReedy yavrusu.

Bilincini bir açıp bir kapatan Ethan, doktorun veda sözlerini yakaladı: "Şöyle söyleyeyim. Eğer böyle bir yaradan ve onu takip eden ateşten kurtulursa... İçkiyi bırakacağım."

On iki

Yaşlı MacReedy, "Kara muhafızın kaybolduğunu fark eden oldu mu diye merak etmeye başladım," dedi. "Kimsenin onun için gelmemiş olması mümkün."

"Evet," diye cevap verdi whelp dalgın bir ses tonuyla.

"Defol git, seni zayıf dizli yaşlı piç," diye homurdandı Ethan, MacReedy'lerin kulübesinde beş hafta mahsur kaldıktan sonra şatafatlı kâğıtlarla kaplı duvarları tırmalamaya hazırdı. "Seni duyamadığımı mı sanıyorsun?"

Duyabiliyordu. Ethan her gün yatalak bir halde yavaş yavaş iyileşirken, onların boş zamanlarında çıkardıkları sesleri duyabiliyordu -karıştırılan iskambil kâğıtları, MacReedy'nin piposunu boşalttığı musluk sesleri ya da domino taşlarının birbirine bağlanması gibi.

Tık... tık... tık... bütün gün boyunca, Ethan çıldıracağını düşünene kadar.

Neden kimse benim için gelmedi? Kendini bir ağaca bağlanmış ve sonra da unutulmuş istenmeyen bir köpek gibi hissediyordu.

"Cehenneme kadar yolun var MacCarrick!" diye karşılık verdi whelp.

"Nerede olduğumu sanıyorsun?" Yumruklarını battaniyenin içinde sıkarak "kendi" odasını inceledi. Çoğu dolapta daha fazla yer vardı. "Şimdi cesursun ama Tanrı şahidim olsun, tekrar ayağa kalktığımda sana o lanet olası dişlerini yedireceğim."

Birkaç dakika sonra yaşlı MacReedy Ethan'ın küçük odasına girdi, gözleri ciddiye. "Evlat, seninle bir daha bu dil hakkında konuşmayacağım." İlk kez Bayan MacReedy'nin Ethan'a ilahi okuma girişiminden sonra olmuştu - o kadar kötü bir dille *reddetmişti* ki, odadan fırlayıp bayılmadan önce beyrinde bir şeylerin patladığını duyduğunu sanmıştı. MacReedy bir kez daha dışarı çıkmadan önce sakince, "Borç olsun ya da olmasın, seni dışarı atacağım," dedi.

Borç. Bu ailede her zaman borca geri dönülür. Ethan'a borçlu olduklarını biliyorlardı çünkü Sarah'nın atlamak yerine kaydığı gibi tamamen inanılmaz bir yalanı ortaya atmış, intihar damgası yememesini ve Katolik bir cenaze töreni yapılmasını sağlamıştı. Ethan aynı zamanda on yıldan fazla bir süre boyunca Sarah'yı ölüme ittiğine dair söylentilerin gölgesinde kalmasını da sağlamıştı.

MacReedy, Ethan'ın Sarah'nın ailesinin hatırasını korumak için yalan söylemediğini biliyordu; aslında Ethan, Sarah'yı evliliğe zorladıkları için onları suçluyordu. Ve

Onlarla her karşılaştığında bunu onlara bildirdiğinden emindi, ki neyse ki bu çok sık olmuyordu.

Ama şimdi Ethan evlerinde kapana kısılmıştı.

İki hafta süren sayıklamadan uyandığında hemen ayağa kalkmaya çalışmış, buradan ayrılmak ve dikkatsiz davranışlarının nelere yol açtığını öğrenmek için çılgına dönmüştü. Kardeşi güvende miydi? Grey onu da mı ele geçirmişti?

Ethan hemen yarasını yırtmış ve bayılmıştı. Titrek doktor tarafından yapılan dikiş onarımı Ethan'a bir hafta daha ateş kazandırmış ve ilk kendine geldiğinde olduğundan daha da güçsüz olmasını sağlamıştı.

Ne zaman ayağa kalkıp buradan ayrılmaya çalışsa, dikişleri yırtılıyor ve bayılıyordu. Boyu ve odanın darlığı nedeniyle düşerken sürekli kafasını çarpıyor ve yatakta geçirdiği toplam süre bir ayı aşıyordu.

MacReedy'den Hugh ve Jane'in İskoçya'ya gidip gitmediğini öğrenmesini *istemek* zorunda kalmıştı. Ethan ayrıca, durumunu bildirmek için Londra'ya telgraf çekmesi için de para ödemek zorunda kalmıştı.

Yaşlı MacReedy, Hugh'nun gerçekten de Ethan'ın vurulduğu gece göl evinden ayrıldığını öğrenmişti. En azından Ethan'ın o kurşunu yakalamasının iyi bir yanı vardı -Grey'in Ethan'ı öldürmek için beklemesi Hugh'nun kuzeye, Highlands'e doğru yolculuğuna başlamasını sağlamış, Hugh'yu kendi ortamına iyice yerleştirmişti.

Ethan kardeşinin şimdilik güvende olduğundan emindi. Sorun, Hugh'nun Court'un malikânesinde, bu dünyadaki her şeyden çok istediği kadınla -şimdi geçici karısı- tamamen inzivaya çekilecek olmasıydı. En kötü ihtimalle lanet gerçektir ve Hugh onun ölümünü ve işkence görmesini göze alıyordu. En iyi ihtimalle, Hugh hâlâ gizliden gizliye bir suikastçıydı, iri yarı, taş gibi ve insanların yanında beceriksizdi, sosyalleşmeyi seven ünlü güzel için hiç de uygun bir eş değildi.

Hugh'un öldürme emrini Jane'in kendi babasından aldığından bahsetmiyorum bile....

Ama Ethan'ın içinde bulunduğu durumda, kardeşine yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Hareketsizlik onu yiyip bitiriyordu. Aciliyet duygusuyla yanıp tutuşuyordu. Düşünmekten başka yapacak bir şeyi olmadığından, hem başarısızlığını hem Madeleine'i düşünüp duruyordu.

Ethan, Le Daex'le olan şansını mahvetmiş olsa da, bu hafta geçtikten sonra başka birini bulamayacağını söyleyemezdi. O artık

cazipti ve yeterince büyük bir çeyiz sağlanırsa, bir erkek onun erdem eksikliğini görmezden gelebilirdi.

Ethan Grey'e merhamet göstermişti ve bakın ne olmuştu. Sylvie'nin zarar görmeden gitmesine izin vererek aynı hatayı ikinci kez yapmayacaktı.

Grey'le işi bittiğinde Ethan, Madeleine'i Sylvie'den uzaklaştırıp, her iki tarafın da yararına olacak bir anlaşmada güvence teklif ederek daha belirsiz mülklerinden birine çekecekti. Ya da Madeleine olduğunu kanıtlarsa, evlenme sözü vermekten çekinmeyecekti ama bunu gerçekleştirmeye niyeti yoktu.

Ailesinin onu yaralı, siyah saçlı bir İskoç hakkında uyarmış olup olmadığını merak ediyordu ama bundan şüpheliydi. Sylvie bu bağlantıyı kuracak hayal gücünden yoksundu. Van Rowen bu olaydan dolayı utanç ve suçluluk duyuyordu ve muhtemelen altı ay sonra ölmeden önce bu konuda konuşmayacaktı.

Her halükârda, kızın uyarılmış olmasının bir önemi yoktu. Ethan öyle ya da böyle ona sahip olacaktı. Biçimi bozulmuştu - teklif edilen zarif kız onu yatıştıracaktı. Kız bir kez eline geçti mi, ondan bıkana kadar kullanacaktı.

Sonra da onu tamamen mahvolmuş bir halde o küçük kıcının üstüne atacak ve sayısız aptal soyluyu Sylvie'nin pençesinden kurtaracaktı.

Madeleine ona kendi türünün hiçbir şeyi kullanmadığını ve geri vermediğini söylemişti. Bayan Van Rowen hiçbir şey görmemişti.

On üç

Tanrı aşkına, biri benim için gelsin, diye düşündü Ethan ertesi gün yolda bir araba sesi duyduğunda.

Ön tarafta Hugh'un sesini duyunca rahatlayarak gözlerini kapattı Salon. Hugh genellikle çok sessiz olmasına rağmen, Ethan onun MacReedy'lerle sohbet etmeye çalıştığını açıkça duymuştu. Pek becerikli sayılmazdı ama beceriksizliklerini anlayışla karşılıyor gibiydi.

Hugh içeri girdiğinde, Ethan kardeşinin sağlıklı fark etti.

Mutlu musun?

"Ethan, seni görmek ne güzel!" diye haykırdı Ethan yatakta doğrulmak için zahmetli bir girişimde bulunurken. "Grey bana seni öldürdüğünü söyledi."

Ethan kaşlarını çatı. "Yani şimdi Grey'le mi konuşuyoruz?"

"Hayır, tabii ki hayır." Sırıttı. "Bunlar onun son sözleriydi." "Sen... onu öldürdün." Grey sonunda ölmüş müydü? "Nasıl?"

Bunca zaman sonra Grey'i yok eden *Ethan* olmayacaktı.

"Onu tam olarak öldürmedim." Hugh yakasını çekti. "Daha Jane ve ben birlikte yaptık. Bu uzun bir hikâye. Dönüş yolunda anlatırım. Artık eve gitmeye hazır mısınız?"

"Ne düşünüyorsun? Birinin benim için gelmesinin zamanı gelmişti. Haftalar önce bir telgraf göndermiştim."

"Senden hiç telgraf gelmedi. Her yeri aradım, hatta kırsalı tarayan koşucularım bile vardı. Burada olduğunuzu bu şekilde tespit ettik."

"*Kablo yok mu?*" diye bağırdı, sonra da yavru köpeğin hızla evden çıktığını duydu. Bu yüzden mi mahsur kalmıştı? Telgraf ücretini cebe indirdiği için mi? "O cılız piçi öldüreceğim."

"Başka zaman yap. Londra'ya dönmek zorundayım. Giyinmek için yardıma ihtiyacın var mı?" Ethan isteksizce başını salladığında, Hugh yatağın kenarına kadar ona yardım etti. "Hasarına bir bakayım." Ethan'ın yarasını görünce bir ıslık çaldı. "Bu çok yakındı. Bir santim daha-"

"Ve beş hafta boyunca burada mahsur kalmayacaktım."

"Kurşun yarası mı? Grey'in seni vurabilmesi için tam olarak ne kadar yavaş hareket ediyordun?" Hugh sordu ve Ethan'ın yumrukları sıkıldı. "Deri güzelce iyileşiyor. Dikişler için birkaç hafta daha lazım, tabii dikkatli olursan." Hugh kaşlarını çatarak, "Neden hâlâ bu kadar zayıfsın?" diye sordu.

"Çünkü buradaki yemeklerin tadı talaş gibi," dedi Ethan. Muhtemelen bir taş kilo kaybetmişti.

", ama yine de bunun için onlara teşekkür etmen gerekecek." "Tabii ki edeceğim."

Hugh sesini alçalttı. "Eğer yapmazsan, sana Grey'in nasıl öldüğünü anlatmam. Ve kışını burada bırakabilirim...."

Yirmi dakika sonra Hugh ve arabacısı Ethan'ı arabasına bindiriyorlardı. "O kadar da kötü değildi, değil mi?" Hugh son bir itiş kakışla homurdandı.

Ethan dişlerini gıcırdattı ve tekrar squabların üzerine yığıldı. "Defol git, Hugh." Yarası sızlıyor, başı dönüyordu ama yine de o aileye minnettarlığını mırıldanması için şantaj yapıldıktan sonra bile içinde bir heyecan vardı. Çünkü Ethan, Grey'in ölümünün görevinin bittiği anlamına geldiğini anlamıştı. Ethan gücünü geri kazanır kazanmaz Paris'e gitmekte özgürdü.

Birdenbire açlık hissetti.

Araba ilerlemeye başladığında Ethan, "Şimdi bana Grey'in nasıl öldüğünü anlat," dedi.

Hugh cevap verirken pencereden dışarı baktı, "Şey, Jane onu birkaç okla vurdu ve ben... ona çelme taktım."

Ethan durgunlaştı. "Grey takılıp *düşerek* mi öldü?" Bu çok aşağılayıcıydı.

"Göründüğünden daha kötüydü," dedi Hugh hızla, tekrar ona dönerek.

"Dehşet verici. Gerçekten bir deneme. Peki Grey seni nasıl ele geçirdi?"

"Dikkatsiz davrandım ve bunun bedelini ödedim." Omuz silkti, bu konudan uzaklaşmak istiyordu. "Son beş haftada başka neler oldu? Evliliğinizi iptal ettirdiniz mi?"

"Hayır, dinlemiyorum."

Ethan nefes verdi. "Bana Grey'in haftalar önce öldüğünü söyledin ve hala bunu yapmadın mı?"

"Ben... evli kalıyorum. Jane artık benim."

Ethan bu saçmalık karşısında kaşlarını çatarak, "Ama lanet," dedi. "Senin geçmişin-"

"Geçmişimi, babasını, her şeyi biliyor. Grey'in ona her şeyi açıklayacağından emindi. Ve lanet... düşündüğümüz gibi değil, kardeşim. Court, Annalıa ile evlendi ve o bir baba olacak."

"Hayır. Bu mümkün değil." Ethan'ın başı dönmeye başladı. *Asla tohum almayacak....*

Hugh başını salladı. "Bu doğru. Annalía onun çocuğuyla büyük. Onu bizzat gördüm."

"Bebek onun değil."

"Herkes böyle diyeceğini düşünüyordu. Annalía iyi bir kız, ama senin iyiliğin için Court'un onun ilk ve tek evliliği olduğunu ve haftalarca sadece ikisinin birlikte olduğunu söyleyeceğim."

Ethan Annalía'yla tanışmıştı ve onun bebeğinin ebeveyni hakkında yalan söylemeyeceğini ya da Court dışında başka bir sevgili edinmeyeceğini biliyordu. Ama yine de, bu tek gelişmenin uzun zamandır inandıkları şeyi çürütmesi? "Peki Court'un daha önce hiçbir kızdan çocuk sahibi olmamasını nasıl açıklıyorsunuz? Ve sonra bunu onunla bu kadar çabuk yapmasını?"

"Kitaptan ve olanlardan haberdar olan herkes, kehanetin son iki satırında her oğlun kendisi için yaratılan kadını bulmasıyla ilgili bir şeyler söylenmesi gerektiği konusunda hemfikir."

Bu tam da Ethan'ın korktuğu şeydi - kardeşlerinin umutlarının yıkılmasından. Yine de Ethan mantığı tartışamazdı. Kitabı pek çok kez bu şekilde kullanmıştı. "Buna inanıyor musun?"

"İstiyorum Ethan, umarım sen de istersin."

"Yani evlenebileceğimden ve çocuk sahibi olabileceğimden emin misin?" Ethan bu haberi sonra, sanki konuşmaya katılmak yerine onu izliyormuş gibi tüm konuşmadan uzaklaşmış gibi hissetse de, anlaşılmaz bir şekilde huzursuzdu.

"Evet, eğer doğru kızı bulursan. Sonra da yaşaman gereken hayata geri dönebilirsin."

"Ben-"

"Hayır, sen değilsin," diye araya girdi Hugh. "Sen Kavanagh Kontu'sun. Sorumlulukların, toprakların ve insanların var. Devredecek bir unvanın var."

"Belki de şu anki mesleğimden daha memnunum."

"Babamın senin için istediği hayat bu değil, öldürmek ve vurulmak değil. Ve hayatının neredeyse her lanet günü ve gecesinde yalnız olmak da yok," diye tersledi Hugh.

"Sen ve Court'un birdenbire yuva kurmuş olmanız benim de aynı ihtiyaçlara sahip olduğum anlamına gelmez. Avlanmayı seviyorum. Tehlikeyi seviyorum."

"Ne zamana kadar, Ethan? Daha fazla spriyer alamayacaksın. *Grey* tarafından etiketlendin."

Ah, bu alçakçaydı ve ikisi de bunu biliyordu. Ethan gözlerini kıstı. "Yani arkana bakmadan işinden öylece çekip gidebileceğini mi sanıyorsun?"

"Evet, çünkü artık dört gözle bir şey var."

"Lanetten ve geçmişinden başka nedenlerle Jane'le kalmaman gerektiğini hiç düşündün mü?" Ethan sordu. "Her şey sağduyuya dayanıyor - kardeşlerimin özellikle gelin seçimlerinde çok eksik olduğunu keşfettiğim bir şey." Yüzünde bir farkındalık ifadesi belirdi. "Jane'in bebeği var, değil mi? Anlaşılan bugünlerde MacCarrick'lerin çoğalmasa oldukça kolay. Bu yüzden mi onunla kalıyorsun? O da bu yüzden seni kabul etmek zorunda kaldı."

"Hayır, hamile değil. Bekliyoruz." Ethan'ın bakışı üzerine Hugh aceleyle, "Yoksunluk anlamında *hayır*," dedi.

"Bekliyorum," dedi Ethan yavaşça başını sallayarak. "Yani paralı asker kardeşim gitti ve dayanılmaz derecede zengin bir varisle evlendi ve ondan bir bebek aldı ve diğer kardeşim de bir radikal gibi doğum kontrolü uyguluyor. Dur tahmin edeyim, onun fikri miydi?"

"*Bizim* fikrimiz. Ben de evliliğimi düşündüm Ethan. Haftalarca 'Jane'le evlensem mi evlenmesem mi' diye düşündüm. Ne zaman birine Jane Weyland'la evlendiğimi söylesem, şaka yaptığımı düşünüp gülüyorlar." Hugh kaşlarını çatı ve mırıldandı, "Bu çok çabuk yorucu olmaya başladı."

"Bu gülünç," dedi Ethan, sözlerini asla hafifletmek istemezdi. "Çok geniş bir aileye sahip, güzelliği ve zekâsıyla ünlü biri. İnsan gruplarının etrafında olmaya dayanamazsın ve çoğuyla nadiren konuşursun."

"Evet, biliyorum. Ama karım olmaktan çok mutlu, küçüklüğünden beri benimle evlenmek istiyormuş." Hugh'nun sesi çok gururlu geliyordu. Ethan, Jane'in böyle bir şey yapacağından hiç şüphelenmediğini itiraf etmek zorundaydı. "Ve ben de onun için çaba harcıyorum."

"Bir insan doğasını değiştiremez," dedi Ethan.

"Hayır, sık sık değil," diye yanıtladı Hugh. "Ama bizim gibi adamlar bunu yaptığında, değişimin çok derin olduğuna inanıyorum."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Court'u ele alalım. O da en az senin kadar bencildi ama şimdi farklı biri oldu."

Ethan bencil olduğunu inkâr etme zahmetine girmede ama, "Evet, Court'u al. Saçma bir eşleşmenin başka bir örneği. Annalıa bir mirasçı, Courtun ise iki ginesi bile yok. Ve o lanet olası bir paralı asker.

daha nazik olamazdı. Ona nasıl bakacak? Para için savaşa giderken onu evde yeni bir çocukla mı bırakacak?"

"Emekli oldu."

Ethan esprisiz bir kahkaha attı. "Açlıktan ölecekler. Ve bunu Highlands'in ortasındaki köhne malikânesinde yapacaklar - tabii kadının sırtından geçinmiyorsa." Kaşlarını derin derin çattı. "Ne olacaksa olsun. Karısının sırtından geçinen ilk MacCarrick olmadan önce ona para yatıracığım."

Hugh, "Hayır, son kampanyasındayken, biriktirmeyi başardığı parayı onun için yeniden yatırdım," dedi. "Court'un artık düzenli bir geliri var. Jane ve ben onun mülkünde saklanırken - *senin* Grey'i öldürmeni beklerken - yapacak bir şeye ihtiyacımız vardı, bu yüzden malikaneyi yeniledik. Şöyle söyleyeyim, ellerimi Jane'den uzak tutmak için yapabileceğim tek şey olarak işi gördüm. İnan bana, Court'un evi artık tam bir gösteri yeri. Ve Annalıa oraya bayılıyor."

"Peki bu ne kadar sürecek? Ne kadar sürebilir? Siz ikiniz beni şaşırtıyorsunuz. Kardeşlerimin bundan daha mantıklı olduğunu sanırdım."

"Eğer şu anda zevk aldığım şey anlamsızlıktan kaynaklanıyorsa, o zaman anlam istemiyorum." Hugh, Ethan'ı ikna etmekten vazgeçmiş gibi görünerek arkasına yaslandı. "Sen de hissetmeden anlayamazsın, anlayamazsın. Bu bir bakireye seksin nasıl bir şey olduğunu anlatmaya çalışmak gibi bir şey."

Ve tek bir kelimeyle Ethan'ın aklı Madeleine'e geri döndü. Çok iyi gidiyordu. Son görüşmemizden bu yana en az on dakika geçmişti.

Bekle... Ethan gözlerini kıstı. "İnsanların böyle saçma sapan tartışmalar yapmasından nefret ediyorum. Bu, annemizin bize babam öldükten sonra, aşık olana kadar onun bize karşı davranışlarını anlayamayacağımızı ya da affedemeyeceğimizi söylemesi gibi bir şey." Bunu söylediğinde Ethan şöyle cevap vermişti: "*Saçmalık. İnişin nahoş olacağını anlamak için lanet olası bir köprüden atlamam gerekmiyor.*"

Ethan onu bu davranışından dolayı asla affedemezdi. Kadının Leith'in ölümünden oğullarını sorumlu tutması için hiçbir mazeret yoktu, bu kadar mantıksız tepki vermesinin hiçbir mazereti olamazdı. Çılgılık atmış, saçını başını yolmuş, asla geri alınamayacak şeyler söylemişti....

Hugh, "Hayır Ethan, o haklıydı," dedi.

"Tabii ki kabul ediyorsun - artık evlilik kültürüne dahil olduğuna göre. Tüm bunlar beni eğlendiriyor mu yoksa tiksindiriyor mu karar veremiyorum."

Hugh gözlerini pencereden dışarı dikti ve ses tonu ciddileşti. "Eğer ben... eğer Jane'i kaybedersem, ne yapacağımı kestiremiyorum, ama biliyorum ki

ne söylediğimi izlemekle ilgileniyor."

"Kararımı verdim. Tiksindim."

"Evlenmeyi hiç düşünmedin mi?"

"Hayır, asla. Yapmamamız *gerektiğini* sanıyordum ve kişiliğimin buna uygun olmadığını söylemek hafif kalır." Ethan'ın sesi çok emin geliyordu ama şimdi, hayatında ilk kez, bu konuyla ilgili şüpheler düşüncelerine sızmaya başlamıştı. İki kardeşi de evlenmişti ve sesleri mutlu geliyordu ve görünüşe göre lanet sandıkları gibi değildi.

Ethan bir adamın hayatının ölmeden hemen önce gözlerinin önünden geçtiğini duymuştu. Ethan eşikteydi ve hiçbir şey gözünün önünden geçmemişti ama yetişkinliğinde çok az anlamlı anı olmuştu. Court'un paralı askerlerle kurduğu dostluklar gibi dostlukları hiç olmamıştı. Ethan, kardeşi Hugh'nun yıllardır bir kadına duyduğu özverili aşkı hiç hissetmemişti.

O gece sokakta Ethan öleceğine inanmıştı ve hayatının ne kadar anlamsız olduğunu fark etmişti. Ve her nedense, böylesine kritik bir zamanda, o kementi düşünmüştü....

Aralarında çeyrek saatlik bir sessizlik geçtikten sonra Hugh, "Şehre vardığımızda ne yapacaksınız?" diye sordu.

"Paris'e gitmeye hazırım." Ne yazık ki yola çıkmadan önce Londra'da birkaç gün geçirmesi gerekecekti. Yemek yiyecek ve gücünü yeniden kazanacak, planının lojistiğini düzenlerken daha fazla iyileşecekti.

"Paris'te ne var?"

"Madeleine Van Rowen."

"*Hâlâ* onu mu düşünüyorsun?" Hugh kaşlarını kaldırdı. "Bu çok ilginç."

Ethan omuz silkti. "Bundan bir anlam çıkarmayın." "Bu hâlâ intikamla ilgili değil, değil mi?"

"Peki ya öyleyse...?" Sonunda intikamını tamamlamak, Sylvie'ye olması gerektiği gibi acı çektirmek istiyordu. Bu süreçte Madeleine'in tadını çıkaracak olması, asıl amacının yanında önemsizdi.

Kendini bu konuda ikna etse de, zihninin bir başka kısmı, "*Bu intikamı onun peşinden gitmek için bir bahane olarak kullanıyorsun,*" diye fısıldadı.

"Çünkü ailesinin yaptıklarını ona ödetemezler." Hugh alçak bir ses tonuyla ekledi: "Ya o kızsaa?"

Ethan irkilerek sarsıldı. "Ne? Şaka yapıyor olmalısın."

"Hiç başka bir kadını onun kadar düşündüğün oldu mu?"

Ethan kadınları fark edebilecek yaşa geldiğinden beri hiçbir kadının onu bu kadar etkilediğini ya da hayal kırıklığına uğrattığını . "Lanet konusundaki inançlarına ikna olsaydım -ki olduğumu söylemiyorum- gerçeğin bir önemi olmazdı. Bundan daha lanetli bir birlik olamaz. Bunu düşünmek bile saçma."

"Daha fazla intikam almak için gerçekten masum bir kızı yağmalamaya gider miydin?" Hugh sanki Ethan'ın doğru şeyi söylemesi için dua ediyormuş gibi baktı

-Ethan'ın korktuğu gibi bir piç *olmaması* .

Ama öyleydi. "Hayır." Ethan durakladı, Hugh'nun rahatlamasına izin verdikten sonra ekledi, "Ben

onu *çoktan* yağmaladım. Maskeli balo gecesi onun erdemini aldım."

." Hugh dehşete düşmüş görünüyordu. "Onunla evlenmek zorundasın." "Elbette evleneceğim."

"O benim karımın arkadaşı. Ben devreye gireceğim, Ethan."

Ethan ona tehditkâr bir alaycı bakış attı. "Ondan zevk almamı engelleyeceğini mi sanıyorsun? Beni *hiçbir şey* durduramaz, en azından sen."

Hugh onun yüzünü inceledi, sonra kaşlarını kaldırdı. "Anlıyorum. Resim daha da netleşiyor."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Gerçeklere bak: Madeleine kim bilir ne kadar zamandır birlikte olduğun ilk kadın ve onu düşünmeden edemiyorsun. Grey'i öldürmek istediğin onca yıldan sonra artık bunu asla yapamayacaksın ve böyle bir şey normalde seni tüketti. Grey'in sizi yenmiş olması, *Jane'in* siz öldüremezken onu vurmuş olması bir yana, başka hiçbir şeye benzemiyor. Eskiden olsa, sürünmek zorunda kalsan bile o MacReedy bozuntusuna haddini bildirmeye çalışırdın ama artık hiçbir şey seni rahatsız etmiyor çünkü tek istediğin *ona* geri dönmek."

Yemlenmeyi reddeden Ethan, "Onunla birkaç hafta eğlenmek istiyorum. Daha fazlasını değil."

"Bu konuda sana bol şans dilerim kardeşim," dedi Hugh, sonra Ethan onun, "*Tarikata hoş geldin,*" diye mırıldandığını duyduğunu sandı.

On dört

Burası Madeleine Van Rowen'in yaşadığı yer miydi?

Ethan önündeki altı katlı binaya baktı. Bu harap yapı belli ki bir zamanlar bir malikâneydi ama şimdi omuz atıp yaslansa çökecekmiş gibi görünüyordu. En şaşırtıcı olanı da, Paris'in en kötü gecekondu mahallelerinden biri olan La Marais'nin ortasında olmasıydı.

Madeleine'in en üst katta yaşadığına inanılıyordu; merdivenlerden sürekli su ve yiyecek taşımak yorucu olduğu için genellikle sadece en yoksullar bu kata çıkıyordu.

Ön merdivenlerden sahanlığa tırmandı, sonra da çeşitli bilinçsizlik aşamalarında orada sabitlenmiş sarhoş adamların etrafından dolandı. Ama kapı kilitliydi. Ya onun çıkmasını ya da başka bir kiracının kapıyı açmasını beklemek zorundaydı. Merdivenlerden bir kez daha inerek en yakın köşeye geri döndü. Bir duvara yaslandı ve dizini yukarı çekerek kadının yaşadığı dünyayı inceledi.

Erkekler kemerlerinde görünür şekilde sabitlenmiş palalar ya da silahlarla kasıla kasıla yürüyorlardı. Fahişeler aktif olarak fahişelik yapıyor, sonra da işlerini her sokağa taşıyorlardı. Çocuklar sokaklarda çıplak ve pis bir şekilde koşturuyordu.

Ona Londra'daki karakolları hatırlatıyordu ama burası daha can sıkıcı, daha kaotikti. Madeleine gerçekten burada yaşadıysa, bu çılgınlığın içinden geçtiği her gün onun *bir parçasıydı*.

Onu burada, bu sokak insanların arasında, mavi elbisesi içinde zarif ve kırılgan bir şekilde hayal etmeye çalıştı ve hiçbir şey yapamadı. Madeleine'in St. Roch'un lüks yaşamı yerine burada yaşamayı seçtiğine de inanamıyordu. Sylvie'nin Londra'da Madeleine hakkındaki söylentileri duyduğunu ve Quin'i ya da kontu elde edemediği için kızını cezalandırdığını çok kolay hayal edebiliyordu. Peki Ethan neden Madeleine'i St. Roch'ta kapıyı tırmalayıp içeri girmek için yalvarırken bulmamıştı...?

Ethan, MacReedy'lerden ayrıldıktan tam on gün sonra, daha bu sabah Paris'e varmıştı. Bir otele yerleştikten sonra, Quin'in kendisine verdiği adreste, St. Roch'da onu aramaya başlamıştı.

Ethan, Sylvie'nin onu görmesini istememişti, bu yüzden Madeleine'in şehirde olup olmadığını ya da muhtemelen en sevdiği mekânların nereler olduğunu öğrenmek için etrafa sormuştu.

Madeleine'i tarif edene kadar kimse onun kimden bahsettiğini bilmiyordu.

Bir bahçıvan onun ayda birkaç kez eve geldiğini düşünüyordu. Bir sağdıç bir hafta önce onunla birlikte bir dolmuşa binmişti. Gecekondu mahallesinden önceki son durakta inmemişti. Onun gibi bir kadının neden yoluna devam ettiğini merak ettiğini hatırlıyordu.

Ethan, Sylvie'nin eski adresinin La Marais'de olduğunu hatırlamıştı. -Ve bir sebepten dolayı Madeleine'in *hediyesi* olduğunu keşfetmişti. Adres.

Burada izini bulmak kolay olmuştu. La Marais'deki herkes "Maddy *Anglaise*" ya da "Maddy *la Gamine*" i tanıyor gibiydi ve belli ki ondan hoşlanıyorlardı, çünkü onunla ilgili bilgileri ağızlarından kaçırıyorlardı. Verandada oturan bir grup yaşlı kadın, pipolarını tütürüp sohbet ederek onu görmezden gelmişti; ta ki Madeleine'in karşı çıkması ihtimaline karşı yanında getirdiği elmas yüzüğü gösterene kadar. Onunla evlenme planlarını açıkladığında, kadınlar onu yeterince hızlı bir şekilde bu binaya yönlendiremediler ve Ethan'dan sadece isimlerini hatırlamasını istediler, böylece Maddy "*passez le gras*" ya da "pass the fat"-Maddy'ye bir geri tepme verecekti.

onun iyi talihini güvence altına almaya yardım edenler.

Ethan beklerken, Madeleine'in kendisiyle gelmeye gerçekten ikna olabileceğini düşündü. Onun yüzünü gördükten sonra bile. Elbette buradan bir şekilde ayrılmak için yanıp tutuşacaktı.

Madeleine Van Rowen bana borçlu. Bu fikri sevdi-

Ethan binanın kapısının açıldığını görünce gerildi. Karanlık içeriden elinde bir kova olan uzun boylu, kır saçlı bir kadın çıktı. Verandaya sabitlenmiş sarhoş adamların etrafından dolaştı, onları fark etmemiş gibi görünüyordu, sonra bir blok ötedeki pompaya doğru ilerledi.

Kapı arkasından yavaşça kapanıyordu. Madeleine'in diğerlerini uzun boylu bir İskoç hakkında uyarmış olabileceğinden korkarak hızla girişe yöneldi, sonra da kapı aralığından içeri süzüldü. İçeride zifiri karanlık merdiven boşluğuna yöneldi, körlemesine tırmanırken ip trabzanı kullanmak kaldı. Basamaklar sağlam değildi, koridor o kadar dardı ki yanaşmak zorunda kaldı.

Ya gerçekten üst kattaysa? Onu sadece saniyeler içinde görebiliyordu....

Altıncı katın sahanlığına indiğinde altındaki tahta gıcırdadı, ve odasından şişko bir kadın fırladı - ağır boyalı yanaklarına ve dudaklarına bakılırsa bir fahişe. Arkasından bir bakış Ethan'ın tahminini doğruladı. Sigara dumanı içinde, yatağa bağlı ve gözleri bağlı bir adam yatıyor, farklı sesler duyduğunda başını aptalca çeviriyordu.

Bu mahallede geçirdiği on dakika -Madeleine'in evinden bahsetmiyorum bile- Ethan'ın, genç kızın onu bu kadar iyi okşamayı nasıl öğrendiğine dair sorusunu kesinlikle cevaplamıştı. Saat başı servis edilen erkekleri görüyor olmalıydı.

"Madeleine Van Rowen'ı arıyorum," dedi kadına. "Peki siz kimsiniz?" diye sordu kadın gözlerini kırıştırarak.

Güzel, İngilizce konuşuyordu. Ethan Fransızca konuşabiliyordu ama ölüm cezası dışında konuşmamayı tercih ediyordu.

"Londra'dan gelen adam sen misin?"

Madeleine ondan bahsetmiş miydi? Eğer öyleyse, ne söylediğini hayal bile edemiyordu. Yine de şansını denedi. "Evet."

"Hangisi? Birincisi mi, ikincisi mi?" Adamın şaşkın bakışları karşısında, "İngiliz mi İskoç mu?" diye sordu.

Madeleine Quin'den bahsediyor olmalı. Hâlâ o piçi düşünüyorum. "İskoçyalı."

Adamın itirazlarına aldırmadan kapıyı arkasından kapattı, sonra ellerini kavuşturdu, memnun bir hali vardı. "Maddée, Corrine ve bana senden bahsetti! Maskeli balo, *n'est-ce pas?*" Parmağını ona doğru salladı. "Bizim Maddée'ye *çok kötü davrandın*. Ama işte sonunda onun için geldin!"

Madeleine arkadaşlarına benim hakkımda her şeyi anlatmış mı? Ne söylediğini ya da özellikle neyi *çok kötü* bulduklarını hayal bile edemiyordu.

Eğildi ve komplocu bir ses tonuyla, "Borçların vadesi geldiği için tam zamanında geldin," dedi. *Ne borcu?* "Ben *Bea*." Bea'nın basit biri olduğunu fark etti. Nazik ama basit. "Maddée'nin iyi arkadaşlarından biriyim."

"Evet, Bea." Tanıdığını belli eden bir bakış attı. "Hakkınızda çok şey duydum."

Memnun bir şekilde saçlarını okşadı. Sonra kaşlarını çattı ve doğrudan onun yüzünü işaret etti. "Maddée savaş yarası olduğunu söylememişti. Kırım Savaşı'ndan, değil mi?"

"Hayır, hayır' tam olarak-" Sözünü yarıda kesti çünkü kadın çoktan omuz silkmiş ve başka bir apartman kapısına yönelmişti.

"Maddée şu anda burada değil, çalışıyor." Bluzunu karıştırıp boynunda anahtarların dizili olduğu kurdele buldu. "Ama beklemek için odasına girmene izin vereceğim."

"Belki beni onun çalıştığı yere yönlendirebilirsiniz?"

"Ona kim yetişebilir? Köprü ya da köşe. Farklı tavernalar ve kafeler. Kim bilir?"

Yüzünün gerildiğini hissetti. "Peki tam olarak ne iş yapıyor?" Onunla birlikte olduğundan beri geçen yaklaşık yedi hafta içinde kadın yoksullaşmıştı. Komşusunun mesleğine yenik düşüp düşmediğini kim bilebilirdi?

Onun bu ifadesi üzerine Bea, "Hayır, Maddée içki servisi yapıyor ya da ara sıra sigara satıyor," diye bağırdı. Gururla ekledi, "*Türk sigarası*." Sonra da alaycı bir ses tonuyla, "Bizim Maddée iyi bir kızdır. Bu şekilde hiç *popüler* değil."

"Elbette," dedi rahatlamış bir ifadeyle. "Sadece çalışmak zorunda olmasından hoşlanmıyorum."

Bea'nın gözleri parladı. "*Aynen öyle!*" diye haykırdı, telaşla kapıyı açtı. "İşte burası onun odası." Ona içeriyi gösterirken genişçe gülümsedi.

Ethan başını geriye çekti, içeriden gelen ses karşısında afallamıştı.

"İnanılmaz, değil mi?" Bea gurur duymakta haklıydı. Madeleine'in dairesi temelde bir tavan arası odası olsa da -tavan, tepe noktasında bile zar zor dik durabilecek kadar eğikti ve kirişler tepeden çaprazlama geçiyordu- Madeleine burayı fantastik bir alana dönüştürmüştü.

Bunun gibi eski bir malikânenin en üst katı hizmetlilerin odaları ya da muhtemelen bir okul odası olarak kullanılmış olmalıydı ve malikânenin eski ihtişamından kalıntılar vardı - uzun, dar alanı süsleyen özenli yaldız ve lambri. Daha hasarlı duvar boyunca uzanan lambri kaplamanın üzerine renkli posterler yapıştırmıştı.

Yatak odasının iki büyük penceresi kırmızı perdelerle çerçevelenmiş ve dışarıda küçük bir balkona açılıyordu. Dışarı baktığında, Montmartre'in engelsiz manzarasına sahip olduğunu gördü. Balkonunda bolca bitki yetiştiriyor ve ahşap rüzgâr çanları tıngırdıyordu.

"Maddée orada oturmaya bayılıyor."

Başını salladı, sonra da "Arkadaşının yanına dönmen gerekmiyor mu?" dedi. "O hiçbir yere gitmiyor," dedi kadın, bariz bir şekilde kayıtsız bir el salladı. "Hadi, aç kapıyı."

Ethan pencerelerden birinin mandalını açarak sonuna kadar salladı. Mevsime uygun olmayan ılık bir rüzgâr esti ve çanlar çalmaya başladı, perdeler dalgalandı. Siyah bir kedi balkondan içeri sıçradı, Ethan'ın pantolonunu mıncıkladı, sonra bacaklarına dolandı. "Evcil hayvanı mı?"

"Hayır, Chat Noir'ı besleyemez. İnsanları bu şekilde pek sevmez. Bu iyiye işaret."

Ethan omuz silkti. İnsanların genel olarak ondan hoşlanmadığı düşünüldüğünde, bazı hayvanların onu sevmesi onu her zaman şaşırtmıştır. Gerçekten de, hayvanlar

ya onu seviyor ya da ondan nefret ediyor gibiydi.

Dikkatini tekrar Madeleine'in evine çevirerek iki pencereden ikincisine geçti. Yanında asılı bir kova bulunca, Madeleine'in bu çürük merdivenlerden su ve erzak taşımadığını fark etti. Onları yukarı çekiyordu, hem de kolayca; yükü hafifletmek için iki makara birlikte çalışıyordu. *Akıllı kız.*

İkinci pencerenin ardında, kadife bir perde gülünç derecede küçük ahşap bir küveti kordon altına almıştı -ama o zaman, içinde altı buçuk fitlik bir vücudu katlamak zorunda değildi. Basit bir tahta yatağın üzerinde, zengin görünümlü malzemelerden karmaşık bir şekilde dikilmiş, ancak ince yıpranmış bir yatak örtüsü vardı.

Sayımı kaybettikten sonra Sylvie'nin Madeleine'i dışarı atmış olabileceğinden şüphelenmişti. Ama Ethan burada bir kalıcılık hissi duyuyordu; burası Madeleine'in eviydi ve bir süredir de öyleydi.

Sıcak öğleden sonra güneşi şimdi hoş olsa da, dairesini kışın ısıtmak bir cehennem olacaktı. Çatı kuşkusuz akıyordu ve pencerelerdeki camların çatlak ya da eksikti, yerlerine ince bezler takılmıştı. Sanatsal parıltı önümüzdeki aylarda onu sıcak tutmayacaktı.

Bir başka şey daha fark etti: Ocağı ve çaydanlığı olmasına rağmen, parlayan tek bir elma dışında tek bir yiyecek kırıntısı bile yoktu.

Alışılmadık, ağır bir his göğsünü daralttı. Ondaki o yorgunluk havasına şaşmamalıydı, onu ona ilk çeken kışkırtıcı şeylerden biri de buydu. Zengin bir koca arıyor olmasına da şaşmamalıydı. Ama varlıklı bir anne babası ve daha da varlıklı arkadaşları varken neden bu yoksulluğa bu kadar uzun süre katlanmıştı?

"Neden annesiyle birlikte yaşamıyor?" Bea yine gözlerini kırıştırdı. "Sana söylemedi mi?" "Bana neyi söylemedi?"

Merdiven boşluğundan bir kadın seslendi, "Bea! Sen misin?"

"*Oui!*" diye bağırdı Ethan'ın kulağının *dibinde*. "*C'est moi!*"

"Sarhoşlar bir adamın içeri girdiğini söyledi, sizin müdavimlerinizden biri mi?"

"*Hayır!* Ben kimseyi görmedim." Bea ona fısıldadı, "Şimdi gitmeliyim! Corrine burada olduğunu bilse çok üzülürdü." İç çekti. "Ama o *aşk*ı benim anladığım gibi anlamıyor."

Ethan alçak bir ses tonuyla, "Maddy ne zaman dönecek?" diye sordu.

"Söyleyemem. En iyisi rahatınıza bakın. Bir şeye ihtiyacınız olursa koridorun karşısındaki kapıyı çalın." Bu sözlerle onu terk etti.

Ethan, etrafını saran kedi dışında tek başına Madeleine'in yetersiz eşyalarını karıştırdı. Birkaç elbisesi vardı, hepsi yıpranmıştı ama renkleri ve tasarımları cesurdu, modern bir görünümüleri vardı. Londra'ya uygun kıyafetler bulamadı ama muhtemelen o gardırobu çoktan satmıştı. O gece onunla birlikte giydiği mavi elbiseden vazgeçmiş miydi?

Mümkün olan dört çekmecedен sadece ikisine sahip olan şifonyerinde, küçük iç çamaşırları titizlikle katlanmış ve aşırı derecede onarılmıştı.

Gevşemiş bir pencere pervazının altındaki oyukta bir kaçak mal zulası ortaya çıkardı. İçinde ipek bir mendil, bir süre bekledikten sonra eriteceğine şüphe olmayan iki gümüş işlemeli para klipsini sarıyordu. Ayrıca içinde bir bahis defteri vardı ve kişisel çetelesi eksilerden çok artılara sahipti. Defterin yanında düzgünce istiflenmiş kömür ve meyve kuponları vardı - bu kuponlar geçen Haziran ayında satın alınmıştı.

Büyüleyici. O bir hırsız, kumarbaz ve kışın pahalanan mallar için yazın indirimli kuponlar satın alan biriydi.

Eşyalarını yerleştirdikten sonra yatağının yanında bir süt sandığı gördü. Üstünde moda dergileri -*Le Moniteur de la Mode* ve *Les Modes Parisiennes*- ve bir kitap vardı: *Latin Mahallesi'nin Bohemleri: Bohème Hayatından Sahneler*. Bu kitabı daha önce duyduğunu hatırlayarak kaşlarını çatı. Kitapta "Bohemler "in, yani yoksul sanatçıların yiyecek, içecek ve seks temin ederken çizdikleri eskizler yer alıyordu. Madeleine kendini o sanatsal garret tiplerinden biri olarak mı görüyordu? değiştirecek kadar yetenekli olduğu kesindi.

Nefes verdi ve küçük yatağına çöktü, mırlayan kedi de hemen onu takip etti. Ethan yalnız olduğunu biliyordu ama yine de onu sevmeden önce etrafına bakındı.

İntikam planının açıkları olduğunu kabul ederek, Sylvie'nin kızını evlilik dışı bir şekilde elinden almasını *umursayıp umursamayacağını* merak etti. Madeleine'i kadının kullanımından çıkarma fikri artık geçerli görünmüyordu. Kız zaten çok belirgin bir şekilde uzaklaştırılmıştı.

Belki de sadece çekip gitmelidir.

Madeleine'in yastığını aldı ve kokusunu duymak için ona yaklaştırdı. Gözleri zevkle kapandı. Hayır, onu tekrar altına alana kadar ayrılmak yoktu.

Ayrıca, gizemleri çözmeyi severdi ve Madeleine'in hayatı bir gizem değilse...

Kararını verdi, ayağa kalktı ve sanki gerginmiş gibi volta atmaya başladı. Tecrübeli, alaycı ve acı alaycı bir adam, o pislği tekrar göreceğı için endişeliydi.

Çünkü şimdi onun yüzünü görecekti.

Çekmeceli dolabının üzerinde asılı duran kısmen çatlak aynanın önüne geçti. Bu cama her baktığında, güzellik ona geri bakıyordu. Kendi kaba yansımasına bakarak sert bir kahkaha attı. Güzel ve çirkin.

Ama bu canavarın parası var, diye hatırlattı kendine, *belli ki onda olmayan bir şey.*

Hava kararmak üzereydi, bu yüzden güneş batmadan önce onu görebilmeyi umarak balkona çıktı. Yardakçı oldukları her hallerinden belli olan iki boyunsuz serserinin binanın önünü kolaçan etmeye başladığını fark etti. Bea borçlar hakkında bir şeyler söylemişti. Adamlar Madeleine için mi buradaydı?

Ethan omzunu döndürerek göğsündeki dikişleri test etti. Eğer bu ikisiyle dövüşmek zorunda kalırsa, yarası çok kötü yırtılmayabilirdi-

Merdiven başı inledi. Tüm vücudu beklentiyle gerildi. Kapıya doğru hamle yaptı ve çekerek açtı. Kendini, kendi kapısını çekerek açmış olan Bea'ya bakarken buldu. Koridorun karşısında birbirlerine kaşlarını çatarak baktılar.

Daha önce elinde kovayla gördüğü kadın merdivenin başında duruyordu ama şimdi elinde bir süpürge vardı. Kır saçlı olmasına rağmen yüzü tamamen çizgisizdi, bu da yaşını tahmin etmeyi zorlaştırıyordu. "Maddy'nin odasında kim olabilirsin?" diye sordu. "Sizi kim içeri aldı?"

Kadının görüş alanının dışında, Bea kollarını sallayarak başını çılgınca sallıyordu.

"Madeleine için geldim. Nerede olduğunu bilmiyorsanız onu burada bekliyorum."

"Sen İskoç'sun! Maddy'mi inciten!" Süpürgeyi tutuşunu değiştirdi ve onu yukarı kaldırdı. "Sana söylemeden önce lanetleneceğim. O geri gelmeden önce senden kurtulacağız. Sen olmadan da yeterince derdi var zaten!"

Bea sonunda bir adım öne çıktı. "Corrine, belki de beklemeliyiz. Maddée gerçekten hoşlandığı kişinin o olduğunu söyledi. Gerçekten-"

"Kapa çeneni, Bea!"

Benden hoşlanıyor muydu? Ethan düşündü, sonra kendini kınadı. Sanki umurundaydı.

Ama Bea ısrar etti ve ağzının kenarından, "Maddée, İskoç'un o olduğunu söyledi-" dedi.

"Bu, ona para fırlatıp fahişe gibi davranmadan önceydi." Ethan'a ters ters baktı, sonra Bea'ya dönerek, "Alınma," dedi.

"Hayır mı?" Bea, suçu anlamamış gibi Corrine'e gözlerini kırıştırdı.

Madeleine bankın üzerine attığı parayı böyle mi görmüştü? Sadece taksinin parasını ödediğini sanmıştı. "Ondan özür dilemek istiyorum," dedi Ethan. "Ve birkaç yanlış anlaşılmayı açıklamak istiyorum."

Corrine onu tepeden tırnağa inceledi. Kurnaz bir bakışla adamın net servetinin beş yüz sterlin olduğunu tahmin etmişti. Garip bir şekilde, yara izine sadece şöyle bir baktı.

"Sadece onunla konuşmak istiyorum," dedi Ethan, onun tereddüt ettiğini hissederek, "Eğer bana nerede olduğunu söylersen." İyi bir önlem olarak, "Ve ben de ondan hoşlandım," diye ekledi.

"Gördün mü!" Bea ağladı.

Sonunda Corrine süpürgesini indirip duvara dayadı. "Maddy için teklifte bulunmaya gelmediyseniz, burada işiniz yok."

"Ben de tam olarak bunu yapmaya niyetliyim," dedi.

Rahatlamış bir nefes verdi. Bea'nın heyecanlı alkışları arasında Corrine, "O halde... Maddy bana Montmartre'daki Silken Purse'de iş bulmaya çalışacağını söyledi," dedi.

Başını salladı. "Mükemmel. Doğrudan oraya gideceğim."

"Tepenin ardında," diye cıvıldadı Bea, gülümseyerek cesaret verdi. "Arka tarafta sırada bekliyor." Sonra yüzü düştü ve Corrine'e döndü. "Silken Purse? Corrine, emin misin?" Corrine başını sallayınca Bea o kadar hızlı Fransızca konuştu ki Corrine yetişemedi. Tek yakalayabildiği, "kız dedi ki," "sonra kuzeni duydu," "onlara söyledi," ve son olarak, "Berthé."

Corrine'in rengi soldu.

"Ne?" Ethan sordu. "Tüm bunlar tam olarak ne anlama geliyor?" "Acele etmen gerektiği anlamına geliyor. Maddy saldırıya uğramak üzere."

On beş

Madeleine'den tekrar bu kadar şiddetle etkilenip etkilenmeyeceğine dair tüm sorular, onu meyhanenin dışında gördüğü anda cevaplanmıştı.

Yakındaki bir köşede omzunu duvara dayadı ve şunları izledi sırada bekliyordu. Sönmekte olan güneşin ışığında onun tahmin ettiğinden daha nefes kesici olduğunu görebiliyordu. Maskesini taktığında parlak mavi gözlerini, dolgun dudaklarını ve kararlı çenesini görebilmişti ama narin yüz hatlarının geri kalanı gizlenmişti. Şimdi burnunun ince ve kalkık olduğunu görüyordu. Elmacık kemikleri yüksek ve aristokrattı.

Büyüleyici.

Yine de görünüşte kurnaz olmayan mavi gözleriyle bile masum görünmüyordu. Tam tersine. Bluzu genişçe açılmış ve adamın hatırlamadığı göğüs dekoltesi ortaya çıkmıştı. Solgun boynuna siyah kurdeleden bir gerdanlık takmıştı ve saçlarının bir kısmı başının üzerinde altın bir taç gibi örülmüş olsa da, geri kalanı sırtından aşağıya doğru uzun ve gevşek bir şekilde kıvrılmıştı.

Yanakları pürüzlüydü ve etekleri garip bir şekilde kesilmişti - her zamanki gibi belinden dışarı doğru genişlemiyordu ama kalçalarını ve arka tarafını sıkıca sarıyordu.

Madeleine daha yaşlı ve biraz... *ahlaksız* görünüyordu, sanki çekiştirilmeye hazırды ve adam artık onu şaşırtmaması gereken hızlı bir ateşle karşılık verdi.

Durumu incelerken bakışları sıradaki diğer kadınların üzerinde . Ona bir tilkiyi hatırlatıyordu, bir sonraki hamlesini hesaplarken kurnaz ve ihtiyatlıydı.

Önlüklü bir barmen arka kapıyı açtığı anda herkes hazırolda durdu. Adam Fransızca konuşarak, bu gece için sadece iki kız daha alacağını, bunun dışında tesiste görülen herkesin aylıklıktan tutuklanacağını söyledi.

Hemen pozisyon almak için birbirleriyle yarıştılar. Madeleine'in kendisinden daha iri olan kadınlara karşı hiç şansı yoktu; ona dik dik bakıyor ve kalın kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturarak uyarıyorlardı. Eğer onlara meydan okursa, saldırıya *uğrayacaktı*.

Bu gerçeğin farkına varmış olacak ki kavgadan geri çekildi ve sadece elinde sigara tablası olan genç bir kızın güvenliğini sağlamak için durakladı.

Küçük kız içeri giremediği için ağlayacakmış gibi görünüyordu. Madeleine sinsice onu çenesinin altından dürtükledi, sonra parmaklarının arasına sıkıştırdığı bir altın parayı havaya kaldırdı. "Herhangi birinize karşı yüz frankına girerim," diye başladı Madeleine, "bu gece içerideki iki kişiden biri ben olacağım." Leşin etrafını saran akbabalar gibi Madeleine ve kızın etrafını sarmış, saldırmak için gerilmişlerdi. Ethan duvardan kalkarak müdahale etmek için öne doğru atıldı; Madeleine başını çevirerek onların bakışlarından bazılarını karşıladı ve Gözlerini paradan ayırmadı. Elbette o daha iyi bilirdi-

En cesur olanı Madeleine'in eline tokat atarak madeni paraya doğru hamle yaptı. Para havaya uçtu ve bir metre ötedeki tuğlalara çarptı. Grup, saçlarını çekerek ve tokatlayarak paranın peşine düştü. Madeleine gözleri faltaşı gibi açılmış sigara içen kızı arkasından sürükleyerek içeri girdi.

Bir yığın kadın arasından biri Fransızca, "Bu bir sahne parası!" diye haykırdı. Geri kalanlar *la gamine*'i öldürmekle ilgili bir koroya başladı.

Ethan gölgelerin arasından sırttı. *La gamine* - isim uyuyordu. Gerçekten de muzip bir havası vardı. Tavernanın ön girişine doğru aceleyle ilerledi ve birdenbire bu pisliğin bundan sonra ne yapacağını görmeyi zorunlu buldu.

Diğer barmaidler, Maddy'nin ve uygun bir şekilde Sigara olarak adlandırılan sigaracı kızın seçilmesinden dolayı gözle görülür bir şekilde şok olmuşlardı. Maddy kıza yardım etmişti çünkü Cigarette ona o yaşlardaki halini hatırlatıyordu -aç, çaresiz, bir mola için dua eden.

Bekle. O şimdi Maddy'di-

Oh, lanet olsun! Berthé buradaydı, tezgâhın arkasından ona bakıp alay ediyordu. Bazen Berthé ve Odette meyhanelerde çalışırlardı, ama sadece yeni müşteriler bulmak için. Berthé'nin varlığı kötüye işaretti.

Maddy yıllardır Silken Purse'a gitmemişti ama kollarını kurtarmak için hiç bu kadar istekli olmamıştı. Dışarıdaki bir grup kadın daha sonra ona bunu ödetmek için bekliyor olacaktı. Maddy bunu *para olarak* yapabilmesi için dua etti.

İçerisi son gördüğünden beri değişmemişti. Bir giriş holü ve ardından iki büyük oda vardı - yiyecek ve içeceklerin servis edildiği ana alan ve Berthé gibi popüler kızların daha fazla satmak için ayarlama yaparken içki servisi yaptığı daha karanlık arka oda.

Gaz lambaları meyhanenin duvarlarını süslüyordu, kesik aplikleri tütün dumanından sarıya boyanmıştı. Barın arkasındaki duvar, camlarına bira ve cin markaları kazınmış geniş aynalarla kaplıydı.

Bazı yaşlı adamlar çoktan sarhoş olmuş, devrim şarkıları söylüyorlardı ama onların küçük topluluğu ve birkaç yalnız içici dışında mekân boştu.

Birkaç dakika önce ön kapının zilinın çaldığını duymuştu ama Berthé'yi gözlüyordu ve içeri kimin girdiğini görmemişti. Doğal olarak, genelde tıka basa dolu olan meyhaneye bir kez girmeyi başardığında da yavaş olacaktı.

Dirseğini bara yaslayıp çenesini avucunun içine alarak arkadaki aynada kendini seyretti. Yanaklarına sürdüğü allık ve gözlerinin altındaki lekeleri kapatmak için sürdüğü bir tutam yüz boyasıyla bile

Yorgunum.

Birden kaşlarını çatı ve elini ensesinde gezdirdi. İzlendiğine dair ürkütücü bir his vardı içinde. Bakışlarını aynada gezdirdi ama ana odada onu izleyen kimseyi göremedi. Arka oda gölgeliydi ve bir adamın dış hatlarını gördü ama yüz hatlarını ayırt edemedi, hatta adamın kendisine doğru dönüp dönmediğini bile anlayamadı. Merak ediyordu ama oraya geri dönmemesi gerektiğini biliyordu.

Bunun bir şey olmadığına, sadece sinirlerinin gerildiğine emin olarak geri döndü ve başını tekrar elinin üzerine koydu. *Küçük bir mola*, diye düşündü yine. *Tek bir şans kırıntısı*.

Bir fırsat yakaladığında, La Marais'deki pek çok kişi gibi o da bunu değerlendirmekte tereddüt etmeyecekti. Bir gün buradan ayrılacağına inanmak zorundaydı. O, Corrine ve Bea hep bir yerlere, hatta belki Amerika'ya yelken açmayı hayal ederlerdi. Maddy Boston gibi bir şehirde bir elbise dükkânı açacak, Corrine de Maddy'nin tasarımlarını dikecekti. Bu fikri ilk kez ortaya attıklarında Bea'nın yüzü düşmüştü. "Ama ben ne yapacağım?"

Corrine ciddiyle başını sallayınca Maddy, "Model, tabii ki," dedi. "Model olmadan bir elbise dükkânı açamayız."

Bea'nın mavi gözleri parladı. "Hareketsiz durmakta çok iyiyim! Oh, Maddée, ne kadar hareketsiz durabildiğime inanamayacaksınız!"

Maddy şimdi bile bu anıya sırtıyor....

Sanki Maddy'nin duaları kabul olmuş gibi, büyük bir İngiliz turist grubu içeri girdi. Berthé onları yakaladı ama sonra bir grup zengin Paris Üniversitesi öğrencisi içeri girdi. *Benim, hepsi benim*, diye düşündü Maddy en parlak gülümsemesini takınıp onların üzerine çullanırken.

Kısa süre içinde mekân işadamları, alt burjuva esnafı ve *les Bohèmes* ile doldu. Sonunculardan, özellikle de ucuz kil pipoları olan ve paltolarının dirsekleri yıpranmış olanlardan uzak durdu.

Bahşışlerden küçük bir talih kuşu kazanıyordu, her zamankinden daha iyiydi ve bar servisinden iki limon ve en az yarım düzine kiraz yemeyi bile başarmıştı. Tam bir düzine yapmak için ilerlerken, barmen fark etti ve parmaklarına sertçe bir baston vurdu.

Yanağının içini ısırarak elini uzattı ve yine izlendiği hissine kapıldı.

Neyse ki hâlâ tepsi tutabiliyordu. Ve sonraki iki saat boyunca sayısız bira tankı, punç kasesi ve opak absent şişesi servis etti. Berthé barda karşılaştıklarında onu itip kakıyordu ama Maddy hâlâ dolu bir tepsiyi dengede tutabiliyordu; botları iki numara küçük olsa bile ayakları üzerinde hafıftı.

Yine de her seferinde ensesinde farkındalığın iğne uçlarını hissediyordu.

Cigarette satıldığında, Maddy talih kuşu ile cömert davrandı ve onu dövmek isteyebilecek herhangi birine ödeme yapması için ona on beş sous verdi. Kız, Maddy'ye sarılmak için asılı tepsisini ustalıklarla yana savurdu, sonra saç örgüleri savrularak oradan uzaklaştı.

Maddy tam arkasını dönecekken, üniversite öğrencilerinden biri Maddy'nin belini sıkıca kavradı ve onu kucağına çekti. Kız, adamın kendisini Leda ve çeşitli su kıyaslamasını ve kendisinin ve Maddy'nin geleceğine dair tüm umut ve hayallerini dinlerken dumanlı tavanı inceledi. Düşünceleri sıkıcı olmaya başlayınca *yanlışlıkla* içkisini masadan ayaklarının üzerine düşürdü. İçkiyi hemen yerine koymaya yemin etti - tabii ki ücreti onun hesabına yazarak.

Orta yaşlı dört erkekten oluşan bir grup tekliflerinde daha açıktı. Maddy gözlerine ilişince ona el salladılar ve içlerinden biri hepsiyle yatmasının ne kadara mal olacağını sordu. Yüz frank mı? Maddy sıkıca gülümsedi ve bir karşılık vermekten kendini alamadı. Adam dört yüz franka kadar çıktığında -ki bu gerçekten bereketli bir yılda kazanmayı hayal edebileceği bir miktardı- yine de başını sıkıca salladı. Onları yatıştırmak için arkadaki daha sevimli kızlardan birine yönlendirdi ve Maddy'ye *passez le gras*'ı geri vermesini hatırlatmasını istedi.

Şaşırtıcı bir şekilde, adamlar yine de ona iyi davrandılar ve hatta bir kase punç sipariş ettiler. Bu, Silken Purse'taki en pahalı siparişlerden biriydi. Almak için hızla uzaklaştı.

Dönüşünde büyükçe bir kâseyi servis etmek için acele etti ve servetine sırtıttı....

Ethan, Madeleine'in hayatındaki tipik bir gecenin geçtiğini incelemeye karar vermişti; böylece Madeleine'in şu anki durumu hakkında fikir sahibi olacaktı; örneğin St. Roch'ta bir divanda çikolata yemek yerine neden bu kadar çok çalışmak zorunda olduğu gibi. Her geçen dakika daha da huzursuz oluyordu.

Burası sıradan bir meyhane olmasına ve işinde her gece yaptığı gibi gözlemlemek için burada bulunmasına rağmen, alışlagelmiş tarafsızlığını korumak için mücadele etmek zorunda kaldı. Kendini Madeleine'in davranışlarına kaptırmıştı: Elle tacizden kurtulma becerisi, genç sigara kızına karşı cömertliği, kurnaz espri anlayışıyla erkekleri güldürmesi.

Ne zaman bir teklif alsa kibirli bir havaya büründüğünü, öfkeli sözcükleri ısırdığını anlayabiliyordu. En az bir düzine saymıştı, yani en az bir düzine hayranını öldürmek istemişti.

Eğer Ethan tarafsız bir gözlemci olacaksa, o zaman neden daha sonra geri dönmeye ve ona bastonla vurduğu için barmene ceza vermeye karar vermişti? Ve neden genç bir adam Madeleine'i kucağına oturttuğunda Ethan neredeyse adamın yüzünü silecek hale gelmişti?

Sonunda Ethan bu gece onun hakkında çok şey öğrenmişti ve gördüğü her şeye isteksizce *hayranlık* duymuştu.

Şu anda bile, gururlu bir ifadeyle o punç kasesini taşıyarak yorulmadan çalışıyordu-

Ethan aniden başka bir kızın ayağının Madeleine'in ayak bileklerine takılarak onu öne doğru sürüklediğini gördü. Ethan tepki veremeden Madeleine ve dolu kristal kâse yere düştü.

Bazı adamların kıs kıs gülmesi dışında meyhane sessizliğe büründü. Ethan onların her birini dövmek istiyordu.

Ayağa kalkmaya çalıştı ama ayağı sıvının içinde kaydı. Küçük yumruğunu yere vurdu, yüzünde yorgunluk ve kararlılık karışımı bir ifade vardı. Adam ona yardım etmek için ayağa kalktığında, o da çırpınarak ayağa kalktı. Eteğini fırçaladı, yutkundu ve gözlerini kapattı, sanki kristal kase'nin gerçekten kırılmaması için dua eder gibiydi. Gözlerini bir kez daha açtığında, gözleri sersemlemiş ve parlıyordu.

Barmen Galya küfürleri savurdu ve avucunu açıp diğer işaret parmağını . Çenesi yukarıda, bara doğru ilerlerken eteğinin cebini karıştırdı. Paraları öderken her birini teker teker tuttu, onlardan ayrılmak istemiyordu. En azından bu gece kazandığı parayı teslim ettikten sonra, barmen kapıyı işaret etti. Müşteriler yuhaladı ama adam kayıtsız kaldı.

Omuzlarını geriye atarak girişe doğru yürüdü ama az önceki kadınların onu beklediğini biliyor olmalıydı. Ethan hemen onu takip etti. Giriş salonuna gürültülü bir parti giriyordu ve o kargaşada, çıkarken standdan usulca bir şemsiye aldı.

Ethan onun arkasından çıktı ve sessizce kalabalık merdivenlerden aşağıya doğru onu takip etti. Madeleine'in düşmanları onu bekliyordu. Sahte bir kabadayılıkla şemsiyeyi avucunun içine aldı ve "Kim ilk olmak ister?" diye sordu.

Tam arkasında durmuş, kadınlara en öldürücü ifadesini Madeleine'in başı üzerinden yansıtıyordu.

En yakınındakinin gözleri büyüdü ve geri çekildi. Diğerleri de onu takip etti, ta ki hepsi dağılana kadar.

"İşte böyle!" Madeleine arkalarından seslendi. "Adımı hatırla!"

Birdenbire dondu kaldı. Bir tereddütten sonra ona doğru dönmeye başladı.

Ethan'ın kalbi gümbür gümbür atıyordu. Haftalarca bekledikten sonra nihayet onu tekrar görebilecekti. Kolunu nemli alnına sildi.

Onun bana, benim ona duyduğum ihtiyaçtan daha fazla ihtiyacı var, diye kendi kendine hatırlattıktan sonra "Arkadaşların mı?" diye sordu.

On altı

Maddy ıgılık atmadı ya da irkilmedi, sadece dönerken şemsiyeyi bir kriket sopası gibi kavradı.

Tanıdığı için nefesi kesildi. "İskoçyalı!" Bu o olamazdı, yine de gözleri, aksanı ve yüksek boyu ona başka biri olamayacağını söylüyordu. Adamın yüzünü inceledi ve mükemmel olduğunu düşündüğü adamın korkunç bir şekilde yaralanmış olduğunu görünce şok oldu.

Sanki onun tepkisini beklermiş gibi hareketsiz duruyordu. Kız, adamın pürüzlü ize bakarken nefes aldığını bile sanmıyordu.

"Maskeni neden çıkarmadığını şimdi anlıyorum." Başını öne eğdi. "Yüzünü boydan boya saran on santim uzunluğundaki yara izini örtmek zorundaydın."

Gözleri kısıldı. "*Aingeal*, vücudumda on inç uzunluğunda tek bir şey var ve hatırlarsan, yara izi o değil."

"Yara izi o kadar uzun." "Diğerine gelince, şey, neredeyse hatırlamıyorum bile." derken ona sıırttı. Sanki o yakıcı acıyı hiç unutmuyacaktı gibi. "Ne zamandır beni gözetliyorsun?"

"Seni gözetlemiyordum. Kana susamış Fransız barmaidler tarafından yolunun kesilmediğinden emin oluyordum. Sanırım artık size adımı söylememin zamanı geldi. Ben Ethan MacCarrick, ve ben-"

"Neden?" Şemsiyeyi bir kenara fırlattı, sonra merdivenlerden aşağı atlayarak caddeden aşağı inmeye başladı.

Ona yetiştiğinde kaşlarını çatmıştı. "Neden ne?"

"Neden adını öğrenmemin zamanının geldiğini düşünüyorsun? Neden umursadığımı düşünüyorsun? Umurumda değil, o yüzden *iyi geceler*." Maddy bugünün daha da kötüleşebileceğini düşünmemişti. Başka bir şey olmadan eve varmak için adımlarını hızlandırdı. Kendisine işkence eden bu botlardan kurtulacak, yorganın altına girecek, günlerce uyanmayacak ve İskoç'u gördüğünü bile unutacaktı.

"Neden burada olduğumu bilmek bile istemiyor musun?"

Her zamanki gibi meraklıydı. *Beni nasıl buldu? Benim hakkımda ne kadar şey biliyor?* Ama onu son gördüğündeki acımasızlığından ve geçirdiği günden sonra...

Panç kâsesinde kaybettiği paradan, ayaklarının ne kadar acıdığından ve uykunun unutkanlığını ne kadar arzuladığından başka bir şey düşünemiyordu. "Hayır." Çenesine vurarak durakladı. "Buraya gelmediğin sürece olmaz.

Ne yazık ki Londra'da bir takside kaybettiğim bekaretimi geri vereceğim." Kaşlarını soru sorarcasına kaldırdı. "Yanında değil mi? Yok mu? O zaman... güle güle." Aceleyle yoluna devam etmeden önce onun yüz ifadesinden keyif aldı. Paha biçilemez. Bu piç kurusu gerçekten de onu gördüğüne sevineceğini hayal etmişti.

"Eve mi gidiyorsun?" diye seslendi arkasından. "İçeri girerken uşaklara selam söyle." Kadın yavaşlayınca ekledi: "Ne kadar borcun var?"

Bunun üzerine omzunun üzerinden, "Bu seni neden ilgilendirsin ki?" diye çıktı.

Ona bir kez daha yetişti ve yanında yürümeye başladı. "Çünkü yardım etmeyi teklif edebilirim."

"Peki bunu neden yaptın? Kara kalbinin iyiliğinden mi?"

"Hayır. Senden bir şey istediğimi kabul ediyorum. Eğer teklifimi dinlersen-"

"*MacCarrick*, değil mi?" Onun başını sallaması üzerine, "Sanırım *teklifinizin* ne olabileceğini tahmin edebiliyorum ve kesinlikle ilgilenmiyorum!" dedi.

"Belki, belki de hayır'. Benimle bir yemek paylaşın ve bunu tartışalım."

"Ben aptal değilim. Benimle tekrar yatmak istiyorsun. Ki bu asla olmayacak. Yüzünü görmeden *önce* bile buna ikna olamazdım. Ya şimdi? Bu konuda konuşarak zamanımı bile harcamayacağım. Bunu etkileyecek hiçbir şey teklif edemezsin."

Adamın dişlerini gıcırdattığını neredeyse duyabiliyordu. "Sanırım size sunabileceğim pek çok şeye ihtiyacınız var."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Kış geliyor ve sen ıslak, cereyanlı bir kulübede yaşıyorsun."

Neredeyse tökezliyordu. "Dairemin içinde miydin?"

"Evet, Bea beni içeri aldı. Biraz konuştuk."

"Yani beni nerede bulabileceğini sana söyleyen o mu? Bunu neden yapsın ki? Onu tehdit mi ettin?" diye sordu. "Ona karşı acımasız mıydın çünkü o... çünkü o popüler?"

"Hayır, benden *hoşlandığını* söylediği için bana yardım etti," diye yanıtladı kaşlarını kaldırarak.

Bea bunu ortaya mı çıkarmıştı? Ne kadar utanç verici! Maddy'nin sesi, ilk kotilyonunda mızızlanan bir kız gibi çıkıyordu.

"Corrine bana seni bu tavernada nasıl bulacağımı söyledi."

Corrine de mi? "Sana neden yardım ettiklerini anlayamıyorum - seninle ilgili son sözüm bir pislik olduğundu."

"Corrine, Berthé adında bir kadın tarafından incitilmene izin vermemem için bana yalvardı."

Ona bir bakış fırlattı. "İlk etapta dairemi nasıl buldun?"

"Quin Weyland bana St. Roch'ta bir adres verdi, ben de izinizi La Marais'ye kadar takip ettim."

"Quin ile arkadaş mısınız?"

"Ben Weyland'ların aile dostuyum. Hatta bir bakıma onlarla akrabayım-kardeşim kısa süre önce Jane Weyland ile evlendi."

"Bu hiç mantıklı değil. Son duyduğuma göre Jane'in zengin bir İngiliz kontuyla evlenmesi gerekiyordu."

"İnanın bana, ben de göremiyorum."

"Yani maskeli balo gecesi kim olduğumu biliyordun?"

"Hayır, sadece senin de onların bir tanıdığı olduğunu söylediler. Dinle Madeleine, seni son gördüğümünden beri bu kadar kilo verdiğine göre, çatı katında bulduğum elma muhtemelen geri döndüğün tek akşam yemeği ve binanın dışındaki adamlar da merhamet gösterecek tipler değil."

Hiçbirini inkar edemezdi.

"Senden tek istediğim benimle bir akşam yemeğini paylaşman ve beni dinlemen." Kadın hâlâ başını sallamaya devam edince, "Benimle sıcak bir yemek yemek ya da o adamlarla yüzleşmek arasında bir seçim yapmak zorunda mısın?" diye çıkıştı.

Eğer Toumard'ın adamları , yine sokaklarda dolaşmak zorunda kalacaktı.

Yine de, "Evet, MacCarrick. Evet, hatırlıyorum. O gece nefret doluydun ve

bunu atlatmamı sağlayan tek şey kendime seni bir daha görmek zorunda

kalmayacağımı söylemekti. 'Seninle ne yapılacağına karar ver,' dedin. Ne

kadar sinir bozucu. Senden hiçbir şey istemiyorum; ne o zaman, ne de şimdi!

On dört yaşından beri kendi başımın çaresine bakıyorum." Neredeyse eve,

yatağına, unutulmaya dönmek üzereydi. "Evet, çok da becerikli bir iş

yapıyorsun. Yoksulluk, açlık ve borçlarla. Görünüşe göre ben dönene kadar

Quin'in yanında kalabilirmişsin.

döndüğün şeydi." Sokağa doğru bir el salladı.

Evsiz adamlar toprak kaplarda yaktıkları ateşlerin etrafında toplanmış, binaların üzerine uzun gölgeler düşürüyorlardı. Arka planda silah sesleri duyuluyordu. Karanlıkta bir yerde yumruk yumruğa kavga çıktı.

"Quin bana senin zeki ve pratik biri olduğunu söylemişti. En azından beni dinleyecek kadar mantıklısın."

"Quin sana benden bahsetti mi?" diye sordu yavaşlayarak.

"Evet, Paris'e seni görmeye geldiğimi de biliyor. Böyle bir yerde yaşadığınızı öğrenmekten hiç hoşlanmayacaktır."

Quin bilseydi ölürdü! Parmaklarını birbirine doladı. Ama gururu onu İskoç'la birlikte gitmeye zorlayacak mıydı? O anda, gururunun merakının önüne geçerek çöküşüne yol açmasından korktu. Sonunda durdu. "Onun bilmesini istemiyorum."

"O zaman benimle gel," dedi sert bir ses tonuyla, genelde insanlar onun emirlerini yerine getirmek için koşuşturuyor olmalı - çünkü kız ona sadece kaşlarını kaldırdığında şaşkın görünüyordu. "Benimle gelin, size otelimde bir oda ayarlayayım ve güzel bir sıcak yemeğin tadını çıkarın."

"Şimdi de *otelinize* mi? Beni aptal mı sanıyorsunuz? Ayrıca, hareket halindeki araçlarda cinsel ilişkiye girmeyi tercih ettiğinizi sanıyordum."

Hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı, sonra cebinden küçük bir mücevher kutusu çıkarıp ona sundu. "Benimle yemek ye, teklifimi dinle, ben de sana bunu vereyim. Koşulsuz şartsız."

Elini o kadar hızlı bir şekilde çantaya uzattı ki adam gözlerini kırıştırmak zorunda kaldı. Dönerek çantayı açtı. Bir elmas yüzük! "Bunu daha yakından incelememin bir sakıncası var mı?" diye sordu omzunun üzerinden.

Kaşlarını çatarak onu ileriye doğru salladı. "Hiç de değil."

Bir sokak lambasına ihtiyacı vardı. Tabii ki La Marais'deki tek sokak lambası yıkılmış, demiri hurdaya satılmıştı. Ama taşın ağırlığını hissedebiliyordu ve macun olamayacağını biliyordu. *Bir elmas, gerçek bir elmas*. Bu, Toumard'a parasını ödeyecek ve onu *yıllarca* idare edecekti. "Bir akşam yemeği bana bunu mu kazandırıyor?"

"Evet, kararınız ne olursa olsun yüzük sizde kalabilir."

"Bana karşı yakışsız bir şey yapmayacağına yemin eder misin?" "Yakışsız mı? Evet, buna yemin edebilirim."

Yüzüğün ince parmaklarına uymayacağını biliyordu, bu yüzden etek cebinden anahtar kurdelesini çıkardı. Kırmızı kurdeleyi çözüp halkayı apartman anahtarının yanına geçirdikten sonra tekrar derin cebine yerleştirdi.

Onunla tekrar yüzleştğinde, adam kendini beğenmiş bir sırıışı zorlukla kontrol ediyor gibiydi, şüphesiz az önce kabul ettiğini düşünüyordu. "Belli ki her zaman istediğini elde ediyorsun," dedi. "Belki de kenar mahalleden bir kız tarafından geri çevrilmek senin için iyi olur."

Bunun üzerine, belli ki sınırına ulaşmıştı. İleri doğru bir adım attı, sanki onu omzunun üzerinden atmayı planlıyormuş gibi görünüyordu.

"Ah-ah"-parmağını ona doğru salladı-"Ben olsam bunu yapmazdım. Beni yakalayamazsın, benim mahallemde olmaz."

Dişlerini tekrar gıcırdatıyor gibiydi, sonra açıkça bir fikre kapıldı.

Ceketinden bir elma çıkardı - bu onun evinden kaçırılan değerli .

"Hayır!" diye bağırdı ve adamın büyük bir ısırik alıp abartılı bir zevkle çiğnemesini izlemek zorunda kaldı.

"Sanırım akşam yemeği için bir randevumuz var," dedi lokmalar arasında.

On yedi

Ethan çekirdeği fırlatıp attığında, kız ağlayacakmış gibi baktı ve nedense neredeyse kendini suçlu hissedecekti. Ses tonunu yumuşattı. "Benimle gel Madeleine. Elmanın değerli bir kurban olacağına söz veriyorum."

Şimdi bile, olduğu gibi giyinmiş, La Marais. Yorgundu ama saçları sokak ateşinde parlıyordu ve gözleri parlaktı, etraflarındaki sakinlerin çökük gözleri gibi değildi. Çok kırılgan görünüyordu, ancak birkaç blok öteden herhangi bir yöne doğru düzenli aralıklarla ateşlenen silahlara hiçbir tepki vermedi.

"Yine de arkadaşlarıma yaralanmadığımı haber vermek için eve gitmem gerekiyor," dedi. "Endişelenecekler."

"Yani arkadaşlarınıza güvende olduğunuzu bildirmek için tehlikeli bir bölgeye girmeyi mi planlıyorsunuz? Bu çok saçma."

"*Tehlikeli* değil," diye alay etti.

Onun gece vakti burada olması fikri bile dayanılmazdı. "Silahların patladığını duymuyor musun?"

Ona aptal olduğunu söyleyen bir bakış attı. "Sanki *beni* hedef alıyorlarmış gibi değil. Eğer korkuyorsan, ben dönene kadar burada kal."

Küçük cadı. "Korkmuyorum-"

"O zaman burada beklemenin bir sakıncası yok. Bana Corrine ve Bea'nin endişelendiğini söyleyip sonra da onların endişelerini görmezden gelmemi bekleyemezsiniz."

Başka bir zaman olsa, onun sadakatinden ve arkadaşlarına gösterdiği ilgiden etkilenebilirdi. Şimdi ise bu onu sadece sinirlendiriyordu. "Oraya yalnız gitmene izin vereceğimi sanıyorsan, delirmişsin demektir."

Elini kalçasına koydu. "Peki bu konuda ne yapacaksın?"

İleri atılarak kadının dirseğini yakaladı ve onu tepeye sürüklemeye başladı.

"MacCarrick, ben burada *yaşıyorum*. Sadece beş dakika istiyorum." Ona Fransızca küfretti. "Bana emir veremezsin, Scot!" Küçük sert çizimleri adamın inciklerine değdi.

"Lanet olsun Madeleine, onlara otelden bir mesaj göndereceğiz" diye homurdandı.

"Gün batımından sonra kimse La Marais'ye bir mesaj iletemez!"

"Yeterince para veririm yapacaklar." Onu omzunun üzerinden atmayı düşündü ama dikişlerinin açılması riskini göze aldı. Kadın hâlâ direnince, "O zaman onlara yiyecek de göndeririz. Bu sizi ikna eder mi?"

İtişip kakışmasını hafifletti. "Ne kadar yemek?" "Umurumda değil. Ne kadar istersen."

Gözlerinde yakında aşına olacağını düşündüğü bir parıltı vardı. "Seni tutacağım-"

Hemen arkasından bir kadın haykırdı. Ethan arkasına dönerken Madeleine'i geriye itti. Karanlık bir ara sokakta bir fahişe duvara yaslanmış, tırnaklarını inceliyor ve bir adam onu arkadan götürürken inliyormuş gibi yapıyordu. Başka bir adam sıranın kendisine gelmesini bekliyordu.

Ethan Madeleine'e döndüğünde, Madeleine, Ethan'ın onunla tanıştığı ilk gece gösterdiği kayıtsızlıkla, ikisinden birkaç adım ötede cinsel ilişkiye giren insanları görünce omuz silkti.

Genç gözlerinin tanık olduğu onca şeyi hayal bile edemiyordu.

Dikişlerin canı cehenneme. "Seni burada istemiyorum," dedi basitçe, onu omzuna atmak üzereydi ama bekleyen adam gölgelerin arasından öne çıktı ve onlara garip bir dilde hitap etti. *Argot*, diye düşündü Ethan, suçluların Fransızcası. Adam kaşlarını kaldırarak Madeleine'i işaret etti.

Acı bir kahkaha attı ve "Benimle işinin bitip bitmediğini bilmek istiyor" diye mırıldandı.

Ethan'ın görüşüne bir sis çöktü. Kadının cevap verdiğini, kendi argosunu konuştuğunu belli belirsiz duydu. Piç Madeleine'in bir fahişe olduğunu düşündü, onu pis bir sokakta kullanmayı düşündü....

Ethan silahını çekerken onu arkasından çekti. Adam Ethan'ın yüz ifadesine bir kez baktı ve kendi tabancasını çekti. Çok geç kalmıştı. Ethan çoktan silahını çekmiş, kurmuş ve nişan almıştı.

Madeleine onun arkasından baktı, sonra omzuna dokundu. "Yapma, MacCarrick." Sesi aceleciydi. "Allons-y. Hadi gidelim. Seninle gelmeye hazırım."

"Onu neden öldürmeyeyim?"

"Çünkü onun çetesi benim ve arkadaşlarımla peşine düşecek. Beni burada istemedin ve şimdi seninle gitmek istiyorum. Lütfen Scot...."

Sonunda onları geri çekti, köşeyi dönene kadar silahını kaldırdı ve adamı görüş alanında tuttu. Sonunda silahını yerleştirdi, yüzünü buruşturarak

Acı. Yarası zonklamaya başlamıştı.

"Her zaman tabanca taşır mısınız?" Onun sertçe başını sallaması üzerine, "Neden?" diye sordu.

Yani bir suçlu kadını mı fahişe sandığında onu öldürebilirim. Kendini silkeledi, içinde kabaran korumacılık dalgasını atmaya çalıştı. Kadını mı? O bir amaç için bir araçtı.

Başını ona doğru eğdi. "Bir silahın varken ve belli ki onu nasıl kullanacağını biliyorken neden silah sesinden korktuğunu anlamıyorum. Her halükarda, sana bir şey olmasına izin vermezdim." Kaşlarını çatı. "Şey, muhtemelen hayır. Tabii araya girmem rahatsızlık vermediyse ya da daha iyi bir şeyim yoksa-"

"Hiç korkmuyordum," diye homurdandı yine. *Bütün bunlar bitmeden onu boğazlayacağımdan şüpheleniyorum.* "Kahretsin, gel artık...."

Oteline vardıklarında alt kattaki brasserie hâlâ açıktı ama Ethan onu oraya götürmek istemedi. İnsanların yüzüne bakması umurunda değildi - buna alışkındı - ama onun kendisini analiz etmesini, tepkisini ayırt etmesini de istemiyordu.

"Yemeğimizi odamda yeriz," dedi ve kızın elini tutarak onu merdivenlere doğru götürdü.

Şiddetle itiraz etmek yerine gözlerini adamın yara izine dikti. "Seni gerçekten rahatsız ediyor, değil mi?" Onun için kaçamak bakışlar yoktu.

Gözlerini kısmıştı. "Sen yapmaz mıydın?"

Kadın omuz silkti ve sessizce onun katına çıktılar. Odanın içinde ıslık çaldı ve bir daire çizdi. "Pahalı. En iyisinden başka bir şey yok o zaman?"

Bir garson çağırdı. "Neden olmasın?" dedi ceketini dikkatlice silkerek.

Balkonun manzarasını incelemekten henüz dönmüştü ki, canlı giysili bir garson hesabı almak için geldi. Adam sipariş vermesi için tek kişilik menüyü ona uzattı ama Ethan onu Madeleine'e doğru yönlendirdi.

Başını eğerek kabul etti ve odanın cilalı yemek masasına oturdu. "Fransızca biliyor musun?" diye sordu Ethan'a ikramları gözden geçirirken.

"Tek kelime bile yok," diye yalan söyledi. "Sadece Galce ve İngilizce."

"İstakoz," dedi hemen adama Fransızca olarak ve Ethan'a kaçamak bir bakış attı. Adam ona boş bir bakış attı. Siparişini, yanında çorbalar, peynirler, hamur işleri, meyveler ve salatalarla birlikte altı istakoz mezesi olarak değiştirdi.

"Ve eğer siparişin yarısını kutularsanız ve hamala La Marais'deki bir adrese teslim ettirirseniz, kocam... yüzde kırk bahşış ekleyecektir."

"La Marais mi?" dedi garson, kelimeler boğazında düğümlenerek. Kadın iç çekti. "Yüzde yetmiş."

Madeleine faturanın üzerine adresi karalarken Ethan garsona, "Biz beklerken şampanya getir," dedi. Madeleine'e, "Bağbozumunu seçmekte özgürsün, genç bayan." dedi.

Fransızca olarak, "En değerli ne varsa" diye emretti.

Adam başıyla selam vererek ayrıldı. Adam elinde şampanyayla geri dönüp şampanyayı doldurduktan sonra bir kez daha gittiğinde Madeleine içmekten ve odayı keşfetmekten memnun görünüyordu.

Ethan pelüş koltuğuna gömüldü ve onun çekmeceleri açmasını, dolapları incelemesini, hatta çantasını karıştırmasını izlemekle yetindi. *Sionnach*, diye düşündü. Ona yine bir tilkiyi hatırlatıyordu, çok dikkatli, çok sinsî.

Odadaki tüm kumaşlara dokundu, parmak uçlarını tezgahın üzerinde, hatta dolap presindeki pantolonunun üzerinde sevgiyle gezdirdi, ne yaptığının farkında değilmiş gibi görünüyordu. Ancak o bunun farkındaydı ve o pantolonun içindeyken de parmaklarını pantolonun üzerinde bu şekilde gezdirmesini istiyordu. Kadın zahmetsizce onu fena halde azdırmıştı.

Kadın banyoya girdiğinde, adam onu görebilmek için öne doğru eğildi. İçinde yüzülebilecek kadar büyük olan dalma küvetine baktı. "Sınırsız akan su mu?" diye sordu gözleriyle imrenerek.

"Evet. Rica ederim."

Kadının, "Yani *kendimden yararlanmama* izin mi vereceksin?" diye mırıldandığını duyar gibi oldu.

Yemekler kısa bir süre sonra geldiğinde, gözle görülür bir şekilde çakırkeyifti, ne kadar zayıf olduğu düşünüldüğünde bu şaşırtıcı değildi. Büyük masa tüm yemek için çok küçüktü, bu yüzden garson tabakları piknik yapmak için odanın kalın Brüksel halısının üzerine yaydı.

Adam gittikten sonra, bulaşıklarla birlikte yere oturdu.

Ethan omuz silkti ve yarasına dikkat ederek onunla birlikte aşağı indi. "Her zamanki gibi rahat," diye belirtti.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sorarak ıstakoz tabağına uzandı ama kadın çatalını tutuşunu hançer tutuşuna çevirdi.

Avuçlarını teslimiyetle kaldırdı, bakışları onun küçük bedeninde gezinirken, "Belli ki senin buna benden daha çok ihtiyacın var," dedi.

Bunun kesici bir yorum mu yoksa bir gerçeğin ifadesi mi olduğuna karar veremiyordu. O da karar veremedi. "Bana ne demek istediğini söyle," dedi.

"O gece arabada bana çok yakın davrandınız." "Evet, iki insan cinsel ilişkiye girdiğinde böyle olur."

Bunun üzerine kız ters ters baktı. "Hayır, sanki yıllardır birlikteymişiz gibi davrandın - aramızdaki birçok geceden sadece biriydi."

Bazen öyle hissediyordum....

"Al. Bunu yemene izin vereceğim," dedi ve ciddiyetle ona bir tabak uzattı. *garnitür*. Sonra ilk çatalını aldı ve zevkle gözlerini devirdi.

Adam onun yemeğini içine çekeceğini düşünse de kadın her lokmanın tadını son lokmasıymış gibi çıkarıyordu. Duygusal ve dokunsal bir yemek yeme tarzı vardı... heyecan vericiydi. Sulu ve kaymağı yerken elini ağzında gezdiriyordu. Kadın parmaklarındaki kremayı yaladığında, adam rahatsız bir şekilde oturuş şeklini değiştirdi. Herhangi bir erkek onun hareketlerini kolayca farklı bir ışık altında hayal edebilirdi. Sonunda daha fazla dayanamadı.

"Yeter," dedi kendini ayağa kaldırırken. "Kendini hasta edeceksin." Kalkmasına yardım etmek için elini sıktı.

Kadın isteksizce ona izin verdi. "Ama normal bir öğünden fazlasını yemedim."

"Yine de şu anda alışık olduğunuzdan çok daha fazlası."

Adam homurdanarak onu boş yemek masasına oturttuğunda, kadın omzunun üzerinden yemeğe baktı. Adam yine göğsünde bir sıkışma hissetti, kız elması için ağlamak üzereyken de aynı şeyi hissetmişti.

"Lass, bunun geldiği yerde daha fazlası var. Son yemeğinmiş gibi davranmak zorunda değilsin."

Esprî yapmadan güldü. "Hiç kaçırmamış bir adam gibi konuştun."

On sekiz

Tepsi tepsi yemek -meyve, hamur işleri, ıstakoz, salatalar ve üç çeşit tatlı- geldiğinde İskoçyalı kaşlarını bile kaldırmamıştı. Az önce tadını çıkardığı tüm yemekleri incelerken, onun haklı olduğunu fark etti - elma çok değerli bir fedakârlıktı.

Yine *de* Maddy onun odasında yemek yemek istediğinde şüphelenmişti. ve neredeyse yüzükle birlikte kaçacaktı. Sonra onun yüzü yüzünden restoranda olmak istemediği sonucuna varmıştı ki yara izinin ne kadar geniş olduğu düşünülürse bu anlaşılabilir bir şeydi. Adamın o ilk gece gerçek yüzünü ondan sakladığına inanamıyordu; onu kaçıırken bile bile saklamıştı.

Şampanya kadehini masadaki koltuğuna getirdi. Zaten başı dönmesine rağmen adam hiçbir şey içmemişti. Daha önce adamın bir tarafını tercih ettiğini fark etmişti ama şimdi sanki acı çekiyormuş gibi yatağın üzerinde ağır ağır oturuyordu.

"Bana on dört yaşından beri yalnız yaşadığını söylemiştin," dedi. "Kira ve yemek masraflarını nasıl karşıladığını merak ediyorum."

"Yani, eğer bu geceki performans bir gösterge ise." Kazandığından daha fazlasını kaybetmişti - ta ki İskoçyalı ona bir *elmas* verene kadar! Ne yazık ki, gerçek değeri için hemen satması zor olacaktı. Ve hemen paraya ihtiyacı vardı. Ama sonra, adamın çantasından altın bir saat ve yemek takımlarından birkaç gümüş kap kapmıştı bile.

Adam akıllıca bir şekilde onun yorumuna hiçbir şey söylemedi. Sorularını yanıtlamaya pek hevesli değildi ama daha fazla yiyene ya da daha fazla gümüşü cebine koyana kadar buna mecbur olduğunu düşündü. "Bazen Montmartre yakınlarındaki bir kafede kart dağıtıyorum ve sigara satıyorum." İçerken omuz silkti. "O da olmazsa, panayırlarda paralı oyun oynuyorum ya da bir yandan *mutuellere* bahis oynuyorum."

"Yatağının yanındaki kitabı gördüm. Kendini bir Bohem olarak gördüğünü söyleme bana."

"Hiç de değil. Kitap yeni ve komşu bir mahallede geçiyor. Ben sadece bir şeyleri bedavaya getirmenin ipuçlarını topluyordum. Onlara hiç sempati duymuyorum, benden daha fakir olanlara bile." Dalgınca mırıldandı, "Benden daha fakir olmak için ne kadar çok çalışman gerektiğini biliyor musun?"

Başını sallayarak, "Birçoğu La Marais'de açlıktan ölmek için varlıklı ailelerini bilerek terk ediyor," dedi.

"Quin bana annen ve üvey babanın St. Roch'ta yaşadığını söyledi. Ayrılmakla sen de aynı şeyi yapmadın mı?"

"St. Roch'tan ayrılma nedenimin *gösterişle* hiçbir ilgisi yoktu. Ve bu tartışmak istemediğim bir konu."

"Ne tür bir kadın kızının gecekonduda yaşamasına izin verir?"
Maddy bardağını yere bıraktı ve ayağa kalkarak kapıya doğru döndü.

Bileğine doğru hamle yaptı, bu kadar iri bir adam için hızlı hareket ediyordu. "Sadece bekle," dedi, acı çekiyormuş gibi dişlerini gıcırdatarak.

Adamın eline ters ters baktı. "Sana bu konuda konuşmak istemediğimi söyledim."

"Bu konuyu bir daha açmayacağım." Adam onu serbest bıraktı ve kadın sandalyesine geri dönerek içmeye devam etti. "Ama neden burada olduğumu bile duymamışken gitmeye bu kadar meyilli olmana şaşıyorum."

"Evet, 'teklifiniz'. Ne olduğunu bildiğimden oldukça eminim. O gece bana söylediğin kadarıyla."

"Evet, seni metresim olarak ayarlamayı düşünmüştüm. Eğer karşılaştığın hayat bu olsaydı, ben dönene kadar Londra'da bekleyebilirdin."

"Metresin olmak istemedim. Bu, o geceki eylemleri tekrarlamak zorunda kalacağım anlamına gelirdi." Ürperdi. "Sanırım ölmeyi tercih edebilirim. Buna bir daha katlanabilmemin tek yolu evlilik-"

"O zaman anlaşılan seninle evleneceğim," diye homurdandı.

Ona saf bir tiksintiyle baktı. "Eşi benzeri olmayan bir gün geçirdim MacCarrick. Burada oturup bunları dinlemeye gerçekten ihtiyacım yok."

"Ya buraya özellikle senin için geldiğimi söylersem? Seni alıp İskoçya'ya evlenmeye götürmek için?"

"Şaka yapacak havada değilim." Kadın dehşet içinde adamın vurduymaz yüzüne baktı. "Tanrım, sen... *ciddisin*. Benimle yapılması gerektiğine karar verdiğin şey *evlilik* mi?" Paniklemiş bir ses tonuyla, "Evlilikten bahsettim çünkü yine şiddetle karşı çıkacağından emindim!" dedi.

Bunun üzerine ters ters baktı, sonra nasıl devam edeceğini bilememiş gibi elini ensesinde gezdirdi.

"Gerçekten teklifini memnuniyetle karşılayacağımı mı düşündün?" diye hayretle mırıldandı. Bu ne küstahlık! "Benim 'kulübeme' baktın ve sevinçten ağlayacağımı ve seni kurtarıcım olarak göreceğimi düşündün. Dizlerimin üzerine mi çökmeliyim?"

"Bence hayır, yoksa eteğinin cebindeki gümüşler çan sesi gibi şingirdayacak."

Kaşlarını çattı. Pek sık fark edilmezdi ve bu gece de dikkatli davranmıştı. O iyiydi. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Hakkını yemeyelim, bu konu üzerinde durmadı, onun yerine teklife geri döndü. "*Herhangi bir* evlilik teklifini kabul etmekten memnun olmanız mantıklı olurdu."

"Bana evlenmek için *asla* harekete geçmeyeceğini söylemiştin." Ses tonu kederliydi. "Ah, keşke dinleseydim! O zaman saniyeler sonra seni tuzağa düşürmeye çalışmazdım."

"Bazı şeyler değişti. Yakın zamanda yaralandım ve bu hayatıma odaklanmamı sağladı. Bir unvanım var ve bir varise ihtiyacım olduğunu fark ettim, bu yüzden evlenmeliyim."

"Unvanınız nedir?"

"Ben İskoçya'da bir kontum. Kavanagh Kontu."

"Beni *kontes* yapmayı mı planlıyorsun?" diye iri gözlerle nefes aldı. "Ne kadar yeni! Bunu Montmartre'da *hiç* duymamıştım."

"Bu doğru."

"Peki neden beni seçtin?"

"Seçeneklerimden hiçbiri cazip gelmedi ve sonra aklıma sen geldin. Etrafta soruşturduktan ve hakkınızda çok şey öğrendikten sonra birbirimize uygun olduğumuza karar verdim. İstikrarlı, pratik bir kişiliğiniz ve zeki olduğunuz biliniyor."

"Çok daha avantajlı bir eşleşme yapabilirsin."

"Cazibeni küçümsüyorsun."

"Hayır, yok. Güzel ve zeki olduğumu biliyorum ama hiçbir bağlantım yok ve çeyizim de yok. Anlamadıysan söyleyeyim, son derece fakirim."

"Bağlantılara ihtiyacım yok ve ikimizin de bir ömür boyu harcayabileceğinden daha fazla param var. Gelinimi sadece onu *güzel* ve *zeki* bulup bulmadığıma göre seçebilirim."

Bunun üzerine kaşlarını çattı. "Neden gerçekten *sana* sahip olacağımı düşünüyorsun?"

"Maskeli baloda bana paralı bir adamla evlenmek istediğini söylemiştin. Benim param var. Bana pahalı bir yüzük istediğini söylemiştin, ben de sana küçük bir servet değerinde bir yüzük verdim. Bir kontes olacaksın ve hayal ettiğinden çok daha fazla servete ve eve sahip olacaksın."

Evler ve servet? Kontes mi? Bu tuhaf İskoç gerçek miydi? Sadece bir mola için yalvarmamış mıydı? Sonsuz kalp ağrısı serisinde bir mola?

Ve sonra bu MacCarrick onun kapısında belirdi, evlenme mi teklif etti?
Hayır! Hediyeler cennetten böyle düşmez! Benim için değil. Bir terslik var! "Tek yapman gereken Paris'i benimle terk etmek. Seni İskoçya'da evlendireceğim." "Neden burada, *la ville lumière*'de evlenmiyorsunuz?"

Kuru bir ses tonuyla, dedi ki,

"Belli ki çok romantiksin ve *burası* da Paris..."

"Çünkü ben klanımın lairdiyim ve MacCarrick'in koltuğunda tüm klanın zevk alacağı görkemli bir düğünle evlenmem bekleniyor. Ve İskoçya'daki bölgemden şahitlerin önünde evlenmek, çocuklarımın zorlanmadan miras almasına yardımcı olacaktır." Kadın ikna olmayınca, MacCarrick sessizce, "Para, koruma, rahat bir yaşam hepsi senin elinin altında. Benimle evlenmek bu kadar itici bir teklif mi?" Dalgınca elinin tersini yara izinin üzerinde gezdirdi.

"Evet ve sen bunun yüzün yüzünden olduğunu düşünmeye başlamadan önce" -elini bıraktı, ona dokunduğuna şaşırmış gibiydi- "senden o geceki davranışını hatırlamanı isteyeceğim. Harika olabilecek, olması *gereken* bir şeyi mahvettin. Zalimliğin ne olduğunu çok iyi kavradığımı sanıyordum ama sen beni daha da eğittin."

"O kadar da kötü değildi-"

"Evet, bazı kadınların aşırı hevesli İskoçyalıların kendilerini mincıklamasından, neredeyse kıyafetlerini yırtmasından ve ardından dayanılmaz acılar vermesinden hoşlandıklarını duydum. Nedense bu çekiciliği anlayamadım." Omuz silkti. "Seni korkunç bir aşık olarak bulduğumu bilmek eminim içini kemiriyordur."

Ona attığı siyah bakış ödüllendiriciydi. "Her şeyi baştan yapma şansım olsaydı, farklı yapardım."

"Bunun bir özür olması mı gerekiyor?"

"Özür dilemeye inanmıyorum. Bunun yerine, size daha değerli olan bir gelecek sunuyorum."

"O gece, yaralı olmama rağmen devam ettin."

"Bilmiyorum-"

"Deneyimli bir erkeğin, altındaki kadının acı çektiğini ve hıçkırıklara boğulmak üzere olduğunu anlayamayacağını mı söylemek istiyorsun?"

Yüzünü mü buruşturdu? "vardı. Gözyaşlarını göremedim.

Yemin ederim, fark ettiğim anda durdum."

"Doğru. Ve sonra sen... başladığın işi bitirdin, aşağılanmayı daha da arttırdın."

"Seni küçük düşürmek niyetinde değilim. Bu... istemedim."

Kaşlarını çattı. "İstem dışı mı? Ne...?" Sözünü yarıda kesti, onun şehvetle dolup taşıdığı düşüncesi karşısında kızardığını hissetti. "Gerçek şu ki, farkına vardığında bile neredeyse hiç durmadın."

"Ama yaptım. Ve bir gün bunun ne kadar zor olduğunu anlayacaksın." Sağ tarafına baktı ve dalgınca, "Hayal etmen zor çünkü sen acı çekiyordun ama ben hissetmiyordum," dedi. Sanki o anki karşılaşmayı hatırlıyormuş gibi kaşları birbirine yaklaştı; bu fikir kadının içini ürpertti. "Yıllardır hissetmediğim kadar zevk alıyordum."

"O zaman neden durdun?"

"Seni incitmek istemiyorum." Onun gözleriyle buluşmak için geri döndü. "Sanırım bu, henüz tamamen kurtuluşun ötesinde olmadığım anlamına geliyor."

"Kefaret mi? Umarım buraya seni kurtarmamı bekleyerek gelmemişsindir MacCarrick, çünkü eğer öyleyse yanlış kızı seçmişsin demektir."

"Hayır, buraya benimle evlenmeni bekleyerek geldim." Hararetli bakışlarını onun üzerinde gezdirerek, "Ve sanırım onu doğru anladım" dedi.

On dokuz

Ethan'ın kafası *karişmişti*.

bu fırsata atlıyor.

"Peki ne kadar zenginsin? Quin kadar zengin misin?" "Hayır. Quin'den çok daha fazla."

Bundan memnun olmak yerine yüzü soğudu. "Zenginsin, unvanın var ve çok yaşlı değilsin. İstedğin herkese sahip olabilirsin. Yine de tanımadığınız çeyizsiz bir kızı mı seçtiniz?"

Çok mu yaşlı? "Bunu zaten açıklamıştım."

"Ve açıklamanı kabul etmiyorum. Sende ya da durumunda bir sorun var ve bunu saklıyorsun. Beni, yabancı bir kızı seçtiniz, böylece kötü eğilimlerinizi ya da içki masallarınızı ya da sallantılı mali durumunuzu duymayacaktım-"

"İçki içmiyorum. Mali durumum sağlamdır." Onunla evlenmek gibi bir niyeti olmadığı halde bu konuda neden bu kadar sert konuştuğunu merak ediyordu. "Ve sahip olduğum tek çirkin tercih, her gece ikimiz de tükenene kadar seni iyi kullanmayı planlıyor olmam."

Yüzünde bir tiksinti ifadesi belirdi. "Senin gibi bir adamı kabul etmemin tek nedeninin açlık sancılarından ve uşakların işkencesinden vazgeçmek olduğunu bile bile beni gerçekten ister miydin?"

"Neden olduğu önemli değil. Sadece yapıyorsun."

"Bana doğru gelmiyor. Aristokrat lordların nasıl olduğunu bilirim; *her zaman* yanlış bir şeyler, her zaman bir sır vardır." Mümkün olduğunu düşünmese de, onun kendisinden daha alaycı olduğunu fark etti.

Kasıtlı bir ses tonuyla, "Neden bir eşleşme yapmadığının nedenleri belli değil mi?" diye sordu.

"Bir ayak uzunluğundaki yaran yüzünden mi?" Gözlerini devirdi.

"Lanet olsun cadı, o kadar da uzun değil," dedi dişlerini sıkarak.

"Belki uçtan uca ölçerseniz değil, ama her dönüşü izlerseniz öyle."

Bir kadının yara izini kabul etmesini, bu garipliği ortadan kaldırmasını ne kadar çok istemişti. Ve işte bu herif gözlerinin içine bakıyor, onunla yüzleşiyor, bunu tartışıyordu - ama hiç hayal etmediği bir şekilde. "Sen aptalsın."

Sinirle oflayıp puflayarak adamın yataktaki yerine geçti. Bir dizini kenara doğru kaldırdı ve başını eğerek adamın yüzünü inceledi. Kızın kokusu

Çilekleri ve tatlı kadını görünce siki daha da sertleşti. Kadının belinden tutup yatağa yuvarlamamak için kendini zor tutuyordu-

Yara izine *dokundu*.

Dudaklarını ısırıp konsantre olarak parmağını üzerinde gezdirdi.

Güzel bir kadın yüzüne dokunuyor ve onu *analiz* ediyordu. İz iğrençti, neden iğrenmemişti?

Görünüşe göre istediği uzunluğu elde edemeyince, yüzünü *ekiştirdi*. Elini çekmemek için kendini zor tuttu, bir sonraki adımda ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyordu. *Ne diyecekti? Bana ne diyecek...?*

Sonunda, bundan sıkılmış gibi görünüyordu. "Belki de yanılmışımdır," diye kabul etti. "Ama yara izi büyük, hem de çok büyük. Nasıl oldu? Acıdı mı?"

"Tabii ki acıttı," diye tersledi, her zamanki gibi onun kendisine o darbeyi indiren kişinin kızı olduğunu hatırladı.

Ondan geri çekildi, samimiyet kaybordu. Sonra mağrur bir ifadeye bürünerek dilini şaklattı. "Makasla mı oynuyorsun, Scot?"

"Bir gün sana her anlatacağım," diye yalan söyledi.

Oflaya pufлая yerdeki yerine döndü ve bir ilek daha koparmadan önce ona "*Büyük*" diye seslendi.

"Yemek ve yüzük için teşekkür ederim," dedi Maddy yarım saat sonra gitmek üzere ayağa kalkarken. "İkisi de kabul edilebilirdi."

"Madeleine, cebine koyduğun saat babamın babasına .

Bunu alamazsın ama sana başka bir tane getirmekten memnuniyet duyarım."

Çenesini yukarı kaldırdı ve yatağın üzerine fırlattı.

"Ve gözünü diktigin o mumluğu da cebine sokmayı , öyle mi?"

Deuce it, onu nasıl görmüştü?

"vgye değer, *sionnach*." "Bu

kelime ne anlama geliyor?"

"Anlamı 'tilki'. Bana bunu ."

"Bana neyi hatırlatıyorsun biliyor musun? Koyun postuna bürünmüş bir kurdu. Bu gece daha kibarsın ama bunun seni zorladığı çok açık. Bu senin doğanda yok."

"Evet, bu doğru olabilir," dedi, dürüstlüğüyle onu şaşırtarak. "Ne kibarım, ne de kur yapan ve iltifat eden biriyim. Odada bir hanımefendi olsa da olmasa da aklımdan geçenleri söylerim, ama-"

"Ama lekeli yüzeyin ötesine bakarsam," diye sözünü kibar bir tonda kesti, ellerini göğsünde kavuşturarak, "altında iyi bir adam mı var? Sadece doğru kadının onu değiştirmesini mi bekliyor? Bunu Mavi Gözlü Bea'ya anlat. O buna tekrar tekrar inanıyor. Ben inanmıyorum." Elini kapı tokmağının üzerine koydu.

"Hayır, iyi bir adam olduğumu söylemeyecektim. Böyle bir iddiada bulunamam. Ve bir insanın doğasını değiştirebileceğine inanmıyorum. Ama muhtemelen sahip olabileceğinin en iyisi olduğumu belirtecektim. Sana asla vurmayacağım, hiçbir şey istemeyeceksin ve bir daha asla kimseye boyun eğmek zorunda kalmayacaksın. Weylands'tan yardım istememenin bir sebebi var. Gururlusun. Neden İngiltere'ye onların dengi olarak dönmüyorsun?"

"Görünüşte bu mantıklı görünüyor." Peki neden bir eşarbı cebine atmak üzereymiş ve gizli bir jandarma her hareketini izliyormuş gibi hissediyordu?

Birden gözlerini kıstı, şüphe alevlendi. "Bana hiç teklifimi sormadın, sana kanatların arasında beklediğimi söylediğim teklifimi." "Onu kabul etmediğin ve etmeyeceğin çok açıktı.

Hâlâ yoksulluk içinde yaşıyordunuz ve yapmak istediğim son şey size başka bir adayı hatırlatmaktı."

"Hayır, onu kabul etmeye hazırdım ama *o beni reddetti*. Bu kadar uzun süre bekledikten sonra, erdemimden şüphelendi."

MacCarrick'in kaşları birbirine çatıldı. "Sence benim bununla bir ilgim olabilir mi? Elbette, ona fetihlerimi yazdım." Kadın ikna olmayınca, "Bu da şu soruyu akla getiriyor: Onu neden beklettin?"

"İçimde kötü bir his vardı."

Alay etmek yerine başını salladı ve "Şimdi kötü mü hissediyorsun?" dedi.

"Bilmiyorum." Bir şey söyleyemedi. Yorgun, şaşkın ve muhtemelen sarhoştı. Ona inanması gerektiğini düşünmüyordu ama içgüdülerine güvenirse... "Tüm bunları düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var." *Kendimi savunmasız bırakacak bir şey mi yapıyorum?* "Bu büyük bir adım."

Elini yüzünde gezdirdi. "O zaman en azından burada kal. O uşaklar tarafından yakalanırsan ne olacak? Seni doğruca patronlarına götürürler."

"Ben *hiç* yakalanmam." Bu doğru değildi. Birkaç kez yakalanmıştı ama hiç kimse onunla birlikte karakola gitmemişti.

Kadın kapıyı açtığında, adam hızla ayağa kalktı ve eli kadının dirseğine gitti. "Yine gecenin karanlığında dışarı mı çıkıyorsun? Bu söz konusu bile olamaz." Kızın kendisinden kaçması fikri onu telaşlandırmış gibiydi. "Lanet olsun Madeleine, bir erkeğin sana göz kulak olması çok mu kötü olurdu? Seni koruması için?"

Korumak mı? Yutkundu, pastanedeki kadınların görüntüsü zihninde yanıp sönüyordu. Rüya hiç bu kadar yakın olmuş muydu...?

"Paris'ten sensiz ayrılmayacağım, genç kız." Ses tonunu yumuşatarak, "Benim olacaksın - bunu gerçekleştirmek için ne yapmam gerektiğini bilmiyorum ama öyle olmalı," dedi.

Maddy erkekleri tanırdı. Kolayca sevgi ve şefkat numarası yapabilirlerdi ama kıskançlık olmadığında bunu canlandırmak zordu. Adam onunla işinin bitip bitmediğini sorduğunda MacCarrick'in yüzündeki öfke ifadesini fark etmişti. Adamın silahını ne kadar çabuk çektiğini görmüştü.

Zaten sahipleniciydi. *Peki bundan neden bu kadar korkuyorum?* Kendini korumak için parametreler oluşturabilir, kırılganlıklarını sınırlayabilirdi.

De mal en pire. Kötüden daha kötüye. Ona güvenmediği için mi yoksa La Marais onu çoktan dövdüğü için mi bu şansı denemekten korkuyordu?

Asla. *Şans cesurlardan yanadır.*

İşte o zaman bunu kabul edeceğini anladı. "Teklifinizi değerlendireceğim."

Nefes verdi ve yüz hatlarını düzeltti ama kadın onun rahatladığını görmüştü.

-Hem de çok.

"Ama benim bazı koşullarım var...."

Yirmi

*"The Cehennem Biz Hayır' sahip olmak
seks Ta ki evlendik!"*

"Ben ciddiym, Scot. Aynı hatayı ikinci kez yapmayacağım."

Tam da bu saçma koşulları yüzüne vurduğunda, onun kalıyor olmasından duyduğu rahatlama duygusuyla savaşıyordu. "Seni geçmişin hakkında sorgulamayacağım ve evet, sana sadık kalacağım. Tamam, bu şartları kabul ediyorum. Hemen bir aile kurmak istemene gelince

-O zaman, evet, inşallah," diye yalan söyledi. "Katkıda bulunmak için kesinlikle üzerime düşeni yapacağım. Ama dördüncü koşul kabul edilemez. Bir erkeğin ihtiyaçları var ve bunlar nişanlılığımız süresince ortadan kalkmayacak-"

Kapıya doğru yürüdü. Neden bunun kolay olacağını düşünmüştü ki?

"Bunlar benim şartlarım," dedi arkasına bakmadan. "Sanırım ben çok cömert davranıyor."

"Ben de öyle. Alacağın yüzük seni yıllarca elmanın içinde tutacak."

Ona döndü. "Senden *hoşlanmıyorum* bile."

"Yine de bir keresinde bunu yaptığınıza dair iyi bir bilgiye sahibim."

Dudakları inceldi ve adam onun sessizce arkadaşlarını öldürmeye yemin ettiğine bahse girdi. "Daha da kötüsü, benden hoşlanmıyorsun bile."

Bunu inkâr etme zahmetine girmedi. Onun hakkında pek çok şey hissediyordu ama *ondan hoşlanmak* bunlardan biri değildi. "Sanki bir dayanağın varmış gibi benimle pazarlık yapıyorsun. Senin gibi bir kız, kendisiyle evlenmek isteyen paralı ve güçlü bir adamı kaybetmeyi göze alacak cesareti nereden buluyor? Sen mahvoldun, unuttun mu? Çoğu zengin erkek sadece bir bakireyi kabul eder. Seni bu durumdan kurtardığıma göre, hâlâ ilgimi çekiyor olman senin şansın."

"Güçlü bir konumdan pazarlık yapmadığımı biliyorum ama size güvenmiyorum. Sana *şiddetle* güvenmiyorum."

"Bu koşulu koz olarak mı istiyorsun yoksa evlenmeden önce sana bir çocuk yapmamdan korktuğun için mi?"

"İkisi de," diye itiraf etti.

Şimdilik bu konuda kararlı olduğunu görünce, "Peki. Bekleyeceğimizi kabul ediyorum - eğer istediğim zaman beni başka şekillerde tatmin edeceğine söz verersen." Kadın kaşlarını çatınca, "Nasıl tatmin olduğum umurumda değil. -Sadece öyleyim."

"Bunu söylüyorsun çünkü beni daha fazlasını yapmam için baştan çıkarabileceğini düşünüyorsun."

Planladığı şey tam olarak buydu. Kızın onun hamlelerini tahmin etmeye devam etmesinden hoşlanmamıştı.

"Böyle bir şey olmayacak çünkü seninle bu şekilde ilgilenmiyorum," diye ekledi.

"Beni tekrar istemeyi öğreneceksin."

"İnanılmazsın! Eğer davranışların sana olan arzuyu öldürmediyse, o zaman gerçek görünüşün öldürmüştür."

Gözlerini kısarak ona doğru yaklaştı. Onu duvara yasladıktan sonra elini uzatıp ensesini kavradı. "Öpücüğümden hoşlandığını inkâr edemezsin," dedi onu yavaşça göğsüne çekerken.

Nefesleri sığılaştı. "Çünkü o zaman farklı olduğuna inanmıştım."

"Seni almadan önce arabada neler olduğunu hiç düşündün mü?"

Kızın yanakları kızardığında, adam cevabını almıştı.

"Düşünüyorum," diye itiraf etti. "Bunu düşünüyorum. Sürekli." İstedikini elde etmek için ölçülü bir baştan çıkarma yöntemi kullanması gerektiğini biliyordu. İrade gerektirse de, elini onun boynunu kavramaktan yüzünü kucaklamaya doğru hareket ettirdi. "Ve seni öpüşümünden ve okşayışından hoşlandığını hatırlıyorum."

Sanki o anda bunu düşünüyormuş gibi kaşlarını çatarak adamın dudaklarına baktı.

Eğildi ve kulağına mırıldandı, "Benim için gelmene çok az kalmıştı."

Nefes nefese kaldı, ona karşı titriyordu.

Boynunu gerdanlığının arkasına doğru sokarak, "Neden bir daha zevk alamayacağını düşünüyorsun?" dedi. Odadaki tek ses, hırıltılı nefesleriydi. "Şimdi seni öpeceğim ve eğer karşılık vermezsen, o zaman gideceğim ve seni bir daha asla rahatsız etmeyeceğim. Eğer yaparsan... o zaman benimsin."

"Bunu kabul etmeyeceğim..." Yutkundu. "Saçma sapan" -daha da yaklaştı- "küçük testini kabul ediyorum." Ellerini göğsüne dayamıştı. "Saçma, gerçekten..."

Ağzını yavaşça onunkinin üzerine eğdi ama kadın gerilerek onu itti. Adam onu bırakmadı, sadece diliyle dudaklarını kızdırmaya devam etti. Uzun dakikalar sonra yumrukları gevşedi ve avuçlarını ona yasladı.

Sonunda dudaklarını onun için ayırdı ve haftalardır istediği gibi onu tatmasına izin verdi. Ellerini göğsünden yukarı kaldırdı, parmaklarını boynunda dolaştırdı ve vücudunu ona tatlı bir şekilde bastırdı.

Adam teması derinleştirdiğinde, kız bir inilti çıkardı, sonra onu öpmeye başladı ve içini bir zafer duygusuyla doldurdu. Belki de onu itici bulmuyordu. Neden böyle davranıyordu ki? Kızın yalayan dili kanını hızlandırdı, uzanıp kızın kışını avuçlamak ve onu kendine doğru çekmek istemesine neden oldu. Baştan çıkarmaya, kandırmaya, onu memnun etmeye hazırды. Ama sadece bir öpücükle kendini kaybetmeye hazır değildi.

Kadın adamın boynunu çekiştirerek ön tarafına sürdü ve adam inledi. Onu nasıl bu kadar çabuk çılgına çevirebilmişti? Çoktan kontrolünün sınırına yaklaşmıştı, onu yatağa fırlatmak ve akılsızca örtmek için neredeyse karşı konulmaz bir dürtüyle savaşıyordu.

Sahip olduğunu bilmediği bir iradeyle onu serbest bırakmak için kendini zorladı. Düşüncelerini toparlamaya ve nefesini tutmaya çalıştıktan sonra, "Kötü olmak zorunda değil Madeleine. Sana bana tekrar güvenmeyi öğreteceğim ve birbirimize zevk verebiliriz."

Kız şaşkın ve temkinli görünüyordu, neredeyse öncekinden daha kötü görünüyordu, bu yüzden ses tonunu hafifletmeye çalıştı. "Yine de birkaç gün sonra, arkanıza yaslanıp beni kabul etmeyi daha kolay bulacağınızı düşünüyorum."

"Neden? Seni memnun etmek zor mu? Arabada o kadar da zor görünmüyordu."

Çenesini sıktı ve ses tonunu dengelemek için kendini zorladı. "Şart değil. Sadece bunu günde üç ya da dört kez yapacaksın."

"Senin gibi ileri yaşta bir adamla mı?"

İleri yaş mı? Tanrım, onu boşazlayacağım. "Telafi etmem gereken çok şey var diyelim. Ve bu gece başlıyor."

"Kabul etmedim, MacCarrick."

"Yapacaksın. Ama bunu yapmadan önce, seni tamamen baştan çıkarmaya çalışma hakkımı saklı tutuyorum."

Uzun bir tereddüitten sonra, "Bu gece bana kendi odamı verirseniz kabul ederim. Diğerine gelince, *hiçbir şey* garanti etmiyorum."

"Neden sana bir oda tutayım ki? Şu andan itibaren nişanlıyız." Ah, bu kulağa doğal gelmedi.

"Sadece o küvete girip her şeyi düşünmek istiyorum. Başım dönüyor." Ayaklarının üzerinde sallanıyordu. "Lütfen, nasıl bir gün geçirdiğimi bir bilerseniz..."

"Gece kaçıp gitmeyeceğinden nasıl emin olabilirim? Daha önce de kaçmıştın."

"Yapmayacağıma söz verirsem?"

"Sana yıkanman için biraz zaman vereceğim ama şu andan itibaren aynı odayı paylaşacağız."

Nefes verdi, sonra isteksizce başını salladı.

Ayrılmadan önce "Yarım saat içinde dönerim," dedi. Alt kattan sokağa inerken, soğuk havayı içine çekti ve kadının üzerindeki etkisinden kurtulmaya çalıştı.

Kahretsin, ona dokunmadan bir gece geçirebilirdi; büyük plan için küçük bir fedakârlıktı bu. Yine de kendini ne kadar iyi idare edebileceğini bilmiyordu. Onun için Paris'e gitmeye karar verdiğinden beri birkaç saatten fazla uyumamıştı ve yarasının verdiği halsizlik hâlâ devam ediyordu.

Kaşlarını çattı. Bu gece nasıl uyuyacaklardı? Neden aynı odayı paylaşmaları için ısrar ettiğini anlıyordu ama hayatı boyunca hiçbir kadınla gecelemediği için bunu yapmak garip gelmişti. Çoğuyla birlikte uyanma ihtimalinden ürpermiş ve hayatına girme *fikrine* bile içerlemişti.

Seksten sonra, iç çektiklerinde, yapışan kollarıyla ona uzandıklarında, her seferinde kaçırdı. Yağmur, kar ya da her neyse, aceleyle dışarı çıkarken giysilerini fırlatır, kaçtığından emin olurdu. *Her biri yapışkan.*

Kadınların seks ve şefkati birbirine karıştırmak gibi acınası ve gülünç bir eğilimleri vardı, bunların iki farklı senaryo ve Ethan'ın sadece birincisine ilgi duyduğunu anlamıyorlardı. Ethan ikisinin bir arada olmaması gerektiğini düşünüyordu....

Evli oldukları her hallerinden belli olan, güler yüzlü yaşlı bir çift otele girerken yanından geçti. Bazı insanların evlilik konusunda başarılı olduğunu düşünerek onları inceledi. Ethan'ın kendi anne babası da birbirlerine çok aşıktı. Ama sonra, birliktelikleri trajediyle sonuçlanmıştı. Acaba kardeşlerinin durumu daha mı iyiydi?

Madeleine gerçekten benimle evlenmeyi kabul etti mi?

Eğer bu maskaralığı ortadan kaldırırsa, gerçek şu ki kız *onun* yüzünü gördükten sonra.

Kaşlarını çattı. Ona benzeyen bir adamın onun gibi bir güzeli elde etmesinin tek yolu, açlıktan ölmesi ve tehlikede olması ve onu koruyabileceğine inanmasıydı. Onun bu kadar itici olmasının tek nedeni ailesinin ona yaptıklarıydı.

Ona göre, kız onundu. Ona *borçluydu*. Onun yumuşak bedenini kullanmayı borçluydu. Aslında, istediği zaman ona dokunmak onun hakkıydı. Ne zaman isterse onu tatmin edeceğini söylememiş miydi?

Peki neden şimdi gitmişti? Öfkesi kabararak, hak iddia etmek için merdivenlerden yukarı doğru tepindi.

Yirmi bir

Maddy geniş küvette oturmuş, ücretsiz lavanta şampuanını saçlarından arındırırken, belki de -sadece belki- yeniden ayağa kalkabileceğini düşündü.

Sadece o yüzükle, şu anda kurdelesine takılı ve Yakındaki bürodan ona parıldayan bir ışık, borçtan kurtulmanın yolunu kazabilirdi.

Ve eğer İskoç gerçekten onunla evlenmek isteseydi, zengin olurdu! Hatta bir kontes.

Sıcak suyun içinde arkasına yaslandı - neredeyse omuzlarına değecek kadar yüksekti - buhar etrafından yükselirken rahatlamasına izin verdi. Buna kesinlikle alışabilirdi.

Maddy kaşlarını çattı. Ama o zaman onunla sevişmesine izin vermesi gerekecekti. Keşke o kısmı da öpüştüğü kadar iyi yapabilseydi. Yine de, tüm bunları elde etmek için çok şeye katlanabilirdi. Ve en azından adamın o gece onu incitmek istemediğine inanmaya başlamıştı. Konuyu her açtığında irkilmişti.

Gözlerini açtı-

Orada durmuş, onu izliyordu!

Ayağa fırlayarak banyo havlusuna atladı. Havluyu battaniye gibi omuzlarına çekti ama adamın kartal gözleriyle kolunu görmüş olmasından korktu. Onun içeri girdiğini nasıl duymamıştı? "Bana yarım saat vereceğini !"

"Ve ne zaman istersem beni tatmin edeceğini söylemiştin. Şimdi istiyorum." Ceketini çıkardı. "Havluyu bırak."

"Çıplak olmayı asla kabul etmedim!"

"Vücudunu hiç gün ışığında görmeden seninle evlenmemi mi istiyorsun?"

"Çoğu öyle!"

Bir anda eli havluyu sıyrarak dışarı fırladı. Kız havluyu almak için çabaladığında, adam onu etrafında döndürdü ve hem nazik hem de sert tutuşuyla bileklerini arkasında birleştirdi. Sanki yara izini arıyormuş gibi manevra yapıyordu ama göğüslerinin görüntüsü onu durdurur gibi oldu.

Sesi sertleşti. "Bunları daha önce sadece gölgede görebildim." Hırıltılı bir ses çıkardı ve büyük avucu bir tanesini kapladı. Kadın sıcaklığın şokuyla donakaldı. Nefes nefese tısladı.

Vücudunu tamamen gördükten sonra onu hâlâ ister miydi? Zaten onu istemezdi! Neden daha büyük göğüslere sahip olamıyordu? Gözlerini sıkarak kapattı, utanç içindeydi.

Yavaşça etini yoğurarak, "Bir çay fincanından daha büyük değil," diye homurdandı. Maddy *ölmek* istedi.

"Zeki olabilirsin ama hiç *güzel* değilsin," diye alay etti. Hemen öl.

Elini kızın poposunu avuçlamak için indirdi ve göğsünden alçak erkeksi sesler yükseldi. "Çok *güzelsin*." Sesi bu gerçek yüzünden çileden çıkmış gibiydi.

Gözlerini araladı ve adamın kaslarının gerildiğini gördü. Ereksiyonu kocaman olmuş, pantolonunu zorluyordu.

Güzel mi? Beni ışıktaki çıplak gördükten sonra mı?

Elleri kızın her tarafını, kalçalarını, karnını ve göğüslerini okşamaya başladı, sanki bir sonraki dokunuşunu nereye yapacağını bilemiyordu, sanki bir ödülün altında ezilmiş gibiydi. Kaşları çatılmış, nefesi kesilmiş bir halde, "Çok *adil*..." dedi.

Giyinik olmasına ve onu incelemesine rağmen, Maddy'nin zevki her vuruşta daha da arttı. *Güzel olduğumu düşünüyor*. Bu fikir o kadar hoşuna gitmişti ki... göz kapakları titreyerek kapandı. Adam ona dokundukça, arkasına yaslanıp kendisini bu şekilde keşfetmesine izin vermeyi daha çok istiyordu. *Bana neler oluyor?*

Elini kalçalarının arasındaki buklelerin üzerinde gezdirip, "Açık renk saçlarının rengi," diye mırıldandığında, bir iniltiyi bastırmak zorunda kalarak ürperdi.

"Evet, bırak da sana bir bakayım, genç kız," diye ısırıldı, kız ellerinde gevşediğinde.

Adam ellerini bıraktığında, cesaretini topluyormuş gibi bir nefes aldı. Kızın kendini örtme isteği duyduğunu anlayabiliyordu - kızardı ve keskin bir bakışla başka tarafa baktı - ama yapmadı.

Onun bekâretini almış, ondan zevk almış, ona dokunmuş ve vücudunun ne kadar güzel olduğunu hiç anlamamış ya da tadını çıkarmamıştı.

Odanın lambası solgun, pürüzsüz omuzlarını aydınlatıyordu. Uzun saçları ıslak bukleler halinde dalgalanıyor, sertleşmiş meme uçlarını okşuyordu. Bakışları

Kadının göğüslerinden karnına ve daha aşağılara doğru süzülen su damlacıklarını takip etti ve bu izi diliyle ve dudaklarıyla takip etmek için can attı.

Alçak bir gümbürtü duydu ve bunun kendi içinden geldiğini görünce şaşırdı.

Zayıftı ama bir şekilde biçimli, tamamen kadınsıydı. Kalçaları incecik belinden taşarak kum saati şeklini alıyordu. Kıçı daha dolgun ve dolgun olamazdı. Ya üzerindeki iki gamze...? Ethan bir iniltiyi bastırdı. Onu yerinde tutarken ve ona doğru iterken başparmaklarını onların üzerine bastırmak istedi.

Ama duygulu küçük göğüsleri onu perçinledi.... Küçük ama dolgundu ve meme uçları çok hassastı, en hafif dokunuşta bile tomurcuklanıyordu. Her zaman ağır, dolgun göğüsleri tercih ettiğini hatırlasa da, onunkileri avucunun içine aldıktan sonra nedenini tam olarak hatırlayamadı.

Mükemmeldi ama bir şey hariç. Adamın dikkati kızın görmesini istemediği yara izine . Dirseğinden tuttu ve onu buharla buğulanmış lambaya yaklaştırarak kolunu kaldırdı. İz, ön kolunun alt kısmının yaklaşık üçte birini kaplıyordu ve kırmızı sınırlar içinde yer alan beyaz kıvrımlı çizgileriyle tipik bir yanık izine benziyordu.

"Sen de mi kırdın?"

Yüzünü boş bırakmadan önce gözleri genişledi. "Ne zaman?"

Kolunu tutarak elinden geldiğince omuz silkti. "Bilmiyorum. Bu uzun zaman önce oldu."

"Kolunuzu yanan bir şeye doğru kaldırdınız. Ve kemiğin kırıldı."

Şimdi dudakları aralandı. "Bunu nasıl... neden söylersin?"

"Yara izlerini bilirim." Dudakları acı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Yangında neredeydin?"

Bir an duraksadı ve sonra neşeli bir ses tonuyla, "Yaşadığımız bir malikanede. Ben gençken. Hizmetçilerden biri sarhoştı ve piposunu dikkatsizce içiyordu."

"Başka bir deyişle, çatı katınız sarhoş bir kiracı yüzünden alev aldı."

Ürperdi, sonra fısıldadı, "Her zaman fakir değildim, MacCarrick. Bir malikanede yaşıyordum ve hizmetçilerim, partilerim ve arkadaşlarım vardı."

"Evet, bunu biliyorum." *Her şeyi elinden alan bendim.* "Yoksa Weyland'larla arkadaş olman zor olurdu."

"Lütfen gitmeme izin verir misiniz?"

Göğsü tekrar ağırlaştı ve rahatsız oldu, onu serbest bırakana kadar onu kışkırttı.

Suya battı, sırtı ona dönüktü, saçları aşağıya doğru kıvrılıyordu. Omuzları sefil bir şekilde kıvrılmıştı. Kaburgaları görünüyordu, çok kötü değildi ama öğün atladığını göstermeye yetiyordu.

Lanet olsun. Bir vicdan geliştirmenin zamanı değildi. Bir şey, herhangi bir şey bulmak için etrafına bakındı, sonra bu akşam onu ne kadar aşağıladığını hatırladı. "Yara izim hakkında yorum yapacak kadar yüzsüzsün."

Nefesini içine çekti.

Böyle bir zamanda neden böyle bir şey söylemek için harekete geçebileceğini biliyordu ama neden *söylememiş* olabileceğini anlayamayacak kadar da zalim değildi.

"Ayağa kalk ve buraya gel," dedi. "Sana daha fazla dokunmak istiyorum." "Hayır! Vücudumu sana göstermek yeterince kötü ama bir de alay konusu olmak-"

"Alay mı?" diye sordu, inanamayarak. "Alay edilecek bir şey yok!"

"Yara izim hakkında söylediğin şey. Ve göğüslerim hakkında... küçük olmak."

"Bu gece bana defalarca hakaret ettin ve sanki neye benzediğimi hatırlatmana ihtiyacım varmış gibi."

Omzunun üzerinden baktı, yanakları daha da kızarmıştı. *Hakaretleri için kendini suçlu mu hissediyor?*

"Göğüslerine gelince, onlara dokunduğumda ya da seni güzel bulduğumu açıkça söylediğimde yaşadığım öfke nöbetinden anlayamadıysan, açıkça söyleyeceğim: Senin küçük vücuduna baktığımda mantıklı düşünceler beynimi terk ediyor. Eğer bir erkeğin aklını kaybettiğini görmek istiyorsan, bana gel ve sana daha fazla dokunmama izin ver." Kız hala sudan çıkmayınca, "Eğer ellerimi tekrar üzerinde görmek istemiyorsan, o zaman gel bana dokun" dedi.

Bunun üzerine dudağını ısırды. Onun için yeterince umut verici bir cevaptı. Hemen soyunmaya başladı ve tişörtünü başının üzerine çekti.

"Uh, bekle! Bunu da yapmak istemiyorum...." Kaşlarını çatarak adamın göğsündeki dikişlere baktı. "Ne oldu sana böyle?"

"Endişelenme. Yakında yara izi kalacak ve daha çok küçümseyeceğin şey olacak.

Ben."

Onun yorumunu görmezden gelerek, "Sen de kilo vermişsin. Bu mu Bahsettiğiniz yaralanma mı?" "Evet."

"Ne oldu?" Cevap vermeyince kaşlarını çatı. "Scot, makasla koşmayı gerçekten bırakmalısın."

"Çok aptal bir kızsın." Yastıklı bir tabureye oturup botlarını çıkarırken, kendini ona "Vuruldu" derken buldu.

Merak gözlerini aydınlattı. Küvetin kenarına yaslandı ve çenesini ellerinin üzerine koydu. "Shot?" Ona farkına vardığını gösteren bir ifade takındı. "Silah seslerinden korkmana şaşmamalı."

"Hiç korkmuyordum-" "Peki, seni kim vuracaktı?" Omuz silkti. "Kötü bir adam."

"Başka ciddi yaralanmalarınız olduğunu görebiliyorum. Peki bu kadar tehlikeli ne yapıyorsun? Bir çeşit döne misin? Ya da isyancı? Biliyorum, sen bir servet askerisin!"

Ethan ne yaptığı konusunda hiçbir zaman ketum olmamıştı, sadece kimin için yaptığını biliyordu. "Belki de her ikisinden de biraz var."

Daha fazlasını söylemek için ağzını açtı ama adam pantolonunu çıkarınca arkasını döndü. Adam bu fırsatı kullanarak ona suyun içinde eşlik etti. Nefes nefese kalan kadın kaçmak için yana doğru hamle yaptı ama adam onu omuzlarından yakaladı. Küvetin arkasına yaslanarak onu kendine doğru çekti ve göğüsleri gövdesinin üzerinde kayarken inledi.

Elini sırtından aşağı indirip kıcını okşarken kendine *nazik* olması gerektiğini hatırlattı. Onu hâlâ pekâlâ korkutup kaçırabilirdi ve onu ışıktı cırılçiplak gördükten sonra korkutup kaçırmak istemiyordu.

Kadın onu ittiğinde, adam elini ensesine dolayarak onu geri çekti.

"MacCarrick, hayır." Kendini ondan ayrı tutmak için küvetin kenarlarına tutundu. "Ben... Ben bunu istemiyorum."

"Neden hayır?" diye sordu işaret parmağını göğüslerinin arasında gezdirerek.

Titredi ama cevap verdi: "Çünkü çok yorgunum ve bunaldım. Tüm bunları *düşünmeye* ihtiyacım var."

Direnirken kolları güçlkle titriyor, göğüslerinin tatlı tatlı titremesine neden oluyordu. Meme uçları sertti ve onunla alay ediyordu. Onları saatlerce emmek istiyordu. Onun kendisine dokunmasını istiyordu-

Kadının yumruğunu meyhanenin vuruşunun görüntüsü zihninde canlandı. Daha önce gördüğü bitkin kararlılığı hatırlayarak kadının yüzünü inceledi. Gözlerinin altında belli belirsiz lekeler görebiliyordu. Geçirdiği gün herkesi şaşırtabilirdi.

Elleri kayıyordu....

"Beni fena halde baştan çıkarsan da, bu gece dinlenebilmen için gitmene izin vereceğim," dedi, kendi söylediklerine inanamayarak. "Bir öpücük için."

Yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir ifade belirdi ve donuk bir ses tonuyla, "Peki. Bitir şu işi."

Ellerini onun yüzünü kavrayacak şekilde hareket ettirerek kaşlarını çatmasına neden oldu. Başparmaklarıyla yanaklarını okşarken alnını, burnunun ucunu, sonra da dudaklarını dudaklarına değdirerek ağzını öptü.

Onu bıraktığında, gözlerini kırıştırarak açması bir anını aldı.

"Başarılı bir itlafın ilk kuralı," diye mırıldandı, "biraz ver, sonra hepsini al."

"Yaptığım hiçbir şey yanıma kâr mı kalacak Madeleine?" diye sordu, nedense eğlenerek. Adam gülümsemesini bastırırken, Madeleine'in bakışları onun dudaklarına kaydı. *Onu* öpecekmiş gibi görünüyordu. Ama sonra aniden adamın elinden kurtulup sudan çıktı.

Kız dışarı çıkıp havlu almak için döndüğünde, adamın elinin sevimli kışına vurmak için uzandığını görünce şaşırdı. Hızla üstünü örttü ve omzunun üzerinden ona ürkek bir bakış fırlattı. Ama adamın yüz ifadesinde gördüğü şey, ona şaşkın bir yarım sırıtiş vermesine neden oldu.

Sonra yüzüğünü alarak odadan çıktı, aslında daha rahatlamış görünüyordu.

Yıkamayı bitirdiğinde, şaftı acınası bir şekilde zonklarken nasıl bu kadar neşeli olabildiğini merak etti. Kendi kendine bunun sadece planı kabul ettiği için olduğunu söyledi. İlk savaşı o kazanmıştı.

Hayır' çünkü beni kabul etti, benimle evlenmeyi kabul etti....

Kurulandıktan sonra beline sardığı bir havluyla odaya döndü. Onu kolları kıvrılmış gömleklerinden birini giymiş olarak buldu. Gömlek omuzlarından dizlerine kadar sarkıyordu. Boynunda, uzun kırmızı kurdeleye takılı yüzük vardı.

Onun kalın gri çoraplarından da bir çift ödünç almıştı. Çoraplar ayaklarını yutmuş, bileklerinin etrafında toplanmıştı. Dudağını ısırarak bir ayağını diğerinin üzerine sürttü ve yine göğsünün sıkıştığını hissetti. "Umarım sakıncası yoktur."

"Hayır, hiç de değil." *Daha çekici olabilir mi?*

"Nasıl uyuyacağız?" diye sordu.

Sertleşti, ruh hali bozuldu. "Umurumda değil." *Benimle olmadığı sürece.*

Sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi bir battaniye ve yastık almak için çarşaf dolabına doğru ilerledi. "Oh, şey, görüyorsunuz, yatakta benimle birlikte biri varken pek iyi uyuyamıyorum."

Ethan başını geriye çekti. "Yani *benimle* aynı yatağı paylaşmak istemiyor musun?" Geçmişinde onunla yatmak için can atan onca kadından sonra, bu herif sanki bu ihtimal korkunçmuş gibi görünüyordu.

"Kendi odamı istememin bir nedeni de buydu," dedi. "Ama divana seve seve yerleşirim-"

Onu kucaklayıp kaldırdı, çarpınan itirazlarını duymazdan ve yatağa attı. Sırf aykırı davrandığı için onu cezalandırmak için kendisiyle birlikte uyumasını sağlayacaktı. Eğer bir tüyden daha hafif olmasaydı, yarası şarkı söylüyor olacaktı ama umurunda değildi. "Bu gece benimle bu yatakta olacaksın." Havlusunu attıktan sonra ona katıldı.

"Seninle yatmak istemiyorum!" Dizlerinin üzerine kalktı ve gelişigüzel bir şekilde dizlerinin üzerinde kenara doğru yürüdü. "Bu, MacCarrick, benim beşinci şartım."

Kadının derme çatma geceliğini yumruğuyla yakalayarak onu geri döndürdü. İsyankâr bakışları karşısında onu bir kez daha kollarına alarak yorganın altına itti.

Kız yatağın kenarına doğru kıpırdanıp onu çekiştirmeye başlayınca, "Kal, yarın sana yeni kıyafetler alırım," dedi. Zaten buna ihtiyacı vardı. Onunla kıyaslandığında bu pejmürde kıyafetle insan içine çıkmalarının imkânı yoktu. Daha şimdiden insanlar onun gibi bir kadının onunla ne işi olduğunu merak etmeye başlamıştı bile. Para doğal bir sonuç olurdu ama başkalarına bu cevabı verirse lanetlenirdi.

Dondu kaldı, omuzları gerildi. "Ama değil... *her* gece değil, MacCarrick?"

Bir yatağı paylaşma önerisi karşısında sesi o kadar dehşete düşmüştü ki, "Her... tek... lanet olası." dedi.

"Bu fedakârlığın hatırlanmasını istiyorum," diye mırıldandı ve yatağın en ucuna uzanmadan önce yastığına vurdu.

Fedakarlık mı? Güzel, bir yapışkan olduğunu kanıtlamayacaktı. Memnun oldu.

Tabii ki.

Ama bir saat sonra, kadın uykuya daldığında, uyanık kalıp onu izledi. Kadının uyuma şekliyle ilgili iki şeyi ilginç bulmuştu: sessizce ve dizlerini göğsüne doğru çekerek kıvrılmıştı - insanların karşı koyamayacakları darbeler aldıklarında aldıkları pozisyon.

Ethan zorlu hayatın onu temkinli biri haline getirdiğini anlıyordu ama şimdi özellikle İngiltere'den ayrıldıktan sonra ona ne olduğunu merak ediyordu.

Yangında yaralandığını bilmiyordu ve yara izine bakılırsa, yaralandığında çok gençti. Ona çok narin ve savunmasız görünse de, belli ki dirençliydi.

Dürtüsüne teslim olarak, yastığının üzerinde kuruyan sarı parlak bukleleri hafifçe avuçladı. Başparmağını ipeksi dokunun üzerinde gezdirirken, uykuda bir başkasına sarılmanın gizemli çekiciliğinin ne olduğunu düşünmeye başladı.

Bazı erkekler bundan gerçekten hoşlanıyor gibiydi. Gençken Jane'le geçirdikleri bir günden sonra Hugh'nun eve gelişini hatırlıyordu. Jane'le buluştuktan sonra her zamankinden daha da belirgin olan o şaşkın bakışları vardı. Ethan sonunda onu kucakladığını düşünmüştü ama Hugh bu fikir karşısında Ethan'dan iğrenmişti. "Hayır, onu *tuttum*. O uyurken," demişti Hugh, sonra da zevkle nefes vermişti. "Bir *saatten* fazla."

Ethan şimdi Madeleine'in vücudunun baştan çıkarıcı sıcaklığını hissetmek için elini hafifçe uzattı. Uyanmamasını dileyerek ona yaklaştı, arkasına uzandı, sadece bir dakikalığına bunu denemek istiyordu. Ama Madeleine uyandı ve gerildi. Eh, baraj yıkıldıysa... Elini Madeleine'in yanından geçirdi ve onu kendine doğru çekti.

Onun rahatlamasını bekledi. Dakikalar geçti ama kadın hâlâ kaskatı kesilmişti. Kendisi de aksi olabilirdi ve onu bu pozisyonda kalmaya zorladı. Hatta onu kendine doğru daha sıkı çekti, bu da onun dolgun poposunu kucağına ve yüzünü boynuna dayayarak saçlarının kokusuyla çalkalanmasına neden oldu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, ona sertçe vurdu. Diğer kolunu onunkinin altından geçirip göğsüne doladı ve böylece onu tamamen sardı.

Onun içinde olmak için yanıp tutuşuyordu, peki neden yine o şaşırtıcı tatmin duygusunu hissediyordu? Sanki olması gereken yerdeymiş gibi?

Günlerdir bitkin düşmüştü ve çok geçmeden cadının sıcaklığı onu sükûnete kavuşturdu. Aklına gelen son düşünce, küçük cadı biraz rahatlarsa aynı yatağı paylaşmanın sandığı kadar ağır bir yük olmayabileceğiydi.

Yirmi iki

Erkekler artık böyle yapılmıyor, diye düşündü
Maddy iç çekerek. Gladyatörler gibi, savaşçılar gibi.

Başını bir o yana bir bu yana eğerek, sabah güneşinin altında uyuyan adamı inceledi. Sırt üstü yatmış, bir kolunu başının üzerine kaldırmış, örtüyü beline kadar indirmiş, geniş göğsünü ve kaslı gövdesini sergiliyordu. Sabah ereksiyonunun ağır örtüyü kaldırdığını görünce yüzü kızardı.

Maddy, kâbuslarla kesintiye uğramayan tam bir gece uykusundan sonra sıcak, yumuşak bir yatakta açlık çekmeden uyanmıştı. Ve görünüşe göre, artık yiyecek, güvenlik ve barınak gibi kritik ihtiyaçları karşılandığına göre, vücudunun mücadele etmesi gereken tamamen farklı bir ihtiyacı vardı.

Tahrik olmuştu ve adamın temiz, erkeksi kokusu ve vücudundan yayılan sıcaklık bunu daha da kötüleştiriyordu. Bir gece önceki sahneleri hatırlarken parmaklarını onun teninde gezdirmemek için mücadele etmek zorunda kaldı -Küvette göğüslerinin onun boyun eğmeyen göğsüne sürtünmesi ya da daha sonra sert vücudunun onunkine sarılması. Her gece bu şekilde uyumak istemese de, onun yanında kendini şaşırtıcı derecede güvende hissetmişti. Adamın ereksiyonu kadının poposuna baskı yapmıştı ama adam sözünü tutmuş, asla ilerlememişti.

Bir daha cinsel ilişkiden zevk alabileceğini hiç düşünmemişti ama şimdi onunla sekse tahammül edebileceğine inanmaya başlamıştı ve eğer onu öptüğü kadar muhteşem bir şekilde yapabiliyorsa, onun boyutuna alıştıktan sonra bundan zevk bile alabilirdi.

Elbette bu, düğünlerinden önce onu almasına izin vermeyi planladığı anlamına gelmiyordu. Bu konuda kararlı olmalıydı; evlilik vaadinde bulunulup da La Marais'ye çocuklu ve tamamen yoksul olarak dönen çok fazla kadın tanıyordu.

Yine de evlendikten sonra... ikinci bir deneme nasıl olurdu? Bunu dört gözle beklemiyor olabilirdi ama kesinlikle merak ediyordu.

Aslında, onunla ilgili her şey onu meraklandırıyordu. Örneğin, neden tabanca kullanmakta bu kadar becerikliydi? Ve onu yakın zamanda kim vurmuştu? Kurşun yarasına benzeyen en az bir yara izi daha fark etmişti ve sırtında daha fazlası olduğuna bahse girebilirdi. Bu kadar tehlikelerle dolu ne iş yapıyordu?

Kim yüzünü o kadar kötü kesmiş ve kemik derinliğinde bir yara izi bırakmıştı?

Bunun onu ne kadar rahatsız ettiği konusunda Şimdiden iyi bir fikri vardı. Ama gerçek Şu ki, kendisi gibi bir meraklı bile bunun ötesini görebiliyordu. Gerçekten de MacCarrick'in yüzü onu hâlâ büyölüyordu, yüz hatları hoş ve düzgündü. Güçlü, düz bir burnu, sert dudakları ve gece uzamış sakallarıyla gölgelenmiş kare bir çenesi vardı.

Bu adamın iyi yönleri o kadar fazlaydı ki, kötü yönlerinden çok daha ağır basıyordu.

Belki bildiği kibar Grosvenor dünyasında insanlar kusursuzdu ama bu artık Maddy'nin dünyası değildi. Savaştan dönen Kırım askerlerinin alay üniformalarının bazı kısımlarının boş ve iğnelenmiş olduğunu görmeye o kadar alışmıştı ki MacCarrick'in yarası bunun yanında hafif kalıyordu.

Potansiyel bir eşte aradığı özellikler hiyerarşisinde, bu İskoç'un fazlasıyla sahip olduğu erkeklik, güç ve zenginlikle kıyaslandığında, lekesiz ten bir rakip değildi.

Adamın iyi yönlerini zihninde sıraladı: Zengindi ve parası konusunda cömert görünüyordu. Günahkâr derecede yetenekli bir öpücüydü ve Şimdiye kadar gördüğü en muhteşem, yontulmuş vücuda sahipti. Vahşiydi -bu Scot nazik bir dev değildi- ve bu da Maddy'nin işine geliyordu.

Kötü yanları: Bencil, inatçı, kaba, agresif ve güvenilmez biriydi.

Ethan MacCarrick'i idare etmek zor olur muydu? Kesinlikle. Şimdiye kadar öğrendiği tüm erkek yönetme becerilerini kullanması ve sonra da toplayabildiği tüm sabrını kullanması gerekeceğinden hiç Şüphesi yoktu.

Ama bunu borçlarına ve zorlu varoluşuna veda etmek ve kanını hem tutku hem de öfkeyle yakan gizemli İskoç'lyeni bir hayata demek için yapabilirdi.

Sonunda dürtüsüne teslim olarak parmaklarının ucuyla adamın havaya kalkmış kolunun alt kısmına doğru ilerledi ve gövdesinin yan tarafını kaplayan kasların kısa bir süreliğine esnemesini büyülenmiş bir halde izledi. Yaranın etrafındaki deriyi nazikçe okşadı, birinin onu incitmeye -ya da öldürmeye- çalışmış olmasına anlaşılmaz bir şekilde üzüldüğünü hissetti. Onun acı çektiği fikri neden onu bu kadar rahatsız ediyordu? Özünde o hâlâ bir yabancıydı.

Başını iki yana salladı ve artık kendine yalan söylemeyeceğine karar verdi. İlk andan itibaren ondaki bir Şey onu cezbetmişti.

-Onu daha önce hiçbir erkeğin çekmediği kadar çekmişti. Yüzünü ve yara izini görmeden önce de ona karşı büyük bir çekim hissetmişti, *sonrasında da* hissetmeye *devam ediyordu*. Ve dün gece,

Kıçını kelepçelerken yüzünde beliren acemice gülümseme ona Scot'un farklı bir yönünü göstermiş ve ona olan öfkesini yumuşatmıştı....

Göğsünde telaşsız bir keşif yaptıktan sonra, parmağı karnının sert uzunluğunda gezindi. Göbeğinin altındaki gevrek saç izine ulaşarak, tırnaklarıyla tembelce okşadı.

Dizini yukarı kaydırduğında ve şaftı örtünün altında titreştiğinde, nefesi kesildi ve gözlerini üzerinde bularak yukarı baktı. Daha önce hiç bu kadar zorlayıcı, bu kadar vahşi, kehribar rengi benekleri olan simsiyah gözler görmemişti.

Yüzünü inceliyor olmasına rağmen, hissettiği arzuyu gizlemeye çalışma zahmetine girmedi. Kaşları birbirine yaklaştı, sanki nasıl cevap vereceğini bilemiyordu.

Parmaklarının arkasını yara izinin üzerinde gezdirdi ve adamın ifadesi değişti, tavrı asık suratlı bir hal aldı. "Neden top gibi kıvrılmış uyuyorsun?" diye sordu, sesi sabah daha da gürleyerek. Kızın boş bakışları karşısında, "Gecenin bir vakti seni kendime doğru çekip uyuttum ama uyandığımda yatağın diğer tarafına kıvrılmıştın," dedi. Ses tonu garip bir şekilde suçlayıcıydı.

"Bilmiyorum. Sanırım o pozisyonda daha sıcak oluyor. Paris kışın çok soğuk olabiliyor."

"Bana karşı olduğun zamandan daha sıcak olamazdı."

"Ben... haklısın. Yatakta bir başkası varken kendimi kalabalık hissediyorum." Bir ürpertiye güçlkle bastırdı. Yangından sonra revirde geçirdiği o korkunç geceleri çok net hatırlıyordu, gece boyunca durmadan harap koluna çarpan diğer yoksul kızlarla aynı yatağı paylaşmıştı. Bu acı hafızasında on bir yaşındayken olduğu kadar tazeydi. "Klostrofobik hissetmiyor musun?"

Ona sadece kendisine ayırdığını düşünmeye başladığı o bakışı attı; kızgınlık, kaş çatma ve tehditkâr bir bakış karışımı. "Fazla yer kaplamıyorsun o zaman, değil mi?"

Sabır, Maddy. Konuyu değiştirerek, "Peki, bugün İskoçya'ya mı gidiyoruz?" diye sordu.

"Yarın gece yola çıkmayı planlıyoruz, ancak sizin için bir haftalık kıyafet bulamazsak bunu erteleyebiliriz."

"Beni gerçekten alışverişe mi götürüyorsun?" "Götüreceğimi söyledim, değil mi?"

"Eğer söylediğin her şeyi yaparsan, o zaman evlenmiş olacağım, aç kalmayacağım ve seninle İskoçya'da yaşayacağım demektir."

Bugün yanındaki bu gizemli adamla yeni bir hayata başlayacaktı ve bir kez olsun şansına sevinmişti. "Oraya nasıl gideceğiz?"

"Buradan Le Havre'a trenle, oradan da deniz yoluyla." "Ah, *la porte océane*. Ne kadar sürer?"

"Vapurla İskoçya'nın güneybatı kıyısına gitmek dört günden fazla sürmez."

"Bir vapur! Kanal küvetleri dışında hiç binmemiştim."

"*Blue Riband* cömert olacak, Bayan Van Rowen. Çalacak çok gümüşünüz olacak." Adamın sesi kesici olabilirdi ama planları onu çok ve sırtmasını engelleyemedi. Adam kaşlarını çattı, sonra devam etti: "İrlanda'nın karşısındaki deniz kıyısında daha küçük bir arazim var. Demiryoluyla kuzeye, ailemin oturduğu Carrickliffe'e gitmeden önce orada bir ya da iki gece geçireceğiz."

"Carrickliffe nasıl bir yer? Orayı seveceğimi düşünüyor musun? Klanınız iyi mi? Beni sevecekler mi? Yorgun ve aç olmadığım zamanlarda, genellikle çok sevimli olurum."

"Highlands'de kalesi olan güzel bir mülk ve evet, her gelin orayı ister. Klanım çok ciddi, çok vakurdur. Seninle ne yapacaklarını bileceklerini sanmıyorum."

"Başka bir deyişle, benden hoşlanmayacaklar."

"Nadiren orada olduğum için fark etmez. Ayrıca onlar da beni sevmiyor." Tartışmadan başını salladı.

"Ne? Bunu kolayca görebiliyor musun?"

"Şey, evet," diye yanıtladı. "Çok ciddi ya da ağırbaşlı değilsiniz, bu yüzden sizinle ne yapacaklarını bilmediklerini tahmin ediyorum."

Ona sanki iki kafası birden çıkmış gibi baktı. "Ben ciddi ve vakur *biriyim*."

"Hayır, değilsin. Maskeli baloda beni güldürmüştün. Hoşuma giden şeytani bir mizah anlayışın vardı."

"Sanırım kendim bilirdim," dedi daha sert bir sesle.

"Seninle tartışmayacağım, Scot. Gerçi şimdi tam olarak neden senden hoşlanmadıklarını merak ediyorum."

"Bu tartışmayı birkaç gün yanımda kaldıktan sonra yapalım. Daha belirgin hale gelebilir."

Kaşlarını çattı ve henüz bu konuya girmemeye karar verdi. Onun yerine "Peki ya aileniz?" diye sordu. "Büyük bir aileniz var mı? Ben

Hep büyük bir tane istemişimdir. Keşke benim de kardeşim olsaydı. Bir kardeşin olduğunu biliyorum..." Kadın sözünü kesti. "Jane'le evlendiğini söyledin - bu onu benim de baldızım yapar!"

"Evet, öyle. Bir erkek kardeşim daha var, o da yeni evlendi. Annem hala yaşıyor ama onunla hiçbir bağlantım yok."

"Oh. Kardeşlerinle yakın mısınız?"

"Onlar için her şeyi yaparım ama yakın olduğumuzu sanmıyorum," dedi, sesinde en ufak bir pişmanlık belirtisi vardı. Duygularını her fırsatta gizlemeye çalışan bir adam için ses tonu anlamlıydı. "Bu kadar soru yeter. Yolculuğa hazırlanmak için yapmamız gereken çok şey var."

Başını salladı. "Gitmeden önce bazı eşyalarımı toplamam gerekiyor-"

"Bir şey almana gerek yok. Sana yeni bir şey alacağımı söylemiştim. Ayrıca, ganimetler bu çabaya değmez."

Dudakları inceldi. Yoksulluğuyla alay etmeye devam edecekse, ona yara izini görmezden gelebileceğini söylemediği için memnundu. Sahip olmanın gereksiz olduğunu düşündüğü anda onun zırhındaki bu çentik hakkında bilgi sahibi olmaktan vazgeçecekti.

"Her halükarda MacCarrick, arkadaşlarıma bir şeyler vermek ve onlara veda etmek istiyorum."

"Göreceğiz, eğer zamanımız olursa."

Ona karşı bu kadar dogmatik ve otoriter olması onu kızdırıyordu ama Maddy savaşlarını seçecekti. Sabırlı olursa, zamanla onu idare edebilirdi - sadece onun zayıflıklarını ortaya çıkarana kadar dilini ısırması gerekiyordu. Ayrıca, arkadaşlarını görmesine kesinlikle izin vermeyeceğine karar verene kadar onunla bu konuda kavgaya girmeyecekti. "Biliyor musun, madem bu işi gerçekten yapacağız, bence bana yara izinin nasıl oluştuğunu anlatmalısın." Yara izine tekrar dokunduğunda, sanki irkilmemek için kendini zor tutmuş gibi görünüyordu.

"Bıçaklı bir kavgaya karıştım" demeden önce tereddüt etti.

Gözleri büyüdü. "Birini mi öldürdün? Ayrıldınız mı? Kazandın mı?"

"Başta kazanamadım" -ona tedirgin edici bir gülümseme attı- "ama sonunda kazandım."

Ethan, Paris'in en seçkin terzilerinden birindeki modacıya, "Karıma ihtiyacı olabilecek her şeyi getir," dedi. "Sandıkları

kayboldu, bu yüzden yeniden başlayacağız. Ve bugün yanımızda götüreceğimiz giysilere ihtiyacımız olacak - bir haftalık elbiseler."

O ve Madeleine dükkâna ilk girdiklerinde, içeride çalışan kızlardan birkaçı Madeleine'in çizmelerine ve yıpranmış kıyafetlerine burun kıvırmıştı. Kız kayıtsız bir ifade takınmıştı ama Madeleine'in utandığı belliydi ve nedense bu fikir onun tüylerini diken diken etmişti. *Bu ne cüret?*

Ethan modiste şunları söyledi: "Senin ve çalışanlarının, onun için *hiçbir şeyin* çok iyi ya da çok pahalı olmadığını anlamanızı istiyorum. Gardiropu - ve tavırları - bunu yansıtmalı."

Kadın heyecanla başını salladı ve ellerini çırparak tezgâhtar kızları arka taraftaki soyunma odasına giysileri ve kumaşları yerleştirmek için koşturdu.

Madeleine onun kolunu tuttu ve onu kenara çekmeye çalıştı. "Hayır, MacCarrick," diye fısıldadı ısrarla, "Bütün bir gardirop mu? Böyle bir yerde olmaz - bu bir servete mal olur! Rue de la Paix'de kelepir mağazalar var."

Kaşlarını kaldırdı. "Birçok ortak noktamız olduğunu söylediğini sanıyordum.

Sizin durumunuzda olsaydım, tüm değerimi alırdım."

"Ben bu işe kısa yoldan para kazanmak için girmedim. Sağlıklı mali durumunuzun devamı benim için çok önemli."

"Bunun üzerinde durmamanız için size yılda ne kadar kazandığımı söyleyeyim - sadece kiralardan."

Ona söylediğinde, çenesi gevşerken gerçekten de sallandı. "Yalan söylemiyorsun değil mi? Şaka yapmıyor musun?" Başını iki yana salladı. "Oh. Bu durumda, cezasız bir şekilde harcayacağım."

"Peki. Şimdi kızların senin eski püskü kıyafetlerine bakmasından rahatsız olma," dedi ona patronluk taslayan bir ses tonuyla. "Bu kadınların hiç önemi yok."

Kaşlarını çattı. "Ve sen de rahatsız olmamalısın. Muhtemelen yara izin olduğunu düşünseler bile"-durakladı, sonra telaffuz etti -"Büyük."

Adam onun yoksulluğu hakkında yorum yaptığında, kadın onun yarasıyla alay ediyordu. Bunu oynadıkları bir oyun olarak görmeye başlamıştı. "İyi eğlenceler o zaman. Ama artık benim diyebileceğin bir elbisen daha azalacak."

" zaman neredeyse üzerimden çıkarabileceğin bir elbise eksilmiş oldu."

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Her şey için bir cevabın var mı?"

"Evet ama ben sorular konusunda uzmanım," dedi ve eşarpları incelemeye koyuldu.

Ah, onu şaşırtmıştı. Onun biraz *fazla* zeki olduğunu düşünmeye başlamıştı. Eğer dikkatli olmazsa, bu oyun geri dönüp onu kışından ısırabilirdi.

Bu sabah uyandığında, onun kendisine doğru eğildiğini hissetmiş ve uyuyormuş gibi yapmıştı, ta ki o kendisine şefkatle dokunmaya başlayana kadar. Gözlerini açtığında onu kendisine bakarken bulmuştu.

Lanet olsun, eğer tahrik olmamışsa, gözbebekleri büyümüş, nefesleri sığlaşmıştı. Bunun tadını çıkarmıştı. En son ne zaman bir kadının kendisini gerçekten arzuladığını bildiğini hatırlayamıyordu.

Geçmişte, yara izinden tahrik olmuş gibi görünen birkaç kadın, yatak oyunlarında her zaman zevkten çok acıdan hoşlanmışlardı. Ethan sert, dişleri gıcırdatan bir vuruştan hoşlanıyordu -aslında bunu tercih ediyordu- ama bir kadının derisini yüzmekle ilgilenmiyordu.

Madeleine güzeldi ve onu çekici bulduysa, belki de düşündüğü kadar kötü durumda değildi. Belki de yüzüne aşırı eleştirel yaklaşıyordu, tavırları kadınlar üzerindeki cazibesini etkiliyordu.

Yakında Madeleine'i yıpratacağını biliyordu ve Madeleine ona tamamen boyun eğdiğinde ve ondan bıktığında, bunu başka kadınlarla, sert seksten hoşlanan zıplayan göğüsleri olan şehvetli kadınlarla keşfedecekti....

Bunu düşünürken bile gözleri Madeleine'e takıldı. Madeleine'in kendisini şaşırttığını kabul edebilirdi - aslında Madeleine alışılmadık davranışlarıyla şaşırtmaya devam ediyordu. Onun ipekleri okşamasını izledi ve yeniden sertleşmeye başladı. Bu duygudan vazgeçmekten korkan bir adam için, Madeleine'in onu bu kadar kolay tahrik etmesine hayret etti.

Ethan gözlerini kısıtı. Madeleine dokunmayı takıntı haline getirmiş gibiydi ve şimdi bunun hırsızlıklarını örtbas etmek için zekice bir numara olduğunu keşfetmişti. Madeleine yetenekliydi, olağanüstü yetenekliydi ve eğer Ethan en küçük ayrıntıları bile fark edebilecek şekilde eğitilmemiş olsaydı, onun ne yaptığını asla fark edemezdi.

Ona doğru yürüdü. "Onu koy," diye emretti nefesinin altından.

Ona masum bir bakış attı, kurnaz olmayan mavi gözleriyle. "Sen neden bahsediyorsun?"

Adam dirseğini sıkarak onu susturdu ve kadın sonunda bluzunun kolundaki ipek eşarbu çözdü.

"Madeleine, bu küçük hırsızlıklar sona ermeli." Kaşlarını kaldırdı. "*Küçük* olduklarından emin misin?"

"Tanrım, acaba sen benden daha kötü değil misin?" Önce kendisine haksızlık eden insanların acı çekmesine aldırmaıdı. Aslında bundan zevk alırdı. Ama bu dükkân sahibiyle bir kan davası yoktu ve bu kayıplara kolayca katlanamayabilirdi.

"Çalıyorsun, kumar oynuyorsun ve sokak ağzıyla konuşuyorsun. Eğer ahlaki rehberimiz ben olacaksam, ikimiz de cehennemlik oluruz kızım."

Ona baktı, dudakları kıvrıldı. "Ama en azından birlikte olurduk."

Kızın alay ettiğini biliyordu ama yine de onu etkisiz hale getirdi ve öfkesi buharlaşmaya başladı....

Modacı Madeleine'i kendisiyle oturup moda kitaplarını incelemesi için davet ettiğinde, Ethan'a kahve ve İngilizce bir gazete verildi. Okumaya çalıştı ama Madeleine'in yumuşak bir Fransızca ile konuşmasına rağmen sesinden dikkati dağıldı. Soruları ve yorumları onu şaşırttı; yaşlı modacıyla konuşurkenki özgüveni de öyle.

"Peki ya bu kumaşı ve danteli böyle yapsaydınız? Biraz bombazinle?" diye sordu. "Ve neden bu simetrik olmak zorunda? Bu avcı yeşili saten ve atilt olursa, hem öncü hem de zarif görünecektir."

Kadın kekeleyerek bir cevap verdi.

"Hayır, hayır, madam, bu sert bir yaka olmalı, boyundan yukarı doğru kalkık ve burası açık. Ve eğer kombinezon görünecekse, o zaman onun muhteşem olduğundan emin olmalıyız - bilirsiniz, zengin glase ipek üzerine beyaz bir tül!"

İşlerini bitirdiklerinde ve Madeleine retikül ve eldiven seçmeye gittiğinde, modacı Ethan'a yaklaştı. Yüzündeki ifade, muhtemelen Ethan'ın son zamanlarda sıkça takındığı ifadeye benziyordu.

"Karınızın zevki..." Kız sözünü kesti ve Ethan onun *sıradışı* ya da *ilginç* diyeceğini düşündü.

"...inanılmaz. Kumaşlar ve renklerle ilgili dokunulmaz içgüdüleri var."

"Evet, doğal olarak," dedi, sanki bunun çok iyi farkındaymış gibi. "Sadece.... elbiselerini çıkarması için yer bıraktığınızdan emin olun." Madeleine onun yanından mağazanın ön vitrinine bakıp gözlerini kocaman açtığında sözünü yarıda kesti.

Dışarıda uşaklarını görmeyi umarak başını çevirdi. Onun yerine, iyi giyimli bir adamla daha gösterişli giyimli bir kadının dükkâna girmek niyetiyle yavaşlayarak yanından geçtiğini gördü.

Madeleine sadece adama bakıyordu. Ethan onda soğuk, tehlikeli bir şeyler sezmişti; bu da Madeleine'in yüzünden neden kan geldiğini açıklayabilirdi.

Yirmi üç

Maddy bir kumaş parçasının arkasına saklandı, onu açarak arkasına saklandı ve nefeslerini sakinleştirmeye çalıştı. MacCarrick'in gözlerini üzerinde hissetmişti ve şaşırması gerektiğini biliyordu ama Toumard hemen dışarıdaydı! Ve her an içeri girebilecekmiş gibi görünüyordu.

Alışlageldiği üzere, Maddy ilk karşılaştıklarında bir arka kapı olduğunu fark etmişti.

MacCarrick modiste, "Bu sabah dükkân bize kalacak," dediğinde MacCarrick dükkâna doğru ilerliyordu.

"Ama, *mösyö*-"

"Yakın çekim. Senin bu hafta kazanacağından daha fazlasını birkaç saat içinde harcayacağım. Tabii satın alırken boş zamanımız ve mahremiyetimiz olursa."

Maddy giysisinin arkasından bakarak onu diğer kadınlar gibi görmeye çalıştı. Adamın duruşu zenginliği haykırıyordu, bu çok açıktı. Giysileri süsüzdü ama ince işçilikle yapılmıştı ve açıkça pahalıydı. Evet, zengin görünüyordu ama aynı zamanda güçlü ve yara iziyle birlikte tehditkâr da görünüyordu.

Dükkan sahibi kapıya doğru ilerleyip sürgüyü çekerek tabelasını *Fermé*'ye çevirdiğinde Maddy o kadar da şaşırmadı.

"Perdeler," dedi MacCarrick. "Aksi takdirde müşteriler kapıyı çalacaktır."

Dudakları incelmış bir halde, "Evet, *mösyö*," dedi ve perdeyi çekmesi için yardımcısına işaret etti.

Rahatlamak için neredeyse göğsünü tutacak olan Maddy ona titrek, minnettar bir gülümseme verdi. Adam bir an ifadesiz kaldı, gözleri Maddy'nin dudaklarında ve gözlerinde gezindi; sonra kaşlarını çatarak ona doğru yürüdü.

"Neden dışarıdaki adamdan kaçıyoruz?"

Adam onu analiz ediyor gibiydi ve kadın ona yalan söylemekte zorlandığını fark etti; yıllardır karşılaşmadığı bir handikaptı bu. "Sadece görmemeyi tercih ettiğim biri."

"Ondan çaldın mı?"

"Hayır, asla! Ona hiçbir şey yapmadım. Sadece... Ona biraz borcum var."

"Senin peşinden haydutları gönderen o mu?" Kadın başını sallayınca, "Ondan ne için borç alacaksın?" diye sordu.

"Elbiseler. Londra'ya gitmek için elbiseye ihtiyacım vardı."

"Ne kadar borcun var?" Ceplerini yoklayıp parasını arıyor gibiydi, Toumard'a borcunu ödemek için mi? Kadın tereddüt edince, "Beni bir cevapla şımartmayacak mısın Madeleine?" dedi.

"Bilmiyorum bile," diye itiraf etti. "Faizi artan oranlı olarak değiştirdi. Buna ayak uyduramıyorum."

"Ödemeyi geciktirdiniz o zaman?"

"Hayır, anlaşma şartlarını değiştirmeden önce olmaz."

MacCarrick gözlerini kıstı. "Öyle mi? Bunu garip bulmuyor musun?"

". Ama gidip kimseye şikayet edebileceğim gibi bir durum yok."

Parmaklarını çenesinin altında kıvrarak, "Artık yapabilirsin, genç kız," dedi. "Ayrılmadan önce bu meseleyi halledeceğiz. Bunun için üzölmene izin vermeyeceğim."

Tıpkı Londra'da olduğu gibi, kahraman ve korumacı davranıyordu. Tıpkı Londra'da olduğu gibi, kendini ona bakarken buldu.

Modist dikkatlerini çekmek için nazıkçe öksürdüğünde, kaba bir şekilde, "Devam edin o zaman," dedi.

Kadın Maddy'yi giyinme odasına geri götürdü. İçeride gümüş bir çay servisi ve şarap rafı olan geniş bir alan, bir kadının annesine, kız kardeşlerine ve arkadaşlarına yeni bir gardırop veya son sezon için balo elbiseleri konusunda danışmanlık yapmak için yapılmıştı. Maddy yalnız olacağı düşüncesiyle bir hayal kırıklığı hissetti.

MacCarrick içeri girdiğinde henüz vardiyası için soyunmuştu. Bir divana uzanmış, yüksek gövdesini bir tür ölümcül zarafetle gevşetiyordu. Hiç de rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "Benim önümde giyinebilir," dedi, gazetesini açarken sıkılmış bir ses tonuyla. "Daha önce görmediğim bir şey değil."

Dükkân sahipleri omuz silkti, şüphesiz bunu defalarca görmüşlerdi.

Bu Paris'ten başka bir yerde olsaydı, Maddy itiraz edebilirdi, ama onu aşağılık alacaklısıyla yüzleşmekten kurtarmıştı. MacCarrick'i nasıl ki?

Bu yakın karşılaşma onun İskoç'la kalma niyetini daha da güçlendirmişti. Toumard'ı bir daha asla görmemek için pek çok şeye katlanabilirdi -oh, ve fevkalade zengin olmak için- hatta MacCarrick'in önünde kıyafet denemeye bile.

Ama ne zaman bir elbiseyi başının üzerine çekseler, elbisesi yukarı kalkıyor, poposunu ve dört yönlü aynada da önünü ona gösteriyordu. En az bunun kadar utanç verici olan bir şey de, onu yara izine kaşlarını çatarken yakalamış olmasıydı; hatta başkaları yara izine baktığında da bunu fark ediyor gibiydi.

Sonraki bir saat boyunca günlük elbiseler ve gece elbiseleri, etekler ve bluzlar, pelerinler ve eldivenler denedi. Şapkalarını ve bonelerini görmesi için bir değirmenci getirildi ve bir ayakkabıcı, renkli saten terliklerden ve tereyağlı yumuşak çocuk derisinden botlardan bir çift daha sağladı.

Zaten birkaç gün yetecek kadar giysisi vardı, ama MacCarrick ve modacı dışarıda konuştuktan sonra, Maddy'ye beklenmedik bir şekilde başkasının özel dikim gardırobundan ek elbiseler sunuldu.

İlk bakışta bu giysiler iğrenç görünüyordu ama sonra, zevksiz süslemelerin ağırlığı altında gizlenen elbiselerin iyi kesildiğini, hatta modern bir havası olduğunu ve ustalıkla şekillendirilmiş kumaşlardan yapıldığını fark etti. Her gibi, bazı zengin Parisliler süslemelerde aşırıya kaçmışlardı ama muhtemelen zenginliklerini her fırsatta göstermek istemişlerdi.

Maddy, elbiseleri kendi elbisesi haline getirmek için terzilere onları alıp bol püskülleri, ipek çiçek tutamlarını ve kürk ponponları atmalarını söyledi.

MacCarrick'ten tek bir yorum almadan iç çamaşırları hariç her şeyi seçtikten sonra, iç çamaşırlarını denemek için onu çoraplarına ve jartiyerlerine kadar soydular.

Adamın gözlerini üzerinde hissettiğinde bir taşralı kadar utandı. Örtünmek için ellerini kaldırmamak için kendini zor tuttu ve geceliği üzerine her geçirdiklerinde rahatlayarak iç geçirdi.

MacCarrick'in elinde bir kâğıt vardı ama okumadığını biliyordu. Kâğıdı bir kenara bırakıp divanın kenarına yaslanana kadar çevirmeye devam etti. Göz kapakları ağırlaşmıştı ama gözleri tetikteydi ve onun üzerinde geziniyordu. MacCarrick'in kendisi için yaptığı her şey için bu incelemeye ve daha fazlasına katlanabileceğini kendine hatırlattı. Hatta iç çamaşırlarıyla onun beğenisine sunulmasına bile.

Elbiselerle hiç ilgilenmemesine rağmen, iç çamaşırları hakkındaki fikirlerini güçlü bir şekilde dile getirdi. "Kırmızı olanın içinde. Onu kırmızının içinde görmek istiyorum," diye talep etti, sesi boğuklaşıyordu.

Maddy yutkundu ve kalçalarına kadar inen, yanları dantelle süslenmiş iki yırtmacı olan kıpkırmızı bir elbiseye adım attı. Bu elbiseyle bile

Odadaki bu kadınlar, onun ilgisine karşılık vermeye başladı, koltuğunda rahatsız bir şekilde kaydığı her seferinde göğüsleri daha ağır hissediyordu. Dantel kaplar meme uçlarını okşarken, adamın kaslarının bu sabah parmaklarının altında nasıl esnediğini hayal etti. Bir gece önce onu nasıl keşfettiğini hatırladığında...

Yüksek sesle iç çekmemek için yanağının içini ısırarak zorunda kaldı.

Ethan bir kadın için alışveriş yapmaktan bu kadar keyif alacağını hiç düşünmemişti.

Bu.

Ona gerekenden çok daha fazlasını alıyordu ama Bu süreçten kendini durduramayacak kadar zevk alıyordu. Madeleine'in giyinip soyunmasını, kötü ipeklerin içine girip çıkmasını izlerken, gazete okuyormuş gibi bıraktı ve bunu sadece öfkeli ereksiyonunu gizlemek için kullandı.

Daha önce Madeleine aynada ona endişeli bakışlar fırlatmıştı. Şimdi onun bakışlarını üzerinde tutuyor, dudakları aralanıyordu. Göğüs uçları sertleşmişti ve nefes alışları sığlaşmıştı.

Tanrım, onu istiyordu. Onun her santimini görmüştü ve yarasına kanlı bir şekilde dokunmuştu ama yine de onu istiyordu. Onun için *yalvarıyordu*.

Neredeyse zevkten titreyecekti. Onun arzusu hayal edebileceği en güçlü afrodizyaktı.

"Dışarı," diye aniden kadınlara emir verdi. "Mösyö?"

"Dükkânda bir öğle arası verin. Hemen." Yüzündeki ifade onları susturdu ve soyunma odasından fırladılar.

Kapı arkalarından kapandığında Madeleine yutkundu ama hiçbir şey söylemedi.

"Ne istediğimi biliyorsun ve bana soru sormaktan daha iyisini biliyorsun," dedi ona yaklaşıp ceketini çıkarırken. "Bu hoşuma gitti."

"Canın ne zaman isterse şehvetini yatıştırıp yatıştırmayacağını merak etsem de seni sorgulamayacağım."

"Evet, seninle yapacağım. Ve yatıştırmayı planladığım şey sadece şehvetim değil." Bir elini yüksek yarıklardan birinde gezdirdi, sonra parmağını bacaklarının arasına kaydırды. Kadının cinsel organını hissettiğinde göğsünden sert bir ses çıktı. Kadın onun için ıslaktı, kaygan ve gürdü. "Görünüşe göre senin *yatıştırılmaya* benden daha çok ihtiyacın var."

Bunun üzerine bacaklarını iterek kapattı ve adamın elinden kurtuldu.

"Bacaklarını bana kapatma," diye hırladı. "O zaman beni utandırmaya çalışmayı bırak!"

"Ben sadece gerçeği ifade ediyordum."

Dişlerini sıkarak, "gayret et," dedi. "Kocan olarak beni inkar edemezsin Madeleine."

"Henüz kocam değilsin."

"Öyle olsaydım, seni bu odaya götürmeme izin verir miydin?"

"Evet, eğer istediğin buysa." Onu şaşırtmıştı ama bunu kastettiği belliydi.

"Yakında olacağım, ne fark eder ki? Senin içinde olmak istiyorum.

Şimdi."

Başını sertçe salladı. "Evlenene kadar olmaz."

"O zaman belki de henüz bir koca değilsem, bir eşe yakışır şekilde sana yeni bir gardırop almamalıyım?"

Kollarını göğsünün önünde kavuşturarak sertleşti. "Ben fahişe değilim. Bana kıyafet al ya da ama karşılığında seks bekleme. Sana ve kendimi korumaya duyduğum arzuyu çaresizlikle karıştırma."

"Peki sen beni arzuluyor musun?"

Çenesini yukarı kaldırdı. "Evet. Ama yine de çekip gidebilirim." "Ah, *aingeal*, bunun için çok geç...."

Yirmi dört

MacCarrick sanki önce neye dokunmak ya da ne yapmak istediğine karar veriyormuş gibi onun etrafında dolanıyordu.

"Bana para ya da kıyafetten daha fazlası için ihtiyacın olduğunu zaten biliyorsun, değil mi?" Ona kızgın görünüyordu, ama onu bu hale getirecek ne yaptığını anlayamıyordu. Sonunda onun önünde durdu ve eğilerek dudaklarını boynuna bastırdı. Omuzlarından askıları sıyırırken, sert avuç içleri ipekle nefis bir kontrast oluşturdu. "Cevap ver bana."

"Evet," diye itiraf etti Maddy. Giysi fısıldayarak yere düştü ve üzerinde çorap ve jartiyerden başka bir şey kalmadı.

Yavaşça başını salladı. "İyi kız," dedi, sonra esmer başını solgun göğüslerinin üzerine eğdi. Aynadan izledi, bu adamın onu orada öpmek için can atıyor gibi görünmesinden zevk alıyordu. Adamın elleri kocaman, avuç içleri nasırlıydı ama yine de ellerini vücudunda gezdirme biçimi hayranlık uyandırıcıydı.

Adam meme ucunu ağzına alıp diliyle etrafında dolaştığında düşünceleri bulanıklaştı. Her iki ucu da sert, şişmiş noktalar haline gelene kadar emdikten sonra tamamen ayağa kalktı ve onun arkasından yürüdü. Bacağını dizinin arkasından kavrayarak ayağını alçak taburenin üzerine kaldırdı ve bacaklarını aynanın önünde açtı.

Kız gözlerini kaçırınca, "Böyle kal. Seni görmek istiyorum." Sonra onu aynanın karşısına geçmesi için ikna etti, gözleri yansımanın üzerinde titriyordu; saplantılı bir şekilde göğüslerinde ve kalçalarının arasında geziniyordu. Çoğu kişi onun yüzünü güzel bulmazdı ama o anda, şimdiye kadar gördüğü en karşı konulmaz adamdı.

Tam ellerini üzerine koyması için ona yalvarmak üzereyken, adam onu bacaklarının arasından kavradı. Onun dokunuşunu istemesine rağmen, yine de şok içinde sarsıldı.

"Rahatla, sadece seni burada okşamak istiyorum," dedi bacaklarını daha fazla açarken. "Seni okşayan parmağıma bak," diye gürledi kulağına. "Durmamı istemiyor musun?"

"Hayır..."

"O zaman beni tekrar arzuladığını söyle." "İstiyorum... İstedığimi biliyorsun."

Gözlerinde muzaffer bir parıltıyla onu aynaya doğru bastırdı ve parmağını arkadan ıslaklığının içine soktu. Nemli meme uçları soğuk camla buluştu ve kendini kaybetmiş bir şekilde inledi.

Ethan parmağını tembelce içine sokarken, kızın kılıfı parmağını şok edici bir sıklıkta kucakladı. Diğer eliyle kızın saçlarını yumruğunun etrafına doladı ve tepkilerini aynadan izleyebilmek için başını geriye doğru çekti. Onun deneyimli olduğunu nasıl düşünmüştü? Tepkileri kontrolsüz ve çıplaktı. Çok tutkuluydu ve istediği gibi davranmak için ona aitti.

Göğüslerinin arasından sarkan kurdeledeki yüzükten, jartiyerinden ve çoraplarından başka bir şey giymemişti. Jartiyerinin kırmızı ipeği kalçalarının solgun teninde göze çarpıyordu.

"Çok güzel," dediğini kendi de duydu. Teni zarif ve yumuşaktı, meme uçları dudaklarının yayı gibi koyu pembeydi.

Adam ikinci parmağını da içine sokmaya çalıştığında nefes nefese kaldı ve eli arkasından bileğine gitti, kolu onu itmek için doğruldu.

"Sus, duracağım." Onu geri çekti. O gece onu ne kadar kötü incittiğini hatırladığında yine o ağır duygu ortaya çıktı - onu hazırlamamıştı. Kendi kendine, onu almaya karar verdiğinde, bunun için ona yalvarana kadar lanet olası bir saat boyunca onu frikikleyeceğine yemin etti. "İşte, kollarını tekrar boynuma dola." Tereddüt etti. "Sadece bana güven."

Boynunu geçici olarak kavradıktan sonra, uçlarını hafifçe çimdikleyerek meme uçlarıyla oynamaya başladı. Kız inlediğinde, bir elini göğsünden düz karnına, oradan da seksine götürdü ama kız gerildi. "Güven bana. Seni boşaltmama izin ver...."

Onun sözleri karşısında nefesi kesildi ama dokunmasına izin verdi. Bir eliyle klitorisinin etrafındaki eti genişçe açtı ve diğer işaret parmağının pedini şişmiş küçük tomurcuğunun üzerinde yan yana kaydırды. "Hoşuna gitti mi?"

"Aman Tanrım, evet," dedi nefes nefese. Kısa süre sonra titriyordu, elleri adamın boynunu sıkıca kavramıştı. Onu açık tutarak, klitorisini tekrar tekrar ovarak, daha da ıslanmasını, etinin parıldamasını izledi. Kalçalarını parmaklarına doğru sallamaya başladığında, pantolonunun içine döküleceğini düşündü.

Kaşlarını çatmış, doruğa ulaşmak için can attığı her halinden belli olan kadın, aynada Ethan'ın gözleriyle karşılaştı. "*Ethan*," diye fısıldadı, onun adını ilk kez söylüyordu.

Ve kulağa bir hayır duası gibi geliyordu.

Bir anda, onun bu tutku ve zevke aç olduğunu anladı ama o anda özlemini çektiği tek şey bu değildi. Gözlerindeki özlem öylesine çiğ ve öfkeliydi ki, bu onu şaşkına çevirdi. Sonra göz kapakları kapandı, bu iyi bir şeydi çünkü adam sarsılmıştı.

"Bırak kendini," diye homurdandı kulağına, kendi gergin sesini zar zor tanıyarak. "Benim için gel, Madeleine."

Kız boğuk bir çığlık attığında, onun kendisine ait olduğunu anladı.

Kızın sırtı kamburlaşırken, göğüsleri titrerken onun yansımına baktı. Kız parmağına doğru yuvarlanırken, onun dokunuşuyla gerilirken ve titrerken vahşi bir heyecan hissetti. "İşte bu," diye mırıldandı. "Hoşuna gitti."

Gerginlik vücudunu terk etmeye başladığında vuruşlarını yavaşlattı. Boşalmak için şiddetli bir ihtiyaç duymasına rağmen, ona korkunç bir aşık olmadığını daha fazla göstermeye karar verdi. Parmağını onun ıslaklığına daldırdı ve her tarafa yaydı. Hiçbir uyarıda bulunmadan ritmi bir kez daha hızlandırdı. "Ne...?" diye bağırdı, kollarını indirdi, ondan uzaklaşmaya çalıştı, ama adam onu sıkı tutmak için bir kolunu beline doladı. "Oh, Tanrım. Bu çok fazla!"

Ama adam acımasızdı, kız çırpınmayı bırakana kadar onu ovuyor, boynunu öpüyor ve yalıyordu. Adam kulak memesini emdiğinde, kadın tekrar adamın parmaklarıyla buluşmaya başladı. "Şimdi beni korkunç bir aşık olarak mı görüyorsun?"

"N-no-"

"Bana bir daha ne zaman geleceğini söyle."

"Şimdi, *şimdi*," dedi, kelime bir inilti ile kesildi. Kadın doruğa ulaştığında, Ethan boştaki elinin işaret parmağını onun kılıfına soktu ve hızla soktu. "Oh, evet, Ethan! Çok... *iyi* hissettiriyor," diye bağırdı.

Başı geriye düştü ve tavana doğru inledi, kadının seksinin ıslak bir sıcaklıkla parmağını çok sıkı bir şekilde sıkıldığını hissediyordu.

Bitirdikten sonra bile, patlamak üzere olmasına rağmen, acele etmedi, kız ona doğru sarkarken içine girdi. Onu bu duyguya alıştırmak, ona bu şekilde dokunabileceğine güvenmesini sağlamak istiyordu.

Onun tepkisi o kadar ödüllendiriciydi ki, bir yanı bunun sadece onunla ilgili olmasına izin vermesini, almadan verebilecekmiş gibi davranmasını söyledi. Ama aleti bu şekilde ağrıdığında kendini pek verici hissetmiyordu.

Pantolonunun önünü açarak tıslayarak kendini kurtardı. Sonra kalçalarını tutarak aletini kıkına bastırdı, başparmakları kıkının üstündeki çukurları kapattı. Kadının dolgun kıvrımlarını iterek aralarına yerleşip ona sürtünürken inledi. Aletinin başı o kadar kaygandı ki sırtının alt kısmına ıslaklığı bulaştırdı. Bu şekilde kolayca boşalabilirdi ama onun ellerinin üzerinde olmasını istiyordu. Boğuk bir sesle, "Beni rahatlatmana ihtiyacım var," dedi. Aletini onun kalçasına doğru kaydırды. "Dokun ona."

Nefes almaya çalıştı, sonra başını salladı. Aşağı uzanarak parmağının ucunu yumuşak bir şekilde tepeye dokundurdu, yarığın etrafında telaşsız daireler çizdi ama adam bileğini kavradı ve avucunu aletin üzerine koydu. "Alay etmek yok. Henüz değil." Aynada onun gözleriyle buluştu. "Bunun için açlıktan ölüyorum, *aingeal*."

"Nasıl yapmalıyım... Ne yapmamı istiyorsunuz?"

"O gece arabada yaptığın gibi okşa beni."

Yumuşak avucunu tabana sardığında ve yumruğunu yukarı çektiğinde, içinden bir zevk ve sevinç dalgası geçti. Nasıl olmuştu da bu kadar uzun süre bu olmadan yaşamıştı?

"Daha sıkı," diye emretti ve kadın onu daha sıkı kavradı. "İşte böyle." Onu teşvik etmek için meme uçlarını okşadı. "Güzel, Madeleine..." diye homurdandı. "Bu çok iyi."

Onu kendine doğru çekti, elleriyle göğüslerini kapattı, göğsünden inilti ve kaba yeminler koptu. "Daha hızlı." O da öyle yaptı, adam yumruğunu ona doğru savurdukça o da yumruğunu ona doğru savurdu. "*Akıllı kız*," diye homurdandı onun nemli boynuna karşı, "*beni boşaltıyorsun*."

Son saniyede elini onunkinin üzerine koyarak bastırdı. Bağırarak boşaldı, sıcak tohumunu doğrudan onun kötü jartiyerine, tekrar tekrar pompaladı.

Sonunda tükendiğinde, ürperdi ve elini tuttu, az önce yaşadığı zevkten şaşkına dönmüştü, onu aldığı gece dışında eşini hatırlayamıyordu.

Hâlâ onu kendisine doğru tutuyordu ve nefeslerini toparlarken öyle kalmak istiyordu ama yine de onun kendisini çözmesini bekliyordu. Bunun yerine, başı ona yaslandı ve göğüslerinin nefes alıp verişiyile birlikte yükselip alçalmasını, teninin mükemmel bir şekilde kızarmasını izleme boşluğuna sahip oldu.

Aynada onun bakışlarını yakaladı. Nefesleri arasında fısıldadı, "Bana bir şans verirsen, sana iyi bir eş olurum, Scot. Sadece lütfen, beni bir daha incitme."

"Yapmayacağım," dedi ona daha sıkı sarılarak ve en kısa an için bunu kastetmiş olabilirdi.

Yirmi beş

Madeleine ayak parmaklarının üzerinde durdu ve dudaklarıyla yara izine dokunarak yanağına bir öpücük kondurdu; bunu umursamıyor bile görünüyordu.

Bir kadından böyle nazik bir şefkat görmemiştim, nasıl devam edeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Olanlardan çok memnun görünüyordu, tazelenmek ve önceden dikilmiş elbiselerden birini giymek için *salle de bain*'e doğru yürürken mırıldanıyordu.

Yeni şık kıyafetlerini giymiş, parlak saçlarını tepesinde örmüş olarak geri döndüğünde, kendini şöyle derken buldu: "Şimdi çatı katına çıkıyoruz. Eğer arkadaşlarına bir şeyler götürmek istersen, hesaba birkaç şişe şampanya ekleyebiliriz."

"Gerçekten mi? Bea ve Corrine için mi?"

"Evet." Ve bu tek hareket ona sadece *hayranlık* olarak tanımlanabilecek bir ifade kazandırdı - Londra'daki o gece ona baktığı gibi. Yakasını çekti.

Sevinçten havalara uçan modist, molasını hesabı saymak için kullanmış, böylece Madeleine'e ödeme yaparken zaman kazandırmıştı. Madeleine hesaba göz attığında bayılacağını düşündü. Ama nasıl ödüllendirileceğini bilseydi bunun yirmi katını harcardı.

Kızlar şampanya şişelerini sarıp dar bir taşıma sepetine yerleştirirken, Ethan modiste Madeleine'in geri kalan giysilerinin dikimi biter bitmez gönderilmesi için talimatları ileteceğini söyledi. Bugün ne tamamlanırsa tamamlansın, onun otele göndermeleri gerekiyordu.

Adam ve Madeleine dükkândan çıktıklarında adam Madeleine'e kolunu uzattı, Madeleine de tereddüt etmeden kolunu tuttu. Sokakta, yoldan geçenler onlara açıkça şaşkın bakışlar atıyordu. Onunla ne yaptığını merak ettiklerini biliyordu, bu da ona eskiden yakışıklı olduğunu hatırlattı. Önceden olsa ona çok uygun bir eş olurdu. Oysa şimdi bir kadının dikkatini çekmek için ona para harcamak zorunda olan bir adamdı.

Ethan ona karşı bir şeyler hissediyordu, az önce aralarında geçenler için bir tür minnet duyuyordu ama bu onu sadece iğrendiriyordu. Açlıktan ölmek üzere olan bir kurt gibiydi ve bunu elde ettiği için mutluydu; otuz üç yaşında bir adam sikiinin okşanmasına minnettardı. Dişlerini gıcırdatıyor, öfkeden kuduruyordu. Asla bu hale gelmemesi gerekiyordu.

Ve her şey için ailesi suçluydu.

Eskiden her şey siyah ve beyazdı. Adam sabit ahlaki kurallara bağlı olmayan bir adamdı; kız ise ona haksızlık etmiş iki kişinin kızıydı.

Planladığı şey hakkında nasıl bir tereddüt ya da ikinci bir düşünce olabilirdi ki?

Olmayacaktı. Tek umursadığı, onu sisteminden çıkarmak için yeterince kez altına almaktı.

"Bugün için teşekkür ederim," dedi ona gülümseyerek. Onun için bir servet harcadığı için mi, yoksa aralarında olanlardan zevk aldığı için mi ondan memnundu? Neden umursuyordu ki?

"ederim," dedi, muhtemelen hayatında ilk kez.

Taksiyle La Marais'ye vardıklarında ve adam Madeline'in inmesine yardım ettiğinde, sokaklar bir kez daha telaşlı ve kaotikti. Madeline burada toz içindeki bir elmas gibi göze çarpıyordu.

"Bakın, Berthé orada!" diye fısıldadı. "Dün gece bana çelme takan kişi. Bizi gördüğünden emin ol."

Kaşlarını çattı. Madeleine *onunla* görünmek istiyor muydu? Yoksa sadece yeni kıyafetlerini mi göstermek istiyordu? Tam ikincisine karar vermişken, kışında belirgin bir şekilde tescilli bir okşama hissetti.

"*Madeleine*," diye hırladı adam uyarırcasına ve *Madeleine* elini yukarı çekti. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Dayanamadım."

Neden garip bir şekilde gururu okşandı?

Evine vardığında Madeleine'i içeriye ve merdiven boşluğuna kadar takip etti. "İpi tut," dedi Madeleine, şişeleri alıp karanlıkta görebiliyormuş gibi onun önünde hızla ilerleyerek.

Merdiven başı inler inlemez Bea'nın kapısı açıldı ama onları karşılamak için dışarı fırlayan Corrine oldu. "Toumard'ın adamları yine geldi," dedi. "Buradan çıkmalısın, Maddy! Bea'yı tartakladılar-"

"Ne?" Madeleine ağladı. "Bea?"

Corrine başıyla onayladı. "Onlara nereye gittiğini söylemedi, sonra da gidip birinin yüzüne tükürmek zorunda kaldı. İyileşecek ama şu anda yatıyor, dinleniyor."

Bu tehdit haberi Madeleine'e karşı hissettiği koruma duygusunun yeniden kabarmasına neden oldu. Ethan ona, "Git Bea'yı kontrol et," dedi. "Corrine bana ne olduğunu anlatacak."

Madeleine aceleyle Bea'nın odasına gidip kapıyı usulca arkasından kapattıktan sonra Corrine, "Gözlerindeki o bakışı görüyorum. Gerçekten gidiyorsun

bundan sonra Maddy'ye bakacak."

Ona hızlıca başını sallamadan önce tereddüt etti. "Madeleine teklifimi kabul etti."

Corrine rahatlayarak iç çekti.

"Ama geçmişiyile ilgili bazı şeyleri bilmem gerekiyor ve genç kızın ağzı sıkı." Corrine üzüntüyle başını sallayınca, "Kolunu nasıl yaktı?" diye sordu.

"Oh, o kırk yedi yangınında oldu. Binası bir fitil gibi yanmış ve üst katta mahsur kalmıştı. Neredeyse kolunu kaybediyordu ve hayatını kaybetmeye çok yaklaşmıştı."

On bir ya da on iki yaşlarındayken evinden zorla koparılıp yabancı bir şehre taşınmıştı. Babası yeni ölmüş....

"Maddy'nin Toumard'dan bu kadar korkmasının nedenlerinden biri de bu - adamları kol kırmaya bayılıyor," diye devam etti. "Maddy son birkaç haftadır kaynayan bir yulaf lapası tenceresinin etrafında dolaşan kedi gibiydi. Kalbini kırmak için uygun."

Her gün korkması fikri... Toumard ölmüş sayılırdı.

"Madeleine neden annesiyle yaşamıyor?"

Corrine sesini alçalttı. "Şey, insanların bunu bilmesinden hoşlanmıyor ama annesi... öldü."

"Ciddi olamazsın," diye tersledi. Başını salladı ve birden Ethan'ın duyabildiği tek şey kalbinin kulaklarında çarptığı oldu. "Öldü..."

Nefret ederek, birine -artık var olmayan birine- zarar vermek isteyerek harcadığım onca zaman....

Corrine'in elleri birbirine dolandı. "Maddy yıllardır yetim. Annesi Maddy on dört yaşındayken öldü."

Burnunun kenarını sıktı. "Bir yetim."

Ethan daha önce cehennemde olduğunu düşünmüştü. Artık hiç şüphesi yoktu. Acı bir kahkaha attı. Bu bir şaka olmalı.

Beş parasız bir kimsesizin kızlığını bozmuştu. Bir yetimin.

"İngiltere'de arkadaşları vardı," dedi Ethan. "Annesi öldüğünde onlardan yardım isteyebilirdi ve onlar da memnuniyetle yardım ederlerdi."

"Zaten bir süredir buradaydı. La Marais'de yaşamak insanı biraz değersiz hissettiriyor, özellikle de gençken. Utanıyordu. İngiltere'deki o adamın peşinden gitmesinin tek nedeni Bea ve benim bu işin peşini bırakmamamızdı. Sonunda Le Daex'le evlenmeden önce denemesi için ona söz verdirdik."

"Kont Le Daex mi?" diye sordu. "Bunu annesi ayarlamadı mı?" "Evet, yıllar önce. Ama o sonra Maddy düğünden önce kaçtı. Yakın zamanda La Daex ile bu itlafı yeniden canlandırdık. Ama tek yaptığı Maddy'yi borçlandırmak."

Ve korunmasız genç bir kadını Toumard'ın soktu.

Ethan, Madeleine'in Sylvie'ye yakın olmasını, birbirlerine çok benzediklerini düşünmeyi ummuştı. Oysa Sylvie ölmüştü ve Madeleine Ethan'ın eliyle yıllarca yoksulluk çekmiş, bir başkası için alınan intikamın yükünü taşımıştı. Tek başına acı çekmişti.

Ve Ethan ona daha kötü zarar vermeyi planlamıştı.

Onun için nasıl daha kötü olabilirdi? O meyhanede kendini toplarken yüzünde beliren ifadeyi hatırladı. Burada geçirdiği son on yıl boyunca bunu kaç kez yapmak zorunda kalmıştı...?

Sadece uzaklaş.

Bu bilgi, Madeleine'in onun adını kanlı bir kutsama gibi söylemesiyle birlikte ele alındığında - o gizlenmemiş özlemle... *Ben bile ona daha fazlasını yapacak kadar zalim değilim.*

Sonunda gerçeği kendine itiraf ederken gözlerini kısa süreliğine kapattı. Buraya Madeleine'i *istediği* için gelmişti. İntikam duygusu ona sadece kendisi gibi bir adamın onun gibi genç bir masumu kullanması fikrini haklı çıkarma imkânı veriyordu.

Eğer onu cezalandırmaya niyetiniz yoksa, o zaman ne hakla

Onu

mu? Yok. Hem de hiç.

Onu incitmek için götüremezdi ve eminim ki onu. Borç verenle olan sorununu çözecek, sonra da hayatından çıkacaktı. Hatta daha sonra biraz para bile gönderebilirdi.

Onu burada terk etmek mi? Onu yanında götüreceğine ikna ettikten sonra mı?

Başka seçeneği var mıydı? Eğer onu götürürse, kendini onunla birlikte mi bulacaktı? Bir mesleği vardı, yalnız bir meslek ve ona geri dönmek istiyordu.

Kahretsin, onunla sıkışıp kalmak istemiyorum.

yardım et, sonra da bırak. Tabii ki. "Bana Toumard'ı nasıl bulacağımı söyle."

Yirmi altı

"Dinleniyor olman gerekmiyor mu?" Bea yataktan kalkıp giyindiğinde Maddy sordu.

"Maddée, her gözüm morardığında dinlenseydim," dedi bir çocuğa açıklama yapar gibi kasıtlı bir ses tonuyla, "başka pek bir şey yapamazdım, *değil* mi? Şimdi balkonunda oturalım ve bana dün gece olan her şeyi anlatabilirsin."

Bea kapıyı açtığı anda MacCarrick ve Corrine konuşmalarını yeni bitirmiş görünüyorlardı. Taş kesilmiş bakışları Bea'nın gözlerinde gezindi ve çenesi sıkıştı.

Maddy'ye, "Yakında döneceğim." dedi.

"Toumard'ı görmeye mi gidiyorsun?" Kısa bir süre başını salladıktan sonra, "Seninle gelebilir miyim?" diye sordu.

"Kesinlikle hayır'. Burada kalın, birlikte bir veda içkisinin tadını çıkarın."

"Pekâlâ," dedi sonunda, adamın ruh halindeki değişiklik karşısında kafası karışmıştı. Maddy'nin dairesinde beklemek üzere yanlarından ayrılmadan hemen önce onun gözlerinin içine bakmakta zorlanıyor gibiydi.

Kapı bir kez daha açıldığında üçü de pahalı şişeleri satmaya karar vermişlerdi. MacCarrick geri dönmüştü.

Şampanyayı açmak için.

"Bazı Geylerin tadını o anda çıkarmak gerekir, değil mi?" dedi Bea'nın yüzüne öfkeli bir bakış daha atarak. Maddy'ye, "Böylece dışarı çıkıp bardakla satamazsın..." diye ekledi.

Para tomarı karşısında çenesi düştü. "Bu dört yüz frank! Gidip bir piyano almamı ister misin? Ya da bir cabriolet?" "*Un bateau!*" Bea bir alkışla haykırdı. "Bir tekne!"

Maddy ona doğru eğildi, onu omzuyla oynadı. MacCarrick gülümsemeye yaklaşmadı.

"Pekala, hadi dökelim!" Corrine, Maddy'nin ocağının altından yontulmuş porselen fincanları çıkardı. MacCarrick'e bir fincan uzattığında, MacCarrick kendi payını elinin tersiyle itti. "İçmeyeceğim."

"*Plus pour nous,*" dedi Bea, ses tonu keyifliydi. *Bizim için daha fazlası.* Yardakçılarla yaşadığı çatışmadan sonra bile Bea muhtemelen bunu hayatının en güzel günlerinden biri olarak görüyordu.

MacCarrick, Maddy'ye başını sallayarak, "Geri döneceğim," dedi.

"Lütfen dikkatli ol, Scot."

Kapı MacCarrick'in arkasından bir kez daha kapandığında ve onun merdivenlerden indiğini duyduklarında, Bea kendini yelpazeledi ve fısıldadı, "Aşık oldum. Maddée, dün gece bize ıstakoz gönderdiğini biliyor musun? Şaka yapmıyorum." İç çekerek ekledi, "*Güzel ıstakozlar...*"

Maddy sırtıttı. MacCarrick ona yeni bir gün, yeni bir başlangıç sunarak tam bir... sürpriz yapıyordu. Aceleyle balkona çıkıp onun uzaklaşmasını izledi. *Çok uzun boylu, iri yapılı, kendinden emin.* Tıpkı onu ilk gördüğünde, yani *onu ararken olduğu gibi.*

Corrine arkasından, "Sanırım elinizde bir elmas var," dedi.

Maddy de öyle düşünmeye başlamıştı. Londra'da onun için savaştan ilk kişi olmuştu ve şimdi yine savaşılmaya gidiyordu.

"*Très viril,*" diye ekledi Bea, onlara katılarak.

O da vardı. Adamın onu dükkânda *iki* kez nasıl mükemmel bir şekilde tatmin ettiğini hatırlayınca yüzü kızardı. Çarşafalarında savrularak, özlemle ve yalnız geçirdiği gecelerin sona erdiğine inanıyordu.

"Şimdi, Maddy kızım," diye başladı Corrine çekerek, "iki şişe şampanya içmeli ve nişanlın dönene kadar seni hazırlamalıyız."

Maddy başını salladı, sonra da yeni nakit parasını, kupon zulasını ve kaçak mallarını iki arkadaşı arasında bölüştürmeye koyuldu. Kendisi için değerli olan birkaç şeyi paketledikten sonra dışarıda oturup içki içtiler ve onun dönüşünü beklediler.

Üçünün burada bu şekilde son kez oturuyor olabileceğini fark edince afalladı. "Eğer yasalsa, en kısa zamanda daha fazla para göndereceğim." Aslında *onlar için* gönderecekti ama ona tam olarak güvenip güvenemeyeceğini bilmeden *onları* umutlandırmak istemiyordu.

"Peki ya yasal değilse?" Bea sordu.

Maddy tereddüt etti. "Corrine, her ihtimale karşı odamı birkaç ay tutabilir misin?"

"Doğal olarak," dedi Corrine, sonra ekledi, "ama umarım bu iş onunla yürür. Unutma Maddy, bu kadar iradeli bir adamla balla sirkeden daha çok şey elde edersin."

Şampanyasını yudumladı. "Peki ya balım biterse...?"

Onun için daha kötü ne olabilirdi? Ethan, Toumard'ı öldürdükten sonra dönüş yolunda düşündü. *Benim gibi bir adamla karışmak mı yoksa geride kalmak mı?*

Ethan özünde bencil bir piçti. Onu elinden alırsa, eninde sonunda bu yüzeysel asil çizgi kaybolacaktı. *Bir adam doğasını değiştiremez.*

Ondan uzak dur... Sadece bir süre bunu . Sert bir şey yapma.

Ama onu geride bırakma fikri o kadar yanlışı geliyordu ki, fiziksel olarak acı çekiyordu.

Maddy bu gecekondudan çıkmazsa, en iyi ihtimalle Corrine gibi olacaktı - kemiğine kadar çalışan, zamanından önce yaşlanmış. Ya da Bea gibi ya da daha kötüsü olabilirdi. O zaman Madeleine, arkadaşı beklerken kokuşmuş bir sokakta eteklerini kaldıran bir adama sahip olacaktı.

Ethan'ın yumrukları şimdi bile sıkılıydı. Eğer Toumard'ın istediği olsaydı, birkaç hafta içinde o da ölmüş olacaktı.

Ethan Toumard'ı öldürmesi gerektiğini zaten biliyordu. Adam ona Madeleine'e ne yapmayı planladığını soğukkanlılıkla anlattığında - onu çalıştırmadan önce *örnek almak* - Ethan yanmıştı. Toumard ona silah çekmemiş olsaydı onu soğukkanlılıkla vuracaktı.

Yardakçıların kollarını kırmak...? Bu sadece bir spordu.

Ethan Madeleine'i terk ederse, onun gibi bir kızı avlamaya hevesli Toumard gibi binlercesi daha olacaktı ve Madeleine'in artık evlenme ihtimali yoktu. Lanet Quin dışında. Ethan bunu unutmamalıydı. Quin, Ethan'ın onu yalnız bıraktığını öğrenir öğrenmez, onu kurtarmak için Paris'e gelecekti. Belki de Ethan ona izin vermeliydi.

Birlikte oldukları düşüncesi içini kemiriyordu.

Kahretsin, sert bir şey yapma.... Ethan plan yapmayı seven bir adamdı. İlk planı tamamen suya düştüğüne göre, bundan sonra ne yapacağını düşünmeye başladı. Gerçekler: Hayatında gördüğü en çekici kadın onu geri istiyordu. Onun acı dolu geçmişine katkıda bulunmuştu ve şimdi sıkıntılarını hafifletebilirdi. Ona tekrar sahip olana kadar rahat etmeyeceğine yemin etmişti ve bir karar verdiğinde, kanlı bir şekilde ona bağlı kalıyordu. Onu alıp götürecekti, baştan çıkaracak, sonra da parasını alacaktı. Onu buradan çıkaracaktı, sonunda ona minnettar olacaktı.

Yine de binaya geri döndüğünde hâlâ emin değildi. Sonra onu aceleyle girişten çıkarken buldu, yüzü rahatlamış bir gülümsemeyle aydınlanmıştı. hayal kırıklığı ya da korku ifadelerine alışmış olmak

Bir yere vardığında, kendini yakalamadan önce omzunun üzerinden baktı.

Birbirlerine ulaştıklarında, Maddy'nin yaralanmadığından emin olmak için onu kontrol eder gibi göründü. Kısa bir süre sonra Bea ve Corrine onları uğurlamak için ortaya çıktılar ve Maddy'ye küçük çantasını verdiler.

Corrine gözyaşlarını silerken Madeleine'e "Bize yaz," dedi.

"Elbette." İkisini de kucaklayan Madeleine burnunu çekti. "Birbirinize iyi bakın."

Bea başıyla sulu bir selam verdi ve Madeleine'i uzaklaştıramadan bir vedalaşma turu daha başladı. Onu tepenin zirvesine doğru götürürken, arkadaşları gözden kaybolana kadar omzunun üzerinden el salladı.

Taksi beklerken Ethan, "Madeleine, seninle konuşmam gerek," dedi. Sokaktaki herkes onları izliyor gibiydi. "Bazı şeyler düşündüm."

"Anlıyorum." Şaşırmış gibi görünmüyordu. Onun kendisini hayal kırıklığına uğratmasını mı bekliyordu?

Neden? Ondan *hoşlanıyordu*. Ethan'ın onun için öleceğini bildiği kardeşleri bile ondan *hoşlanmıyor* gibiydi. Divan'ı temkinli yapıyor ve Hugh'u sürekli hayal kırıklığına uğratiyordu.

Hugh, ağabeyinin savunmasız bir kızın namusunu aldığını bilse ne hissederd? Sonra da onu Paris'te terk ettiğini?

Hugh'nun Londra'daki veda sözleri Ethan'ın kafasında yankılandı. "*Ya aradığın kişi oysa?*" diye tekrar sormuştu. "*İronik olan, onu bir şekilde bulmuş olman, ona sahip olman ve yine de onu affedemeyeceğin kadar incitmeye niyetli olman.*"

Ama Ethan onunla tanışmadan önce de onu incitmişti. Ve onunla ne kadar uzun süre birlikte olursa, onu tekrar incitme olasılığı da o kadar artıyordu. Bu onun doğasında vardı; başkalarını memnun etme konusunda hiç yeteneği yoktu.

Belki de Madeleine'in onun gerçekte nasıl biri olduğunu daha iyi anlaması gerekiyordu.

"Bana ne söylemek istiyorsun?" Maddy hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak sordu. Bu durumun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordu ve şimdi MacCarrick tereddütler içindeymiş gibi görünüyordu. Konuşmaya başlayıp sonra sustuğunda, "Toumard'a ödeme yaptın mı?" diye sordu.

"Ona hiçbir şey borçlu değilsin," diye cevap verdi şifreli bir ses tonuyla. Kadın kaşlarını çattı. "Sen... onu öldürdün mü?"

"Evet, kafatasına bir kurşun sıktım." Adamın gözleri kızın tepkisini görmek için yüzünde gezindi.

İç çekti. *Savaştan dönen vahşi bir koruyucu.* Ona başını salladığında, kaçmadığı için şaşırmış görünüyordu.

"Lanet olsun, genç kız, neden bana öyle bakıp duruyorsun? Umurumda değil. Ve az önce sana bu sabah bir adam öldürdüğümü söyledim."

Belki de MacCarrick tereddüt etmiyordu - belki de sadece yaptığı şey için suçluluk hissediyordu. "Umarım bu konuda kendini kötü hissetmiyorsundur. La Marais, Toumard olmadan daha iyi bir yer. Ama seni şehirden çıkarmamız gerekiyor. Yarın yola çıkmadan önce vapurda kalabileceğimizi düşünüyor musun?"

Dondu kaldı, sonra başını geriye doğru salladı. "Seni asla çözemeyeceğim. Bunu artık biliyorum. Çünkü sen *delisin*."

Kadın onun yorumunu elinin tersiyle itti. "Ona ödeme yapmayı teklif ettiniz mi?" diye sordu. Adam hiçbir şey söylemedi.

"Yani ona ödeme yapmayı teklif ettiniz ve o reddetti. Benden asla para istemedi. Beni Berthé gibi çalıştırmayı planlıyordu, değil mi?"

MacCarrick'in gözleri onunkilere dikilmişti, karanlık derinliklerinde çiğ bir öfke yanıyordu. "*Evet, seni kendi yatağına attıktan sonra.*" dediğinde sesi fokur fokur kaynıyordu.

"Anlıyorum." Bir tiksinti dalgası hissetti. "Sana fazla seçenek bırakmadı. Eğer parayı vermezse ve ben de kasabayı terk edersem, Bea ve Corrine'e terör estirecekti. Adamlarına ne yaptın?"

"Lanet olası kollarını kırdım." Kadının yüz ifadesinde gördüğü her neyse, "Yine mi hayır! Bana öyle bakmayı kes, sana bundan hoşlanmadığımı söylemiştim."

"Evet, çok iyi. Ama yine de sizi buradan bir an önce çıkarmamız gerekiyor." Bir taksi yanlarından geçerken, acil bir ıslık çaldı ama duymazdan gelindi. Bir küfür mırıldandı; sonra aniden gözleri büyüdü. "Oh, MacCarrick, yaran ne olacak? Dikişleri açmadın, değil mi?"

Bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra parmaklarını saçlarında gezdirerek kapattı. "Sen... bu seni rahatsız etmiyorsa kafan yerinde değil demektir. Benimle ilgili uyarı işaretlerini görmezden geliyorsun çünkü bu cehennem çukurundan çıkmayı çok istiyorsun."

"Burada ne kadar çok ölüm görsem de Toumard'ın aklımdan bile geçmiyor."

"Toumard öldürdüğüm ilk adam olmaktan çok uzak."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bir tür tehlikeli ve gizli işle uğraştığınızdan şüpheleniyorum."

"Evet, evlensem bile bundan vazgeçmem."

Maddy onun yüzünü inceledi. "Bu senin kendini suçlu hissetmenle ilgili değil, değil mi? Gerçekten benden kurtulmaya çalışıyorsun."

Hiçbir şey söylemedi. *Deuce it, hayır!*

Yüzüğü, parası ve kıyafetleri vardı. Toumard'ın icabına bakılmıştı. Yeniden bir geleceği vardı. Neden bunu sürdüğü sürece iyi bir itlaf olarak görüp geçiştiremiyordu?

Çünkü *onu* istiyordu. Onun pratik olmayan gülümsemelerinden daha fazlasını istiyordu. Daha bu sabah ona verdiği şeyden daha fazlasını istiyordu - hayal edilemez bir zevk.

"Öylesin." *İnkâr et... inkâr et!* Sessiz kaldı. "O zaman sadece bir öneri. Beni korkutup kaçırmak için gerçekten korkunç bir şey yap. Beni ve arkadaşlarımı korumak için genç kadınları sakatlamakla tanınan bir haydutu öldürmekten çok daha kötü bir şey yap. Şimdi, ben büyük bir kızım," dedi sahte bir kabadayılıkla. "Fikrini değiştirdiysen kabul edebilirim," diye yalan söyledi, eğer onu üzerinden atarsa günlerce ağlamayı planlıyordu. "Ve belli ki bir şey yapmışım-"

"Hayır, senin yok" dedi hızlıca, zorla.

"O zaman neden dün gece beni bu kadar çok takip ettin ve şimdi gözlerimin içine bakamıyorsun? Beni daha iyi tanımış olman dışında hiçbir şey değişmedi." Elinde değildi; gözleri sulanmaya başlamıştı.

Avucunu ensesinde gezdirdi. " genç kız, senin hakkında öğrendiğim her şey hoşuma gitti. Belki de benden daha iyisini yapabileceğini fark ettim."

"Ne demek istiyorsun?"

Kelimeler sanki içinden çekilip alınmış gibi, "Ben ayrıldığımda Quin senin... riskli bir durumda olabileceğini düşündü," diye homurdandı.

"'Tehlikeli bir durum' derken neyi kastediyorsunuz?"

"Aranızdaki şeylerin düşündüğü gibi olmadığından şüpheleniyordu." MacCarrick'in sesi alçalarak, "Quin... eğer yapmazsam gelip seninle evlenmeyi planlıyordu," dedi.

Dudakları aralandı. MacCarrick'in tereddüt etmesinin nedeni bu muydu? Quin'in kendisinden daha iyi bir adam olduğunu mu düşünüyordu? Quin iyi bir adamdı ve ona sahip olmaktan gurur duyardı ama Quin'e karşı hiç bu kadar çekici hissetmemişti,

Tıpkı hayatı boyunca tanıdığı bu kaba İskoçyalıya yaptığı gibi.

"O senin istediğin kişiydi, bu yüzden-"

"Quin'i istemiyorum," diye sakın bir ses tonuyla araya girdi ve onun bakışlarıyla buluştu. "Ben seni istiyorum."

Sanki kadın ona vurmuş gibi şaşkın görünüyordu ve konuşabilmek için yumruğunun içine öksürmek zorunda kaldı. "Beni duymadın mı? Aradığın adamla evlenebilirsin."

"*Seninle* tanışmadan önce aradığım kişi." Sonunda bir taksi önlerinde durdu. "Sana ne istediğimi söyledim, Scot. Şimdi benim hakkımda bir karar ver. Ama bunu yaptığında, son kararın olmalı."

Kapıyı açtı, sonra durakladı ve sanki ölümle pençeleşiyormuş gibi kolu kavradı.

"Gidip bir ay sonra benim için geri gelemezsin ve beni birkaç hafta içinde başından atamazsın-" demeden önce bir nefes aldı.

Sinirli bir sesle onu belinden yakaladı. Onu içeri fırlatarak, "*O zaman kızıncı taksiye sok,*" diye homurdandı.

Yirmi yedi

Ethan tren vagonunun tavanına baktı, yaptığı şeyin büyüklüğünden sersemlemişti.

Ona tutkal gibi yapışmaya kararlı görünüyordu. Çünkü ondan *hoşlanıyordu*. Adam cinayeti itiraf etmişti ve kadın ona yine o hayranlık dolu ifadeyi vermişti.

Bazen onunla birlikte olmak ona Hugh ile ava gitmeyi hatırlatıyordu. Ağabeyi usta bir tüfekçiydi, o kadar hızlı nişan alır ve ateş ederdi ki, hiç beceriksiz olmayan Ethan bile kendini kaşlarını çatarak iki kez bakarken bulurdu. Onunlayken de böyle hissediyordu. Her zaman iki kere düşünüyordu. Ona karşı hep şaşkıındı.

Ach, eğer dikkatli olmazsa, onun bakışlarına alışabilirdi.

Onu.

Onunla göz göze geldiğinde ve onu seçtiğini Quin'e karşı? Onu kazanmanın verdiği heyecan tarif edilemezdi.... "Seni uyarmalıyım," dedi sonra, "Trenlerin "Çok uykum var" -esnedi- "uykum var."

Ayrılmalarından beş dakika sonra vücudu çöktü ve alnı adamın omzuna çarptı, ama sarsılarak uyandı.

Bunu birkaç kez yaptı, ta ki adam "Sadece uyu. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Başını salladı. "Belki orada öylece yatabilirim..." Sanki ona karşı uyumayı hayal ediyormuş gibi aç gözlerle onun göğsüne baktı.

"Başkasıyla yatmaktan hoşlanmadığını sanıyordum." "Sadece yatakta."

"Neden?" Daha iyi düşünmeden önce göğsünü okşayarak onu oraya uzanması için ikna etti. Kız ona doğru kıvrıldığında, adamın kolu kızın etrafına dolanmaya karar verdi. "Neden sadece yatakta?"

"Kolumu kırdığımda, l'Hotel Dieu'ya gitmek zorunda kaldım. Yoksullar için bir hastane. Ve bir karyolaya dört kız sığdırdılar." Sesi giderek yumuşuyordu. "Her gece bu ateşli kızlar çırpınıyor, koluma tekrar tekrar vuruyorlardı. Eğer yerler buz gibi olmasaydı ve pislikle kaplı olmasaydı, orada uyuyabilirdim." Kız sustuğunda, adam onu biraz itip kaktı ve devam etti: "Gitmeme izin verildikten sonra günlerce orada beklemek zorunda kaldım."

"Annen çoktan ölmüş müydü o zaman?" Kadın iç çekti. "Corrine sana söyledi."

"Evet. Onu suçlamayın, bildiğiniz gibi ikna edici olabilirim. Şimdi, soruya cevap ver."

"Hayır, yapmadı."

"Neden orada sıkışıp kaldın?"

"Annem bir süreliğine beni unuttu. Bize kalacak yeni bir yer ayarlarken."

Ethan kısa bir süre gözlerini kapadı. Evet, Sylvie'yle çok ortak noktası olmasını ummuştı. Onun yerine, Ethan'la daha çok ortak noktası vardı. İkisi de o kadın tarafından incitilmişti.

"Neden bana annenin öldüğünü söylemedin?"

"*Yetim* kulağa çok acınası geliyor. Claudia ve Quin'in La Marais'nin ne kadar korkunç olduğu hakkında bir şey bilmelerini istemedim. Arkadaşlarına söylemeyeceğin konusunda sana güvenebilir miyim bilemedim."

"Sylvie nasıl öldü?"

Madeleine geri çekildi. "Onu tanıyor muydunuz?" diye sordu kaşlarını çatarak. Kolayca yalan söyleyerek, "Onunla hiç tanışmadım," dedi.

"Ona ilk ismiyle hitap ettin."

"Quin bana anne babanın isimlerini söyledi ve Corrine de bugün ona böyle hitap etti." Elinin tamamını kızın başının yan tarafına koydu ve onu kendine doğru bastırdı.

"Şey, ben on dört yaşındayken koleradan öldü."

Bu hastalık ölmek için çok acımasız bir yoldu ve işinde bunu ilk elden birden fazla kez görmüştü. Kurbanın vücudu tüm sıvıları boşaltıyor, ardından ağrı ve spazmlar kasları sarıyor, her damarda kan yoğunlaşıyordu. Ve tüm bu süre boyunca kurban hissediyordu-ölmekte olduğunun farkındaydı.

Sylvie'nin sonunun böyle geldiğini bilmekten acımasız bir memnuniyet duydu ama sonra kaşları birbirine çatıldı. "Sen... o öldüğünde *yanında değil* miydin?"

"Evet. Ama çok çabuk vefat etti. Bir gün içinde."

Tanık olduğu *bir başka* dehşet. "Ondan kapmadın mı?" Yayılmasını nasıl önleyeceğini bilmeyen biri için kolera oldukça bulaşıcıydı.

Kadın gerildi. "Göründüğümde daha güçlüyüm Ethan."

"Elbette, genç kız." Savunmasız bir kimsesiz gibi görünse de karşılaştığı en güçlü kadınlardan biriydi. Cesur ve becerikliydi de.

Ona saatlerce bakabilirdi.

Onu da yanında götürmüştü. Ve Tanrı ikisine de yardım etsin, bunu yaptığı için memnundu.

* * *

Maddy lüks kamarasında tek başına uyandı. İskele tarafındaki pencereden içeri süzülen parlak güneş ışığı ona sabahın geç olduğunu söylüyordu. Dün gece trende bayıldığını hatırladı ve son birkaç haftadır yaşadığı endişenin onu yakaladığını düşündü. Ethan onu gemiye taşımış ve yatağına yatırmış olmalıydı.

Odayı incelemek için ayağa kalktı, parmaklarını ormolu ve yaldızlı gül ağacından yapılmış mobilyaların üzerinde gezdirdi, sonra da zengin tezgâhın üzerinde.

Yatak ve küvet bir otelinki kadar büyüktü. Aslında, bu odadaki her şey büyüktü -sanki tasarımcı bir gemide bu kadar büyük demirbaş ve mobilyaların olamayacağını düşünmüş gibi. Görünüşe göre Ethan hiçbir zaman ikinci en iyi şeyi yapmamıştı.

Onu bulmak ve gemiyi keşfetmek için sabırsızlanıyordu, çabucak yıkandı ve kobalt mavisi sert ipekten bir yürüyüş elbisesi giydi. Adam döndüğünde kobalt rengi kurdeleli geniş kenarlı şapkasını daha yeni çıkarmıştı.

"Güzel. Uyanmışsın."

"Günaydın Scot," dedi Maddy ona parlak bir gülümsemeyle.

Adam ona kaşlarını çatı. "İyi dinlenmiş görünüyorsun."

"Öyle olmalıyım. Sanırım on sekiz saat uyudum." Odanın içinde bir elini salladı. "Buna alışabilirim. Geminin lüks olacağını söylerken şaka yapmıyordun."

Monte edilmiş masaya oturdu ve ona yatağa oturmasını işaret etti. "Artık burada olduğumuza göre, seninle konuşmak istediğim bazı şeyler var. Bazı kurallar."

"Elbette." Ellerini kucığına koyarak oturdu.

"Her şeyden önce, *hırsızlık olmayacak*. Karı koca gibi davranacağız, yani meyhanede yaptığın gibi hiçbir erkekle flört etmeyeceksin," dedi ters ters bakarak. "Ve hiçbir şey çalmayacaksın. Anladın mı?"

Ona göz kırptı. "Sanki *çalmamı* istemiyormuşsun gibi bir hisse kapılıyorum...?" Ciddileşerek, "Bana ait olmayan şeyleri almaktan *hoşlanmadım*. Bunu sadece zorunluluktan yaptım. Zorunluluğu ortadan kaldırırsanız çalmam. Bu kadar basit."

"Peki ya flört?"

"Kıskanıyor musun, Scot?"

"Mümkün değil. Eğer göz göre göre başka erkeklerle oynayırsan, insanlar evliliğimizi merak eder."

"Tek kurallar bunlar mı? Yeterince basit olmalı. Ne kadar zamandır evliyiz diyeyim?"

"Bir hafta. Bu bizim balayımız."

"İnsan içine çıktığımızda sana yaltaklanmamı ister misin?" "Hiç de bile."

Aslında, seni ayak altında istemiyorum. Bunun için bir sebep yok. sürekli birlikte olmamız için." Kızın şaşkın ifadesi karşısında, "Anla Madeleine, ben yıllardır bekârim ve yalnızım. Sürekli etrafımda olman beni rahatsız eder."

Sözleri duygularını incitmiş olsa da, kayıtsızca şakağına vurdu. "Ayaklarının üzerinde dur."

"Gemide yüz elliden fazla yolcu daha var. Eminim çaba gösterirseniz, gemideki diğer eşlerden biriyle arkadaş olabilirsiniz."

"Ben bir eş değilim."

"Bunu bilmiyorlar. Bu yüzden gün boyunca kendinizi eğlendirebilmelisiniz - tüm gün."

"Arkadaş edinmeye ve meşgul olmaya çalışacağım - ve yolunuzdan çekileceğim."

"Ama güneş battığında seni kulübede bekleyeceğim."

"Pekâlâ. Talimatlarımı açıkça belirttiniz." Ayağa kalktı, onu yanağından öptü ve ardından retikülünü aldı.

"Yani gidiyor musun?"

"Elbette," dedi, ses tonu neşeliydi. "Harika bir gün geçir, Ethan."

Kız dışarı çıkmadan önce adamın yüzündeki şaşkın ifade paha biçilemezdi. Onun yanında olma hakkı için savaşmasını mı bekliyordu? Onunla daha fazla zaman geçirmek istemesi için onu zorlayamazdı. Bu sadece gelmek zorundaydı.

Ayrıca Maddy, yanında olmak istemediği biriyle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi anlıyordu. Kendi annesinin iğrenç bir kişiliği vardı ve onun muhtaçlığı Maddy'yi her zaman çıldırtmıştı. Maddy de aynı şekilde davransaydı çıldırırdı. *Mesafeli, uzak*. İşte böyle biri olurdu.

Güverteye çıkan Maddy, *Blue Riband*'ın o güne kadar gördüğü en iyi gemilerden biri olduğunu keşfetti. Tam yelken donanımı olan şık bir buharlı gemiydi ve su hattının üzerinde çarkları yoktu. Bunu Ethan'a sorması gerekiyordu.

Bu. İki bacayı görmemiş olsaydı, bir yelkenlide olduklarına yemin edebilirdi.

Bu geceki gelgite kadar yola çıkmayacak olmalarına rağmen, gemi şimdiden dolu görünüyordu. Çiftler işaretlenmiş bir gezinti yolunda yürüyordu; gemide oyun masaları kurulmuştu ve oyun kâğıtlarının uçup gitmemesi için özel tutucular yerleştirilmişti. Dadılar parlak güneşin altında parıltıyan güvertelerde çocukları kovalıyordu.

Bu aktivite onun yaralı duygularından uzaklaşmasına yardımcı oluyordu ve şimdi boş bir gün geçirme lüksüne sahip olduğu için bunun tadını çıkaracaktı. Bir şezlonga uzanacak ve botlarının canını acıtmadığı gerçeğinin tadını çıkarırken birileri ona çay getirecekti. *Hayat!*

Rüzgâr eserek elbisesinin sert kumaşını savuruyor ve bu keskin ses onu memnun ediyordu. Maddy güverteyi hızlıca taradıktan sonra elbisesinin diğer kadınların üzerinde gördüklerinden daha ince olduğuna karar verdi.

Oturan bir grup genç kadın onun ölçüsünü aldı; Maddy'ye pastanedeki kadınları hatırlatıyorlardı ama bunlar daha zengindi. Maddy kurnazca çenesini kaldırdı, ama sadece yanlarından geçerken sanki kraliyet ailesindenmiş gibi başını onlara doğru eğebilmek için.

Hepsinin mücevherleri vardı; inci küpeler, gerdanlıklar ve elmas broşlar. Maddy'nin kulakları ve boynu çıplaktı. Ama bunun bir önemi yoktu, çünkü durumu yüzüzce geçiştirebilir, takılarının olmaması için nedenler uydurabilirdi.

L'audace fait les reines. Cüret kraliçeleri yaratır.

Gemi limana yanaştığında, "diğer" genç eşleri çok sayıda mücevherini takmak istediğine ikna etmişti ama modanın çaresiz bir kölesiydi ve bu yıl Paris modası, sarayda yemek yerken *doğal* olarak takı takılmamasını emrediyordu.

Yirmi sekiz

"Madeleine, lanet ," bağırdı Ethan, "uyanmanı söyledim!"

Maddy yatakta doğruldu ve kesik kesik nefes aldı. Yanakları ıslaktı ve çarşaflar bükülmüştü. Aptalca karanlığa baktı, gözyaşları akmaya devam ediyordu.

Bir fener yaktı, sonra kaşlarını çatarak yatağa geri döndü. Beceriksizce kadının omzunu okşadı, sonra elini çekti. "Ah, işte, şimdi. Ağlamayı bırakmalısın. Hemen." Kızın gözyaşları karşısında şaşırılmış gibi görünüyordu. "Neden kâbus gördün? Evinden uzakta olduğun için mi?"

"Hayır, sık sık oluyor," diye fısıltıyla cevap verdi. Bu çok utanç vericiydi. Kulübede buluştuklarında o kadar güzel bir gece geçirmişlerdi ki -Yemek, sonra öpüşme, sonra dokunma. Ama şimdi.

Maddy kâbuslarını görmesini , en azından şimdilik.

Godey's Lady's Book'un okuduğu bir sayısını hatırladı. Bütün bir makale müstakbel damatların ışıltılı, kaygısız kadınlardan nasıl etkilendiğini ele alıyordu. "*Mutlu ailelerden gelen gelinler mutlu aileler yaratır!*" *Godey's* bunu ilan etmişti.

Ethan az önce onun ne kadar kaygısız *olmadığının* bir örneğine tanık olmuştu. "Bana rüyanda ne gördüğünü anlatmak ister misin?" diye sordu.

İstese bile, ona kâbuslarının ayrıntılarını anlatmaya hazır olduğunu sanmıyordu - ya da bir şekilde kendisi gibi kötü bir anne olabileceğine dair rahatsız edici korkusunu. Kadın cevap olarak başını salladığında, adam rahatlamış görünüyordu. Yine de, "Belki yarın, o zaman?" diye teklif etti.

"Belki," diye burnunu çekti, sonra feneri işaret etti. "Onu yanık bırakabilir miyiz?" Adam kaşlarını çatınca hemen ekledi: "Tabii yağ için para almıyorlarsa?"

"burayı gün ışığı gibi yaparız."

"Her zaman merak etmişimdir, karanlıkta kalmamayı göze alabiliyorsan neden karanlıkta kalasın ki?" Son gözyaşlarını da silerek, "Hiç kâbus görüyor musun Ethan?" diye sordu.

"Eskiden öyleydim. Ama artık değil."

"Gerçekten mi?" diye sordu, onları itiraf etmesine şaşırarak. "Onlardan nasıl kurtuldun?"

"Beni rahatsız eden şeyin icabına baktım." Kızın sorgulayan bakışları karşısında, "Yanlışların cevapsız kalmasına izin vermem. Biri bana acı verdi" - ifadesi o kadar sertleşti ki kadının tüyleri diken diken oldu- "ve ben de onu geri verdim."

Hile *yapmamaya* gayret eden Maddy, genç matronlardan oluşan yeni zümresi arasında *bir vingt-et-un* oyunu için dağıtıcı olarak hareket etti. Daha şimdiden kendisini asil bir zengin, tarzını da son derece avangart bulan bir grup kadın toplamıştı bile; öyle ki, o öyle yaptığı için mücevher takmaktan kaçınıyorlardı.

Ethan onun sadece *bir* değil, bir düzine arkadaş edinmiş olmasına şaşırmış görünüyordu. Yeni tanıdıkları, Ethan'dan uzak kaldığı her gün onu meşgul etmeye yardımcı oluyordu.

Böylece havasız kulüp odasında tarım dergilerini .

Onunla nişanlandıktan sadece dört gün sonra, Maddy şimdi onu *özlediğini* fark etti. Ama o kâbusu gördüğünden beri adam daha da soğuk davranmaya başlamıştı. Maddy gün batımına kadar uzak kalabilmek için saatlerce kâğıt ve zar oynamış, kadınların kocaları ve çocukları hakkında konuşmalarını dinlemişti.

Maddy tüm bu grup içinde en çok Owena Dekindeeren'i seviyordu. Belçikalı bir iş adamıyla evlenmiş olan genç bir Galli kadındı. Henüz yirmi yaşında olmasına rağmen Owena'nın şimdiden iki çocuğu vardı.

Düşüncelere dalmış olan Maddy neredeyse onun, "Hepimiz Madeleine gibi özenli bir kocaya sahip olduğumuz için şanslı olamayız," dediğini duymuyordu.

Maddy ayaklarını sürüyerek yürümeyi yavaşlattı ve kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

Owena, "İlk başta kocanızın, Neville'imın bana yaptığı gibi, kumar oynamanızı izlediğini düşündüm," dedi. "Ama yemin ederim, sanırım kocan sadece sana bakmayı seviyor."

"Evet," diye başladı Maddy alaycı bir ses tonuyla, "o kadar ilgili ki günde bir kez uğruyor."

Başka bir kadın, "Hayır, hayır. Size günde sadece bir kez yaklaşıyor ama biz onu sık sık yakınlarda oyalanırken görüyoruz."

"Yüz ifadesi çok karanlık" -Owena sırtı- "ve... aç." Kadınlar titreyerek devekuşu tüyünden yelpazelerini çırpıldılar, skandala uğradılar.

Ama Ethan neden gelip benimle konuşmadı? Maddy dalgınca ayaklarını sürüyerek merak etti. Neden bu kadar uzak durdu-?

Farkına vardı. Grup arasında kartlar havada uçuştı. *Ethan şimdiden bana aşık oldu!*

Maddy masadan ve bir kadının kova şapkasından aceleyle kartları toplarken özürler mırıldandı. Evet, ona aşık oluyordu. Ve tam da bu yüzden bu kadar soğuk davranıyordu!

"Anlaşalım mı Madeleine?" Owena eğlenerek sordu. "Dikkatin dağılmış görünüyor."

"Oh, evet, lütfen," dedi Maddy, düşünceleri yarışlıyordu....

Maddy'nin öz annesi onu sevmemiş, Quin ona aşık olmamış ve Ethan bile zaman zaman ondan pek hoşlanmıyor gibi görünse de, Maddy cesurca sevillebilir bir insan olduğuna inanıyordu.

İnsanlar genelde onu severdi ve o da her zaman kolayca arkadaş edinirdi. Ve eğer cazibesini kullanırsa? Neredeyse durdurulamazdı. MacCarrick'in hiç şansı yoktu, diye düşündü ve zavallı adam muhtemelen kalbinin yaklaşan teslimiyetini hissetmişti - bu da giderek artan soğukkanlılığını açıklıyordu.

Doğal olarak kendini savunmak için kaba bir tavır takınacaktı! Yaşı ilerlemiş bir bekâr için evliliğe boyun eğmek bir şeydi, ama kalbini teslim etmek bambaşka bir şeydi.

Ve artan sevgisinin ipuçlarını çoktan ele vermişti. Her gece geç saatlere kadar birbirlerine dokunuyor, öpüşüyor ve ciddi bir şey konuşmuyor, birbirlerinin vücutlarını öğreniyorlardı. Ona nasıl okşanmaktan hoşlandığını öğretti ve ondan ne istediğini ortaya çıkarmasını istedi.

Boynuna ve göğüslerine nazikçe sokulur, dudaklarını şefkatle öperdi. Ona iltifat eder, onu memnun eder ve sonra ona yakın dururken kendisine karşı uyuması için huysuzca ısrar ederdi.

Ne zaman kamaralarında yalnız kalsalar, adam çıplak ve soyunuk bir şekilde etrafta dolaşırdı - böyle bir fiziğe sahip hangi erkek bunu yapmazdı ki? Onun çıplak vücudunun hareketlerini incelerken, La Marais'de tanık olduğu bazı sahneleri hatırlamadan edemiyordu. Genel fikirleri ona uyguladığında, merakı her dakika daha da artıyordu.

Her sabah, adam tıraş olmaya konsantre olmaya çalışırken onu keşfetmek için leğende ona katılırdı. Parmaklarını sırtında, sonra gövdesinde ve daha aşağıda gezdirirdi, bu da her zaman yatağa gitmesine neden olurdu.

Ona karşı duyduğu çekim giderek artıyordu. Aralarındaki her karşılaşma onun iki tane daha istemesine neden oluyordu ve ona olan sevgisi de bundan geri kalmıyordu. Özellikle de o mizah anlayışını bir kez daha göstermeye başladığından beri

hoşuna gitmişti. Kendinden emin bir sırıtışla ona alaycı sözler söylediği her seferinde kalbi eriyordu.

Bugün kahvaltıda gazetesinin arkasından bakıp "Gemide kumar oynarken hile mi yapıyorsun?" dedi.

"Sanki ihtiyacım varmış gibi. Yolculara karşı kazanmak inek avlamak kadar zor."

"Alay etme genç kız," dedi, alçak sesle ve gürleyerek. "İnekler kurnaz hayvanlar olabiliyor."

"Ethan, bir inek beni köşeye sıkıştırırsa beni korumak için hayatını ortaya koyar mısın?" diye sorarken kirpiklerini kırıştırmıştı.

"Evet" -okumaya devam etmişti- "Ben olsam o sığırı yere sererdim."

Maddy kâğıdı katlayana kadar gülmüştü, kaşları çatılmış ve dudakları o alışılmadık sırıtışla kıvrılmıştı.

Mutlu bir şekilde iç çekti. MacCarrick ona direnecekti elbette. *Ama sonuçta bunun ona bir yararı olmayacaktı.*

O anda, bir el yirmibir oynarken, İskoçyalı'yı kendisine aşık etmeye karar verdi.

Madeleine'e ayak altında dolaşmamasını söylemekle ilgili sorun, onun dinlemiş olmasıydı.

Ethan onun bir ya da iki arkadaş edinmesini bekliyordu, peşine takılıp her yaptığını taklit edecek bir grup kadın toplamasını değil. O hiç takmadığı için takı takmayı bile bırakmışlardı.

Madeleine'in çekici ve sosyal biri olduğunu kanıtlamış olmasına rağmen, Ethan onun bu kadar kolay arkadaş edinmesine hâlâ şaşırıyordu. Kendisi bu başarıyı hiçbir zaman tam olarak yakalayamadığı için, bunun her zaman zor olduğuna inanmıştı.

Bütün gün onlarla kart oynadı ve dedikodu yaptı, ondan uzak durmakta hiç zorlanmadı.

Bu da onu görmek istiyorsa geminin her yerinde peşinden koşması gerektiği anlamına geliyordu. Uzak durmaya çalışmış, günlerinin çoğunu geminin kulüp odasında geçirmişti. Erkek yolcuların çoğunluğu boş zamanlarını değerlendiren beyefendiler ve toprak sahipleri olduğundan, gemide bulunan okuma dergileri çoğunlukla tarımsal süreli yayınlardan oluşuyordu.

Ethan bu konuda eğitim almamıştı. Bir obüsün başına geçip yarım mil öteden bir hedefi iki kaşının arasından vurabiliyordu ve Avrupa ve Asya'daki her ülkenin kapsamlı jeopolitik koşullarını biliyordu ama balçıklı topraklar için en yeni tarım teknikleri ona yabancı geliyordu.

Çalışma mülklerinden biri olan Carillon'a seyahat ettiği için, oradayken operasyonları inceleyebileceğine karar vermişti. Böylece, öğrenmek ve aklını Madeleine'den uzak tutmak niyetiyle günlüklere daldı.

Ama onu neyin beklediğini bildiği için uzak durmak zordu. Ona yaklaştığı birkaç seferde yüzü aydınlanıyor, bu da onu görmeyi daha da zevkli hale getiriyordu. Hafızasında hiç kimse onu gördüğünde gülümsememişti ve her zaman arkasına bakma dürtüsünü bastırmak zorunda kalıyordu.

Bugün en fazla bir saat dayanabilmişti ve ayakları onun bulunduğu yere kadar uzanıyordu. Onu sadece uzaktan izlemek bile ona iyi geliyordu.

Bu yüzden günlerini, kanlı bir özleme yakın olduğuna yemin edebileceği bir durumda, onu tamamen kendine alabileceği geceye kadar saatleri sayarak geçirdi.

O, Ethan MacCarrick, bir kadının ilgisini arzuluyordu.

Ve onun yanında gardını indirdiğini hissetti. Aslında kendini onun Carrickcliffe, kardeşleri ve onların eşleri hakkında ne düşüneceğini merak ederken yakalamıştı ve bu kulağa tuhaf geliyordu.

Madeleine zaten Jane ile arkadaştı. Ethan kızı fena halde incitirse bu durum zorlaşabilirdi.

Quin ne tahmin etmişti? Ethan'ın artık yukarıyı aşağıyı ayırt edemeyeceğini mi? *Aferin sana Quin, beni yakaladın.* Dudakları kıvrıldı. *Ama o senin yerine beni seçti, seni sersem.*

Ethan için her şey eskiden çok kolaydı. Eskiden diğerlerinden kopuktu ama artık o kadar emin değildi. En azından onun için. Onda hoşlanmayacağı şeyler ararken bile, her seferinde onun kendisine ne kadar uygun olduğunu gösteren yeni örneklerle karşılaşılıyordu.

O ve Madeleine her gece şehvetlerini tatmin ediyorlardı. Madeleine'in ellerinde on yıldır tatmadığı kadar zevk almıştı. Eğer dikkatli olmazsa buna alışabilirdi.

Şafağa doğru, yataktaki gece savaşlarına devam ettiler; adam, göğsünü rahatsız hissettiren o şekilde kıvrılmak yerine onu kendisine doğru yatırmaya çalıştı.

Bir hafta önce biri ona bir kadının uykusunda ona sarılması için mücadele edeceğini söyleseydi, gülerdi.

Ona bir kez daha tamamen sahip olabilirse, bu sürekli ihtiyacı yenebileceğini düşünüyordu. Bu yüzden ona her dokunduğunda daha fazlasını alıyordu. O da

Parmaklarını onun içinde daha uzun süre tuttu, onun doldurulma hissini arzulamasını, vücudunu onunkine açlık duyması için eğitmesini istedi. Durum tersine dönseydi, daha fazlasını istemesini sağlamanın yolu bu olurdu. Şartlandırma.

Ondan tam olarak ne istediğini anlamasa da şimdi daha fazlası için oynadığını biliyordu.

Yine de değişmemişti. Onunla evlilik dışında gerçekten yatmayacağına inanmaya başlamıştı. Eğer öyleyse, karaya çıktıklarında evlilik talep etmeden önce onu sadece birkaç hafta oyalayabilirdi. Ya da giderdi.

Bu senaryoların ikisi de kabul edilebilir değildi.

Bir plan oluşmaya başladı. Diğer kadınlar onun kaba davranışlarından hoşlanmıştı. Soğuk ve otoriter tavırları geçmişte işine yaramış, sayamayacağı kadar çok kadının eteğine girmesini sağlamıştı; bu kızda da işe yarayabilirdi.

Yirmi dokuz

O gece yemek yedikten, banyoyu paylaştıktan ve ikisi de yatakta çıplak kaldıktan sonra Ethan, Maddy'nin teorisini tekrar tekrar kanıtladı.

Onu şampanyaya boğmasına rağmen, ona karşı kaba ve mesafeliydi. Bu da onu eğlendiriyordu çünkü bunu sarsılmış bir bekârın çaresiz, son çare savunması olarak görüyordu.

Onun huysuzluğuyla başa çıkabilirdi. Zor değildi çünkü onunla bir hayatı paylaşma fikri ona gittikçe daha çekici geliyordu, özellikle de böyle bir günden sonra -tabağında yemek bırakmış ve penceresine su taşımadan çayın tadını çıkarmıştı; bu gece, banyodaki hafif, alaycı dokunuşlarından sonra, aralarında tam bir zevk vaadi vardı.

"Ethan, bu gece nedense bana kızgın olduğunu fark ettim," diye sordu masumca. "Seni kıracak bir şey mi yaptım?" *Kalbinin etrafındaki duvarı tehdit etmenin dışında.*

"Seni almak istiyorum," dedi sertçe. "Benim olman gerekiyordu ve ben seni çoktan sahiplendim. Bu gece tekrar içinde olmak istiyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, Scot, ruh halin kafamı çok karıştırıyor. Onlara zor yetişiyorum. Belki şampanyadan ya da aşırı hassas olduğumdan, ama bana karşı davranışların çok dengesiz-"

Omuzlarını yatağa bastırdı, iri bedenini onunkinin üzerine kaldırdı. Ama kadın zerre kadar korkmuyordu. "Sadece arkana yaslan, sürtük."

Kıs kıs güldü. "Bana *fahişe* mi dedin? Orada kesinlikle kendinle çıktın, değil mi? Bazen kaç yaşında olduğunu unutuyorum. Senin yaşın kaç ki? Otuz yedi mi? Otuz sekiz mi?"

"Otuz *üç* yaşındayım." Ne yapacağını şaşırılmış bir halde onu serbest bıraktı. "Ben... beni senin için *çok* mu yaşlı buluyorsun?"

"Hiç de değil Ethan," diye dürüstçe cevap verdi.

"O zaman itiraf et, yara izim yüzünden benimle yatmayacaksın. Yara almadan önce baştan çıkarma konusunda hiç sorun yaşamamıştım-"

Sonra güldü, karnını tutarak yatakta yuvarlandı. "İltifat bekliyorsun!"

"Delirdin mi sen? Gülmeyi kes!"

Birkaç denemeden sonra sonunda . "Özür dilerim, bu kadar kibirli olabileceğinizi tahmin etmemiştim."

"İltifat beklemiyordum."

"O zaman seninle neden yatmadığımı çok iyi bildiğin halde ve bunun görünüşünle *hiçbir* ilgisi olmadığını bildiğin halde yorumunu nasıl açıklayacaksın? Ve böylece, aç kibrini yatıştırmak için-"

"Lanet olsun sana, cadı, ben değilim-"

"-Sizi son derece çekici, yakışıklı ve erkeksi bulduğumu söyleyeceğim."

Sözleri boğazında düğümlenmiş gibiydi. Kafası karışmış gibi kaşları birbirine çarptı.

"Paris'teki o sabah sana söyleyecektim," dedi Maddy, "ama yoksulluğumla alay etmeye devam ettin ve ben de zırhında ortaya çıkardığım tek çentikten vazgeçmek istemedim."

"Peki ya yara izi?" diye sorduğunda gözlerini kaçırdı.

"Hangi gizemli kavgaya karıştıysan yaralandığın için üzgünüm." Parmak uçlarını gözlerinin üzerinde gezdirdi. Bu kez adam dokunuşu kabul etti, gözleri kısa süreliğine kapandı. "Ama bu iz, zorlu bir yaşamın bilemediği güçlü bir adam olduğun gerçeğini vurguluyor."

Elini ensesinde gezdirdi. "Seni anlamıyorum."

"Bunların hepsi bir test, değil mi? Sana olan sevgimin ne kadar derin olduğunu görmek istiyorsun ya da senin somurtkanlığına katlanıp katlanamayacağımı ve evlilikte sana tahammül edip edemeyeceğimi belirlemek istiyorsun."

"Evet, eğer inandığın buysa. Ve bunu kanıtlayabilecek tek bir şey var, o da seni şimdi bana vermen."

"Scot, bu hiç adil değil."

"Beni ikna etmek istemiyor musun?"

Dudağını dişledi, defalarca gördüğü ve her zaman merak ettiği bir şeye kalkışırsa nasıl tepki vereceğini merak ediyordu. Aşırı cüretkâr olduğu için onu azarlayacak bir tipe benzemiyordu.

"Acaba"-göğsüne bir öpücük kondurdu- "sevgimi kanıtlamak için yapabileceğim başka bir şey olabilir mi?" Bir öpücük daha kondurdu. Tüm vücudu gerildi ve kalın ereksiyonu nabız gibi attı. "Hayal ettiğim bir şey."

"Bundan bahsediyor olamazsın," diye sertçe başını salladı, "*bundan*-" Kadın göbeğinin altındaki saç izini okşayıp sıcak nefesini hissetmesine izin verdiğinde tıslayarak nefes aldı. Elleri yüzünü kavramak için dışarı fırladı ve

"Ah, seni güzel kız, seni...." Titreyerek dizlerini onun etrafında topladı. "Sen... sen bunu mu düşünüyordun?"

"Uh-huh," diye mırıldandı, adamın karnındaki sert girintileri öperken. "Seni tıraş olurken izlediğimde."

"Beni bununla kızdıramazsın." Kaşları acı gibi gerilmişti. "Bunu ne kadar çok istediğimi bilmiyorsun."

"Bunu denemeyi hep merak etmişimdir." Yanağını yavaşça adamın şaftına sürterek dizlerinin tamamen açılmasına neden oldu.

"Saçını kenara çek. Beni aldığını görmek istiyorum."

Saçlarını bir omzunun üzerinden çektikten sonra tekrar aşağı eğildi ve dilini yarığın üzerinde gezdirmeden önce kaygan tepeye karşı nefesini hissetmesine izin verdi.

Gözleri kafasının içinde geri yuvarlandı.

Verdiği tepki onu cesaretlendirdi. Buna ihtiyacı vardı, ona memnuniyetle verebileceği bir şey için gerçekten acıyordu. Dilini pürüzsüz başın etrafında dolaştırıp mutluluk içinde gözlerini kapattığında, kendisinin de bunun için acı çektiğini keşfetti. Bu yeni zevkle büyülenmiş bir halde, bütün gece bunu yapmak isteyerek alay etti ve oynadı.

"Ah, Tanrım, bu," diye . "Şimdi ağzınıza alın...."

Tereddüt etti, sonra onun emrini görmezden geldi, bu hareketle bir tür güç hissetmeye başladı. Tekrar ve tekrar, adam acı içindeymiş gibi sırtını eğene kadar tepesindeki nemi yaladı.

"Bunu çok uzun zamandır yememiştim," dedi kelimeleri boğuk boğuk söyleyerek. "Sonra oynarsın." Titreyen elleriyle başını kavradı ve onu aşağı indirdi.

Ama o geri çekildi. "İlk seferimin tadını çıkarmak istiyorum." "Beni şımart," diye hırladı.

"Ya hayır dersem?" Dudaklarını büzdü ve ona doğru üfleyerek titremesine ve kalçalarını oynatmasına neden oldu. "Görünüşe göre tüm kartlar benim elimde-"

Bir anda onu belinden yakaladı ve sırt üstü yere fırlattı. Kız çırpınıp ağlarken, adam onu kendine doğru çekerek aynı şekilde karşılık verebileceği bir pozisyona getirdi. Kadının bileklerini sırtının altından kavrayıp kıpırdayamaması için onu sıkıştırırken tehditkâr görünüyordu.

"Görünüşe göre küçük kızlar benim gibi erkeklerle oynamamalı." Adam bacaklarının arasına yerleşmek için acele ettiğinde, kız çaresizce soludu, hiç bu kadar tahrik olmadığını biliyordu. "Özellikle de yatakta."

Ethan, bacakları sırtına dayanana kadar omuzlarını kadının dizlerinin geçirdi.

Sonra dudaklarını kızın saten gibi iç bacaklarında gezdirdi ve kızın nefes nefese kalmasına, göğüslerinin hızla inip kalkmasına neden oldu. Tembelce göbeğine ıslak yalamalar yerleştirdi, yavaşça göbeğinden aşağı indi.

"Bacaklarını aç." Bacaklarını açarak ona cinsel organını gösterdi ve adamın siki, içine gömülmek isteyerek nabız gibi atmaya başladı.

Her ne kadar sadece ona sahip olduğu gibi onu kızdırmayı planlamış olsa da, ne kadar tatlı olduğunu gördüğünde, açık ağzını doğrudan çekirdeğine bastırmaktan kendini alamadı. Onu ilk kez tatmak için dilini dışarı kaydırıp ve onu çok lezzetli bir şekilde kaygan buldu.

Anında inledi, parmakları kızın yumuşak kalçalarını ısıırıyordu. Kadın bir anda haykırdı, adamın ağzına karşı dalgalandı. Adam diliyle daha da sertleşip klitorisini okşarken, topukları tam bir teslimiyetle adamın sırtına saplandı.

Sonra bir şekilde kendini geri çekti.

Başını kaldırdı ve gözlerini açtı, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. "*Daha fazla*," diye nefes nefese kaldı. Kız ona aç gözlerle baktığında, adam neredeyse onu reddedemeyecekti.

"Şimdi nasıl hissettiğimi anlıyor musun?"

"*Evet, evet.*" Ellerini serbest bırakmaya çalıştı, bacaklarını açarak kıvranıyordu, ta ki Ethan ağzını ondan daha ne kadar uzak tutabileceğini bilemeye kadar. "Ethan, seninle alay etmeyeceğim. Söz veriyorum."

"Güzel, Maddy." Onu daha derinden içine almak, sadece tadına baktığı enfes tattan daha fazla almak için bacaklarını daha geniş açmaya zorladı.

"*Aman Tanrım*," diye inledi ve adamın nefes alış verişlerini sertleştirdi. Yatağa doğru sürtünmeye başlamıştı.

Etini araladı, klitorisini diliyle ve dudaklarıyla kavradı, sonra yavaşça emdi. "*Evet*," diye bağırdı, sırtını kamburlaştırarak kalçalarını onun ağzına doğru salladı. "*Ah, Ethan...*"

Doruğa başladığında, adını tekrar tekrar inleyerek rüya gördüğünden emin olmasını sağladı - hiçbir erkek bu kadar zevki bilemezdi. Adam onu emip bitirdiğinde, bacakları adamın omuzlarına ve boynuna dolanarak titredi.

Adam onu serbest bıraktı, yerine geçmek için ilerledi ama kadın adamın göğsünü kavradı ve yüzünü boynuna sürttü. Kulağına, "*Bana yaptıklarına bayılıyorum*," diye fısıldadı ve göğsünün gururla kabarmasına ve ereksiyonunun onun altında dayanılmaz bir şekilde nabız atmasına neden oldu.

Sonra vücudunu öptü, saçları onun sıcak ve hassas teninde iz bıraktı. Kızın sıcak küçük ağzı üzerine kapandığında bağırdı. Islak, emici, aç...

Hırladı, "*İşte benim güzel kızım. Güzel ve derin.*" Adam inanamayarak, kendini kaybederek, kızın başını sıkıp onu tutmamak için mücadele etti. Kız onu açgözlülükle alıyor, şaftının etrafında inliyordu. Sanki adam dışarıdan bakan bir yabancıydı ve kadın onun sikiyle bir aşk ilişkisi yaşıyordu; diliyle ona tapıyor, yalamalar ve şefkatli öpücüklerle onu tüketiyordu.

Bu deneyim akıl almazdı. Kadın onun bedenini sevgiyle ama bir o kadar da ahlaksızca okşuyor, onu şaşırtıyordu. Ama onu ağzına almak üzereyken ve kendini tamamen kontrolünü kaybetmenin eşiğinde hissettiğinde, yenik bir inilti verdi ve onu uzaklaştırdı.

"Ethan?" diye sordu, Ethan onu göğsüne doğru çektiğinde sesi şaşkındı. "Yanlış mı yapıyorum?"

"Hayır, hayır. Sadece seni utandıracak herhangi bir şey yapmak istemiyorum." Kendini kötü hisseden, aleti patlamak üzere olan adam bir kolunu kızın boynuna doladı ve onu öptü.

Onun tadıyla alay ederken, şaftını ellemeye başladı. "Özel bir favorim," dedi dudaklarına karşı, "benim gibi senin de sevmeni istiyorum." Daha sert okşadı, diğer eliyle de kızın kıcını avuçladı. "*Beni izlemek ister misin?*" diye sormak için ayrıldı.

Gözlerini kocaman açarak başını salladı ve adam boynundaki tutuşunu gevşeterek kızın öfkeyle yumruk sallayışına bakmasını sağladı.

Kadının gözleri onu daha da tahrik etti. Boşaldığında, salıverilmesinin gücü şiddetliydi. Bağırdı ve sırtı keskin bir şekilde kavislendi, kadın ağzını açarken tohum gövdesine fişkırdı.

Sonunda işini bitirdiğinde, nefeslerini tutarak uzandılar. Kendini fazlasıyla tatmin olmuş hisseden adam uzun süre ona sarıldı ve saçlarını okşadı. Kahretsin, eğer ona alttan bir iş vermekten *hoşlanmadıysa* - ona ne kadar iyi uyduğunun bir başka örneği.

Sonunda kalkıp temizlenmeyi başardı ama geri döndüğünde kadın, "Ethan! Yaran kanıyor!"

Göğsüne baktı ve omuz silkti.

"Buraya gel, lütfen." Dizlerinin üzerine çöktü ve onu çağırdı. "Seni kontrol etmeme izin ver." Adam yatağa döndüğünde, kadın onu incelemek için yanına yaklaştı. "Tanrı'ya şükür dikişleri açmamışsın. Ama düşündüğünden daha fazla kanıyor."

Kadın ıslak havluyu almak için ayağa kalktığında, adam başını eğip kızın dolgun poposuna . "Seni besleyici bir tip olarak düşünmemiştim," dedi dalgınca.

Havlu elinde, "Senin gibi bir adamla birlikte olacağım," dedi. "Benim gibi mi?"

Onunla birlikte yatağa geri tırmandı. "Evet, Scot, üzerine bahis oynadığım karanlık at sensin." Saçlarını alnından sevgiyle taradı ve bakışlarını yakaladı. "Bütün ekstra şeker ve elmalarımı sen alıyorsun."

"Kısraklara hizmet etmeye ne dersiniz? Yönlendirilmek istediğim bir tane var."

"Ve eminim ki erkeksi bir aygır tarafından örtülmek istiyor, ama önce geleceği için daha yeşil çayırları güvence altına alması gerekiyor."

"Sersem, arsız kız," diye mırıldanırken sesi kendisine bile büyülenmiş gibi geliyordu.

Kadın ona sıırttı; adam aptal aptal baktı. Bir anda, bir erkeğin bir kadın için neden biraz çıldırabileceğini anladı.

Otuz

Gece geç saatlerde *bir* deniz fırtınası çıkmış ve gemi sallanmaya başlamıştı.

"Bana La Marais'e nasıl geldiğini anlat," dedi Ethan, sanki onun aklını fırtınadan uzaklaştırmak istercesine. Adam yatak başlığına yaslanmış, kadın da onun gövdesine uzanmıştı.

"Quin sana ne söyledi?" Maddy onun yüzünü görebilmek için geri çekilerek sordu.

"Baban bir düelloda öldü ve alacaklılar evine el koydu. Annen Fransız'dı ve seni Paris'e geri götürdü."

Omuz silkti. "Hepsi bu kadar, gerçekten."

"Hayır, değil. Her şeyi bilmek istiyorum."

"Bana kötü davranmak için daha fazla cephanen olsun diye mi?" diye sordu. "Hayır. Seni merak ediyorum."

"Sana söyleyeceğim, ama önce kendin hakkında bilmediğim bir şeyi açıklaman gerekiyor."

Kaşlarını çattı. "Ne gibi?"

"Geçmişinle ilgili bir şey. Derin, karanlık bir sır."

Bunu uzun uzun düşünüyor gibiydi, cevap vermeden önce acele etmiyordu: "Eskiden lanetli olduğumu düşünürdüm."

Gözleri büyüdü. "Gerçekten mi?"

"Evet. Ailemde yüzyıllardır elden ele dolaşan bir kitap var; içinde hepsi gerçekleşmiş kehanetler var. Kardeşlerim ve benim için de öyle."

Ona şüpheyle baktı. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Çünkü seni asla batıl inançlı biri olarak görmem."

"Tabii ki batıl inançlıyım, lanet olası bir *İskoç*'um."

"Her halükarda, bu bana derin ve karanlık bir sır gibi gelmiyor. Bence sizin kadar güçlü ve kudretli, kaderiniz üzerinde bu kadar kontrolü olan birinin mantıksız inançlara sahip olması çok sevimli."

"Sevimli mi?" diye tükürdü. "Ve sanırım senin mantıksız inançların yoktur?"

"Evet. Hem de çok. Ama o zaman da kendi kaderim üzerinde pek fazla kontrolüm olmuyor."

İkisi de sessizliğe gömüldü.

Hemen uzanıp onun omzuna dokundu. "Ethan, seninle gelmek için kendimi zorlanmış hissettiğimi kastetmedim. Bunu ben seçtim. Ve bunu yaptığımı memnunum."

Tavrı temkinli bir hal aldı. "Ben sana ne yapacağımı söyledim, şimdi sıra sende."

"Bu hoş bir hikâye değil," dedi. "Ve hakkımdaki düşüncelerini incitmek istemiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"*Gelinler mutlu ailelerden mutlu aileler yaparlar.* Bu içinde oldu

Godey's, ki bu reddedilemez bir kaynaktır."

"Bu benim fikrime zarar vermez. Şimdi söyle bana."

"Uzun bir hikâye mi yoksa üstünkörü bir hikâye mi istiyorsun?"

diye sordu. "Bana her şeyi anlat."

Derin bir nefes aldı ve başladı: "Herkesin düşündüğünün aksine, hayatım babamın öldüğü gün parçalanmadı. Ondandır altı ay önce bir gecede oldu."

Hiçbir zaman anlayamadığı sırlar ve öfke dolu bir gece. "Her şey rüya gibiydi Ethan." Şimşekler evin hemen dışında çıtırdıyordu. ve titredi. "Güvende ve emniyette uyumaya gittim ve farklı bir hayata, yabancılarla dolu yabancı bir dünyaya uyandım. Açıklaması çok zor."

Büyük, kaşındırıcı avucuyla kızın kolunu ovuşturdu. "Dene."

"O gece neler olduğunu bir araya getirmek için yıllarca uğraştım." Hatıraları ona saldırırken kaşları birbirine çarptı. "Uyandığımda ilk fark ettiğim şey hizmetkârların ne kadar ürkek olduğuydu. Sanki önceki gece hakkında ne bildiğimi ölçmek istercesine bana bakıyorlardı. Sonunda ailemizin en güvenilir iki hizmetçisinin kovulduğunu öğrendim - babamın sağ kolu ve annemin hizmetçisi ve sırdaşı." Sözlerini yarıda keserek onun yüz ifadesini inceledi. "Sana anlatacağım her şeyle alay mı edeceksin?"

"Hiçbir şeyle alay etmeyeceğim."

Nefes verdi ve sonra itiraf etti: "Sanırım babam... annemi başka bir adamla yatakta bulmuş."

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu ölçülü bir ses tonuyla.

"Çünkü normalde pasif olan babamın gece boyunca anneme vurduğu ortaya çıktı." Maddy annesinin morarmış gözlerini ve babasının bir zamanlar çok sevdiği karısına bakmaya nasıl dayanamadığını çok iyi hatırlıyordu.

"Bu demek değil ki-"

"O gece bir iş gezisinden eve erken dönmüştü. Ve dürüst olmak gerekirse, annemi tanıdığım kadarıyla, evlilikleri boyunca düzenli olarak zina yapmamış olması beni şok ederdi. Zayıf, bencil bir kadındı ve babam ondan çok daha yaşlıydı."

"Anlıyorum." Ethan gergindi, vücudu bir kalas gibi kaskatı kesilmişti. Ethan'ı inceledi, iğrenip iğrenmediğini merak ediyor ya da Ethan'ın söyleyeceği şeyden korkuyordu.

"O gün bir ara babam dalgın dalgın başımı okşadı ve '*Maddy kızım, baban bazı hatalar yaptı*' dedi. Sonra amaçsızca uzaklaştı. Bir daha asla eskisi gibi olmadı. Sanki ikisini de hiç tanımamış gibiydim."

"O geceden sonra ne oldu?"

Ethan'ın çenesinin sıkıldığını fark etti ve "Bunu sana söylemeli miyim bilmiyorum," dedi.

"Bunu duymam gerek Madeleine."

"Ama bu-" Onun sert bakışları altında sözünü kesti ve "Pekâlâ," diye mırıldandı.

Ethan olayları biliyordu, onları planlamıştı ve şimdi de alçak ve perili bir ses tonuyla olayların sonrasını anlatıyordu.

"O geceden yarım yıl sonra babam öldü ve alacaklılar üzerimize çullandı. Annem ve ben babamın cenazesinden eve döndük ve şiddetli bir fırtınada Iveley Hall'dan -çocukluk evimin adı buydu- geri çevrildik. Çok korkmuştum. Özellikle de annem bana bakmak için tamamen hazırlıksız olduğu için. Bir keresinde ona "Yakında kalacak bir yer bulacak mıyız?" diye sorduğumu hatırlıyorum. Her şansımız yaver gidebilir' diye cevap vermek yerine, 'Ben sadece senin bildiklerini biliyorum Madeleine' diye terslemişti annem. Peki sen ne düşünüyorsun? Söyle bana."

Yaşanacak bir yer...

Madeleine, on bir yaşındaki bir kızın bildiği her şeyden zorla koparılmasının üzücü sınavlarını anlatırken, Ethan göğsünde gözyaşları hissetti. Evinden, genç bir kızın onsuz yaşayamayacağına inanacağı tüm eşyalarından -bebekleri, elbiseleri, sevgili evcil hayvanları- uzaklaştırılmasının ne kadar acı verici olduğunu öğrendi...

...La Marais'i ilk gördüğünde ne kadar korkunç ve iğrenç olduğunu

o.

Ve o öğrenilmiş o Madeleine biliyordu
neredeyse yeterli için koy

Her şeyi bir arada. Sezgileri çok kuvvetliydi ve belli ki gözlemci bir çocuktü. Şimdiden evine başka bir adamın girdiğinden şüpheleniyordu.

Ethan olduğunu anlaması ne kadar zaman alacaktı?

Sonunda kıvrılmış ve kurdeledeki yüzüğünü tutarak uykuya daldığında, ona baktı ve yumuşak saçlarını okşamaktan kendini alamadı.

Bu geceden sonra onun cesaretinin ve yılmaz ruhunun derinliğini çok daha iyi anlamıştı. Ondaki bu özellikler Ethan'ın kendi karakterindeki kusurları daha da belirgin hale getiriyordu.

Bu tanıma acı verici ve istenmeyen bir şeydi.

Çoğu insan kötü adamların çaba gösterme zahmetine katlanamadıkları ya da doğru seçimleri nasıl yapacaklarını bilmedikleri için kendilerini geliştirmeye çalışmadıklarını varsayıyordu. Çok azı bunun gelecekle hiçbir ilgisi olmadığını ve her şeyin geçmişle ilgili olduğunu düşünüyordu. Kara eylemleri farklı bir bakış açısıyla hatırlamak cehennem gibiydi.

On yıl önce -Madeleine şu anda olduğundan daha büyükken- kendine acımış, içki içmiş, zalimce davranmış ve cezalandırılmıştı. Madeleine karakterinin gücü ve iradesi dışında onu alçaltan hiçbir şey yapmamıştı ama o da ailesinin hataları yüzünden cezalandırılmıştı.

Ethan tarafından cezalandırıldı. Sık sık bunu ona nasıl açıklayabileceğini hayal ediyordu:

"Bir gece sarhoştum ve Sylvie'yi, yani anneni tavlama kararı verdim. Zayıf iradeli, kolayca kandırılabilen ve iğrenç işler için yandaşlarını hazır tutan babana tecavüz çılgınlıkları attı. Brymer yüzümün yarısını kesti, ben de daha sonra onun bağırsaklarını deştim. Babanı iflas ettirdikten sonra, şüphesiz onu intihara daha da yaklaştırdım, evinize ve mal varlığınıza el koydum, seni ve anneni sokaklara attım."

O zamana kadar çılgık çılgıca kaçmamış olsaydı, sözlerini şöyle bitirebilirdi: "Sonra Sylvie seni on bir yaşında cehenneme götürdü ve ben bunu biliyordum. Seni kurtarabilecekken bunun olmasına izin verdim. Ve tüm bunlar yeterince kötü değilse, kontla olan nişanınızı bozdum ve Paris'e özellikle sizi kandırmak ve kullanmak için geldim."

Ya o ...? diye sormuştu Hugh. Ethan acı bir kahkaha attı.

Hugh'nun anlamadığı şey, onun "o kişi" olup olmamasının tesadüfi olduğuydu. Lanetin sahte olup olmamasının hiçbir önemi yoktu. Ethan asla Madeleine'e sahip olamazdı çünkü hasar çoktan verilmişti ve sonuçta ondan nefret edecekti.

Onunla her ne yaşıyorsa sona erecekti. *Lanet olası sağduyu....*
Tıpkı daha önce olduğu gibi, Ethan'ın kaderi çoktan belirlenmişti.

Otuz bir

"Burası *daha küçük bir konut* mu?" Çenesinin düşmesini engellemek için inandırıcı bir çaba sarf eden Maddy, otobüsün penceresinden yaklaştıkları okyanus kıyısındaki malikâneye baktı.

"Evet. İsmi Carillon'daki çan dizisinden alıyor.

Köy," dedi MacCarrick uzun çakıllı yolda ilerlerken. "Ve evet, diğer mülklerimden daha az büyük ve daha silik."

Yutkundu ve başını salladı. "Tabii ki."

Görkemli malikane, genellikle şatolarda olduğu gibi büyük kesme taş bloklardan inşa edilmişti, ancak bunlar koyu krem renginde ve pürüzsüzdü. Yol boyunca teraslı bahçelerin, duvarlarla çevrili bahçelerin, yabani bahçelerin yanından geçtiler. Çim patikalar ve berrak dereler arazinin içinden geçiyordu.

"Bu çok güzel," o dedi Dalgınca, ama *güzel* burayı yeterince tarif edemiyordu. Yeşil çimenlerin üzerinde kasıla kasıla yürüyen bir tavus kuşu gördüğünde Carillon'un bir peri masalı gibi olduğunu fark etti. "Bu bir... tavus kuşu." "Büyükannem eksantrik biriydi ve onları buraya o getirdi. Onlar

neredeyse vahşileşti."

"Bu bir *palmiye* ağacı mı?"

"Evet. İrlanda Denizi'nden geçen su ılıktır, bu da burayı ılıman yapar. Nadiren kar yağar ya da donar."

Burası kısmen onun mu olacaktı? "Hiç bu kadar görkemli bir ev gördüğümü sanmıyorum."

"Kâhya onu üzücü bir bakımsızlığa terk etti." "Nereden biliyorsunuz?"

"Yılın bu zamanında, daha önce geçtiğimiz arka tarlalarda saman yığınları ve ekilmiş sonbahar mahsulleri olmalıydı. İkisi de yoktu. Malikânenin ve ahırların boyalarının döküldüğünü ve çitlerin onarılması gerektiğini görüyorum. Çeşmeler akıyor -geleceğimi personele bildirdiğime göre, bu muhtemelen bozuk oldukları anlamına geliyor. Malikâneleri asla bu *durumda* tutmam."

"Bence o kadar da kötü görünmüyor," diyerek onun ruh halini hafifletmeye çalıştı. Adam pencereden dışarı baktı. "Sen yapmazsın."

"Bu da ne demek oluyor?"

"La Marais'nin yanında şey saray gibi görünmez mi?"

Kendisi de aynı şeyi düşünmesine rağmen, onun iğnelemelerinden bıkmaya başlamıştı. Liman yaptıklarından beri yine soğuk davranmaya başlamıştı, hem de hiç olmadığı kadar. *Bal, sirke değil*, diye hatırlattı kendine.

Yine de dükkânlarının sonuncusundaydı. "Ben de beni nereden kopardığını hatırlatmadan bir gün geçireceğimizi sanıyordum."

"Sadece bir noktaya değiniyordum," dedi ama araba malikânenin önünde durduğunda sıraya girmeleri gecikti. Onları bekleyen orta yaşlı bir adam ve kadınla karşılaştıklarında Ethan, "Şeytana bak," diye homurdandı. "Kâhya Silas."

MacCarrick Maddy'nin inmesine yardım ederken adamı görmezden gelerek, "Madeleine, bu Sorcha, Carillon'un hizmetçisi. Sorcha, bu benim karım, Leydi Kavanagh."

Maddy onu neden bu şekilde tanıtmak zorunda kaldığını anlıyordu ama yalanlar onu rahatsız ediyordu. Sorcha utangaçça gülümsedi ve reverans yaptı.

"Leydi Kavanagh'a odalarımızı gösterin ve ihtiyacı olan her şeyi aldığınızdan emin olun." Maddy'ye, "Akşam yemeğinde bana katılacaksın." dedi.

Sorcha tekrar reverans yaptıktan sonra ön kapıya yöneldi, Maddy de onu takip etti. İçeride, yüksek tavanlı bir odaya açılan mermer döşeli bir fuaye vardı. Zarif ahşap merdivenler at nalı şeklinde kıvrılıyordu ve her iki tarafı da halı kaplıydı.

Sorcha'yı birinci katın geniş sahanlığına kadar takip eden Maddy, korkulukların üzerinden kısa bir süre bakınca Ethan'ın alt katta olduğunu gördü. Odanın içinde başka bir yöne doğru ilerliyordu, botları gümbürdüyordu, gözle görülür şekilde korkmuş bir Silas da peşinden geliyordu.

Tekrar yukarı baktığında Sorcha ana süitin ağır kapısını açmış ve telaşla içeri giriyordu. Ona katılan Maddy, süitin her iki yatak odasının da süslü panellerle kaplı olduğunu gördü; Maddy'nin odası hafifçe boyanmış, Ethan'ınki ise çok daha koyu bir renge boyanmıştı. Her yer pelüş halılarla kaplıydı ve tavanlar çok yüksekti.

Odaları birbirine bağlayan kapıda dururken, zarif kalem direkli yatağından normal bir oda kadar büyük görünen devasa yatağına baktı. Bir kamarayı paylaşmak zorunda olmadıklarına göre Ethan burada uyumalarını nasıl isterdi?

"Çok güzel," dedi Maddy Sorcha'ya. Malikâne öyleydi ama içi de biraz gösterişsizdi. Önünden geçtikleri odalardan bazıları kasvetli bile görünüyordu. Burayı daha rahat ve daha az katı bir düzene sokmak ödüllendirici bir görev olacaktı.

Yakında metres olarak bu değişiklikleri yapabileceğini fark ettiğinde, Ethan'a işler yoluna girdiğinde geri gelip yeniden dekore edip edemeyeceklerini sormaya karar verdi.

"İyi, evet," dedi Sorch a utangaç bir sesle, "ama manzarayı görene kadar bekleyin." Perdeleri aralayarak uzun cumbalı pencereleri ve tüm duvarı kaplıyor gibi görünen cam bir kapıyı ortaya çıkardı.

Sorch a kapıyı açarak dışarı çıkmasını işaret etti. Maddy mermer bir balkona çıktı ve nefesi kesildi.

Deniz... tam oradaydı. Cerulean mavisi su güneşte parılıyor, kilometrelerce uzanıyordu.

Ev bir uçurumun üzerinde, kayalık burunlardan ve geniş bir kumsaldan geriye doğru sıkışmıştı. Aşağıda, balkonunkine uygun bir korkulukla çevrili mermer bir teras vardı. Malikânenin bu tarafındaki her noktadan sahile ve İrlanda Denizi'ne bakılabiliyordu.

"Lordum," diye fısıldadı Maddy. Bahçelerini ve tepelerini gördüğünde Carillon'a aşık olmuşsa da, deniz kenarı onu büyülemişti.

Yine de heyecanı giderek artan bir tedirginlik duygusuyla yatışıyordu. Böyle bir malikanenin metresi olma fikri... fantastik görünüyordu.

Şans cesur olanın yanındadır, diye hatırlattı kendine. Evet, ama bu çok saçma.

"Silas'ın görevlerini neden ihmal ettiğini öğrendin mi?" Madeleine, Ethan'la geçirdiği rahatsız edici, çekingen akşam yemeğinden sonra sordu. Ethan onu davet etmeden kaba bir tavırla çalışma odasına gitmişti ama Madeleine de onu takip etmişti.

"Evet. Sert içki. Tüm gün boyunca," dedi heybetli, maun bir masanın arkasına oturarak. "Malikâne fena halde ihmal edilmiş. Bu da beni diğer mülklerimin sayısız kâhya tarafından nasıl idare edildiğinden korkutuyor."

Adam o kadar endişeli görünüyordu ki, kadın onun arkasına geçip omuzlarını okşadı. "Yerine uygun birini bulabileceğinize eminim. Görünüşe göre Carillon her kâhyanın şapkasında bir tüy olacaktır."

"Sanırım."

"Gazetede bir ilan yayınlayabilir ve soruların iletilmesini sağlayabilirsiniz."

"Ne demek istiyorsun?" Adam kadının parmaklarının altında gerildi. "Bu iş çözülene kadar burada kalacağız."

Düzgün bir tonda sormaya zorladı kendini, "Peki burada ne kadar gecikeceğimizi tahmin ediyorsun?"

"Yerine birini bulmam, sonra da onu operasyonlar hakkında bilgilendirmem gerekiyor." Ellerini çekti, sonra masanın diğer tarafına geçti.

"Ne kadar sürecek?"

"Bir hafta. Belki iki."

Maddy'nin kalbi sıkıştı. "Burada seninle o kadar uzun süre evli olmadan kalamam." Maddy'nin endişelerini elinin tersiyle itti. "Herkes evlendiğimizi söyledim bile." "Benimle Sorcha'nın bana daha önce bahsettiği köyde evlenebilirsin ve

O zaman burada istediğin kadar kalabiliriz."

"Tanrım, umurunda olan tek şey bu mu? Kiracılarım Silas yüzünden üç sert kış geçirdi ve şimdi bu kış için ne samanları ne de sebze depoları var."

"Anlamıyorum. O ne yaptı?"

"Yapmadığı şey bu. Eğer bir tarlayı su basarsa, onu boşalttırmazdı. Yıl boyunca doğru aralıklarla tohum siparişi vermeyi ihmal etti. İhmalkârlığın bir düzine örneği daha var."

"Ama neden kimse size yazmıyor, uyarmak için-?"

"Okuma yazma bilmiyorlar! Ve bu onların sorumluluğu değil. *Benim sorumluluğum.*" Burnunun kenarını sıktı ve yorgun bir şekilde nefes verdi. "Madeleine, bu durumu kurtarmak için çoğu gün evde olmayacağım. Umarım kendini eğlendirebilirsin."

"Elbette," dedi hayal kırıklığıyla nefes vererek. "Seni geceye kadar görmemeye alışkınım." Gitmek için ayağa kalktı ama kapının eşiğinde geri döndü. "Burada on gün dışarıda kalacağım, Scot."

"Bu da ne demek ? Bir tehdit mi?"

"Hayır, sadece bir niyet beyanı. Belki bencilim ama bu güvenliğe ihtiyacım var."

Gözlerini kısmıştı. "Bana güvenmiyorsun."

Başını salladı, açıkça onu şaşırtmıştı. "Haklısın. Henüz bilmiyorum."

"Peki benim gibi bir adam senin güvenini kazanmak için ne yapmalı?"

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Sanırım zaman içinde büyümesi gerekiyor."

"On gün içinde mi demek istiyorsun?" dedi. "Bayan Van Rowen'ın bana ayırdığı süre bu kadar."

Gemi farklı bir dünya gibi görünüyordu.

Şimdi Ethan kendi mülkündeydi ve Madeleine'i karısı olarak kendi halkına tanıtıyordu. Ve bu yalan onu kelimelerin dilinden bu kadar kolay dökülmesi kadar rahatsız etmiyordu.

Ethan'ın kâhya sorunları çok gerçektir ama aynı zamanda bu durumu kendi çıkarları için kullanıyordu. Aslında reklamını ve talepleri iletebilirdi.

Ve elbette Madeleine'le burada evlenebilirdi.

Her zaman kararlarına uymuş, planlarına sadık kalmıştı. Şimdi ise kontrolü kaybettiğini, dizginlerin elinden kaydığını hissetmeye başlamıştı.

Nesillerdir aileye ait oldukları ve doğru işletildiklerinde kendilerini amorti ettikleri, hatta kâr getirdikleri için çeşitli mülkleri elinde tutmaya karar vermişti. Yokluğunda en iyi arazi temsilcilerini işe aldığını düşünmüştü.

Bunun yerine, buradaki kiracıları zarar görmüştü ve diğer mülklerinin durumu hakkında giderek daha fazla tedirgin olmaya başlamıştı. Ağ'a geri döndüğünde, her birini kontrol edecek ve yanlışları düzeltecek zamanı olmayacaktı.

Kay.

Van Rowen'ların tek çocuğuna olan öfkesini yatıştırmak için bir karar vermişti. Şimdi onu her geçen gün daha fazla istiyordu. Başka bir hata.

Ethan acımasız ve bencildi. Bunu biliyordu ve değişmek istemiyordu. Yine de şimdi kendini Madeleine'in ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının önüne koyarken yakalamıştı. Kaymış.

Yatakta her zaman kendinden bir şeyler saklamıştı; onun öpücükleri aklını kaybetmesine neden olabilirdi....

Sanırım onu istiyorum... kendim için. Kahretsin, bir adam bir kadını on yıl boyunca cehenneme mahkum ettiyse, onunla neşeli bir aile geleceği hayal etmese iyi olur.

Ethan her zaman bir şeyleri çok güçlü hissetmişti. Ve eğer ona karşı daha fazla şey hissetmek için kendine izin verirse, sonra da onu kaybederse, bir daha asla düzelebileceğini sanmıyordu.

Kendini viski servisine bakarken buldu. *Başka bir kayma daha mı olacak?*

Otuz iki

"Hayır, hayır, Ethan," diye mırıldandı Maddy kendi kendine, Carillon'u keşfederken bir taşı tekmeliyordu. "Kendime etrafı gösterebilirim." Son üç gündür tam da bunu yapıyordu.

İlk gezintisinde, camlı duvarları olan bir portakal bahçesi keşfetmişti. cam ve cam bir kubbe çatı. Sevinçle haykırmak üzereyken -narenciye, kapmak için orada- artık kullanılmadığını ve içinde sadece birkaç cılız portakal ağacı olduğunu fark etti. Zeminin altından geçen borularla büyük bir fırın muhtemelen bir zamanlar ısıtma ve buhar sağlıyordu ama şimdi kırık görünüyordu.

Başka bir gün, evin yukarısında, eşlerinin denize bakıp kocalarının dönüşünü gözledikleri bir dullar merdivenine rastlamıştı. Kendisinden önce herhangi bir kadının.... diğer yöne için bu noktaya tırmanıp tırmanmadığını merak etti.

Maddy her gün uzun yürüyüşlere çıkarak uzak durmaya çalışıyordu. Ama burada bir arkadaş grubu yoktu. Sorcha nazikti ama evin hanımıyla arasına mesafe koymaktan memnundu. Maddy çok yalnızdı, Bea ve Corrine'i o kadar özliyordu ki içi acıyordu.

Ethan'ı gündüzleri gördüğünde, ona karşı tavrı canlı ve yaklaşılmazdı. Ama geceleri ona geldiğinde... vücudu tamamen farklı bir hikâye anlatıyordu.

Onun boynuna sokulur ve birbirlerine dokunduklarında onu ne kadar memnun ettiğini mırıldanırdı. Eğer onu sevdiği bir şekilde öper ya da okşarsa, bunu bildiğinden emin oluyor ve övgüler yağdırıyordu. Bu idiller o kadar mükemmel ve tatmin ediciydi ki, aslında onunla sevişmeyi arzulamaya başlamıştı, sık sık onun içinde bir kez daha nasıl hissedeceğini hayal ediyordu. Onu bu son adımdan mahrum bırakmak her karşılaşmada daha da zorlaşıyordu, hatta açıklanamaz bir şekilde daha az baskı yapsa bile.

Harcadıktan sonra yüzünü kucaklar ve onu öyle şefkatle öperdi ki ağlayacağını sanırdı. Her gece onu kollarına hapsediyor, ona karşı uyumasını sağlıyordu ama kadın onun güçlü ve sıcak varlığına alışmaya başlamıştı.

Geceleri ona tapılır, korunurdu. Gündüzleri ise tamamen yalnız hissediyordu.

Davranışlarındaki farklılık onu çılgına çevirmeye yetmişti. Mülk konusunda o kadar endişeli miydi ki ona karşı farklı davranıyordu? Kadının uzak durma kararlılığına bakılırsa, onu rahatsız edici bir şekilde "ayak altında dolaşmakla" suçlamasına imkân yoktu.

Maddy, zengin ve güçlü bir akranı bir yana, potansiyel bir koca için bile çekici olmayan yönleri olduğunu biliyordu. Çeyizsizdi, eğitimsizdi ve eski bir suçluydu. Ethan tüm bunları biliyordu ama yine de onu elde etmek için bastırmişti.

Ama belki de ailesinin geçmişinin sefil ayrıntılarını ortaya çıkarmak.... dengeyi onun lehine bozmuştu.

Ethan çalışma odasının penceresinden Madeleine'in ekmek kırıntılarıyla bir tavus kuşunu evcilleştirmeye çalışmasını izledi. Tavus kuşu kuyruk tüylerini savurup onu kovaladığında, Madeleine çimenlik boyunca kahkahalarla güldü.

Ethan aşağıda onunla birlikte olmak istiyordu.

Burada sadece bir hafta geçirdikten sonra, birlikte olmamalarının bir önemi olmadığını anlamaya başlamıştı. Kız hâlâ sürekli aklındaydı. Yemek yemiyordu. Uykusu huzursuzdu. Her geçen gün kaçınılmaz acıya biraz daha yaklaşıyor ve buna içerliyordu.

Onu asla böyle istememesi gerekiyordu.

Parlak gülümsemesi ve kahkahalarıyla, onun gibi ruhsuz bir piçin, ölmek üzere olan bir adamın yaşamak için can atacağı her şeydi - çok iyi bildiği bir duyguydu.

Onda daha fazlası vardı, temelde daha fazlası. Bir bağ, yerine getirilmiş bir özlem, ne olduğunu bilmiyordu. Bunu kendine bile açıklayamıyordu. Bazen, onun zaten kendisinin bir parçası olduğunu hissediyordu.

-Her zaman öyleydi.

Duyguları güçlendikçe, Madeleine'le ayrıldıklarında mahvolacağını daha iyi anlıyordu. *Ya onu yanımda tutarsam?* diye tekrar tekrar sordu kendine.

Bazen Ağ'dan ayrılrsa ve her zaman arka planda bekleyen hayatı üstlense nasıl olurdu diye merak ediyordu.

Bir eş almak, mülklerini denetlemek, kiracılarına bakmak. Topraklarıyla bu kadar yakın çalışmanın son derece çekici bir yanı olduğunu keşfetmişti. Gerçekten de, bu onu çağırıyor gibiydi.

Yine de bu düşünceleri son kez aklından geçirdiğinde trajediyle sonuçlanmıştı.

Sarah MacReedy'yle evlenmeyi planladığında, bu unvana karşı bir yükümlülük duygusuyla hareket etmişti. Ethan şimdi o hayata *ihtiyacı* olabileceğini fark etmişti; tabii Madeleine de pazarlığın bir parçasıysa.

Ama eğer onu elinde tutarsa, Ethan onu zaten incittiğinden daha fazla incitmiş olacaktı. Bu kaçınılmazdı. Ethan'ın geçmişiyle ilgisini ve şimdiki hilekârlığını keşfedecek ve bu onu mahvedecekti.

Kendini kısmen temize çıkarmak için, Maddy'ye ailesinin sandığı gibi olmadığını söyleyecek miydi? Sevgiyle bahsettiği babasının zavallı bir boynuzlu olduğunu ve annesinin Madeleine'in inandığı gibi sadece şımarık ve bencil değil, düpedüz kötü olduğunu söyleyecek miydi?

Madeleine'in, yirmi üç yaşındaki bir adamın ahırlarında asılarak işkence görmesinden ailesinin sorumlu olduğunu bilmesi gerekiyor muydu?

Onun ve Madeleine'in birlikteliğinden daha lanetli bir birliktelik olamazdı. Eğer ondan çocukları olursa, bunlar *Van Rowen'in* torunları, yani *Sylvie'nin* torunları olacaktı; Ethan, Madeleine'in *açlıktan ölmesini* sağlamıştı.

Mahkum...

Kahretsin, onunla evlenmemeye karar vermişti ve kararlarından asla dönmezdi. Planladığı her şeyi ne zaman gözden kaçırmıştı? İlk dürtüsü onu terk etmektir. Mutlu olması için ona para vermek ve evlerinden birine ya da *hepsine* sahip olmasına izin vermek. Bu plandaki sorun neydi? Ona zaten isteyerek ayrılamayacak kadar bağlıydı. Ethan tuzağa düşmüştü.

Onu incitmişti ve o da farkında olmadan, sadece kendisi olarak ona binlerce kat geri ödeme yapıyordu. Onun lezzetlere olan tutkusunu her gördüğünde ve her gece uyandığında, yanakları bir kâbustan ıslanırken, göğsü ağrıyordu.

Genç kıza ne kadar bağlanırsa, o kadar suçluluk duygusu ve boğucu bir hayal kırıklığıyla mücadele ediyordu. Pişmanlık onu zorluyordu ve daha önce bu duyguyla hiç boğuşmadığı için onunla ne yapacağını bilmiyordu.

Bu dayanılmaz suçluluk duygusuyla boğuştuğu için içerliyordu; bir eşte hayal edebileceği her şey olduğu için *ona* çok içerliyordu.

Yıllardır bir damla bile içki içmemiş olmasına rağmen, şimdi kendini içki servisine doğru koşarken, titreyen elleriyle bir viski doldururken buldu.

Bardağa bakarak "*Kayma*" diye mırıldandı.

Ethan, sanki Maddy'yi kendinden uzaklaştırmaya çalışıyormuş gibi, son iki gecedir ona gelmemiş, bunun yerine zamanını içerek geçirmişti - oysa Maddy'ye asla içmediğini defalarca söylemişti.

Maddy kesinlikle daha hoş içiciler görmüştü. Merdivenlerde yatan. La Marais'de.

Gün içinde Ethan'la yolları kesiştiğinde, Ethan onu terslemeye başlamıştı. Gerçekten de, zaman zaman Ethan'ın onun Carillon'daki varlığından nefret ettiğine yemin edebilirdi. Arada sırada onu çalışma odasının penceresinden kendisine bakarken yakalıyordu; bazen kaşlarını çatıyor, bazen de rahatsız edici bir öfkeyle ona bakıyordu.

Bu yüzden her gün dul kadının yürüyüş yoluna tırmanıyordu. Hava açık olduğunda İrlanda kıyısına kadar her yeri görebiliyordu. İçinde bulunduğu durumu düşünerek saatlerce denize bakıyor, İrlanda'ya gidip gelen vapurları izliyordu.

Sonunda Ethan'ın davranışlarının iş yoğunluğuyla hiçbir ilgisi olmadığını kabul etmişti. Ya kızın kendisiyle evlenmek için her türlü muameleye katlanacağına inanıyordu ya da onu uzaklaştırmaya çalışıyordu....

O akşam gün batımında geri döndü ve onu çalışma odasında oturmuş, avucunun içindeki kristal bardakta duran viskiye boş boş bakarken buldu. Adamın tilki olma yolunda ilerlediğini görünce kalbi sıkıştı.

Davet edilmediği halde odaya girdi ve masanın önündeki sandalyeye oturdu. "Günün nasıl geçti Ethan?" Ethan omuz silkince, "Ne yaptın?" diye sordu.

"İşe yaradı."

"İçiyorsun," dedi.

"Gözlemcisin."

Tatlım! Sabırlı olabilirdi. "Yeni bir kâhya konusunda herhangi bir ipucu var mı?" diye sordu.

"Hayır."

"Size yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey var mı? Elimde çok zamanım var," diye ekledi, öfkesini dizginlemeye çalışarak.

"Hayır, hiçbir şey yok."

"Dört gün içinde ayrılmamız gerekiyor."

Sonunda onunla yüzleşti. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Sanki unutmama izin verecekmişsin gibi. Her zaman Madeleine'le ilgili olmak zorunda."

"Zaten uzun süredir buradayız-" "Ve burada işim henüz bitmedi!"

Olabildiğince sakın bir ses tonuyla, "Belki de daha az içersen daha başarılı olursun?" dedi.

Ethan'ın ifadesi tehditkâr bir hal aldı, yüzündeki yara izi yüzünün bronz teninde belirgindi. "*Aingeal*, bu işe benimle başlamak istemezsin, bu gece olmaz."

"Sana bir şey mi yaptım Ethan? Seni kırdım mı ya da bir şekilde memnun edemedim mi?"

"Evet, buna cinsel ilişki deniyor."

Yeter! Ballı Deuce. "Ben evlenir evlenmez sen de cinsel ilişkiye gireceksin, tıpkı anlaştığımız gibi! Bunu sana son anda söylemedim."

"Hayır, ama o zaman senin direneceğini hiç beklemiyordum, yoksa böyle saçma bir şeyi asla kabul etmezdim."

"Çok nefret dolu olabiliyorsun, Scot. Seninle gerçekten evlenmemem gerektiğini bana hatırlatmaya bayılıyorsun." Ve şüphelenmeye başladığı gibi, bunu bilerek ve isteyerek yapıyordu. Maddy erkekleri tanırdı.

Bu bir çıkış yolu arıyordu.

"Elde edebileceğinin en iyisi benim" -kadehini kaldırdı- "ve bunu asla unutma."

Nefes nefese kaldı ve tokat yemiş gibi başını geri çekti. Canını daha da çok yaktı çünkü o... haklıydı.

"Anlıyorum. Korkarım tüm bunlar can sıkıcı olmaya başladı."

Esprili olmayan bir kahkaha attı. "Evet, ben de bunu söylüyordum-"

"*Benim için Ethan.*"

Otuz üç Maddy

bitirmişti.

Bea'nin karşısında yaşamak ona ne kadar sevimli olduğunun ya da onu memnun etmek için ne kadar çabaladığının önemli olmadığını öğretmişti, bazı erkekler ellerinde değer verilecek bir kadın olduğunu göremiyorlardı. MacCarrick, Bea'nın erkeği gibi ona hiç vurmamıştı ama yine de yaralayabilirdi.

Dün gece neredeyse sabaha kadar uyanık kalmış, seçenekleri üzerinde düşünmüştü. Adamın bitişik odada uzun süre volta attığını duymuştu, öyle görünüyordu.

Uyumadan önce şaşırtıcı bir sonuca varmıştı. MacCarrick'in yapabileceğinin en iyisi olduğuna katılmıyordu.

Uyandığında bavullarını toplamaya başlamıştı.

Maddy şimdi MacCarrick'in teklifini kabul ettiğinde korkmuş, aç ve Toumar'dan korkmuş olduğunu görebiliyordu. Tabii ki İskoçyalı bu koşulların ışığında bir nimet gibi görünmüştü.

Artık onun yasal malı olmasının mümkün olmadığı sonucuna varmıştı. Başka seçenekleri de vardı. En kötü ihtimalle, adamın verdiği yüzük onu birkaç yıl idare ederdi.

O sabah aşağı indiğinde çantalarını görünce, "Beni terk mi ediyorsun?" dedi.

"Gözlemcisin," dedi, önceki geceki sözlerini tekrarlayarak, onun zaten sarhoş olduğunu görünce hayret etti.

Duvara yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Peki nasıl bir yere varacağını sanıyorsun?"

"Gönderme koçunu düşünüyordum. O kadar çok dışarıdaydım ki, her gün saat tam beşte geldiğini fark ettim."

Hızla kaybolan sırtışı tatmin ediciydi. "Seni küçük aptal. *Sabırsız* olduğun için evliliği ve serveti bir kenara mı atacaksın? Sana söyledim, burada işim henüz bitmedi."

Ona acıyan bir bakış attı. "Hayır, ama ben öyleyim. Ethan, çok sık ve çok uzun süre istenmeyen durumlara zorlandım. Aynı kapana kısılmışlık duygusunu bir başkasında tanıyamayacağımı mı sanıyorsun? Benimle evlenmek istemiyorsun. Bunu açıkça belirttin. Ben sadece bunu senin için kolaylaştırıyorum."

"Hayır, sen . Bu ek baskıdan başka bir şey değil. Boş bir tehdit. Baskıya iyi yanıt vermediğimi anlayın."

"Çok ciddiym."

"Bana on gün kalacağını . Üç günüm kaldı."

"Benimle oyun oynama Ethan. Benimle bu kasabada evlenebilirdin, sonra da kendi ülkende. Pek çok şeyi farklı yapabilirdin. Tek istediğim sadık bir koca tarafından iyi muamele görmektir. Seni sevmem için çok az şey yeterdi."

"Beni *seviyorsun*, öyle mi?" Alaycı bir ses çıkardı. "Yani tek yapmam gereken sana birkaç iyilik kırıntısı fırlatmak ve aletimi pantolonumun içinde tutmak mı?"

Onun sarhoş kabalığınan duyduğu tiksintiye gizleme zahmetine girmedir.

"Bensiz her şeyin senin için daha iyi olacağını mı sanıyorsun?" diye sordu. "O bataklığa geri döndüğünde mi?"

"Aslında Claudia'ziyaret etmeyi planlıyorum-"

"Quin'i kastediyorsun." Gözlerini kısmıştı. "Dediğim gibi, kıymetli Quin'in senin için teklifte bulunmaya hazır. Özellikle de ona maskeli balo gecesi senin erdemini kopardığımı söyledikten sonra."

Nefes nefese kaldı. "Bunu ona sen mi söyledin?" *Tanrım, ne kadar aşağılayıcı.* "Seni aşağılık piç! Bunu benim için çok kolaylaştırıyorsun. Ama bana Quin'in bir seçenek olduğunu hatırlattığın için teşekkür ederim. Hâlâ ilgilenip ilgilenmediğini soracağımdan emin olabilirsiniz."

Ethan dişlerini sıkarak ona baktı. "Yapardın," dedi, sesi öfkeyle çıkıyordu. "Onu bugün alırdın."

"Bunu yapmazsam aptallık etmiş olurum. O nazik ve onurlu biri ve bana evlenme sözü verse bunu yapacağını biliyorum!"

Yani Madeleine onu gerçekten terk mi ediyordu? Bu fikir başını döndürdü.

Ne zaman onu bu kadar derinden etkilemişti? Onsuz bir hayat düşüncesi onu ne zaman çıldırtmaya başlamıştı? Onu ve Quin'i birlikte hayal ederken fiziksel olarak hasta hissediyordu. Mükemmel bir ikili olurlardı. *Benimle eşleşmesinin aksine.*

Bunun bitmesi gerekiyordu.

O kazanmıştı. Adam onunla evlense de evlenmese de, kadın onu yenmişti.

"Eğer beni bekleyemeyecek kadar bencil ya da sabırsız olacaksan," dedi Ethan ona, "o zaman ben ne yapabilirim?" Hissettiği tüm öfkeyi onun görmesine izin verdi. Kadın bembeyaz kesildi.

Lanet olsun. Ona olan bağlılığını sarsmak için iyi bir yol biliyordu, tıpkı acı veren bir yemi fırlatan bir balık gibi.

Kendi kendine Madeleine'i bir yerlere saklayacağına, sonra da iştahının geri dönüşünün tadını çıkararak başka kadınlara abanacağına söz vermişti. Bu yaşta Madeleine'le bir çırpıda sertleşebiliyorsa, isterse günde beş kez, o zaman kesinlikle iyileşmişti.

Bunu neden daha önce düşünmemiştii? Tercihlerini alıp tecrübeli bir kadın için harcayacak ve eski zalim haline geri dönecekti. O zaman Madeleine'den en başından beri planladığı kopuşu gerçekleştirebilirdi. İşine geri dönebilirdi, gerçekten uygun olduğu yalnız işine.

Kararını vermiş, "Beni devirmeye o kadar hazırsın ki, ben de aynı şekilde karşılık vereceğim," demiş. Onu çenesi havada bırakarak hışımla dışarı çıktı ve köye doğru koyuldu.

Rıhtım kenarındaki bir hana vardığında, Madeleine gibi bir kadınla, kendisiyle evlenmeyi arzulayan bir güzelle birlikte olmuş bir adamın özgüveniyle, omuzları geride, alt kattaki meyhaneye girdi. Ya da evlenmişti. Şimdi gidiyordu. Fark etmezdi. Onunla işi zaten bitmişti. Öyle olmalıydı.

Bir masaya çöktü ve işletmenin bugün dolu olduğunu fark etti. Bütün bu zavallı piçler karılarından kaçmaya çalışıyor olmalı. *Bu hayat bana göre değil.*

Bırak gitsin. Bu şekilde devam edemezdi. Son üç gecedir araya mesafe koymaya çalışmış ama sonunda odasında volta atmaya ve içmeye başlamıştı çünkü onsuz uyuyamıyordu.

Onun çektiği acıdan duyduğu suçluluk, içinde jilet gibi keskindi.

Bir tane daha al ve onu unut. Sadece sağduyu.

Çekici, siyah saçlı bir barmen kızın ona ölçülü bir gülümseme verdiğini fark etti ve kız onun yüzünün her iki tarafını da görmüştü. Madeleine'in o gece Paris'te taktığına benzer gerdanlık takıyordu ama onun kadar iyi görünmüyordu.

Ama bu kadının büyük göğüsleri vardı ve bu her zaman hoşuna gitmişti. Yüzünü onlara sürerdi. Gemideyken bunu Madeleine'in küçük göğüslerine de yapmıştı ve kadın çılgına dönmüştü. Gölge sakallı çenesini meme uçlarının üzerinde gezdirmiş, aşındırmış, sonra da emmişti. Madeleine erimiş, daha adam onun cinsel organına bakmadan ona doğru gelmişti.

Taşakları ağrımaya başladı ve kasıklarında kan birikti. Kadın adamın ereksiyonuna baktı ve yanlışıyla bunun kendisi için olduğunu sandı. Nefesi kesildi, göğüsleri kabardı. Hayır, adam onun için kalkmamıştı ama

Fark eder mi? Bu fahişeyi tavlama için Maddy hakkında fanteziler kurması gerekiyorsa, öyle olsun.

Özgür kal. Alternatifi düşünülemezdi.

İki viski içtikten sonra, dudakları büzüşmüş başka bir kadın gözüne çarptı. Nedense yüz ifadesinden gördüğü şeyden hoşlandığı anlaşılıyordu.

Üç viski içtikten sonra ne olduğunu anlayamadan kuzguni saçlı barmaidle birlikte üst kattaki bir odaya giriyordu. Kapıyı arkalarından kapatmak için tökezledi ve sürpriz bir şekilde asık dudaklı arkadaşı da onlara katılmaya karar vermişti.

Tıpkı eski günlerdeki gibi. Ethan sırtışının hınzırca olduğunu biliyordu.

Bir adam

onun doğasını değiştirir.

Maddy dul yürüyüşünde oturmuş, arabayı beklerken saatler geçip gidiyordu. Sessizce ağlayarak son kez kıyıları arasında gidip gelen vapurları izledi.

MacCarrick dönmemişti.

Ne bekliyordu ki? Ethan'ın diz çöküp bir şans daha vermesi için yalvarmasını mı? Ya da kibarca onu yolculuğuna uğurlamasını mı? Öfkeyle bir damla gözyaşını sildi.

Onu şimdiden özlemişti. Evet, gündüzleri ona çok kötü davranıyordu ama onunla geçirdiği o tutku, zevk ve şefkat dolu geceler... Hayatı boyunca kendini başka birine hiç bu kadar yakın hissetmemişti.

Bizim için daha fazla savaşmalı mıydım, ona daha fazla zaman vermeli miydim?

Üzgün bir şekilde başını salladı. Maddy sevginin zorla elde edilemeyeceğini çok iyi biliyordu. Onun kendisini özlemesini sağlayamazdı. Onu istemesi için aklına gelen her şeyi yapmıştı.

Ve yine de pişmanlık geldi. *Onunla olduğumuz gibi kalmayı mı yoksa onsuz bir hayat yaşamayı mı tercih ederdim?*

Yutkundu. Maddy İskoç'la arasına bir çizgi çekmişti ve belki de çekmemesi gerekiyordu.

Yüzünden aşağı bir damla gözyaşı daha süzüldü. Özellikle de gidip ona tamamen aşık olduğundan beri.

Otuz dört

Barmaid onun dudaklarını öpmeye çalıştı ama Ethan geri döndü, onun yerine boynunu öptü. Tıpkı Paris'teki o ilk gecede Maddy'ye yaptığı gibi, onun kendisi için ne anlam ifade edeceğini bilmeden önce, kurdeleden gerdanlığına dokundu.

Kadının tadı kötü değildi, ama tadı *yanlıştı*. Güzel kokuyordu, ama *doğru* değildi.

Madeleine'in kokusunu hayal edin. Onun yumuşak teninin tadını hayal edin.

Barmen kız gömleğinin düğmelerini açarken, dudaklı arkadaşı da göğsünü öptü. İkisi de gömleğini , sırayla göbeğine kadar yavaşça öpüştüler ve ardından ne olacağını biliyordu. Madeleine onu ağzıyla almaktan zevk alıyordu, bir şekilde bu hareketi aynı anda hem ahlaksız hem de taparcasına yapıyordu.

Kadınlardan biri kemerini çözmeye başladı.

"...sana aşık olmam için çok az şeye ihtiyacım vardı," demişti Madeleine. Tek istediği kendisine iyi davranan sadık bir kocaydı ve ona aşık olacaktı.

Aşık. *Ona* mı?

Eğer onu seviyorsa, geçmişte ona yaptıklarını affetmesi gerekirdi.

Yapmak *zorundaydı*. Çünkü o zamanlar onu tanımıyordu ve ona zarar vermeyi hiç düşünmemişti. Ama şimdi... eğer bunu yaparsa...

Her şeyden vazgeçmeden önce en azından onu sevmeye çalışması gerekmez miydi? Ondan, istediğin bir şey için savaşılabileceğini öğrenmemiş miydi?

"Durun," diye . Ama durmadılar, onun yerine pantolonuyla ilgilendiler.

Bırakın onları... Burada bir kadını, ikisini birden alabilirdi ve o bunu mıydı? Onun nesi vardı böyle? Sonunda yeniden erkek olacağı günün hayalini kurmuştu. Kendini doyuracağına yemin etmişti. Madeleine ona istediğini vermeliydi. Ve kesinlikle evlilik konusunda bencilce baskı yapmamalıydı. Ethan baskıya iyi cevap vermiyordu-

Madeleine *ona* aşık olacaktı.

Berraklık ona bir yıldırım gibi çarptı.

Tanrım, bu Maddy. Bu o. Onun için *sadece* o vardı. Her zaman ol.

"*Durun!*" Ethan kükreyerek parmaklarını uzaklaştırdı ve kendini iterek geri döndü. Tökezledi, derinden sarsıldı. Maddy onun geleceğinin vücut bulmuş haliydi ama yine de on yıl önce, bir geleceği düşündüğü zamanlardaki gibi davranıyordu. *Zayıf, içen, kabullenen...* oysa aynı yaşta daha iyi bir hayat için dişile tırnağıyla mücadele ediyordu. Onun için savaşabilirdi; kardeşinin söylediği gibi derinden değişebilirdi.

Ama Ethan o kadar aptalca, o kadar geri dönülmez bir şey yapmak üzereydi ki genç kızını sonsuza dek kaybedecekti. Ürperdi.

"Neyin var senin?" diye sordu barmen, ses tonu şaşkınlık vericiydi. Yıllar önceki o geceyi, ona ne kadar acımasız davrandığını hatırlıyordu. Sylvie'ye -ve o barmaidlere- ve bunun için nasıl cezalandırıldığını anlatırken, "Üzgünüm hanımlar, ama ben evliyim ve aptalca davranıyorum," dedi. Tam bir aptal. Kemerini yeniden bağladı, gömleğinin düğmelerini ilikledi ve ceketini kolunun altına sıkıştırdı.

İkincisi, "Evli erkeklerin başka kadınlardan zevk almayı bırakması gibi bir şey değil" dedi.

"Bu olacak."

İçlerini çektiler ve ilki, "Karın sana sahip olduğu için çok şanslı," dedi.

"Tam ," diye onları temin ettikten sonra odadan çıkıp Merdivenlerden aşağı in.

Ethan güçlü duygular hissetmeye alışkın bir adamdı ama Maddy'nin onu terk edeceği düşüncesiyle kapıldığı çılgınlık gibi *bir şeyi daha* önce hiç hissetmemişti. Ah, Tanrım, kötü bir durumdaydı. Bir kadının aşkını istiyordu, onu arzuluyordu, ona imreniyordu. Muhtemelen onu kaybetmek üzereydi.

Bir çift taverna fahişesini yuvarlamak. Çok zekice, Ethan. Aklından ne geçiyordu?

Saat kaçtı? *Üç buçuk.* At arabası beşte geldi. Sıkı at sürerse Carillon'a zamanında varabilirdi. Ama ona eli boş, sadece yorgun vaatlerle dönerse, yine de gidebilirdi. Özel bir ruhsat almaya çalışmak için köyün kayıt bürosuna gidebilirdi ama onu kaçırma riski vardı.

Ne yazık ki onun davranışlarını asla tahmin edemezdi. Eğer ona ulaşmadan giderse, onu bir daha asla geri almamaya karar verebilirdi. Cehenneme kadar yolu var,

Son birkaç gündeki davranışlarından sonra artık çok geç olabilirdi ama denemek zorundaydı.

Çabucak karar vererek doğruca kayıt memuruna gitti. Geçmişindeki sırlarla ilgili şüpheleri yeniden su yüzüne çıkmaya devam ediyordu ama onları bir kenara itti. *Yakala onu*, diye emrediyordu zihni. *Onu senin yap.*

Ethan, kızın bugün onu terk etmeyeceğinden emin *olduktan sonra* gerisini halledecekti.

Kayıt memurunun ofisine her zamankinden daha telaşlı bir şekilde girdi. Köylü memurun, viski kokan ve yumruğunu tezgâha vuran tıraşsız, yaralı İskoçyalıdan korktuğu anlaşıyordu. Ethan adamın özel bir ruhsat almanın günler alacağını söylediğini ve kendisinin de buranın evlilik boşlukları ülkesi İskoçya olduğunu, karşılığında köye yeni ve büyük bir kilise inşa edeceğini söylediğini belli belirsiz duydu.

Bir kilise, ne uygun bir kefaret. Kırk beş dakika sonra, elinde evlilik cüzdanı, binadan koşarak çıktı, atına atladı ve Carillon'a doğru cehennem gibi at sürdü....

Ethan'ın babası bir keresinde ona, bir erkeğin birlikte olması gereken kadını, onu zayıflattığı için tanıyacağını söylemişti. Ta ki onu sahiplenene ve o da onu güçlendirene kadar.

Maddy sadece onu bekliyordu.

Tepede Carillon'a yaklaşan posta arabasını gördüğünde içi sıkıştı ve daha da hızlı koşmaya başladı. Arabaya zar zor ulaştığında, yarası sızlayarak atından düştü.

Yolun sonunda, ayaklarının dibinde çantalarıyla duran kadını gördü. Siyah çocuk eldivenleri, şapkası ve yanaklarına düşen en ince siyah tülülle mükemmel bir hanımefendi gibi görünüyordu. Ama aynı zamanda buz gibi soğuk görünüyordu. Hiç şüphesiz biliyordu ki, eğer onu özlemiş olsaydı, onu terk eder ve bir daha arkasına bakmazdı.

Onu çok istiyordu, hayatının sonuna kadar istiyordu. Ve asıl dikkat çekici olan, dün itibariyle onun gibi bir piçi kabul etmiş olmasıydı. Şimdi kabul eder miydi?

Kaşları çatılmış, nefesini tutmaya çalışarak ruhsatı kaldırdı. "Benimle evlenir misin, genç kız?"

Başını öne eğdi.

Wee Sionnach, her zamanki gibi temkinli. Neden olmasındı ki? Onu rahat ya da güvende hissettirmek için en ufak bir çaba göstermemiştii. O da

Evlilikte ısrar etmek bencillikti, anlayışlıydı. "Yarın sabah saat onda. Eğer beni kabul , Maddy, sana iyi davranacağım," dedi inanarak, *hissederek*. Çünkü ciddiye. "Sana bu şekilde davranarak aptallık ettim."

"Neden bu kadar zalimsin?" diye sordu anlaşılmas bir ses tonuyla. "Paris'e *benim* için geldin, hatırladın mı?"

Ona doğru yürüdü. "Ve bu hayatım boyunca verdiğim en iyi karardı." Arabanın yaklaştığını görünce yutkundu. "Maddy, bir piç gibi davrandığının farkındayım. Benden daha iyisini yapamayacağını söyledim ama bu hiçbir şekilde doğru değil. Bunu herkesten çok ben biliyorum." Parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Hayatımı hiçbir zaman bir başkasının benim ismini paylaşacağını düşünerek yaşamadım. Adım ve ben biraz... lekelenlik. Kalmanı ne kadar çok istesem de şu anda beni terk etsen iyi olur."

Onun yanından geçip arabaya baktı. Onu dinliyor gibi bile görünmüyordu. *Hayır, kalmak zorunda.*

Tam onun önünde durduğunda, "Maddy, bu işte, bir koca olmakta iyi olup olamayacağımı bilmiyorum ama olmak *istiyorum*. Tekrar unvanımı almak ve topraklarımıza göz kulak olmak istiyorum. Ama sadece leydim olmayı kabul edersen. Eğer beni affetmenin bir yolunu bulabilirsen-"

"Tehlikeli mesleğin her neyse onu bırakacağını mı söylüyorsun?" diye sordu, hâlâ ona bakmıyordu.

"Eğer bu seni elimde tutacağım anlamına geliyorsa, evet, memnuniyetle."

"Bu kadar uzun süre uzak kalmanızın nedeni evlilik cüzdanı mı?"

Rahatsız bir şekilde yüzü kızardı. "Burayı alabilmek için köye yeni bir kilise sözü vermem gerekti," dedi çekinerek.

"Bu sabahla şu an arasında ne değişti?"

"Sonunda önümde neyin doğru olduğunu gördüm." Sonunda onun gözleriyle buluştu. "Benimle evleneceğini söyle."

"Pekâlâ," diye mırıldanmadan önce sonsuzluk gibi gelen bir süre sessiz kaldı.

Şok içinde yere baktı, dizleri rahatlamaktan çökmek üzereydi. "Yani... beni... sabah... öldürecek misin?"

Başını salladı. "Ama beni pişman etme Ethan."

"Yapmayacaksın." Titreyen elleriyle onu göğsüne bastırdı ve yüzünü saçlarına gömdü. *İşte sevdiğim koku bu.* "Daha önce bir embesil gibi davranıyordum."

Bunu tehlikeye atmayı nasıl akıl edebilmişti? Kendini az önce bir kurşundan kurtulmuş gibi hissediyordu ve daha önce birkaç kurşun yemişti, bu kadar hafif hissetmemiştir.

Nerede olduğunu bilseydi, bu onu harap ederdi. İri mavi gözlerinden yaşlar akarak ona bakar, o da göğsünü yırtar, kanayan kalbini çıkararak onu durdurmaya çalışırdı.

Onu daha sıkı sıkı. Araba durduğunda, "O kalıyor," diye seslenerek el salladı. Araba hareket ettiğinde Ethan sırtarak ona döndü ama Ethan sanki yakınlığın tadını çıkarıyormuş gibi başını onun göğsüne yasladı.

"Seni özledim Ethan." Sesi öylesine boğucuydu ki, Ethan ona duyduğu anlık şehvetle ürperdi. Üç gündür onun vücuduna dokunmamış ya da tadına bakmamıştı ama bu ona bir ömür gibi gelmişti.

Sadece kısa bir temas niyetiyle ondan bir öpücük çalmak için eğildi. Ama onunla her zaman olduğu gibi, öpücük patlayıcıya dönüştü. Ağzını tekrar tekrar alırken onu tutarak kolunun üzerine yatırdı, boştaki eliyle de poposunu kavradı.

Kız ağzının içinde inlediğinde, adam bir şekilde geri çekilerek onları düzeltti. Başını sertçe sallayarak elini kızın sırtından çekti. "Birileri görecektir," diye homurdandı. Ve ilk kez umursuyordu. Karısı hakkında kötü düşünülmesine izin vermeyecekti.

"Bugün pazar günü. Herkes şehirde."

Demek meyhane bu yüzden tıklım tıklımdı. Tanrım, onu gören olmuş muydu? Bu ona geri dönecek miydi?

"Beni özlemedin mi?" diye sordu usulca, utangaçça, anlamı açıktı.

"Tahmin edemezsin ama düğünden sonraya kadar bekleyebilirim. Bu ne istedin."

"Daha önce olduğumuz gibi olamaz ? O gecelerdeki gibi?"

Onun da kendisi gibi özlem duyması fikri çok güçlüydü. "*Herhangi bir şey*," diye mırıldandı, onu kollarının arasına aldı. "Ne istersen." İçeri girip merdivenleri hızla çıkarken bile onu öptü. Kız yüzünü kavrayıp küçük dilini ağzına götürdüğünde neredeyse sahanlıkta tökezliyordu.

Yatak odasının kapısını arkasından tekmeleyerek kapatır kapatmaz, çılgınca öpüşmeler arasında birbirlerinin kıyafetlerini avuçluyorlardı. Onu vardiyasına kadar indirdikten sonra gömleğini çıkardı.

İki eliyle adamın kemerini sıkıyordu. "Tanrım, istiyorum..." Kaşları çatılmış bir halde Ethan'a bakarak sözünü kesti. "Ethan, göbeğinin altında neden dudak ruju var?"

Oh, lanet olsun.

"İki farklı tonda mı?" Lanet

olsun, lanet olsun.

"Ben... Hayır... "Ve ona harika bir yalan söylemeye çok yaklaştı, ama hayatında ilk kez -en çok ihtiyacı olduğu anda- söyleyemedi.

Gözleri yaşardığında, alt dudağı titrediğinde ve "*Ethan?*" diye fısıldadığında bile.

Odasına koşmadan önce ona attığı bakış, kanlı kalbinin teklif edilemeyecek kadar kara olduğunu fark etmesini sağladı.

Otuz beş

"Ben bir şey yapmadım!" diye bir kez daha Maddy'nin kapısının önünde bağırdı.

Maddy en dipten en yükseğe çıkmış ve tekrar dibe inmişti. Ethan'ın Carillon'a doğru at sürdüğünü, at arabasıyla yarıştığını gördüğünde kalbi yerinden fırlamıştı. Sonra onu arabanın içinde, kaşları çatılmış bir halde ehliyetine sarılırken gördüğünde, kendini kaybetmişti.

Ama şimdi... "Sadece git!"

Yaşadığı onca kalp acısı ve trajediden sonra, bunun en kötüsü olduğunu düşünüyordu. Ona inanması için hiçbir neden vermediği halde neden ona inanmaya devam ediyordu?

"Kahretsin, meyhaneye gittim ve bir oda tuttum. Bunu kabul ediyorum ama bunu yapamazdım. Onlara durmalarını söyledim!"

"Yani iki kişi mi *vardı*?" diye bağırdı, aniden kusma ihtiyacı duydu. Kanıtları görmüştü ama adamın bir değil iki kadınla birlikte olduğuna inanmak için mücadele etmişti.

"Bekle, bekle, şimdi, bu kulağa olduğundan daha kötü geliyor-"

"İki kadını üst kattaki özel bir yatak odasına götürdünüz - ya da belki de ikiden fazlaydı?"

"Ama onlarla hiçbir şey *yapmıyorum*."

"Tabii ki hayır! Öpücüklerini göbeğinizin hemen altında durdurdunuz. Çoğu erkek, bir kadının ağzı kasıklarının hemen üzerindeyken mantıklı düşünür ve mükemmel kararlar verir. Özellikle de sarhoş olduklarında!"

"Bunu yapamam. Tanrı aşkına, seni meyhaneye götüreyim de onlara sor." "Beni diğer kadınlar için mahvettin" dediğinde ses tonu şaşkınlığa dönüştü.

Karşı çıksa da, nedense adamın *onlarla* seks yapmadan önce durduğuna *inanıyordu*. Ama bunun bir önemi yoktu. "İlişkimizin üzerinden iki hafta bile geçmedi ve sen sadakatsizlik yapmadığın için kendinle gurur duyuyor gibisin? Yıllarca evli kalsaydık ne olurdu?"

"Kendini aştığını düşünmüyor musun?"

"Oooh, sen inanılmazsın! Keşke seninle hiç tanışmasaydım. Ben bir aptalım! Senin nefret dolu bir adam olduğunu öğrenmem için daha kaç kere söylemem gerekecek?"

Ve şimdi nakil koçu için iki gün daha beklemek zorundaydı. "Peki.

Nasıl istersen."

Dizlerini göğsüne çekerek uzandı, kaç saat geçtiğine dair hiçbir fikri yoktu ve hâlâ ağlıyordu. Yatağa girmeden önce onun odasında volta attığını duydu.

Bu şekilde nasıl uyuyabilir?

Galce acı homurdanmalar duydu, sonra daha fazla volta attı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı, sonra kapının hemen dışında, "Sensiz uyuyamıyorum," dedi.

"Öğrenmek."

"Bir şey yapmış olsaydım bile - ki *yapmadım* - henüz evli bile değiliz."

Nefret dolu. "Ve sen de asla olmayacağımızı garantiledin."

* * *

İkinci gece, Ethan *yine* bir kadının kilitli kapısının önünde volta attığına ve içeri girmek istediğine inanamıyordu.

Onu büyülemişti. Onunla uyumayı özlemişti. Ve dün gece saatlerce ağlamıştı, sırf ona acı çektirmek için, bundan emindi. Düşünmeden söylediği sözler ve yaptığı hareketler yüzünden ona işkence etmek için.

Kadın görememişti ama tartışmaları sırasında adamın söylediklerinden biri sert olmuşsa, adam kapının arkasına sinmişti. Kavga ettiğinde kan akıtmak için kavga ederdi ve bu vazgeçilmesi zor bir alışkanlıktı - her ne kadar şimdi *onu* incitmek canını yaksa da.

Ona gitmeyi çok istemişti ama kapıyı suratına çarpmadan önce ona bakışları onu itmesini engellemişti.

Ama şimdi.

"Bu kadar yeter, Maddy. Beni yeterince cezalandırdın. Seninle yatmaya hakkım var."

"Başka bir kadına şehvet duyduğunuzda her türlü hakkınızı kaybettiniz. Affedersiniz, *iki* kadın."

"Onları arzulamıyorum."

"Tabii ki hayır," dedi, ses tonundan alaycılık akıyordu.

"Başından beri seni düşünüyordum, sana dokunmayı."

"Hiç utanman yok mu senin?" diye bağırdı. "Seni *ahmak*!"

"Aç şu lanet kapıyı."

"*Asla.*"

"Aç şunu, yoksa aşağı inecek! Bunu daha önce de yaptığımı gördün." "Sen-"

Kapıyı tekmeledi, neredeyse içeri doğru eğiliyordu. Tekrar tekmelemek için geri çekildi, bacağı dışarı fırladı... *küçük cadı*... kapıyı açmıştı-

Odanın içine doğru savruldu ve yerde patinaj yaptı.

Çenesini kaldırarak ellerini fırçaladı, sonra da adamın etrafından dolaşarak odadan çıktı.

"Ah, kahretsin, genç kız," diye seslendi arkasından. "Dikişlerimi patlattım."

"Ne?" diye bağırdı, aceleyle ona doğru döndü. "Bir bakayım!"

"Ah-ha!" Onu belinden yakaladı ve kendisiyle birlikte kucağına sürükledi. "Beni hâlâ önemsiyorsun!"

Çenesi düştü. "İnanılır gibi değil! Sen zalim ve sapkınsın-" "O zaman zalim ve sapkın bir adamın karısı olacaksın."

"Cehenneme kadar yolu var." Yumruklarını sıktı, adamın göğsüne vurmak üzereydi. "Bunu yaparsan canın çok yanacak, ama eğer seni dinlemeni sağlayacaksa

o zaman seni serbest bırakıyorum."

Yumruklarını indirerek kaçmak için çabaladı, adam onu sıkıca tuttuğunda hayal kırıklığı dolu bir ses çıkardı. "Beş dakika beni dinlersen gitmene izin vereceğim."

"Hiç şansın yok," dedi ama adam onu duymazdan geldi ve tıslayarak nefes alarak ayağa kalktı. Dirseğinden tutarak onu yatağa doğru itti.

"Size hiçbir şey yapmadığımı tekrar söylememin bir yararı olacak mı?"

Maddy yatağın kenarına otururken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Buna inansam bile, bu senin niyetini ortadan kaldırmaz. Başka bir *kadınla* yatmak için her türlü niyetle yola çıktın!"

"Evet, olabildiğince çok kadınla yatmak niyetindeydim," diye itiraf edince Maddy'nin nefesi kesildi. "Ben iyi bir adam değilim, Maddy." Volta atmaya başladı. "Beni tanıyan herkes en kötü türden bir piç olduğumu düşünüyor. Kardeşlerim bile öyle düşünüyor," dedi geçerken.

Öyle mi? Ne cüretle- Kendini salladı. Onlarla aynı fikirdeydi! "Gençken her gece yeni bir kadınla birlikte olurdum. Eğer onlar evlendiğinde daha da iyiydi. Ve eğer o yıllar boyunca aldığım tüm zevkleri alıp birleştirseydin, seninle hissettiklerimin en ufak bir kısmı bile olmazdı." Tepkisini ölçmek için ona baktı. "Çünkü senden *daha fazlasına* ihtiyacım var. Ve bunun farkına varmak beni çok korkuttu."

"Neden?"

Parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Çünkü geçmişimden katlanamayacağın bir şey öğrenirsen ve beni terk edersen ne olur? Bu beni nerede bırakır? Sana söyleyeyim, ölmüş kadar olurum."

Dudakları aralandı.

"Sen çok güzelsin. *Çok* güzel ve zekisin. Sonunda korkun geçtiğinde, açlık ve endişe dolu anıların azaldığında bana bakacak ve benimle evlenmek için ne yaptığını merak edeceksin."

Ethan o kadar acı çekmiş görünüyordu ki konuşamıyordu.

"Bu senin için hissettiğim bir hastalık gibi. Kadın, beni düğümlere bağladın. Artık aşağıyı yukarıyı ayırt edemiyorum ve senden başka bir şey düşünemiyorum."

Önüne bir sandalye çekti, sonra dirseklerini dizlerine oturdu. "Eğer ilginç bir şey görürsem, ilk düşündüğüm şey senin de bunu ilginç bulup bulmayacağındır. Beğendiğim yiyecekleri senin de tatmanı isterim. Ve tüm bunlar olurken, benim neyim var da böyle davranıyorum diye düşünüyorum. Bu *doğru* değil. Hayatımda *hiç* bu kadar başkasının ihtiyaçlarını kendiminkilerin önüne koymak istememiştim."

Başını iki yana salladı. "Ama bu ne yaptığını ya da neden yaptığını açıklamıyor." "Maddy, senden önce uzun süre kadın almadım. Üç yıl boyunca.

Yıllarca bekar kaldım. Kendim değildim. Ve eğer normale dönersem, kendimi doyuracağıma yemin etmişim. Sonra seninle birlikte her şey geri döndü ve ben düşündüm ki... *şimdi* bir başkasına sahip olmak... Tanrım, bilmiyorum, sana karşı hissettiğim bu şeyi *sulandırır* diye düşündüm. Ama tüm yaptıklarım bana kendimi senden başka biriyle hayal edemeyeceğimi kanıtladı."

Adamın kafası öylesine karışmış, hatta öylesine *paniklemiş* görünüyordu ki, kadın öfkesinin hafiflediğini hissetti. Adam ona aşık oluyordu.

Sonunda.

Bunu itiraf etmekten utanıyordu ama adamın meyhanede durmasından etkilenmişti. La Marais'de tanık olduğu onca tuhaf, acayip, ahlaksız sahne arasında, bir erkeğin işini bitirmeden önce bile bile kaçtığını *hiç* görmemişti. *Yine de...* "Durum tersine dönseydi nasıl hissederdin? İki erkek bedenimi öpse?"

Yüzü kızardı ve yumrukları sıkıldı. "Katilce."

"Seni durduran neydi? Kadınlarla mı?"

"Yapacağını söylemiştin... eğer sadık olursam bana aşık olacağını söylemiştin." Gözlerini kaçırdı ve mırıldandı, "İstiyorum... Sanırım seni istiyorum."

Ağrıyan başına masaj yapmak için parmaklarını şakaklarına götürdü. "Ya Quin?"

Kaşlarını çattı. "Peki ya Quin?"

"Ona yakınlaştığımızı söylemene ne sebep olmuş olabilir?" "Ah, o mu?"

dedi, sonra da açıkladı: "Senin için gelmesini istemezsin. I

Ona *benim* olduğunu söyledim ve o da sanki tartışacak bir şey varmış gibi konuşmaya devam etti."

Bu konuşmayı hayal bile edemiyordu. "Üzgün müsün Ethan?" "Özür dilemeye inanmadığımı biliyorsun. Ve sonunda, sadık kaldım."

"Ama, evet, Maddy, seni incittiğim için çok üzgünüm." derken onun bakışlarına karşılık verdi.

Bağışlanmak istiyordu. *Onu* istiyordu. Hem de çok.

Yine de bu yeterli miydi? Bunu yapmaya devam edemezdi - mutluluğa ulaşmak için kandırılmak, sonra da onu elinden almak. "Tüm bunları düşünmem gerek."

"Evet, elbette." Ayağa kalktı, sonra kadın oturmaya devam edince kaşlarını çattı. "Ama bunu yatakta benimle birlikte düşünemez misin?"

Ona ters ters baktı.

"Hiçbir şey yapmayacağım."

"Daha dün seni öpen iki kadın vardı. Bana nefes almam için biraz yer ver Ethan."

Sabahın erken saatlerinde Ethan, birkaç gecedir ilk kez kâbus Maddy'nin ağladığını duydu.

Ona doğru koştu ve onu kollarının arasına aldı. "Sus...sus, aşkım. Her şey bitti." Hoşuna gittiğini bildiği için elini sırtında gezdirdi. "İşte, genç kız. Her şey bitti." Artık garip dokunuşlar yoktu; onu rahatlatmakta iyiydi.

Gözyaşları dindiğinde, onun kucağında, kollarının çemberindeydi, vücudu kemiksizdi. Saçlarına doğru, "Bana ne zaman ihtiyacın olursa burada olmama izin ver. Sabah benimle evlen."

Uzun bir tereddütten sonra, "Ama sana nasıl güvenebilirim?"

diye sordu. "Sadece bana bir şans daha ver. Pişman olmayacaksın."

Sonunda titrek bir şekilde başını salladı. "Eğer bana sadık kalacağına söz verirsen, ."

Kızın parlayan gözleriyle buluşmak için yüzünü ellerinin arasına aldı. "Maddy, yemin ederim. Sana karşı dürüst olacağım."

"Ama Ethan, artık umutlarımın yıkılmasına izin veremem. Sana söz veriyorum, bu son, böyle bir şeyi son kez yaşayacağım. Bu yüzden lütfen beni bir daha incitme."

"Yapmayacağım, aşkım. Yemin ederim." Yeminini söylerken nihayet ciddi idi; onun acı çekmemesi için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Ama şimdi niyeti ne olursa olsun, geçmişte yaptığı yanlışların onu yalancı çıkaracağından korkuyordu. Gerçek yıkıcıydı ve onu sadece daha fazla incitecekti.

Bu da onun asla öğrenemeyeceğinden emin olması gerektiği anlamına geliyordu.

Otuz altı

Tanrım, ne yapıyorum ben? Maddy düğün töreninin ortasında düşündü. Bunu gerçekten yapacak mıydı? Eğer yapmazsa, Ethan'la yeminlerini tekrarlamadan önce kaçmak için yaklaşık iki dakikası vardı.

Bunun için ne kadar zorladın, Maddy? Evet, ama bu son iki günden önce! Şimdi ondan o kadar emin değildi....

Tören köyün nikâh memuru tarafından yönetiliyordu -Bay Barnaby, Ethan'ınki kadar kalın olmayan bir brogue'a sahip, nazık ve yaşlı bir İskoç- ve şu ana kadar her şey ona rüya gibi geliyordu. Adamın, *"İskoçya yasalarına uygun olarak resmi nikâhları kıymak üzere Nikâh Memuru tarafından görevlendirildim. Ethan Ross MacCarrick ve Madeleine Isobel Van Rowen'i evlendirmek için burada toplanmış bulunuyoruz...."*

Düşünceler zihninde savaşıyordu ama yüz ifadesini sakinleştirmeye çalışıyordu. Ethan onun yanında gergin bir şekilde durmuş, bir şahin gibi onu izliyordu ve muhtemelen kaçmaya meyilli olduğunu sezmişti.

Bu sabah uyandığında, önceki iki gün boyunca onu ele geçiren keder silinip gitmişti ve geriye kalan tek şey saf, katıksız... panikti.

Ama neden? Ethan yaptıkları için gerçekten üzgündü, felaket önlenmişti ve dün gece o uyuyana kadar saçlarını okşayarak çok harika davranmıştı. Sonunda, pastanedeki o genç eşlerden biri gibi olacaktı.

Kendimi savunmasız bırakacak bir şey mi yapıyorum...?

Kendini havalandırmak, kapalı odanın dışına çıkmak ve nefes almak istedi. Elindeki küçük buket avuçlarını ıslatmıştı ve korsesi onu rahatsız ediyordu. Kısa, krem rengi başörtüsünü yüzünden uzaklaştırmak için sinirli bir şekilde dudaklarını büzdü. Sadece paniklemiş değildi, aynı zamanda paranoyak da olmalıydı çünkü daha önce Barnaby adını söylediğinde Ethan'ın yüzünü buruşturduğuna yemin edebilirdi.

Ethan yeminini tekrarlamadan hemen önce ona gizlice bir bakış attı. Omuzları gerideydi ve onunla birlikte olmaktan gurur duyuyor gibi görünüyordu.

ve rahatlamıştı. Sonra onun sertçe yutkunduğunu gördü. O da gergindi ama burada onun yanında duruyordu ve hayatını ona adamaya hazırdı.

Doğal olarak insanlar düğün törenleri sırasında tedirgin oldular. Her şey olması gerektiği gibiydi.

Yeminini ederken gözlerini Madeleine'e dikti ve gözlerindeki özlem onu şaşırttı. "Ben Ethan MacCarrick, seni, Madeleine Van Rowen'ı seveceğime, onurlandıracağıma ve saygı duyacağıma yemin ederim. İyi günde ve kötü günde sadık, dürüst ve fedakâr bir koca olacağıma söz veriyorum. Bu sana bugün ve hayatımın geri kalanı için verdiğim sözdür."

Oh, Ethan. Ve o sabah ilk kez o zaman nefesini tuttu. İçini bir sakinlik kapladı ve sakinleşti. Maddy hayatındaki her şeyin onu bu ana, bu adama - kendisine sert, karanlık gözlerle bakan ve sadece onun için dokunuşunu yumuşatan gururlu, güçlü bir İskoçyalıya- götürdüğünü aniden hissetti.

* * *

Ona bak.... Kadın yeminini tekrarlarlarken Ethan düşündü. Ona sahip olmak için elinden geleni nasıl yapmazdı?

Parlak mavi gözlerinde zekâ parlıyordu; çenesini gururla kaldırdı. Bu sabahki gerginliği hissediliyordu ama yine de bu düğüne katılacaktı. *Bana şans verdiğine göre cesur bir kızmış.*

Hangi erkek ona sahip olmak için yalan söylemez, çalmaz ya da öldürmez ki?

Yeminlerini ettikten sonra Ethan kendi kendine sessizce bir söz verdi. Yarım kalan işleri tamamlamaya ve izlerini örtmeye hemen başlayacaktı.

"Huzurumda yaptığınız bağlayıcı beyanın ardından," diye başladı kayıt memuru, "siz Ethan Ross MacCarrick ve siz Madeleine Isobel MacCarrick'in artık karı koca olduğunuzu ilan ediyorum."

Rahatlama. Ethan'ın eli onunkini buldu.

Carillon'a döndükten kısa bir süre sonra Maddy, "Scot, ikimiz de soyunduk ve yatağa girdik," dedi. "Bu noktada oyalanmanın özel bir nedeni var mı?" Birbirlerini soyarlarken onu anlamsızca öpüyordu ama sonra durdu.

Gözlerini ona dikti. "Oyalanmıyorum, tadını çıkarıyorum. Bir erkek her gün evlenmiyor ve bu uzun zamandır beklenen bir şeydi."

"Sence beklemeye değecek miyim?"

"Bekleyen sendin. Eğer sana sahip olmasaydım, evlenmezdim. Ayrıca, belki de oyalanmalısın. Bundan sonra benden kaçış yok."

Avucunu onun göğsüne bastırdı. Kalbi gümbür gümbür atıyordu. "Yine mi gerginsin?"

"Evet," dedi başını ciddi bir şekilde sallayarak. "Görünüşe göre bunu en son denediğimde kendimi çok iyi aklamamışım."

Sırıttı. "Ama şimdi yapacağından eminim."

Hınzırca gülümsedi ve eğilip kadının göğsünü ısırdı. "O zaman Maddy MacCarrick, bu evliliği tamamlayalım."

Kadın kollarını adama doğru kaldırıp onu bedenine doğru çekerken, adam parmaklarının ucuyla kadının karnına baktı. "*Çok güzel*," dedi. "Sen de gergin misin?"

"Gerçek mi?"

"Gerçek."

"Biraz korkuyorum Ethan."

"Yavaş gideceğim. Bir daha canın yanmayacak." Kalçalarını yuvarladı.

"Şimdi canım yanıyor."

"Tanrı biliyor ya, ben de istiyorum." Onu nazikçe bacaklarının arasından kavradı ve bir parmağını içine soktuğunda inledi. "*Aingeal*, rahatlamalısın."

"Yapamam," diye mutsuzca fısıldadı. "Belki de biraz daha beklemeliyiz? I Sanırım fikrimi değiştirdim."

Alnını onunkine yasladı. "Maddy, şu anda olduğundan daha hazır olmayacaksın. Ne kadar uzun süre beklersek, kuşkuların o kadar . Bunu şimdi anlıyorum."

"Ama ilk seferden sonra çok kötüydün. Teslim olduğumda, o zalim sırtışını takınacağın ve nefret dolu şeyler söyleyeceğin kabusunu görüyorum. Ve sonra..."

"Peki sonra?"

"O zaman beni terk edeceksin."

"Maddy kızım, benimle sıkışıp kaldın. Asla kaçamayacaksın," dedi ve sonra şüphesiz onun ruh halini hafifletmeye çalışarak ekledi, "Ama bunu iyi yapsan iyi olur, böylece şüphe kalmaz."

Kızın nefesi kesildi ve adam onu yanına çekerek poposuna hafifçe vurdu ve kızın kahkahalarla gülmesine neden oldu.

* * *

"Utanmazsın sen!" dedi nefes nefese, gözleri heyecanlıydı.

"Evet. Ama benim bu yönümü seviyorsun." *İnkar etmedi.*

"Bana güvenin, sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Sonsuzluk gibi görünen bir süreden sonra, kadın başını salladı ve adam bunu gerçekten yapmak üzere olduklarını anladı - evlilik hayatlarında ilk kez *karısını* almak üzereydi. Tanrım, bunu onun için çok iyi hale getirecekti.

Dudağını dişledi. "Benden ne yapmamı istediğini söyle."

Davet ettiği acının farkında olmasına rağmen, "Senin üstte olmanı istiyorum," dedi. Kaşlarını çattığında ekledi, "İstedığın kadar yavaş gidebilirsin. İçime girebildiğin kadar gir, kendi hızında."

Adam, kadının üzerine yatması için yuvarlandı ve kadının endişeyle, "Ethan?" diye mırıldanmasına neden oldu.

Elini kadının sırtında gezdirerek önce bir, sonra iki parmağını arkadan kadının cinsel organına soktu ve kadın sırtını aşağı doğru eğdiğinde inledi. Adam tekrar tekrar daldıkça, kadın bacaklarını adamın kalçaları üzerinde daha da açtı. "İşte bu kadar."

Adam üçüncüsünü de içine sokmaya çalışırken, kadın inledi ve eğilerek adamın dudaklarını yaladı.

"Parmaklarımı çıkaracağım," diye homurdandı. "Ve içinde bir şeye ihtiyacın olacak." Adam onları çıkarırken kadın inledi. "Şaftımı al" -elini kavradı ve etrafına sardı

-"ve hazır olduğunda onu içine koy."

Elini onunkinin üzerine koyarak başını girişine doğrulttu, karşılaştığı ıslaklık karşısında tısladı, zevke karşı dişlerini sıktı. Kıvrımlarında bir aşağı bir yukarı gezdirdikten sonra onu serbest bıraktı.

Nefes nefese, gözleri kapalı, şişmiş ucu seksi boyunca yukarı ve geri getirmeye devam etti. Her seferinde sikinin başını doğrudan girişine indirdi ve kısa süreliğine o sıkı bağlantıyı kurdular -sadece zar zor içine girdiğinde-kalçalarını yukarı doğru bükmemek için savaşmak zorunda kaldı.

Kadın onu durgun daireler çizerek klitorisine sürttüğünde, adam neredeyse oraya boşalacaktı. Daha önce çağırdığı her şeyi aşan bir iradeyle itmedi. Savaştan dolayı terlemeye başlamıştı ve kız onun üzerinde kıvranırken göğüsleri kaygan göğsüne sürtünüyordu.

İşkence. Saf ve mutlak. Ona ne yaptığını bilemezdi. "İçine sok, Maddy," diye homurdandı. "Seni onunla sertleştireceğim." Onu sırt üstü fırlatıp içine girene kadar daha ne kadar dayanabilirdi?

Sonra bunu yapması ne kadar sürerse, ne kadar ihtiyacı olursa o kadar dayanabileceğini fark etti-

Kafayı içeri soktu.

" *bu, genç kız,*" diye boğazından hırladı, kadın kıvrak vücudunu onun üzerinde gezdirirken dizlerinin bağı çözüldü. Onu bastırmaya kalkışmamak için arkasındaki yatak başlığını kavradı. "İşte benim iyi karım." Adam zevkten titredi. "Ah, Tanrım... olabildiğince derine..."

Otuz yedi

Maddy ona daha fazla katlanamayacağından emindi. Ama onun gözle görülür bir şekilde kendini kontrol etmeye çalıştığını gördüğünde -gözlerinin etrafındaki çizgiler gerilmiş ve çenesi sıkılmıştı- onun için denemek istedi.

"Ethan, ne yapacağımı bilmiyorum." Başkalarını bu durumda görmek bir şeydi.

ama bir diğeri denemek için. Kendini garip ve güvensiz hissediyordu.

"Yukarı çek ve aşağı in, daha derine," dedi, sesi boğuk ve kırılgandı.

"Bana nasıl olduğunu göster."

"Eğer sana dokunursam, kontrolümü kaybedeceğim." Elleri arkasındaki yatak başlığını kavradı, kollarındaki kaslar gerginlikten şişti. Nefesleri düzensizdi, göğsü güçle dalgalanıyordu. "Seni uzunluğumdan aşağı çekmek için yanıyorum...." Karanlık gözleri onunkilerle buluştu. "İçine öyle derin gömeceğim ki..."

"Yapmayacaksın. Sana güveniyorum. Lütfen bana göster." Sesi kendi kendine bile paniklemiş gibi geliyordu.

"Ah, genç kız. Bunun eğlenceli olması gerekiyordu," dedi zorlanan bedenine uymayan bir ses tonuyla.

Adamın ellerine uzandı ve onları poposunun üzerine koyduğunda ne kadar kötü sallandıklarını görünce şok oldu. Adam inledi ve kalçalarını istemsizmiş gibi salladı. Parmakları yayıldı, onu yukarı çekerken kavradı... sonra daha da aşağıya.

Zevk onun içinde sarsıldı. "Oh! Bu... *güzel* hissettiriyor."

Bir kez daha yukarı ve daha aşağı. Acı duymayı bekliyordu ama hiç acı . Gerilme hissi mest ediciydi, çok gerekli hissettiren bir dolgunluk. Haklıydı, buna gerçekten ihtiyacı vardı.

"Beni öldürse bile önce senin boşalmanı sağlayacağım," dedi boğuk bir sesle. "Dizlerini daha geniş aç."

Bunu yaptığında, adam daha derine bastırdı, ama acı yoktu - tam tersi. "*Ethan... içimde çok iyi hissediyorum,*" diye fısıldadı merak dolu bir ses tonuyla.

Adam cevap olarak sadece homurdanabildi, kadının altında titriyordu.

Maddy ayağa kalktı ve öne doğru eğildi, elleri adamın omuzlarını kavradı, uzunluğunu alabildiği kadar aldı.

Parlayan saçları yüzüne doğru kıvrılıyordu ve parlak gözleri korkudan arınmış, güven doluydu. O kadar güzeldi ki onu dehşete düşürmüştü.

Kadının bakışlarını yakalayan adam, ona Galce bir yemin mırıldandı; eski dilde, onları sonsuza dek birbirlerine bağlayan bir benlik sözü. Kız kelimeleri anlayamasa da anlamını kavramış gibiydi; küçük elleriyle adamın yüzünü kavradı ve eğilerek onu şefkatle öptü.

Bir kez daha ayağa kalktığında gırtlaktan gelen bir sesle, "Senden daha fazlasını istiyorum Ethan," dedi. Kadın arkasına uzandı ve tırnaklarını Ethan'ın iç kalçalarına geçirip torbasını avuçlarken Ethan'ın nefes almasını sağladı. Kız ona memnun bir sırıtış attı ve Ethan onun aletinin içinde zonkladığını hissettiğini biliyordu.

"Bunu sana vermek istiyorum." Dizlerini kızın arkasına dayadı, ellerini kızın enfes göğüslerine uzattı ve onu bükülmüş bacaklarına yaslarken göğüslerini örttü. Yanlarından tutarak, çıkık meme uçlarını tekrar tekrar okşadı. Kız çaresizce onun şaftının üzerinde kıvranmaya başladığında, topuklarını yatağa gömdü ve vücudunu hafifçe zıplattı. Kadın haykırdı ve başını geriye attı, saçları bacaklarının üzerine döküldü.

Patlayıcı birleşmelerini yavaşlatmak için kendini zorlayarak onu aşağı indirdi. Adam iki parmağının ucuyla klitorisini okşarken, kadın sanki hislerini test ediyormuş gibi kalçalarını onun üzerinde nazikçe salladı. Parmakları kadının ıslaklığıyla ileri geri kaydığında, kadın onun üzerinde sallanmaya başladı, hareketleri gittikçe hızlanıyordu. İnleyerek, boşalmak isteyerek, bunun için çabalayarak, kalçalarını hızlı hızlı sallayarak onu şok etti ve adam şaşkınlıkla, "Ah, seni zeki kız." diyebilirdi.

Şaftının sadece yarısı içindeydi ve daha fazlasını alabileceğini biliyordu-
ama... iyi olmak zorunda... eskisinden daha iyi...

Yine de bu tür bir zevke daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. "Benim için gel," diye emretti, onu hızla ovarak.

Bunu yaptığında, kasılmalarının gücü onu kavradı ve anında tohumunu elinden aldı. Adam kadının içinde patladı ve rahmini sıcakla yıkadı. Tekrar tekrar içine pompaladı.

Onun üstünde kemiksiz kaldı, kalbi onunkine çarpıyordu. Artçı ürpermeler onu sarsarken bile, hâlâ sert bir şekilde kadının içine girmeye devam etti.

Bundan vazgeçmek istemeyen adam onu sırt üstü çevirdi ve hâlâ vücuduna girmeye devam ediyordu. "Seni tekrar alabilir miyim?" Bir şekilde ihtiyaç artıyor, daha önce olduğundan daha da kötüleşiyordu.

Ona tiksintiyle değil, sadece arzuyla bile baktı. Bir şekilde onun gibi bir kadını kendisine aşık etmişti. "Ben seninim Ethan... İstedığın her şey senin."

Ona öfkeyle sahip olma, onu sonsuza dek damgalama ihtiyacı onu bir kırbaç gibi kamçılıyordu. Dürtüler ona hükmetmek üzereydi. "Seni incitmek istemiyorum. Ama... Buna ihtiyacım var... Bunu sertçe yapmalıyım."

Kalçalarını ona doğru yuvarladı. "Neye ihtiyacın varsa."

Maddy onun gözlerinin karardığını ve şehvetle yandığını gördüğünde neredeyse sözlerini geri alıyordu.

Elini ensesinde kavradı ve onu yukarı çekti. "*Gitmene asla izin vermeyeceğim,*" diye homurdandı, dudaklarını almak için eğildi. "*Asla...*" Kontrolünü kaybediyordu, bunu hissedebiliyordu. Devasa vücudu kızın üzerinde yükseliyordu, kasları gergin ve kaygandı, gergin boynundan belinden kasıklarına doğru uzanan keskin girintilere kadar.

Dizlerinden birini göğsüne bastırdı, gövdesini o bacağın arkasına yasladı, kolunu bacağın etrafına doladı ve iterken onu kavradı. Diğer elini kadının karnına koyarak klitorisini parmakladı ve kadının mutluluk içinde kıvranmasına neden oldu.

Ona doğru her sallandığında, bacağına itiyor ve onu iyice açıyordu. Göğsünün ona sürtünmesi hissini arzuluyor gibiydi.

Ama kısa süre sonra ritmi öfkeye dönüştü. Ne zaman daha derine inemeyeceğini düşünse, adam daha güçlü bir şekilde dalıyor, kızın şaşkınlık ve zevk içinde haykırmasına neden oluyordu.

Bu, onunla birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını hayal ettiğinden bile daha fazlasıydı. Adamın gözlerindeki vahşi bakıştan ve vücudunun tırnaklarına sürtünmesinden ya da avuçlarının altında dalgalanmasından büyülenmişti. Sert dudakları boynunda, göğüslerinde ya da ağzında olmadığına, düzensiz nefeslerle ayrılıyordu.

Bu beklemeye binlerce kez değdi....

Elleri dizlerinin arkasına kenetlenmiş olan adam, kadının ayrılmış kalçaları arasında, başı yastığa çarpana kadar tekrar tekrar sertçe debelendi. Zevkle savaştı, bunun sonsuza dek sürmesini istiyordu. Ama onun vücudunun sürekli saldırısı altında, kaybettiği bir savaş yürüttü.

Tam bir kez daha doruğa ulaşacağını anladığında, "*Tekrar geldiğini hissetmek istiyorum*" diye ısırdı.

Adını haykırdığında, göğsünden umutsuz, gırtlaktan gelen bir ses koptu. Gözleri onunkilerle buluştu ve kendini sıcak bir şekilde onun içine bıraktı. Sesi törpülenerek "*Benim*" dedi. Ve sonra onun üzerine yığıldı.

Nefesleri boynuna sertçe çarpıyor, kolları ona sarılıyordu, onu çok sıkı tutuyordu ama aralarında olanlardan dolayı sarsılmıştı.

Hiç bilmiyordum.

Tırnaklarını adamın nemli sırtında aşağı yukarı gezdirirken, huşu dolu bir ses tonuyla, "Ah, Scot, kendini tamamen affettirdin," diye fısıldadı. Adam onu daha sıkı kavradı, onu bırakıp bırakamayacağını merak ediyordu.

İşte bütün bu.

Daha önce o kadar cahildi ki, kendini ona teslim etmeden asla kavrayamayacağı şeyleri küçümsüyordu.

Ethan geçmişte yaşadıklarının Maddy'nin ona verdiklerine kıyasla çok eksik olduğunu anlamıştı; sanki hayatı boyunca hiç acıkmadan ya da bir lokma bile tatmadan yemek yemiş gibiydi.

Şimdi açlıktan ölüyordu. Ve ziyafet çekti. Ve asla geri dönmek istemedi.

Otuz sekiz

Bizim gibi adamlar değiştiğinde.... bu derinden olur.

Hugh haklıydı, diye dūřındū Ethan yatağında uzanıp Maddy uyurken ona sarılırken. Kara kış gecesinde dışarıda yağmur yağıyordu ama onlar yataklarında, ateşin önünde sıcacıktilar.

Tuhaf olan řey, Ethan'ın deęiřtięini deęil, normale dōndūęünü hissetmesiydi - hiębir zaman dūřunceli ya da cana yakın biri olmamasına raęmen. Onunla daha kolay anlařıyordu.

Ethan onunla birlikteyken kendini bir koca gibi *hissediordu*. Hatta belki... belki *iyi* bir koca.

Evlendikten sonra Maddy ona Highlands'e yolculuğu bahara kadar erteleyip erteleyemeyeceklerini sormuştu. Ona Carillon'u sevdiğini ve kış burada geçirmek istediğini söylemişti. Yeterince kolaydı.

Burada geğirdiği son iki ay boyunca hayatını heyecan ve doldurmuştu. Bu özelliklerin nasıl olup da yılların zorluğuyla ezilmediğini hâlâ anlamıyordu ama ezilmediğine de şükrediyordu. Gerçekten de La Marais'in örtüsünden sıyrılmış gibiydi ve artık nadiren kâbus görüyordu.

Her gece onun kollarında uyurdu ve çoğu zaman küçük bedenini onun üzerine uzatır ve onun *üzerinde* uyuyakalırdı. Bunu özellikle seviyordu çünkü onu yerinde tutabiliyor ve içine kolayca girebiliyordu.

Ne zaman bir öğleden sonra arazide çalışmak için ayrılmak zorunda kalsa, dōndūęünde onu karşılamak için her zaman dışarı koşar, kollarına uęar, göğsüne sertçe vurur, yüzü ışıldardı. "Seni özledim," diye boynuna sarılıp nefes alırdı, sadece birkaç saatliğine gitmiş olsa bile.

Geçen hafta, "Maddy, seni bana koşarken görmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?" demişti.

Geri çekildi ve ona alaycı bir yarım sırıtış attı. "Kapıya kadar olan kısa yürüyüşü bitirmeni bekleyememenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun...?"

Ethan'ın her zaman sert ve soęuk biri olduęu dūřünölürdü - peki neden kendini günde en az bir kez kahkahalarla ciyaklayan küçük karısını evin içinde kovalarken buluyordu?

Aslında, evleri kahkahalarla doluydu. Evi davetkâr hale getirmişti. Tüm komşularla arkadaş bile olmuştu. Sanki her gün davetiye geliyormuş gibi görünüyordu.

Onun için başkalarıyla arasında bir köprü gibiydi. İnsanların onun gibi cana yakın ve eğlenceyi seven biri olduğunu düşündüğünü fark etti. Onu klanına getirdiğinde, orada da kendisine nasıl bakıldığını etkileyeceğinden hiç şüphesi yoktu.

Maddy özellikle Agnes Hallee adında, altı yaramaz çocukla birlikte sahilin aşağısında yaşayan dul bir kadını seviyordu. Maddy çocuklarla oynamaktan uçurmaktan, başıboş evcil hayvanları evcilleştirip toplamaktan, en huysuz tavuskuşunu atlatmaktan- hoşlanıyordu ve Ethan'a kendi çocukluğunun nasıl kısa kesildiğini hatırlatıyordu....

Bazen geçmişisi ondan saklama kararından şüphe ediyor ve itiraf etme ihtiyacıyla boğuşuyordu. Ama o kadar mutluydu ki, her gün ona ne kadar mutlu olduğunu söylüyordu. Neden bunu mahvediyordu?

Bazen, tüm bunların sona erebileceğini unutarak kendini kandırıyordu.

Unuttuğunda, hayatı boyunca hiç olmadığı kadar mutluydu. Bunu bir kez daha yapmıştı. Babası ölmeden bir hafta önce, babası Ethan'a on dördüncü yaş gününde onu Hebridler'e ava götüreceğine söz vermişti, sadece iki hafta kalmıştı.

Babasının cesedini gördükten sonra bile Ethan unutmaya devam etmişti. Günlerce, her sabah yüzünde bir sırıtışla yataktan fırlayarak uyandı, çünkü yolculuklarına bir gün daha yaklaşmıştı. Sonra her şey aceleyle geri dönüyor ve unuttuğu için, böylesine trajik bir kaybın ardından mutluluk hissettiği için utanıyordu.

Ethan şimdi gözlerini tavana dikmiş, Maddy'yi kendine doğru çekiyordu. Şimdiye kadar memnun olduğu son zamanlar bunlardı.

Ama onun bunu öğrenebileceği bir yol düşünemiyordu. O gece olaya karışan herkes ya çoktan İngiltere'den gitmiş ya da ölmüştü. Ekstra bir önlem olarak Ethan, Iveley'deki arazi temsilcisini kovmuştu - tahmin edilebileceği gibi, girişimci ya da özellikle çalışkan biri değildi. Ardından Ethan avukatına Iveley'i Maddy'ye devretmesi ve mülkiyet zincirini gizlemek için elinden geleni yapması talimatını vermişti. Ethan ancak yeni tapu düzenlendikten sonra başka bir kâhya tutmuştu; sınırlı tecrübesi olan ama her şeye rağmen son derece özverili ve çalışkan bir genç adam.

Her halükarda, geçmişisiyle herhangi bir bağlantısı olan hiç kimse onun ve Maddy'nin nerede olduğunu bilmiyordu. Çok azı biliyordu. Corrine biliyordu, ama sadece Maddy ona ve Bea'ye para gönderdiği için. Bu konuda ısrar etmişti. Eğer Maddy'nin başında Corrine ona göz kulak olmasaydı, ölebilirdi. İkisi de

Ailesini ve onları bir eşin kan bağı olan akrabalarını desteklediği gibi desteklemeye hazırды.

Madeleine artık onun olduğuna göre, onu öylesine şımartmaya kararlıydı ki, geçmişte ona yaptıklarını telafi etmeye başlayabilirdi. Ona nefis yiyecekler aldı, sürekli yemek yedirdi ve Madeleine her geçen gün daha da güzelleşti, her yeri etlendi. Yüzüğü nihayet takıldığında gururla parlıyordu.

Karısının kendisi yüzünden bir gecekondu açlıktan öldüğünü düşünmesine izin verdiğinde, kendisini pençeleven öfkeyi -kendisine duyduğu öfkeyi

-Ve bunu kefareti olarak kabul etti. Sonra da onu memnun etmek için çabalarını iki katına çıkaracaktı.

"Neyi özlüyorum biliyor musun?" demişti ona birkaç hafta önce. "Iveley'deki atımı. Dorrel kürkü ve etkileyici gözleriyle çok dikkat çekiciydi. Yemin ederim beni en az benim onu sevdiğim kadar severdi."

Doğal olarak Maddy'ye doru bir kısırak almıştı, çünkü o da dışarıdaki diğer tüm aşık piçler gibiydi, en ufak bir gülümseme için karıları için ejderhaları öldürmeye hazırды. Onu her gün ata bindiriyordu.

Onunla aynı ahırdan satın aldığı yeni atı, Ethan'dan güçlü ve sarsılmaz bir şekilde hoşlanmayan bir başka dayanıklı iğdişti. Her zamanki gibi hayvanlar onu ya seviyor ya da ondan nefret ediyordu. Gerçi Maddy, "Bence kediler hariç tüm hayvanlar senden nefret ediyor," demişti. Ethan'ın yüz ifadesi karşısında aceleyle, "ama kedilerin onayı önemli," diye eklemişti.

Her fırsatta, o lanet olası iğdiş onu fırlatmaya, tepelemeye ya da bir ağaca çarparak eyerden sıyırmaya çalışıyordu. Bu da Maddy'nin kahkahalarla ulumasına neden oluyordu, eyerinden düşmemek için atının yelesine tutunmak zorunda kalıyordu. O bile sıritana kadar gülüyordu.

Maddy'ye çok fazla şey aldığından korksa da, duracak gibi görünmüyordu. Parası kolayca yetiyordu ve Maddy'nin ihtiyacı olup da alamadığı o kadar çok şey vardı ki. Öyle bir giysi ve mücevher koleksiyonuna sahip olmalıydı ki, Maddy bunların arasından seçim yaparken Ethan'ın onun hazırlanmasını beklemesi gerekecekti. Ethan'ın bildiği kadarıyla kocaların yaptığı bir şey varsa o da eşlerinin hazırlanmasını beklemektir.

Birkaç hafta önce ona inci bir gerdanlık aldığında, "Ethan, bunların hepsi biraz... bunaltıcı," demişti. Gülümsemesi zayıftı.

"Zengin bir koca istediğini sanıyordum," demişti. "Zengin kocalar böyle yapar."

"Özellikle mücevher ve zenginlik ziynetleri almak için paralı bir adam istemedim. Ben sadece güvenlik ve istikrar istiyordum. Kendim için ve sahip olmak istediğim çocuklar için...."

Bebekler. *Ya onları ona veremezsem? diye bir kez daha düşündü ve onun yanında gerildi.*

Ethan o kanlı laneti kadar uzun süredir üzerinde taşıyordu ki, Madeleine'i henüz hamile bırakmadığı için endişelenmeye başlamıştı. Ve Ethan'ın aylardır başaramadığı bir şeyi Court'un üç haftada başarmış olması Ethan'ı biraz sinirlendirmişti.

Ethan daha önce hiç çocuk sahibi olmayı beklememişti. Beklemiyordu ama nedense onunla birlikte olacağını *hissetmeye* başlamıştı. Sanki bu kaçınılmaz bir sonuçmuş gibi zihninde bazı düşünceler yanıp sönüyordu.

Maddy hâlâ uyurken, onu sırt üstü yatırdı. Üzerindeki örtüyü çekiştirerek çıplak vücudunu inceledi. Düz karnını okşadı ve onu çocuğuyla birlikte büyük, gür ve dolgun olarak hayal etti ve bunu dört gözle *bekledi*.

Ethan onun zihninde canlanan görüntüsü karşısında taş gibi sertleşti. O kadar ilkeldi ki -o kadar heyecan vericiydi ki- öldürücü derecede sahiplenici hissetti ve inkâr edilemez derecede tahrik oldu.

Tohumunu onun içine ekme, sonra onu koruma, mutlu etme ve büyüdükçe onu besleme fikri...

Uyandığında, adamın bileklerini üzerinde tuttuğunu ve nefesi kesilirken içine girdiğini gördü. Adam onu gittikçe daha bir şekilde içine alırken inledi, ta ki adam çılgınca içine dalana kadar, *denedi*.

Otuz dokuz

Güzel bir bahar sabahı sahile doğru yürürken, Maddy siyah bir kedi yavrusu tarafından takip edildi.

Ethan onu köyden onun için getirmişti. Ona Petit adını vermişti. Chat Noir.

Battaniyesini serip oturduktan sonra, adam hücum edene kadar parmaklarını kumda karıştırdı. Ama çok geçmeden *savaştan* çok *sevgiyle* ilgilenmeye başladı. Maddy onun kulaklarını okşarken dalgalara baktı ve Ethan'ın karısı olarak geçirdiği son birkaç ayı düşündü.

Ethan'ın kaba, ketum, saldırgan bir İskoçyalıdan nazik, şefkatli bir kocaya geçişi sorunsuz ve zahmetsiz olmuştu.

Maddy'nin hayallerinde. Gerçek çok daha farklıydı.

Gülünç derecede aşırı korumacıydı. "Sahile kadar tek başına yürüyemezsin," diye buyurmuştu. "Ve kesinlikle köye giremezsin."

"Nerede büyüdüğümü unuttun mu?" diye sormuştu. "Bu hain sahil kasabasının sunabileceği her şeyle başa çıkabileceğimi söyleyebilirim. Sence neye karşı savunmam gerekecek? Deniz tarağı mı? Deniz yosunu? Deniz kabukları! Her zaman lanet kabuklar."

"İyi eğlenceler, genç kız. Ama ben bundan vazgeçmeyeceğim. Sorcha'yı getirmelisin."

Huysuz olabiliyor, bazen saatlerce denize bakıyormuş gibi görünüyordu. Onun ne düşündüğünü bilmek için her şeyini verebilirdi. Adam sahipleniciydi, onun tamamen kendisine ait olmasını tercih ediyordu. "Ziyaretçi de ne demek?" diye sormuştu daha bu sabah. "Daha iki hafta önce birkaç tane vardı. *Benimle* vakit geçirmekten hoşlanmıyor musun?"

Ve son derece kıskanç olabiliyordu... Bir keresinde, Ethan'la İrlanda'da bir hafta sonu geçirdiklerinde, farkında olmayan Amerikalı bir iş adamı feribot yolculuğunda onunla flört etmişti. Adamın morluklarının eninde sonunda solacağını düşünerek kendini teselli etmişti. Ayrıca, Yanki muhtemelen bir daha asla bir İskoçyalı'nın karısına bakmayacak ve kendini bir dayaktan daha kurtaracaktı.

Ethan'ın batıl inançlarının sandığından daha derin olduğunu keşfetmişti. Örneğin, bir klan kahininin *beş yüz yıl önce* Ethan ve Maddy'nin birlikteliğini öngördüğüne inanıyordu....

Ve eğer Maddy Ethan'ın ne kadar kazandığını bilmeseydi, onu savurgan ilan ederdi. Sürekli paketler geliyordu. Ona bir at, elmaslar, safirler, zümrütler ve hayatı boyunca giyemeyeceği kadar çok giysi almıştı. Köyde onun için satın alabileceği hiçbir şey kalmamıştı. Portakalı restore etmek istediğinden öylesine bahsettiğinde, bir hafta içinde fırın için yeni parçalar ve narenciye ağaçları gelmişti.

Ona bu hediyeleri ne kadar fakir olduğunu telafi etmek için mi aldığını merak ediyordu. Her hediye onna ne kadar yoksun olduğunu hatırlattığını bilemezdi.

Maddy ondan en küçük kardeşinin karısının da zengin olduğunu ve hatta İspanyol kraliyet kanına sahip olduğunu öğrenmişti. Maddy, Ethan'ın kardeşlerinin her ikisinin de başarılı varislerle evlendiğini, Ethan'ın ise varoşlardan gelen cesur bir kızla evlendiğini çok iyi biliyordu. Maddy, Ethan'ın ailesiyle tanışmaktan korkuyordu ve nedense Ethan'ın da aynı şekilde korktuğunu hissediyordu.

Ethan'ın çocukluk evi olan Iveley Hall'u görmesini istemeye başlamıştı, böylece Ethan onun büyük bir zenginlikle büyüdüğünü ve çocukluğunun bir noktaya kadar pastoral geçtiğini anlayacaktı - ona her şeyi ve ayı vermeye çalışmasına gerek yoktu.

Yaz boyunca kontrol etmek istediği bir arazisi vardı. Iveley doğrudan yol üzerinde değildi ama trenle bir saatten fazla da uzakta değildi. Sahiplerine yazmaya ve Ethan'la birlikte kısa bir tur yapmalarına izin verip veremeyeceklerini sormaya karar vermişti. Sadece bir kez daha görmek için.

Şüphesiz Ethan onu almayı kabul ederdi. Yine de bunu düşünürken bile merak ediyordu. Nedense ne zaman Iveley'den bahsetse Ethan'ın gerildiğini fark etmişti. Farkında olduğunu bile sanmıyordu ama ne zaman eski evinden bahsetse Ethan'da belli belirsiz bir değişiklik olmaya devam . Aslında aynı şey ne zaman ailesinden bahsetse de oluyordu.

Ailesiyle hiç tanışmadığını ya da Iveley'e hiç gitmediğini iddia ediyordu ama bazen onun *yalan söyleyip söylemediğini* merak ediyordu.

Annesine birden fazla kez ilk adıyla hitap etmiş ve her seferinde Maddy'yi şaşırtmıştı. Ve bir keresinde, Maddy onun da kendisi gibi kötü bir anne olacağından korktuğunu söylediğinde, o kadar şiddetle karşı çıkmıştı ki, Maddy şaşırmıştı. "Nasıl bu kadar güçlü hissedebiliyorsun?" diye sormuştu. "Onunla hiç tanışmadığına emin misin?"

"Evet, sana karşı zalim olduğu çok açık ve sende zalimlikten eser olmadığı için onun gibi olamazsın," diye yumuşak bir şekilde cevap vermişti....

Ancak evliliklerinde gölgeler olsa da, büyük ölçüde güneş ışığı da vardı.

Ethan ona Corrine ve Bea'yi akrabaları olarak gördüğünü söylemiş ve Maddy'yi onları çağırması için teşvik etmişti. Hatta Corrine'in iş ahlakını ilk elden gördüğü ve burada hâlâ güvendiği birini bulamadığı için onu kâhya olarak işe almayı bile teklif etmişti. Peki ya Bea'nin işi? "Bir refakatçi?" diye önermişti. "Ya da, taşradan başıboş hayvanlar topladığınıza göre, belki bir evcil hayvan bakıcısı."

Maddy onlara İngiltere'ye gelmeleri için yalvarmış olsa da, *de mal en pire*'i gerekçe göstererek isteksiz davranmışlardı. Ama Carillon'u anlatan her mektupla onları yıprattığını düşünüyordu. Bu arada, onlara kaşlarını kaldıracak miktarda para göndermesini önermiş, bu da onu memnun etmişti.

Ve Ethan her geçen gün daha fazla gülüyor, düzenli olarak komik bir mizah anlayışı sergiliyordu. Bir sabah kız bahçesinde saksılarla uğraşırken Ethan içeri girmişti. "Bu da ne?" diye sordu, yüz ifadesi tamamen donuktu. "Bu egzersizin amacını anlamıyorum." Kaşlarını çatmış, sonra da Ethan'ın pantolonunun paçasına dişleri ve tırnaklarıyla yapışmış, gözleri faltaşı gibi açılmış yavru kedisine bakmıştı. Gözleri yaşarana kadar gülmüştü. "Kaybedemeyeceğim bir çapak gibi," diye mırıldanmış ve yavru kediyle birlikte bir kez daha dışarı çıkmıştı.

Ayrıca iyi... Sevişmesi nefes kesici ve kötüydü. Yine de ona duyduğu arzu bile, hediyelerini verirken duyduğu aceleyle aynı tonda görünüyordu.

Daha bu hafta ata binmeye gittiklerinde yağmur çiselemeye başlamıştı. Onu bir meşenin altına, gürül gürül akan bir derenin yanına götürmüş ve bahar sisi hafifçe düşerken, onu ağaca yaslamış, nemli boynunu öpmüştü.

Nefes nefese kalmıştı. "Burada mı, Ethan?"

Cevap olarak, yavaşça eteklerini kaldırdı, sonra pantolonunun yırtmacını yırttı ve onu beklentiyle titretti. Adam ıslak bluzunun üzerinden onu emdiğinde, kadın duygularına yenik düşmüştü. Adamın sıcak ağzının meme uçlarına değdiği ve kaslarının avuçlarının altında esnediği hissinde kaybolmuştu. Adamın vücudunun keskin, kışkırtıcı kokusu liken kaplı kayaların ve mis kokulu fundalıkların kokusuna karışmıştı.

Onu kaldırmış, büyük eliyle başını sıkıca göğsüne bastırmıştı. Diğer kolunu kadının poposuna dolamış, içine girerken onu yerinde tutmuştu. Kız inlediğinde, hızla eşiğe geldiğinde, adamın hamleleri sert ve öfkeli bir hal almıştı. Kadın doruğa ulaştığında, adam onun içine pompaladı ve tısladı: "*Bırak....*"

Yüksek sesle konuştuğunun farkında olmadığını biliyordu. Sözlerindeki ve devam eden hareketlerindeki çaresiz ihtiyaç onu rahatsız etti....

Böyle zamanlarda, yani adamın açıklanamaz davranışlar sergilediği, aralarında sırlar, engeller ve hatta yalanlar olduğunu hissettiği zamanlarda, giderek artan bir önsezi hissetmeye başlamıştı.

Kendi kendine, kaygısının sadece en son bu kadar memnun olduğu zaman, hayatı mahvolmadan hemen önce olduğu için ortaya çıktığını söyledi. La Marais dünyasına o kadar hazırlıksızdı ki. Çok korkmuştu. Çok... *işe yaramazdı.*

Maddy kendini tekrar tekrar toparlamış, hayatta kalmayı öğrenmişti. düşündüğünde, bunu nasıl yaptığını bilmiyordu.

De mal en pire. Elinde değildi, iğne parasını biriktirmeye başlamıştı.

Kırk

Ethan, Maddy'yi en sevdiği yerlerden birinde buldu. -Portakal bahçesinde, sıcak cama yaslanmış siyah kedi yavrusuyla birlikte. Bu küçük yaratık onu gerçekten sevmişti, bu da Maddy'nin Ethan ve kediler hakkındaki teorisini daha da kanıtlıyordu.

Selamlamak için Maddy'nin boynunu yavaşça öptükten sonra, "Ben kardeşimden bir mektup aldım." "Bir sorun mu var?"

"Bilmiyorum." Şifreli mesaj Hugh'dan geliyordu, yani Ağ işiyle ya da aile meseleleriyle ilgili olabilirdi. "Sadece önemli olduğunu bil. Beni hemen Londra'da istiyor. Hazırlanmak için ne kadar zamana ihtiyacın var?"

"Yolculuk ne kadar sürer?"

"Çok uzun değil. Sanırım üç ya da dört gün."

"O zaman belki burada kalabilirim?" diye sordu. "Muhtemelen acele etmen gerektiğini biliyorum."

"Neden? Bir sorun mu var?"

"Hayır, hayır, sadece biraz ," diye cevap verdi.

Kadının çenesini kavradı ve yüzünü iki yana çevirdi. "Şüphesiz bu soğuk odada bulunmaktan." Camlar güneşten ısınmış olsa da içerisi sabahları serin ve nemliydi. Yine de fırını bir türlü çalıştıramıyordu. Bir makinist tutmak istemişti ama Ethan'ın kızı onun her şeyi yapabileceğini düşünüyor gibiydi. Bu yüzden her boş anında o püsküren kazanın altında sürünmüyorsa lanet olsun.

"Ethan, burası gayet iyi-"

"Gerçekten hastayken seni bırakmamı mı bekliyorsun?"

"Ben *hasta* değilim," dedi. "Son zamanlarda çok talepkâr oldun, beni gecenin her saatinde ayakta tutuyorsun. Ve eğer kalırsan, taleplerine devam etmeni istiyorum." Sırıttı ama yorgun görünüyordu. "Agnes ve çocukları birkaç günlüğüne gelip benimle kalabilirler. Eğlenceli olur. Şeker yeriz, sessiz sinema oynarız ve bir şehri yağmalayan barbarlar gibi evinizi harap ederiz."

"*Bizim* evimiz," diye düzeltti Ethan. "Kırdığın her şeyin yarısının sana ait olduğunu unutma."

Ondan ayrı kalma fikrinden nefret etse de, ailesiyle tanışmak için can atmadığını biliyordu. Zaten henüz onlarla tanışmasına da izin veremezdi. Hugh her şeyi Jane'e anlatmış olabilirdi. Ethan bundan şüphe duyuyordu ama Maddy'nin gerçeği kendisinden başka birinden duyması riskini göze alamazdı. Onu üç günlüğüne terk edemediği için tadını çıkardıkları şeyi mahvetmek...?

Ayrıca Edward Weyland ile yüz yüze görüşmesi ve resmen emekli olması gerekiyordu.

"Evet, çok iyi," diye kabul etti Ethan. "Ama sadece Agnes ve çocuklar seninle kalırsa. Dört gün içinde ya sizin için geri döneceğim ya da size eşlik etmesi için birini göndereceğim."

Maddy o sabah Ethan'ı uğurlar uğurlamaz -neredeyse treni kaçırmasına neden olacak kadar uzun süren öpücüklerle- Sorcha ile birlikte bir pişirme çığlığına başladılar. Altı çocuk bir sürü çörek demektir.

Agnes ve yavrularının öğleden önce gelmemesi gerekiyordu, bu yüzden Maddy aşırı sıcaklayınca dinlenmek için üst kata çıktı.

Maddy Ethan'ı şimdiden çok özlemiş olsa da, bu sabah gitmediği için memnundu. Her şeyden önce, Ethan'ın ailesiyle tanışma fikri bile midesini bulandırıyordu. İkincisi, Maddy'nin Agnes'e soracak soruları vardı. Dul kadının altı çocuğu vardı.

Maddy'nin hamile olup olmadığını anlamasına yardım edebilecek biri varsa, o da oydu.

Her halükarda, Maddy çocuklar geleceği için heyecanlıydı. Onlar için perdelerden ve yastıklardan kaleler yapmak istiyordu, daha önce hiç görmedikleri kaleler.

Yeni yazı makinesinin başına oturarak son gelen mektupları topladı. Dün, haftalık postaları sıralayamayacak kadar meşguldü. Kendi kendine sırttı -than doymak bilmiyordu.

Zarfları karıştırırken davetiyeler, Corrine'den bir mektup ve *Mavi Kurdele* zümresinden Owena Dekindeeren'den bir mektup buldu. Maddy tanımadığı kalın bir mektupla karşılaştığında kaşlarını çatı. Mührü açtı ve iade adresini okudu. Iveley'den gelmişti! Satırları hızla gözden geçirdi.

Sadece iki hafta önce, kim olduğunu ve mülkle olan bağlantısını açıklayarak ziyaret hakkında bilgi almak için mektup yazmıştı. Arazi temsilcisi hemen cevap vermişti. Notuna yeni işe alındığını itiraf ederek başlamıştı. Biraz kafa karışıklığı yaşıyordu ve bunun için affedilmesini istedi ama... "*Siz, Leydi Kavanagh, Iveley Hall'un sahibisiniz.*"

Ama nasıl...? Maddy'nin gözleri büyüdü. Ethan onun için Iveley'i mi satın almıştı? "Şu adam!" dedi kızgın bir ses tonuyla ama gülümsüyordu. Bunu ona ne zaman anlatacaktı?

Iveley'nin sahibi olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Ve görünüşe göre Ethan sonunda mülklerinden biri için çalışkan bir kâhya bulmuştu; zarfın içinde mülkte yapılan iyileştirmelerle ilgili ayrıntılı bir rapor vardı.

Heyecandan titreyerek notun ikinci sayfasına döndü ve satırları giderek artan bir anlayışsızlıkla gözden geçirdi. *Gizemli sorgunuz beni çok şaşırttı... saatler süren özenli bir araştırmadan sonra... kocanızın dört ay önce Iveley'i size hediye ettiğini keşfettim... yaklaşık on yıl boyunca mülkün sahibi olduktan sonra... doğrudan babanızın aynı şeyi kaybetmesi üzerine varsayıldı.*

"Bu ," diye , eli alnına gitti.

Ethan ona çocukluk evinin sahibi olduğunu nasıl söylemez? Ve bu kadar uzun süre? Bağlantıyı kurmuş olmalı.

Onlara el *koyan* kesinlikle *Ethan* olamazdı. Maddy, Iveley'e el konulduğunu biliyordu - kendi evine girmesine izin verilmemesini nasıl unutabilirdi ki? - ama babasının gömüldüğü gün onları sokağa çıkmaya zorlayan Ethan olamazdı.

Bu fikir çok inanılmazdı; aklına bile getiremiyordu. Mektubu tekrar okudu ama ne kadar istese de içeriği değişmedi.

Tesadüf değildi. Kocası bu konuda onu kasten kandırmıştı. Maddy, Iveley ya da ailesi hakkında konuştuğu ve Ethan'ın mesafeli davrandığı zamanları hatırladı. *Düşün, Maddy.* Dirense bile, Ethan hakkında bildiği gerçeklerden belirsiz bir resim oluşmaya başladı.

Paris'e Maddy için gitmişti - oysa Maddy onun kendisinden hoşlanmadığına bile yemin edebilirdi. Unvanına yakışır biri yerine bir gecekondu kızı için teklifte bulunmuştu. Sonra onunla evlenmeyi ısrarla reddetti.

-Ta ki ayrılmakla tehdit edene kadar. Daha önce ona karşı duyduğu rahatsız edici öfkeyi ve şimdi ona çılgınca hediyeler alışını hatırladı.

Ya geçmişimde bir şeyler varsa? diye sormuştu. Bir şeyleri telafi çalışıyordu ama onun düşündüğü gibi değil.

Onlara acımasızca el koymuş ve onları yoksul bırakmıştı.

Ama neden? Bir garezi olmalıydı. Neden onun ailesi?

Sylvie'nin *nasıl öldüğünü* sorduğunu hatırladı. Maddy'nin gözleri kısıldı. Onun annesiyle tanıştığını biliyordu! Peki neden bu bağlantı hakkında sürekli yalan söylüyordu?

Bağlantı tam olarak neydi?

Maddy'nin midesinde bir batma hissi oluşmaya başladı. Annesi şehvet düşkün ve sadakatsizdi. Ethan ise her gece yeni bir kocayı boynuzlayan bir çapkındı. Onun, *"Evli olsalardı, daha da iyi olurdu," dediğini* hatırlıyordu. İkisinin yaşları birbirine yakındı.

Ethan'ın annesiyle bir ilişkisi mi vardı? Yoksa neden bu kadar ısrarla yalan söylesin ki?

Maddy her zaman hayatının darmadağın olduğu o gecenin kilidini açacak anahtarı istemişti. Sorular onu çılgına çevirmişti. Şimdi cevapların orada, avuçlarının içinde olduğunu hissediyordu.

Babası beklenmedik bir şekilde eve dönmüş ve kendisinden çok daha genç olan karısını yatakta Ethan'la mı yakalamıştı?

Maddy şok olmuş bir çılgılığı bastırmak için elini ağzına götürdü. Yirmi üç yaşında ve o yara izi olmadan Ethan muhteşem olurdu. Maddy için tüm dünyadan daha değerli olan yaşlı babası, taparcasına sevdiği karısını genç bir İskoçyalı ile yatakta görünce yıkılırdı.

Kabul ediyorum, Maddy Sylvie ve Ethan'ın ne yaptıklarını bilemezdi...

Başını sertçe salladı. Bu kısım sadece çılgın bir kadının hayalleri olabilirdi. Ama Maddy, Ethan'ın kendisine defalarca yalan söylediğini ve ailesinden intikam almaya çalıştığını şüphesiz biliyordu. Tam olarak neden ailesini cezalandırdığını ve onu kurban olarak bıraktığını kesin olarak söyleyemiyordu ama bunu hak edip etmedikleri önemli değildi, Maddy *kesinlikle* hak etmemişti.

Koşulların kurbanı olmak başka bir şeydi, bir adamın sizi yok etmek için kapınıza gelmesi bambaşka bir şeydi. Bu trajedinin içine tekrar sürüklenmeyi hak etmemişti.

Ethan'ın yaptığı ve onu kandırdığı her şeyi düşününce, doğru olan bir şey olup olmadığını merak ediyordu. Ethan'ın sarhoş bir halde iki barmen kızı baştan çıkarmayı planladıktan *sonra* bir şekilde almaya vakit bulduğu acele evlilik cüzdanını ve nikâh memuruyla yapılan çok basit töreni hatırlayan Maddy, gerçekten evli bile olmayabileceğini fark etti.

Pastanedeki bayanlardan biri değil...

Ethan onun gözlerinin içine bakmış ve eğer ona bir şans daha vermeyi kabul ederse, onu bir daha incitmeyeceğine dair yemin etmişti.

Yalanlar. Diğerlerinin yanı sıra bu yemini de bozmuştu. *Çalışılmış aldatma.*

Kullanılmıştı. Sersemlemişti, kendini o kadar ölü hissediyordu ki, odanın sessizliğinde kalbinin attığını algılayabildiğine, hatta duyabildiğine şaşırdı.

Maddy, Ethan'ın bir keresinde ona La Marais'i geride bırakmasını ve arkasına bakmamasını söylediğini hatırlıyordu. O zamanki planı neydi? Ya arkadaşları onlarla yaşamaya ve onlara güvenmeye geldiyse? *Ona* mı? Belki de gelmeleri konusunda bu kadar ısrarcı olmasının nedeni buydu.

Ne yapacağım ben? Tek bildiği *ondan uzaklaşmak*, o dönene kadar çok uzaklarda olmak istediğiydi. Ayağa kalktı ve gözyaşları içinde pencereden rüzgârla savrulan denize baktı.

Maddy burayı bir peri masalı olarak adlandırmıştı ve burası da aynı şekilde fantastik olduğunu kanıtlamıştı. Burada her şey illüzyundu. *Tavus kuşları ve palmiye ağaçları; mücevherler ve mavi İrlanda denizi üzerinde gün batımı?* Kulağa gerçek olamayacak kadar güzel geliyorsa...

Sen bir aptalsın.

La Marais'in pisliğini ve tehlikesini, sert ve gerçek yüzünü buna, kocasının yalanlarına, hayatlarına tercih ederdi. "Sadece bir şans daha," demişti, güveninin boşa çıkacağını *bildiği* halde. Kadının onun hilesini keşfedeceğini biliyordu. "Ya geçmişimden katlanamayacağın bir şey öğrenir ve beni terk edersen ne olacak?"

Ona, kendisini bir daha incitmemesi için *yalvarmıştı*. *Umutlarımın kırılmasına daha kaç kez katlanacağım?* Buna daha kaç kez *dayanabilirdi?*

Daha fazla değil. Bu sefer gerçekten işi bitmişti.

"Gitmene asla izin vermeyeceğim," diye yemin etmişti ve kız da ona inanmıştı. Yolun bir yerinde ona aşık olmuştu - ya da aralarındaki yalanlarla onun gibi bir adam için mümkün olduğu kadar aşık olmuştu.

Aslında, onun için hissettiklerinin saplantı sınırında olduğunu hissediyordu. Eğer kız giderse, onu bulana kadar rahat etmeyecekti.

Ama o Maddy *la Gamine*'di - her şeyden bir çıkış yolu bulabilirdi. Ona verdiği mücevherler ve akıllıca saklamaya başladığı tüm parası vardı.

La Marais'e geri dönecekti. Ama sadece arkadaşlarını almak için. Başka bir yere giderken.

Kırk bir

Ethan, Grosvenor'daki evinden gelen çığlıkları daha eve bakmadan önce duymuştu.

Court ve Hugh'yu sese doğru koşarken *değil*, dışarıda görünce şok oldu. Court sanki birini öldürmek üzereymiş gibi görünüyordu.

Ethan atından indi. "Neden yukarı ıkmadın -" Bir ılık daha duyuldu ve Court acı içinde bğrerek yumruklarını tuğla duvara vurdu. nceki darbelerden dolayı kan çoktan oraya bulaşmıştı.

"Kes şunu Court," diye tersledi Hugh. "Kendini bu şekilde incitmene izin vermemden hiç hoşlanmayacak."

"Beni nasıl gnderebildiler?" Court sordu, sesi boğuk, gözleri şaşkındı.

"Merak ediyorum," dedi Hugh kuru bir sesle.

Ethan sonunda sesini buldu. "Ne haltlar dönüyor burada?"

"Benden onu şimdilik aşağıda tutmamı istediler," dedi Hugh.
dedi

"Kim?"

"Mektuplarımızı almadın mı?"

"Mektup yok, sadece Carillon'a kısa bir telgraf-"

"Bunun hâlâ sende olmadığından emin değildim," dedi Hugh. "Ben gönderdim

telgraflar gönderiyorum." Gözlerini kısımtı. "Orada ne yapıyordun?"

"Kıçı geçiriyorum. şimdi bana cevap ver. Burada neler oluyor?"

"Bu senin yeğeninin doğumu," dedi Hugh gururla. "Ve kardeşinizin akıl sağlığını kaybetme olasılığı."

"*Doğum mu?*" Ethan atına doğru sendeledi. Atın kıı yan çizdi ve neredeyse düşüyordu. "şimdi mi?"

Mahkeme, "Beni o gönderdi. Beni neden göndersinler ki?" Hugh, "Yine hayal bile edemiyorum," diye cevap verdi. Ethan'a dedi ki,
"Annalıa yaklaşık on saattir doğum . Court'u tutmama ve onu yoldan uzak tutmama yardım etmek için tam zamanında geldiniz."

"Annalıa *doğuruyor*," dedi Ethan şaşkınlıkla. Daha önce bir doğumun yakınında bile bulunmamıştı.

Court ılın bakışlarını Ethan'ın üzerinde gezdirdi. "Benimle başlama bile, Ethan. O bebek benim. Onu *taniyorum* ve bunu *hissediyorum*. Herhangi bir yorum

Aksini yaparsan seni öldürürüm."

Ethan avuçlarını yukarı kaldırdı. "Hiçbir şey hakkında yorum yapmıyorum."

Court şaşkın görünüyordu. "Beni azarlamayacak mısın ya da o lanet kitabı bana fırlatmayacak mısın?"

"Hayır, ben sadece... İyi olmanı diliyorum."

Şimdi Hugh kaşlarını çatmıştı. "Fiona burada," dedi Hugh Ethan'a. "Seninle konuşmak istiyor."

"O burada mı? Benim evimde mi?" "Evet, o-"

Diğerlerinden daha yüksek bir çığlık duyuldu ve Court'un yüzündeki kan çekildi. Ön kapıya doğru hızla ilerledi ama Hugh onu yakaladı ve küfürler savurarak geri çekti. "Yardım eder misin Ethan?"

"Oh, evet. Sakin ol Court," dedi Ethan, onu dışarı çıkarmaya yardım ederek. "Kadınlar bunu her zaman yapar."

Court homurdandı, "Bu saçmalığı bir kez daha duyarsam..."

"Bu onu öldürüyor," diye açıkladı Hugh. "Annalía'nın bebek sahibi olmasını hiç istemedi."

"Neden hayır?" Ethan şaşkınlıkla sordu. Erkekler hep bunu isterdi. değil miydi? Ateşli bir yoğunlukla Maddy'den bir tane almaya çalışmıştı.

"Onu riske atmak istemiyor. Ve onu paylaşmak istemiyor. Onu hamile bırakabileceğini bilseydi, bunu yapmamaya çalışırdı."

"Beni gitmeye zorladılar," dedi Court tekrar, sesi perişandı.

"Onun dikkatini dağıtmama yardım etmeye ne dersin?" Hugh mırıldandı.

"Nasıl?" Hugh'nun omuz silkmesi üzerine Ethan, "O zaman bir isim hazırladın mı?" diye sordu.

Court, gözleri hâlâ kapıda, dalgın bir şekilde, ezberden okur gibi, "Eğer oğlan olursa adını Aleix koymalıyız, Anna'nın kardeşi Aleixandre'nin adını. Çünkü onu hapse attım ve evini çaldım. Eğer kız olursa, ona Fiona'nın adını vereceğiz."

Kızına annesinin adını veriyor. *Herkes aklını mı kaçırdı?*

"Çılgınlıklar neden kesildi?" Court onlardan kurtulmak için mücadele ederek talep etti.

"Gidip kontrol edeyim," dedi Hugh. "Onu burada tut." Merdivenlere doğru ilerledi. Birkaç dakika sonra aşağıya seslendi: "Mahkeme için hazırlar."

Court hışımla Ethan'ın yanından geçip merdivenlerden yukarı fırladı. Ethan aceleyle onu takip etti. Fiona Court'un odasının girişinde duruyordu. "Bu sefer hazır olduğu için şanslısın Courtland. Bir oğlun var. Güzel bir oğlan." Court'un yanından geçip gitti. "Merhaba Ethan. Mektupların sana zamanında ulaşmasına sevindim."

Kaşlarını çattı, bu durumdan pek çok açıdan rahatsızdı. "Hiç mektup almadım."

"Diline hakim ol Ethan!" Fiona tersledi.

"Seninle bir düzine yıldır konuşmuyorum," diye başladı Ethan, sesi öfkeli bir şekilde, "ve sen beni kendi evimde böyle azarlayabileceğini mi sanıyorsun?"

"Evet," dedi kolayca. "Çünkü ben hâlâ senin annenim."

Court hışımla içeri girdi ve doğruca yatağa yöneldi. Hugh içeri girip Jane'in yanında durduğunda Ethan da içeri girdi ve dıştan sakın görünmek için mücadele etti. *Jane* burada mıydı?

"Jane," dedi Ethan soğuk bir baş hareketiyle.

"Ethan," diye cevap verdi, sonra da ekledi, "Grey'le harika iş çıkardın. Onu öldürmem için gerçekten yavaşlattın."

Ethan onun bu cüreti karşısında kaşlarını kaldırdı. O *Maddy'nin arkadaşı*, dedi kendi kendine ve sert bir karşılık verdi.

"*Sine*," dedi Hugh uyarırcasına, Jane'in Galce halini kullanarak. Jane de elini Hugh'nun elinin içine soktu ve ona güneşli bir gülümseme gönderdi; ağırbaşlı, taş kalpli Hugh'un bu gülümsemeden etkilenmemek için kendini zor tuttuğu belliydi.

Court yatağın yanında dizlerinin üzerine çökerek Annalía'nın elini tuttu. "*Mo chridhe*, bir daha asla istemeyeceğine dair bana söz ver. Bunu bir daha asla yapamayız."

Ona uykulu bir gülümseme verdi. "Bunun senin için zor olduğunu biliyorum. Oh, Courtland, ellerine ne oldu? Seni zavallı şey..."

Eğer Court Annalía'dan bir bebek elde edebildiyse, Ethan neden Maddy'de başarısız olmuştu? Hızlı bir panik parlaması - ya Ethan başardıysa? Maddy, bunu zar zor atlatmış gibi görünen Annalía'dan daha küçüktü.

Fiona, "Courtland, oğlunu görmek istemiyor musun?" dedi.

Court kaşlarını çatarak ona baktı, çocukla hiç ilgilenmiyordu. Onun yerine yüzünü Annalía'nın boynuna dayadı. Zavallı piç ona yeterince yaklaşmıyor gibiydi. "Onu alabilir miyim?" Court sordu.

Jane kararlı bir şekilde, "Hayır, Court. Henüz değil. Dinlenmesi gerekiyor."

Court, kızı bir dakika daha gizlice kendisine yaklaştırdıktan sonra onlara döndü. "Ona karşı nazik olacağım."

"Hayır, Court!" Fiona ve Jane aynı anda söylediler.

Fiona ekledi, "Ama Aleix'i alabilirsin."

Ethan hayretler içinde izledi. Court bebeğe bakmamıştı bile.

"Şimdilik ilgilenmediğine göre" -Fiona bebeği Hugh ve Ethan'a getirdi-"belki yeğeninizle tanışmak istersiniz."

Hugh mırıldandı, "Asla bir bebeğe dokunmadım."

"Hiç mi?" Jane hafif bir kahkaha atarak sordu. Ethan hiçbir şey söylemedi, gerçi o da söylememişti.

Ethan alaycılığın da ötesindeydi ama çocuğa bir kez baktığında onun bir MacCarrick olduğunu anlamıştı. Bunu iliklerine kadar hissetmişti.

Lanetin tamamen yanlış olduğu kanıtlanmıştı ama o gölge hayatından kaybolsa bile Ethan'ın hâlâ başka bir sırrı vardı. Üzerinde sürekli baskı yaratan bir sır....

"Ben uyuduğumda," dedi Annalía uykulu bir ifadeyle Court'a gülümseyerek, "Aleix'e benim için göz kulak olmalısın." Sonunda başını salladığında, Annalía uyuyakaldı.

Fiona onun panikleyeceğini tahmin ederek, "Court, saatlerdir uyanık ve doğum yapıyor. Bırakın biraz huzur ve sessizlik olsun." Adam itiraz etmeye başladı ama Fiona onun yerine konuştu. "Onun için en iyisini istiyorsun. İhtiyacı olan şey uyku. Aşağıda kendinden çok senin için endişeleniyor. Şimdi kardeşlerini ve yavrunu biraz dışarı çıkar." Fiona, Court'a bir bebeği tutmanın doğru yolunu göstererek Aleix'i uzatmaya çalıştığında, Court panikten gözlerini kaçırdı ama sonunda duyulabilir bir yutkunmayla oğlunu kucağına aldı. "İşte, bu mükemmel," dedi Fiona. "Şimdi elini başının arkasında tut...."

Beş dakika sonra, üç kardeş kapalı kapının dışındayken, Hugh başını kaşıdı. "Yanılıyor olabilirim ama sanırım *bizi* dışarı attılar ve bir bebekle yalnız bıraktılar."

Ethan başıyla onayladı, tam bunun yanlışlığına kızacaktı ki Court'un kaşlarını çatarak oğluna baktığını gördü. "Çok iyi bir çocuk Court," dedi Ethan. "Gurur duymalısın."

"Oğluna ata binmeyi ve balık tutmayı öğretmen çok uzun sürmeyecek," diye ekledi Hugh.

Bebek şimdiden minik yumruklarını sallamaya başlamıştı - kesinlikle bir MacCarrick. "*Oğlum*," dedi Court. "Kulağa tuhaf geliyor."

Hugh kıkırdadı. "Kendimi 'karım' derken ne kadar tuhaf hissediyorsam o kadar." Ethan'a, "Hayatını değiştirecek bir şeyi ne zaman yapacaksın?" dedi.

"Belki de düşündüğünden daha erken," diye cevap verdi.

Hugh bir kaşını kaldırdı. Court hiçbir tepki vermedi, oğlundan tamamen etkilenmişti.

Çocuk Court'un parmağını tutmaya yakın bir hareket yapınca Court başını kaldırdı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Bunu görmedin mi?" Odada dolaşmaya başlayan Court kendi kendine mırıldandı: "*Benim delikanlı çok zeki.*"

Hugh kuru bir sesle, "Çocuk yaşlandıkça bunun daha da kötüleştiğini duydum," dedi. "Gerçekten de öyle."

"Peki, bana son birkaç ayda neler olduğunu anlat," dedi Hugh. "Jane ve Claudia, Madeleine Van Rowen'a Paris'teki bir adresten mektup yazdılar ama mektuplar geri döndü. Senin bu konuyla bir ilgin olabileceğini düşündüm." Hugh kendini Ethan'ın cevabına hazırlıyor gibiydi.

"Evet, . Ve o artık bir Van Rowen değil."

Hugh genişçe sırtarak onun sırtına bir tokat attı. "Ah, bu konuda ne kadar tedirgin olduğumu bilemezsin. Ama şimdi... Sadece seninle gurur duyduğumu söyleyebilirim kardeşim."

Ethan kaşlarını kaldırdı. Hugh daha önce hiç böyle bir şey söylememişti. Ve onay da *hoş değildi*.

"Her şeyi açıkladıktan sonra seni hala kabul etti mi?"

"Pek anlatmıyorum" -Ethan elini ensesinde gezdirdi- "ona... her şeyi anlatıyorum. Bunları bilmesine gerek yok," diye ekledi savunmacı bir tavırla.

Hugh'nun yüzü düştü ve ona acıyan bir ifade takındı. "Ethan, umarım bağışlayıcı bir kadınla evlenmişsindir."

Kırk iki

Keskin silah sesleri, çığlıklar ve kırılan camların sesi.

Maddy i çekti. *Ah, evim güzel evim....*

Belki de La Marais'ye geri dönmek *biraz* aceleci bir davranıştı. Yarım yıl uzak kaldıktan sonra, bu kadar kötü olduğunu hatırlamıyordu.

Bu sabah erken saatlerde geldiğinde, o, Corrine ve Bea bir kez daha çay içmek için Maddy'nin balkonuna çıkmışlardı. En azından bu hoşuna gitmişti, arkadaşlığı özlemişti.

Maddy Ethan'la olan her şeyi anlattıktan sonra Corrine hemen, "Peki, onunla yüzleştiğinde ne dedi?" diye sordu.

"Ben... Ben çok üzgündüm," diye cevap verdi Maddy, onların bakışları altında kızarak. "Ve onun bahanelerini duymama gerek yoktu. Gerçek olarak bildiklerim yeterince lanetleyici-"

Corrine hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Yani hikayenin onun tarafını öğrenmek için bile beklemedin mi?"

Maddy ay bardağına baktı ve mırıldandı, "Hayır ama yine de sürekli yalan söylüyor. Ağzından çıkan tek bir kelimeye bile güvenemiyorum."

"Bunu daha önce de görmüştüm," dedi Corrine zntyle. "Bazen, sanki insanlar

La Marais'e dönmek *istiyorum*."

Bea bilgece başını salladı. "*C'est vrai*."

"Buraya geri dönmek istememiştim!" Maddy döndüğünden beri La Marais'i hiç hatırlamadığı kadar sert ve pis bulmuştu. "Ama benimle oyun oynanmasından ve kandırılmaktan bıktım. Ethan'ın öz annemle yatmış olabileceğini söylemedim mi?" Bu fikir karşısında bir mide bulantısı dalgası hissetti. "İkiniz için geri döndüm. Böylece başka bir yerde yeni bir başlangıç yapabilirdik. Belki hep konuştuğumuz gibi o dükkânı açarız. Artık mze de yetecek kadar param var."

"*De mal en pire*, Maddy," dedi Corrine omuz silkerek. "Buradaki durumum o kadar da kötü değil."

"Bea, peki ya sen?" Maddy sordu. "Manken olmak istemiyor musun?"

"Oh, Madde, bunu daha sonra konuşabilir miyiz?" Bea yüzünü buruşturarak baldırlarını ovuşturdu. "Bacaklarım ve sırtım ağrıyor."

Maddy neşeli bir tavır takınmaya çalışarak, "Merdivensiz bir yerde yaşayabiliriz," dedi.

Bea ona gülümsedi ama çok yorgun görünüyordu. "Sanırım birkaç saat kestirmek istiyorum. Sonra konuşuruz."

"Elbette Bea. Biraz uyu," dedi Maddy ona sarılarak.

Gitmeden önce Bea tekrar pencereden dışarı baktı. "Bencilce olduğunu biliyorum ama ne olursa olsun seni gördüğüme sevindim Maddée," dedi ve dairesine doğru döndü.

Ama Corrine, Maddy'nin döndüğünü görmekten o kadar memnun değildi. "Kalman ve savaşman gereken zamanlar olduğunu ve kaçman gereken zamanlar olduğunu zor yoldan öğrendiğini biliyorum. Ve aradaki fark çok ince bir çizgi olabilir." İçini çekti. "Ama bu sefer, bence İskoçyalıya karşı durmalıydın."

Maddy rahatsız bir kızardı ve muhtemelen İskoç'un bebeğini taşıdığını açıklamak için iyi bir zaman olmadığına karar verdi....

Ertesi sabah, Maddy soğuk yatağından kalktı, kalkmak ve giyinmek için enerji toplamakta zorlandı.

Ethan'la geçirdiği son birkaç ay boyunca, hayatındaki trajedileri geride bıraktığını düşünmüş, iyi uyum sağladığına inanmıştı. Ama onun ne yaptığını keşfetmek ve özellikle kimin suçlanacağını bilmek

-Her şeyi yeniden değerlendirmesine neden oldu. Hayal kırıklıkları ve kalp kırıklıklarını bir oturuşta gözden geçirmek, nasıl hayatta kaldığını merak etmesine neden oldu.

Kaç kez kendini toparlayıp eteklerinin tozunu alabilirdi?

Yakındaki bir kilisenin çanları çalmaya başladığında saçlarını toplamayı henüz bitirmişti. Kaşlarını çattı ve balkona çıktı. Chat Noir onu ziyaret etmeye tenezzül etti ve onu kucağına alıp sıkıca sarıldı. Carillon'daki yavru kedisini şimdiden özlemişti.

Kedi aniden tısladı. "Ne oldu, *chaton*?" Başka bir tıslamayla aşağı inmek için çabaladı. "Evet, evet, bir dakika-"

Kollarını tırmalayarak kan akıtan adam, tam da çan sesleri art arda duyulmaya başlayıp şehrin her yerinde sürekli bir kreşendo oluştururken sışradı.

Notre Dame'ın büyük çanları bile çaldığında, Maddy yutkundu. Şu anda ayın falan yoktu. Bunu en son ne zaman yaptıklarını hatırladı ve içini bir telaş kapladı. Hemen içeri girdi, sonra da dairesinden dışarı fırladı. Önce Corrine'in, sonra Bea'nin kapısına vurdu. İkisinden de cevap gelmedi.

Sokaktaki insanlar nerede olduklarını bilebilirdi... neler olduğunu.... Panikle savaşıyan Maddy merdivenlerden aşağıya koştu, dar merdivenlerde nefes alış veriş i gürültülüydü.

Dört kat aşağı, sonra beş-

Botunun burnu kalın bir şeye saplandı. Bir çığlıkla öne doğru fırladı, kollarını savurdu, sert ama yumuşak bir şeyin üzerine yığıldı

-Nemli bir şey.

Şaşkınlığı geçtiğinde, karanlığın içinde cansız yatan bir bedenın üzerine düştüğünü fark etti.

Yatak odasındaki aynada tek bir dairesel kırılma.

Ethan yüzüğü görür görmez, hatta Sorcha'yı sorgulayamadan önce onu terk ettiğini anlamıştı. Maddy bir şekilde gerçeğı öğrenmiş ve yüzüğünü aynaya fırlatmıştı. Yine de her zaman pratik olan Maddy onu geride bırakmamıştı.

Bunu ve her bir mücevher parçasını toplamış olması onu her şeyden çok hayal kırıklığına uğratmıştı. Bu, uzak durmaya hazırlandığı anlamına geliyordu.

Sorcha'nın ona söyleyebildiğı tek şey Maddy'nin bir mektup aldığı ve kar gibi solgun olduğuydu. Sersemlemiş bir halde eşyalarını toplayıp gitmiş ve Sorcha'dan onu çağırana kadar kedisine bakmasını istemişti.

Maddy'nin Claudia'yla evlenmeyi reddettiğinde onu ziyaret etme planını hatırlayan Ethan, Londra'ya doğru koşmaya başladı. Sonunda Quin'in evine ulaşan Ethan hışımla çalışma odasına girdi. "Maddy nerede?"

Quin'in çenesi gevşedi. "Tanrım, sana ne oldu böyle? Berbat görünüyorsun."

"Nerede o?" Ethan tersledi.

"Tam tahmin ettiğim gibi," dedi Quin kendini beğenmiş bir şekilde. "Artık aşağıyı yukarıyı ayırt edemiyorsun. Nerede olduğunu sana neden söyleyeyim ki?"

"Şu lanet olası saniyede söyle bana." Ethan elini yüzünde gezdirdi. "O benim karım ve beni... terk etti."

"Maddy *seninle* evlendi mi? Ama az önce Claudia'ya yazdı ve baharın geri kalanında Iveley'e gideceğini söyledi. Artık oranın sahibi olduğunu ya da fantastik bir şey olduğunu. Seninle gerçekten evlendiyse neden seni terk etsin ki?"

Iveley mi? Maddy ona kırmızı bir ringa balığı atıyordu ve nedenini biliyordu.

Kaybolmak üzere.... Gideli üç gün olmuştu; her şeyini satıp dünyanın herhangi bir yerine gitmek için rezervasyon yaptıracak kadar uzun bir süre.

Ethan burnunun kenarını sıkarak, "Iveley'de değil," dedi. "Paris'e geri döndü."

Quin ayağa fırlayarak, "Umarım öyle değildir," dedi. Ethan gözlerini kısmıştı. "Neden olmasın?"

"Orada bir hastalık olduğuna dair duyumlar alıyoruz."

Quin'in yüz ifadesiyle Ethan'ın midesinin çukuruna ağır bir korku yerleşti. "Ne tür bir şey?"

"MacCarrick, bu... kolera."

Kırk üç

"Sakin ol," dedi Quin. "Gelen ilk haberlere göre bazı alt mahallelerde kontrol altına alınmış. St. Roch'daki Madeleine'e bile dokunmayabilir. Ama yine de acele etmenizi tavsiye ederim, çünkü şehir istikrarsızlaşıyor ve şimdiden sıkıyönetimin yaklaştığına dair söylentiler var. Son salgında neler olduğunu hatırlıyor musunuz?"

Ethan yutkundu. Koleraya bağlı bir hastalıkta 1600 kişi ölmüştü. birkaç saat içinde askerler tarafından vuruldu. Öldüler, hastalıktan bile değil. Hayır, yirmi bin kişi bu yüzden öldü.

"O St. Roch'ta değil," dedi Ethan atına doğru adım atarak. "Muhtemelen La Marais'dedir."

Quin arkasındaydı. "Onun orada ne işi var?" "Fark etmez-"

"Kahretsin Ethan... En çok etkilenen bölge orası."

Ethan kalbi durmuş gibi hissetti. "Ne dedin sen?"

"La Marais için bir karantinadan söz edilmeye başlandı bile. Neden böyle bir gecekond mahallesinde olduğunu anlamıyorum ama eğer oradaysa onu dışarı çıkarmalısınız...." Quin başını sertçe salladı. "Ağ, bir kişiyi askeri karantinadan kaçırmanızı asla resmi olarak tavsiye etmez ama siz protokolleri biliyorsunuz. Başkalarını nasıl koruyacağını biliyorsun. Bunu güvenle yapabilirsin."

Ethan daha önce birçok kez kolera salgınının hüküm sürdüğü bölgelerde bulunmuştu. En son tıbbi metinler: *Temizlik, itidal ve akıllıca havalandırma salgına meydan okur*. Ethan sahada şunu öğrenmişti: *İçeri giren her şeyi kaynatın, dışarı çıkan her şeyi yakın ve şüpheli her şeyin üzerine viski dökün*.

"Yani gayri resmi olarak," diye sessizce devam etti Quin, "sana nakil konusunda yardım edeceğim. Sen de oraya gidecek ve durum ne olursa olsun onu her neredeyse oradan çıkaracaksın. Beni anlıyor musun? İçeri gir ve onu dışarı çıkar. Ve sakın karantinayı ihlal ederken yakalanma." Ethan'ın gözleriyle karşılaştı. "Yoksa ikiniz de görüldüğünüz yerde vurulursunuz."

Sabah, La Marais'nin üzerinde solgun ve kayıtsızca süzülüyordu.

Dün sokaklar kaçacak kadar güçlü olanlarla dolup taşmıştı. Şimdi ise sanki çoktan yenilgiye uğramış gibi göç seyrek ve yavaştı.

Maddy binanın ön merdivenlerinde tek başına oturmuş, dizlerini göğsüne çekmiş ve çenesini onlara dayamıştı. Soğuk bahar havasında bile alnı boncuk boncuk terliyor ve vücudu titriyordu. O lanet çanlar hiç durmadan çalıyor, alay davulları uzaktan vurarak hepsine karantinanın baskıcı tehdidini hatırlatıyordu.

Merdiven sahanlığı, çoğu hastalığa yakalanmış ve hızla vefat etmiş olan sarhoşlardan boştu. İki gece önce, biri yardım için sürünerek binaya girmiş, sonra da merdiven boşluğunda ölmüştü.

Maddy'nin üzerine düştüğü. Alnını sildi. Şimdi ona da bulaşmıştı.

Ethan bir keresinde ona tilki demişti ama bu tuzaktan kaçmak için hiçbir yol bulamadı. onun için çok geçti. Bea için de çok geç. Maddy'nin gözyaşları yeniden başladı.

Önünde, yüz metre bile uzakta olmayan, kilise pazarından tanıdığı genç bir adam dizlerinin üzerine çöktü. Boğuk bir çığlık attı ve vücudu mide bulandırıcı bir hızla beyaz sıvılarla boşalırken yeri pençeledi. Yakınındaki herkes çığlık çığlığa kaçıştı.

Maddy'nin içinde ona yardım etme dürtüsü uyandı ama tanıdığı herkese yardım edemezdi; kolera La Marais'yi bir orman yangını gibi yakıp kavururken etrafındaki tüm sakinler ölüyordu. O anda, bir başkası daha yenik düşerken, garının hemen arkasından gelen kusma sesini duydu.

Dar sokağın karşısında, ağlamaklı bir Berthé apartmandan çıktı ve kendi çöktü. Maddy onun da hasta olduğunu anlayabiliyordu. Maddy bu kez La Marais'ye geri döndüğünde, kız kardeşlerin geri döndüğü için kendisiyle alay etmelerine hazırdı. Şimdi aralarındaki kan davası çok önemsiz.

Göz göze geldiler ve Berthé, "Bea nasıl?" diye sordu.

Maddy daha çok titreyerek, "Bu sabah öldü," dedi.

Berthé ciddiyetle başını salladı. "Bunun için üzgünüm, *la gamine*. Ama Corrine hâlâ iyi mi?"

"Evet," dedi. "Dinleniyor." Corrine, Bea'yi bu sabah yatağında ölü bulduktan sonra nihayet ağlayarak uyumuştı. Maddy

hatırlayınca ürperdi. "Ya Odette?" Maddy, Odette'in ilk etkilenenlerden biri olduğunu ve Berthé'nin kendini kurtarmak için kız kardeşini geride bırakmayı reddettiğini duymuştu.

"Odette geceyi çıkaramayacak."

Maddy, "Ben de üzgünüm."
dedi.

Berthé gözyaşlarını sildi. Aralarında uzun bir sessizlik geçti, sonra "Bizim için böyle bitmemesi gerekiyordu, *değil* mi?" dedi.

Maddy başını salladı ve akan gözyaşlarının arasından ona hüznü bir gülümseme verdi. Maddy, bir insanın dileklerinin ve hayallerinin koşullara göre bu kadar aniden değişebilmesinin olağanüstü olduğunu düşünüyordu. Geçen hafta gerçekten hamile olmayı ve Ethan'ın bu habere iyi tepki vermesini dilemişti.

Maddy şimdi kolerayı bir kez daha atlatabilmeyi diliyordu. Bu olmasa bile, Ethan'ın onun ölümü için kendini suçlamamasını diliyordu. Ne yapmış olursa olsun, bu tür bir suçluluğu hak etmiyordu.

Maddy hiç değilse.... toplu ateşte yakılmamayı diledi.

Berthé, "En azından bir kez olsun bu gecekondu mahallesinin dışında bir şeyler gördün," dedi. "Britanya söyledikleri kadar güzel mi?"

"Öyle." Carillon'u hayal ederken Maddy'nin sesi kırıldı. "Gerçekten de öyle."

Ethan gece geç saatlerde bölgeye ulaştığında La Marais'nin karanlık sokakları tamamen ıssızdı. Tek ses kilise çanlarının sürekli çalınması, yaklaşan davulların alçak sesi ve ara sıra duyulan silah sesleriydi. Binaların kapıları ardına kadar açık bırakılmış, eşyalar sokağa atılmıştı.

Buradaki insanlar canlarını kurtarmak için kaçmışlardı. Maddy'nin tüm bunların içinde tek başına olduğu fikri Ethan'ı çıldırtıyordu.

Quin'in bağlantılarına rağmen Ethan bir feribot beklemek zorunda kalmıştı. Paris'te söylentiler havada uçuşuyordu ve çoğu kaptan yirmi millik kanalı geçerek Fransa'ya gitmeyi reddediyordu.

Ethan'ın beklemek zorunda kaldığı her saat dayanılmazdı. Kendini çok güçsüz hissederek volta atıyor, koleranın dört saat ila beş gün arasındaki kısa kuluçka dönemi üzerinde durmamaya çalışıyordu. İnsanların hastalığa yakalandığını ve saatler içinde öldüğünü görmüştü, kötüleşmenin hızı hayret vericiydi.

Maddy en az iki gündür buradaydı, muhtemelen üç....

Fransa'ya vardığında ise Paris'e giden trenlerin çoğu durdurulmuştu. Sonunda onun binasına ulaştığında, Ethan

Onun için korkuyordu. Açık kapıdan koşarak geçti ve Maddy'nin kilitli kapısını kırarak altıncı kata körlemesine tırmandı.

Odasını aynen bıraktıkları gibi buldu - Maddy'nin parlak yatağının tamamen soyulmuş olması ve şiltenin gitmiş olması dışında.

Ağzı kurudu.

Bea'nın kapısı ardına kadar açıktı. Bea'nın yatağının da soyulmuş olduğunu görünce, birden ter içinde kaldı. Hastalık buradaydı.

Corrine'in kapısını tekmeledi, odasına dokunulmamış görünüyordu.

Merdivenleri hızla inerek boş sokağa doğru koştu, Maddy'yi nerede bulacağına dair hiçbir fikri yoktu. Daireler çizerek onun adını tekrar tekrar bağırdı, sesi yankılanıyordu-

"*La gamine*'i mi arıyorsunuz?" diye seslendi bir kadın zayıf bir sesle.

Sokağın karşısındaki binadan bir figür topallayarak ona doğru gelirken dönüp baktı. Tavernadaki kızdı bu, Maddy'ye çelme takan kız. Adının Berthé olduğunu düşündü.

"Nerede o?" diye sordu.

Berthé yanlarını tutarak, "Madeleine hastalandı," dedi. Gözlerinin etrafında yayılan karakteristik koyu halkalar dışında yüzü tebeşir gibi solgundu. "Merdiven boşluğunda ölü bir adama takıldı. Ondan sonra hiç şansı olmadı. Dün Bea'nın cesedini almaya geldiklerinde onu da aldılar. Corrine onlarla savaşırken bile onu aldılar."

Ethan'ın kalp atışları kulaklarında gümbür gümbür atıyordu. Onun ne söylüyor olabileceğini düşünmesine bile izin veremiyordu. Hayır. Bu mümkün değildi. "Onu kim kaçırdı? Nereye götürdü?" Kadın eğilip beyaz bir sıvı tükürdüğünde, "Lanet olsun, Berthé! Söyle bana."

Sarsılarak doğruldu. "Hastane, l'Hotel Dieu. Dört blok aşağıda, sonra kuzeyde. Ama o *düştü*. Şimdiye kadar ateşe atılmıştır."

Çoktan koşmaya başlamıştı, kollarını pompalıyor, nefeslerinden başka bir şey duymuyordu.

Hastane girişi sadece iki asker tarafından korunuyordu ama kimsenin içeri girmek istemesi beklenmiyordu ve kimsenin dışarı çıkabilmesi de . Ethan korumalarla kafa kafaya çarpışmak için zar zor yavaşladı. Aralarına daldı, çılginca yumruklar savurarak ikisini de yere serdi.

Hastanenin içi tam bir kaos yuvasıydı; işe yaramaz duman ve tütsüler her yere sızıyordu. Alan hastalarla dolup taşıyordu; histerik çığlıklar tiz sesler çıkarıyor, döndüğü her yerde birbirine sarılmış figürler ağlıyordu.

Dağınık kâğıtlar ve etiketlenmiş kişisel eşyalarla dolu bir masanın arkasında telaşlı bir rahibe buldu. Ethan hemen, "Karımı arıyorum," dedi. "Madeleine MacCarrick."

"İçeri nasıl girdin?" diye sordu, tıraşsız, yaralı yüzüne şüpheyile bakarak. Gözlerinin etrafında belirgin halkalar vardı ve alnında ve üst dudağının üstünde boncuk boncuk ter vardı. *Çoktan enfeksiyon kapmıştı*. Bakışlarını etrafta gezdirdi - rahibelerin çoğu öyleydi.

"Özel diplomatik izin," demeyi düşündü bir şekilde. Maddy'yi bu gece Fransa'dan çıkarmak zorundaydı, yoksa korumalara saldırdıktan ve onu buradan çaldıktan sonra takip edilebilirlerdi.

Rahibe onun cevabı karşısında kaşlarını çatı ama masasının üzerinden deri ciltli, ağır bir defter çıkardı. Birkaç sayfayı taradıktan sonra, "Burada o isimde biri yok," dedi.

"Maddy, o zaman," diye tersledi Ethan, ama o hâlâ başını sallıyordu. "Van Rowen'in soyadı."

Rahibe defterini bir kez daha karıştırdı, sonra başını kaldırdı, yüzü solgundu.

Ethan titremeye başladı.

"Bana nerede olduğunu söyle," diye sordu Ethan, sesi alçaktı. Kadın tereddüt edince, masanın öbür ucuna uzanıp onu boğazlamamak için kendini zor tuttu.

"Özür dilerim, *mösyö*. Çok geç kaldınız."

Kırk dört

Ethan yutkundu, konuşamıyordu. Sonunda boğuk bir sesle, "O değil... bir hata oldu...." dedi.

Kulaklarındaki uğultudan, kadının "Gün doğumunda son ayinleri yapıldı ve sabaha kadar yaşaması beklenmiyordu" dediğini belli belirsiz algıladı.

Ethan da en az onun kadar çıldırmış görünmüş olmalıydı çünkü kadın sinmişti. "O zaman o... değil mi?" Ethan o kelimeyi söyleyemedi.

"Kendisi *dernière chambre*'da." Bakışları karanlık bir arka koğuşa doğru kaydı. "Ama *mösyö*, içeri girdiklerinde-"

Ethan odaya doğru koşmaya başlamıştı bile. İçeride başını ileri geri salladı. Bu bakımsız, soğuk odada o kadar çok lanet yatak vardı ki. Çocuklar ebeveynlerinin ölümü üzerine dehşet içinde çılgılık atıyor, kendileri de hastalık belirtileri gösteriyordu. Maddy'sinin burada tek başına olduğu fikri...

Hayır, böyle düşünemezdi.... *Odaklanmalıyım... açık kalmalıyım, düşünmeliyim.*

Adını haykırmaya başladı, yatakların önünde durdu ve çarşafı örtülü bedenlerden geri çekti, birbiri ardına gelen ürkütücü ifadelerle karşılandı -Sarhoş yüzler, buğulu gözlerden yayılan morluklar gibi parlayan koyu halkalar.

Ethan köşedeki karyolada, çarşafın altında, sıkı bir top gibi kıvrılmış küçük bir figür gördü. *Maddy mi?* Yüzünü örtmezlerse... Tanrı yardımcısı olsun, burada, o lanet olası pozisyonda tek başına ölmüş olamazdı.

Ama yapabilirdi; kaç darbeye karşı koyabilirdi ki?

Adam koştukça, kolunu yüzüne sürünceye kadar kadın belirsizleşti. Gözlerini silmeye devam etti ve bulanıklaşmaya devam ettiler. Yatağa vardığında yutkundu, sonra çarşafı geri çekti.

Dizlerinin üzerine çöktü. "*Ah, Tanrım, Maddy.*" Kapalı gözlerinin etrafındaki gölgeler dışında dudakları ve yüzü bembeyazdı.

Hareketsiz yatıyordu. *O ...*

Yüzünü onun boynuna gömdü. *Kadın sıcaktı.* Bileğini hissetti ve nabzını bulana kadar nefes almadı. "*Aingeal, uyan.*" Onu göğsüne çekti ama vücudu gevşekti.

Çarşafta ve elbisesinin arkasında kan izleri vardı.

Maddy hastalandığından beri garip bir şekilde bilinçliydi. gelen her şeyin farkındaydı, hiçbir zaman unutkanlık içinde değildi.

Saatler boyunca onu kıvrandıran ateş.

Bea'nin öldüğünü biliyordu ve üzüntüsü çok büyüktü. Maddy, arkadaşının bir zamanlar güzel olan yüzünün acıdan yüzünü buruşturarak donduğunu tekrar tekrar gördü.

Corrine'in hastalandığında askerlerin Maddy'yi almasını engellemek için mücadele ettiğini biliyordu. Corrine'in çılgınlıklarını ve şiddetli mücadelelerini hatırlayan Maddy, Corrine'in yaralanmış ya da tutuklanmış olmasından korkuyordu.

Ve Maddy ne olsun Ethan'ı çok özlediğini biliyordu.

Sanki düşünceleri onu çağırıyormuş gibi, onun şu anda kendisi için burada olduğunu hayal etti. Bu kadar uzun süre aklı başında kaldıktan sonra, Maddy şimdi onun yanında diz çöktüğünü hayal ettiğini merak ediyordu. Rüyalarında onun tıraşsız yüzünü boynuna sürttüğünü hissediyor, gözlerinden gelen ürkütücü ıslaklığı hissediyordu. Parmaklarının arkası alnının üzerinde geziniyordu.

O kadar gerçek hissetmişti ki gözlerini kısarak açtı ama loş ışık bile canını yakıyordu. Yine de halüsinasyon görüyordu, çünkü Ethan kesinlikle bu rutubetli kolera koğuşunda olamazdı. "*Rüya mı?*" diye fısıldadı.

"Hayır, Maddy"-sesi kırıldı-"Burada seninleyim."

Tanrım, bu Ethan'dı ama değişmiş görünüyordu. Yüzü bitkin, gözleri daha önce onda hiç görmediği bir duyguyla yanıyordu.

Onu gerçekten *buraya* kadar takip etmiş olamaz mı? Özellikle de ölmek üzereyken? Daha iyisini bilmeliydi. Nefes nefese kaldı. "Gitmek zorundasın..."

"Sensiz olmaz. Bu gece seni buradan götürüyorum." "Git... lütfen. Seni *vuracaklar*. Buraya bir gelemezsin."

"Anla beni," dedi alçak ve öfkeli bir ses tonuyla, "ben hâlâ senin kocanım ve eğer seni bundan kurtarmak için öleceksem, bu benim lanet olası hakkım!"

Kesinlikle bir rüya değil... Onun kaba-around-the-Scot'un kenarları bir kahraman gibi davranıyor ve hâlâ bir denizci gibi küfrediyordu. "Ama Ethan, ben-"

"Ölmeyeceksin!" Ona doğru uzandı ve ensesinden tuttu. "Sen tut Devam et!"

"*Sanırım... artık çok geç*" diye fısıldadı.

Çenesinden tutarak onu kendisine bakmaya zorladı. Solgundu ve bakıyordu

çılgın bir ifadeyle ona baktı. "Hayır! Lanet olsun sana, Maddy MacCarrick,

birlikte olacağız. İnan bana." Gözleri ıslaktı, kirpikleri kabarmıştı. "Lass, seni bir hiç uğruna bu kadar sevemezdim."

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve adam onu fırçalayarak uzaklaştırdı. En küçük bir umut kırıntısı hissetti.

"Dayan, benim için." İki kol altından kayarak onu nazikçe kaldırdı. Ama Ethan onu nereye götürebileceğini düşünüyordu? "Sadece benimle kal, Maddy kızım." Ethan paltosunu ona sararken onun kokusuyla sarmalanmış bir sıcaklık hissetti. Kollarının kozasında, sürekli çığlıklar nihayet söndü, ağlamalar donuklaştı.

Ethan uzun adımlarını hızlandırarak onu taşıırken, Maddy rahibelerden birinin "Bulaşıcı bir hastayı çevreyi geçemezsiniz!" diye bağırdığını duydu.

Çevreye ulaşabildik mi? Gözlerini kısarak tekrar açtı ve onları bir kapı aralığında buldu, gecenin içinde dışarıda olmaya o kadar yakındı ki-

"Onu hareket ettirerek öldürebilirsiniz!" dedi bir başkası.

Ama Ethan onu serbest bırakabileceğini düşünüyorsa, Maddy buradan gitmek istiyordu. Burada ölmemeyi, bir ceset yığınının üzerinde yanmamayı ne kadar da çok istemişti.

"Kenara çekil," dedi Ethan. Sanki şaşkınlık içindeymiş gibi, onun bir tabanca çektiğini ve horozunu kaldırdığını gördü. "Yoluma çıkan herkesi öldüreceğim. Ve bunu seve seve yaparım."

Sonra... gece havasının serinliği tarafından öpüldü.

"Eve gidiyoruz, genç kız," diye mırıldandı ona. "Seni eve götürüyorum."

Ethan onu o cehennemin eşiğinden geçirir geçirmez, karanlık onu çağırdı ve hemen bayıldı.

Kırk beş

Ethan nemli bir bezi Maddy'nin vücudunda gezdirirken, Fiona'nın yan odadaki doktorlarla alçak sesle konuştuğunu duyabiliyordu.

Ethan'ın Madeleine'i buraya getirmesinin üzerinden iki gün geçmişti.
Ethan

Quin'e döneceği zaman Grosvenor'daki evinin boş olduğundan emin olmasını söylemişti ama Fiona gitmeyi reddetmiş, Quin'in gözünü korkutarak her şeyi anlatmasını sağlamıştı. Sonra da Ethan'ın "kendisine bahsetmeyi ihmal ettiği" karısı için Londra'da bir doktor ordusu toplamaya koyulmuştu.

İki gün geçmesine ve onca doktorun çalışmasına rağmen Maddy hâlâ çok solgundu, sanki tüm kan vücudunu terk etmiş gibiydi. Huzursuz bir uykuya daldı, nefes almakta zorlanıyordu. Bu gece yine ateşi vardı.

Ethan doktorlara, "Onu iyileştireceğim," demişti ama onların Maddy'nin şansını nasıl gördüklerini biliyordu.

Yine de *onu* onun kadar tanımıyorlardı. Sadece bedenini görüyor ve zayıf nabzını hissediyorlardı. Ve Ethan onlara olası hamileliğinden ve revirde geceliğinin arkasında kan bulduklarından bahsettikten sonra, ona bebeği kaybettiğini ve daha da zayıflayacağını bildirmişlerdi.

Fiona, "Merak etme oğlum, büyüdüğünde daha fazla çocuğu olacak-" demişti.

"Bunun umurumda olduğunu mu sanıyorsun?" diye tersledi.

"Ama fark ettiğinizde yüzünüzdeki ifade... Sadece düşündüm ki..."

Tepkisi bebeği kaybettiğini öğrenmesinden değil, o cehennem çukurunda kaybettiğini bilmesinden kaynaklanıyordu.

Kendi başına.

Maddy'nin vücudu onun tohumunu almıştı ve onlara bir bebek vermeye hazırды. Ama adamın sayısız yalanı onu tehlikeye sürüklemiş ve bu zorlu yaşam mücadelesinin içine sokmuştu.

Çocuklarını kaybettiklerinden ilk korktuğunda zihni şöyle fısıldamıştı:
Bir kez daha lanet olabilir....

Yine de Ethan bunların hiçbirinin lanetle ilgili olmadığını biliyordu - suçu ona atmak ne kadar kolay olursa olsun. Hayır, tüm bunları *kendi* davranışları tetiklemişti ve tüm suçu kabul ediyordu.

Ethan saatler boyunca onu izledi, göğsünün her iniş çıkışına baktı ve savaşımaya devam etmesini istedi... bir nefes daha... bir nefes daha....

Günler gibi gelen ateşli rüyalar arasında Ethan'ın onunla konuştuğunu duymuştu.

Kalınlaşan sesiyle, "*Maddy lass, beni terk etme*" diye yalvarırdı. Bazen de onu tehdit ediyordu. "Benden asla kurtulamayacaksın," diye çıkıştı; sonra sesini sakinleştirmeye çalışır gibi ekledi, "o yüzden en iyisi... en iyisi benimle kal."

Ve ona bağırıp çağırdı, sesi o kadar gür çıkıyordu ki yatak sallanıyor gibiydi. "*Bunu yapamazsın - lanet olası kalbimi al ve sonra beni terk et! Peşinden gelmeyeceğimi mi sanıyorsun?*"

Onun sürekli orada olduğunu biliyordu, hareketlerinin farkındaydı ve sözlerini anlıyordu ama ağır göz kapaklarını açamıyor ya da konuşamıyor gibiydi.

Geceleri vücudunu onunkine sarar, onu sıcak tutar ve saçlarına fısıldardı: "olmaktan hoşlanıyorsun. O zaman hepsinin yanıldığını kanıtla ve iyileş." Kalçasını kavradı, sonra yumruğunu orada sıktı. "Ah, genç kız, senin ne kadar güçlü olduğunu anlayamazlar."

Bazen başka sesler duyuyordu, doktorlar, diye düşündü, bazen de İskoç aksanlı yaşlı bir kadın. Kadın şimdi konuşuyordu: "Ethan, bu doktorlar ellerinden geleni yapıyorlar."

"Yeterince iyi değil!" diye kükredi, sonra da görünmeyen doktorlara Maddy'nin o güne kadar duyduğu en iğrenç dille küfretti. Onları odadan kovduktan hemen sonra bir kapı çarptı ve çarpmanın etkisiyle serin bir esinti Maddy'nin üzerinde ılık çaldı.

Sonunda göz kapakları açılmayacak kadar ağır gelmedi. Birkaç dakika boyunca ışığa karşı gözlerini kırptırdı. Adamın yatağın yanında durduğunu algıladı ve görüşünün odaklanmaya başlamasını bekledi.

Kızıl saçlı güzel bir kadın kaşlarını çatarak ona bakarken parmaklarını dağınık saçlarında gezdirdi.

"Yakında uyanacak Ethan. Ateşi düştü." "Bunu *dün* söylediler. Ama hala uyanmadı."

Kadın, "Şu anda yapsa," dedi, "zavallı kızı ölesiye korkutursun. Günlerdir ne tıraş oldun ne de kıyafetlerini değiştirdin. Ve yarı deli görünüyorsun."

"Yarı deli olduğumu biliyorsun, eşiğindeyim."

Adam volta atmaya başlayınca, "Sakin . Doktorlara olan öfkenizin karınıza bir faydası olmayacak" dedi - bakışları Maddy'nin üzerinde gidip geldi, sonra hemen geri döndü - "ama kapıyı bu şekilde çarpmak onu uyandırabilir."

"Ne yap-?" Omuzları gerildi. "Onun... olduğunu mu söylüyorsun?" diye homurdandı.

"Bana onun çok güzel mavi gözleri olduğunu söylemedin. Arkana bak evlat."

Dönerek yatağın üzerinde belirmiş gibi göründü. Maddy şok içinde ona baktı. Gözleri kırmızı ve vahşiydi, sakalları uzamıştı. Giysileri kırıkmış, kolları kıvrılmıştı. Sanki kendini ona fırlatmak istiyormuş gibi görünüyordu.

Kadın, Ethan'ın kaşlarını çatmasına ve elinin *sakalına* gitmesine neden olan Galce bir şey mi söyledi? Dondu kaldı ve kaşları birbirine çatıldı.

Ne zamandır onunla birlikteydi?

Ethan ona büyük bir özlemle bakıyordu ama kendini ondan uzaklaşmaya zorluyor gibiydi. "İçmen gerek," dedi aniden, yakındaki bir sürahiye doğru koşarak. İçkiyi doldurduğunda, Maddy sürahinin bardağa çarparken çıkardığı sesi duyabiliyordu.

Kadın Ethan'a kaşlarını kaldırdıktan sonra Maddy'ye, "Ben Leydi Fiona, kayınvalideniz ve bu sabah sizinle tanıştığımı çok memnun oldum," dedi.

Ethan elinde bir bardak suyla yatağa döndüğünde Maddy, "Neredeyim ben?" diye sordu.

Maddy'nin başını kaldırdı ve içmesine yardım etti. "Londra'da, şehir evimizdesin." Maddy yeterince hızlı içemiyor gibiydi. "Sakin ol o zaman," diye mırıldandı.

Neredeyse boş olan bardağı elinden aldığı anda Maddy, "Corrine?" diye sordu.

"Onu bulamadım ama Paris'te arayan adamlarım var," dedi. "Maddy, onun hasta olduğuna inanmıyorum."

Maddy endişeyle gözlerini kapadı, sonra tekrar uyumaktan korkarak hızla açtı.

Elini ensesinde gezdirdi. "Ama Bea-" "Hayır," diye fısıldadı. "Biliyorum."

Leydi Fiona Galce bir şeyler söyledi ve ardından İngilizce olarak ekledi: "Ethan, ben yeni gelinimi ziyaret ederken sen de gidip temizlenmeye ne dersin?"

Tereddüt etti, sonra ikisi bakışlarını paylaşır gibi oldular. Ethan kapıya dönmeden önce Maddy'ye sert bir sesle, "Daha iyi olmana çok sevindim, genç kız," dedi. Adam odadan çıkarken, Maddy onun kolunu gözlerine sildiğini gördüğünü sandı. *Oh, Ethan.*

O gittikten sonra Leydi Fiona, "En hafif tabiriyle senin için endişeleniyor," dedi. Yatağın kenarına oturdu. "Pek çok sorunuz olduğunu biliyorum...."

"Burada kimseyi hasta etmedim, değil mi?"

"Hiçbirimiz. Hiçbirimiz. Tedbirli olmak için bir hafta boyunca bu evde kalacağım." Kuru bir sesle ekledi, "Umarım kartları seversin."

Maddy alt dudağını ısırarak, "Ben... Leydi Fiona, bebeği kaybettim, değil mi?" dedi.

Fiona, Maddy'nin saçlarını alnından geriye doğru taradı. "Evet, ama bir sürü doktor daha fazla çocuk sahibi olabileceğin konusunda hemfikir."

Düşük yaptığını biliyordu ama yine de bu haberi duyunca üzüntüsü keskin ve ağır bir şekilde üzerine çöktü. "Ama Ethan... iyi değil mi?"

"Öyle görünmüyor ama sağlığı yerinde değil. Bir haftadır uyduğunu sanmıyorum." Kaşlarını kaldırarak, "Seni çok seviyor, hem de *şiddetle*. Birlikte olabileceğiniz ve yeni bir başlangıç yapabileceğiniz için mutluyum."

Maddy'nin gözleri yeniden ağırlaşmaya başladı. "Leydi Fiona, size ne söylendiğini bilmiyorum-"

"Lass, her şeyi biliyorum. Ama anla artık, o değişti. Annesi gibi değil, bir kadınla başka bir kadın gibi konuşuyor... Ethan gibi bir adam sonunda sevmeyi öğrendiğinde, bu sonsuza dek sürer."

"Lanet olsun!"

Yine kendini yaralamıştı. Elleri çok kötü titriyordu ama Fiona ondan tıraş ve temizlenmesini mi bekliyordu? Görünüşüyle kendi karısını korkuttuğunu söyledi.

Muhtemelen onu kollarının arasında sıkmak için duyduğu neredeyse karşı konulmaz dürtüyle savaşırken bunu yapmıştı. Maddy'nin gözleri solgun yüzünde kocaman açılmış, ona bakıyordu.

Kendini o odadan çıkmaya zorlamak için elinden gelen her şeyi yapmıştı. -Ama daha önce annesi Maddy ile bir kez yalnız konuşmasını önermişti.

uyandı. Fiona ona Maddy'nin bebekten haberdar olmama ihtimalinin çok düşük olduğunu söylemişti.

Buna sarıldı.

Kendini tekrar kestiğinde usturayı yere attı. Ellerini leğene dayadı ve başını öne eğdi. *Lütfen, bilmesine izin verme.* Bea'nin ölümü, ihaneti ve Corrine'in ortadan kayboluşuyla genç kızının daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu....

Annesi Maddy ile ne kadar kalmak istiyordu?

Ethan daha uzak kalamadı. Aceleyle giyindi ve geri döndü. İçeri girdiğinde, Maddy'nin gözleri sanki uyanık kalmak için mücadele ediyormuş gibi ağır ağır kapanıyordu.

Adam aceleyle yanına oturduğunda, kadın elini zayıfça kaldırarak parmak uçlarını adamın çenesindeki bir çentiğin üzerinde gezdirdi. Küçük elini avucunun içine aldı, avucunu öptü ama kız çoktan gözlerini kapatmıştı. Tam bir panik dalgası hissettiği sırada Fiona, "Şu anda sadece uyuyor Ethan," dedi.

"Bebekten haberi var mıydı?" *Hayır de....*

"Evet, öyle. Ama güçlü biri olduğunu söyleyebilirim. Ona yardım edersen tüm bu olanlardan sonra iyileşecektir."

Maddy onun yardımını ya da onunla bir şey yapmak istemeyebilirdi. "Benim hakkımda bir şey söyledi mi?" diye sordu, en az kendisi kadar çaresiz bir sesle. "Ne yaptığım hakkında?"

"Bu konuyu açtı. Ama o sana aşık, evlat. Bunu söyleyebilirim. Onu geri kazanabilirsin."

Babasının ölümünden sonraki saatlerde söyledikleri ve yaptıkları için Fiona'ya bir daha asla öfke duymayacaktı. *Eğer Maddy yapsaydı...* Ürperdi ve gözlerini sıkarak kapattı. "Gitmeni istiyorum."

Tek kelime etmeden hızla odadan çıktı. Tam da duygularının kontrolünü kaybetmeden önce.

Kırk altı

Son beş gecedir Ethan onunla birlikte uyumak için sessizce odasına giriyor, her sabah biraz daha uzaklaşıyordu. İskoçyalı'nın onunla yatmak için duyduğu şiddetli arzu kalbinin yumuşamasına neden oldu ama sonra öfkesi arttı.

Ne zaman onunla olanlar hakkında konuşmaya çalışsa, adam Sadece altı günlük bir iyileşme döneminden sonra onun itiraflarıyla başa çıkabilecek kadar güçlü olmadığını düşünerek uzak durdu. Ama artık köşeyi döndüğüne göre hızla iyileşiyordu. Bugün, ertesi gün İskoçya'ya dönmesi planlanan Leydi Fiona'yla kâğıt oynamak için öğleden sonrasının büyük bir bölümünde oturabildi.

Fiona'dan gerçekten hoşlanıyordu ve Ethan'ı hâlâ azarlıyor olmasından keyif alıyordu. Ethan homurdandı ama Maddy aralarındaki anlaşmazlığın nihayet çözüldüğünü hissetti.

Maddy'nin de onunla ilgili bir şeyi çözüme kavuşturması, iyi ya da kötü bir karara varması gerekiyordu, böylece tüm bu olanları anlamlandırmaya başlayabilirdi.

O gece, kendini uyanık tutarak onun odaya girmesini bekledi. Gece yarısından hemen sonra geldi ve sessizce soyundu. Adam yavaşça örtüyü geri çekip ona katılmak üzereyken, "Ethan, sence de olanları konuşmamızın zamanı gelmedi mi?" dedi.

Nefes verdi. "Evet, sanırım öyle." Hiç vakit kaybetmeden pantolonunu giydi, sonra yatak odasının lambasını yaktı. Arkasına yastıklar yerleştirip yatakta doğrulmasına yardım ettikten sonra yanına bir sandalye çekti. "Nasıl öğrendin?"

"Iveley'deki emlakçıya araziye ziyaret etmek istediğimi yazmıştım çünkü büyüdüğüm yeri görmeni istiyordum. Ama görünüşe göre, Iveley Hall'a sadece gitmemişsiniz, yıllardır oranın sahibiymişsiniz. Babam öldüğünden beri."

"Evet. Borçlarını satın almıştım. Iveley'e karşı olan da dahil."

"Demek aileme karşı intikam planları yaptınız. Ne için olduğunu söylemek ister misin?"

"Bir sonuç çıkarmadın mı?"

"Sanırım... Sanırım babam sizi ve annemi yatakta birlikte buldu. Sanırım o gece Iveley'de onunla birlikte olan adam sendin."

"Ona *hiç* dokunmadım!" Ethan sert bir şekilde söyledi. "Onunla buluşmaya gittim ama şüphelerim vardı ve ayrılmaya çalıştım."

Maddy kaşlarını çatı. "Randevulara gitmeyi ve sonra onları tutmamayı alışkanlık haline mi getirdin? Barmaidlerle yaptığın gibi mi?"

"Sylvie'ye dokunmamam gerektiğine dair güçlü bir his vardı içimde. Diğerleriyle birlikte bir farkındalık yaşadım. Her şey beni sana getirdi."

"O gece ne oldu Ethan?"

Bir elini çizilmiş yüzünde gezdirdi. "Kendimi aklamaya çalışırsam, sadece ailenizi suçlamış olurum."

"Bunu duymak zorundayım," diye ısrar etti. "Sonunda ne olduğunu öğrenmeliyim."

Kaşları birbirine yaklaştı ve gözlerindeki acı onu şaşırttı. "O zaman sana anlatacağım, her ne kadar bundan zevk almasam da." Alçak ses tonuyla yalanlarla, zayıflıkla ve akıl almaz kötülüklerle dolu bir geceyi anlattı.

Annesinin kendisini tecavüzle suçladığını açıkladığında Maddy sarsıldı. Brymer'ın kendisini kestiğini söylediğinde, Maddy'nin gözyaşları kontrolsüzce akmaya başladı.

Ethan haksız yere suçlanmış, dövülmüş ve sonra da şekli bozulmuştu; bu sırada Maddy çok uzakta mışıl mışıl uyuyordu.

Babası buna izin vermiş, Brymer bundan zevk almış, annesi ise ahırlarında genç bir adama işkence edildiğini bildiği halde hiçbir şey yapmadan oturmuştu.

"Oh, Tanrım," diye fısıldadı Maddy, yaptığı açıklamanın tüm ağırlığı içine çökerken. "Ethan, sana yaptıkları şey için çok üzgünüm."

"Onlar için özür dilemeye cüret etme! Bunun seninle hiçbir ilgisi yok. Aksini düşünmek benim hatamdı. Ve bana acıma, senin de bildiğin gibi intikamımı aldım. Babanın borçlarını satın aldım ve onları olması gerekenden daha erken aradım," dedi Ethan, sesi sertti. "Ve onları aynı anda aradım. Evini kaybetmenden ben sorumluyum."

Bekle, onları *daha önce* mi aradın? "Eninde sonunda olacak mıydı, yoksa hepsi senin yüzünden miydi?" Ethan cevap vermeyi reddederek çenesini sıktağında, kadın nefesini tutarak kendini durdurdu.

Oh, bu bir şaka olmalı. Borçlar olduğunu, para sıkıntısı çektiklerini biliyordu. Annesiyle babasının kavgalarını, annesinin hep daha fazlasını istediğini hatırlıyordu. Ethan'ın müdahalesi olmasaydı Maddy muhtemelen La Marais'ye giderdi.

"Peki ya Brymer'dan intikamınız? Onu öldürdün mü?"

"Evet."

Bunu duyduğuna sevinerek başını salladı. Ethan'ı ipe çeken ve ona hevesle bıçak çeken o adamın görüntüsü... Maddy ürperdi.

"Ya Tully?" diye sordu endişeyle. Onun kendisine karşı her zaman nazik olduğunu hatırlıyordu.

"Onu bağışladım."

Rahatlamış bir nefes verdi ve bu sadece Tully için değildi; Ethan'ın gerektiğinde merhamet gösterebileceğini bilmek onu rahatlatmıştı. "Peki ya ben? Beni daha fazla incitmek için geri döndün."

"Kendime bunun intikam için olduğunu söylemeye çalıştım ama seni isteyerek incitmemin mümkün olmadığını erkenden fark ettim. İntikam almak için yaptığım şeytani planın geri dönüp beni kıcımdan ısırıldığını bilmenin keyfini çıkar." Öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. "Maddy, en başından beri sana aşkıttım."

"Biz gerçekten evli miyiz?"

Sanki bu konuda şüpheleri olmasına şaşırmış gibi kaşlarını kaldırdı. "Lanet olsun, öyleyiz!"

"Maskeli balo gecesini planınızın bir parçası mıydı?"

Başını iki yana salladı. "Ertesi sabaha kadar kim olduğunu bilmiyordum."

Aklına bir düşünce geldi ve gözlerini kıstı. "Peki ya Le Daex? Onunla bir ilgin var mı?"

Ethan tereddüt etti ve sonra, "Evet. Senin için geri dönmeden önce nişanlanmanı istemiyorum," dedi.

"Başka bir yalan daha mı? gereken başka yalanlar var mı? Başka sırlar?"

"Daha çok sır var. On yıl boyunca yaptığım kötü şeyler. Israr etmediğiniz sürece sizi ayrıntılarla sıkmayacağım ama bilin ki eninde sonunda daha büyük bir iyilik için hareket ettim. Ve bazen... bazen senin gurur duyabileceğin şeyler bile yaptım."

İsterse kahraman olabileceğini ve aynı zamanda bir alçak da biliyordu. Şakaklarını ovuşturdu.

"Bu kadarı çok fazla," dedi hemen, sesi telaşlı geliyordu. "Başın ağrıyor mu?"

"İyi olacağım. Sadece bu işi bitirmek istiyorum. Başka bir şey var mı?" diye sordu belli belirsiz, olmaması için dua ederek.

İç çekti. "Evet. Fransızca konuşabiliyorum."

"Elbette," diye mırıldandı ölü bir ses tonuyla.

"Maddy, sana haksızlık ettiğimi biliyorum ama sana yaptıklarımı affedebileceğini düşünüyor musun? Şu anda demiyorum. Ama zamanla?"

"Bunca yalandan sonra, şimdi söylediklerine nasıl güvenilebilirim? Bana bir sebep ver Ethan. Güvenmek *istiyorum*."

Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "Sana aşık olmam dışında bana neden güvenmen ya da beni neden affetmen gerektiğini bilmiyorum," dedi huysuzca. "Seni geri kazanmak için ne yapacağımı söyle, olsun bitsin."

Binlerce duygu onu ezmek için savaşıyor gibiydi. Ethan'ın aldatmasına hâlâ kızgınlık duyuyordu. Anne babasının yaptıklarından duyduğu utanç ve tiksinti içini yakıyordu.

Ve bunların hiçbirini bilmemeyi ve birlikte kurdukları hayata geri dönmeyi ne kadar çok istediğini düşünerek utanıyordu.

Ama hepsinden öte, yorgun hissediyordu.

"Herhangi bir karar vermeden önce iyileşmek, yeniden güçlenmek istiyorum." Ve bir yer onu başka hiçbir yerin çağırmadığı kadar çağırıyordu. "Beni Carillon'a götür."

Maddy için yanıp tutuşuyor, Carillon'da yaşadığı hayata geri dönmeyi arzuluyordu. Ama burada haftalarca iyileştikten sonra bile o varoluştan çok uzaktı.

Aynanın önünde oturmuş, yatmak için saçlarını tarıyor ve burada geçirdiği zamanı düşünüyordu. Ethan'la aralarındaki gerilim çok yorucuydu. Ethan mesafeliydi. Kız kendini garip hissediyordu. Birbirlerine karşı ne yapacaklarını bilmiyor gibiydiler.

Ne zaman arazide dolaşsa, tüm yeni çiçeklerin ve büyümenin tadını çıkarsa ve gücünü yeniden kazansa, onun kendisini izlediğini hissetti, onun elle tutulur özlemine hissetti. Atına binecek kadar güçlendiğinde, yanında sessiz kalarak ona eşlik etmişti. Çiçek toplamak için durduğunda, eyerden inmesine yardım etmek için koşarak yanına gelirdi. Her seferinde, gözleri duygularla kararmış bir şekilde ona bakarken onu daha uzun süre tutuyordu.

Bu hafta Corrine'in bulunduğu ve Carillon'a doğru yola çıktığı haberini aldığı anda Maddy o kadar heyecanlanmıştı ki ona sarılmıştı. Geri çekildiğinde bile onu bırakacak gibi görünmüyordu. Sonunda bırakmıştı ama kaskatı kesilmiş, acı çekmiş gibi görünüyordu.

Corrine'in Maddy için verilen çılgınca mücadele sırasında bayıldığı, ardından da kaçan arkadaşları tarafından şehirden uzaklaştırıldığı ortaya çıkmıştı. Ama şu anda tamamen güvendedi ve buraya doğru yola çıkmıştı. Corrine için endişe

Maddy'nin göğsüne baskı yapan bir ağırlık gibiydi ve şimdi o ağırlık kalkmıştı.

Geçen her günle birlikte, Maddy geleceğinin nasıl olmasını istediğine dair daha net bir resim oluşturmuştu. Karar verdiği şey hakkında Ethan'la konuşması gerekiyordu ama Ethan dışlerini çektirmeyi tercih eder gibiydi. Ona ne zaman ciddi bir tavırla yaklaşırsa, yüzünde telaşlı bir ifade belirliyor ve konuyu değiştiriyor ya da odadan çıkıyordu.

Yanılmaz Highlander'ı kararsız ve tereddütlü görünüyordu ve Maddy de aynı şekilde, onunla nasıl ilerleyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

İç çekerek şifonyerinden kalktı, sonra geniş, boş yatağına girdi ve uykuya dalmadan önce onu bir ağırlık gibi özledi.

Gecenin bir vakti dışarıda gök gürledi ve Maddy yatağından fırlayıp nefes nefese kaldı. Gördüğü en kötü kâbuslardan biri yüzünden gözyaşları yüzünden akıyordu.

Rüyasında sahilde kaybolduğunu ve Ethan'ı hiçbir yerde bulamadığını görmüştü. Her dönemeçte, her sarp virajda ondan daha da uzaklaşıyordu, onu bulmayı ne kadar çok arzulasa da-

Şimşek tekrar çaktı. Bir fırtına yaklaşıyordu, acısı endişeye dönüştü ve ayağa fırladı. Ethan onun haykırışını duymamış mıydı? Her gece onunkinin yanındaki odada uyurdu.

Odasına koştu ama orada değildi. Giderek artan bir tedirginlikle malikâneyi ararken, sonunda limonluktan gelen bir ışık gördü ve ona ulaşmak için merdivenlerden aşağıya ve kapalı yürüyüş boyunca koştu.

İçeride, kazanın gürültüsü camda yankılanıyordu. Onun tamir edebileceğini biliyordu! Ama o neredeydi? Nefesini tutarak, "*Ethan?*" diye bağırdı.

Kazan ısırlık çalarak durdu ve adam ayağa fırladı, ona doğru yürürken aletleri bıraktı. "Ne oldu?" diye sordu, kadının omuzlarını kavrayarak.

"Yok bir şey... "Şimdi verdiği tepki yüzünden kendini aptal, korkmuş bir kız gibi hissediyordu. "Fırtına mı geliyor o zaman?" Cam tavana baktı. "Olabilir.

daha önce duymadım."

"Sanırım öyle. Bu saatte burada ne işin var?"

"Sana sürpriz yapmak istedim. Bu şeyi ilk ve son kez çalıştırmak istedim." Avuçlarını kızın kollarında gezdirdi. "Bana canını sıkan şeyin ne olduğunu söyle, genç kız."

Gözlerini ona dikti ve kelimeler ağzından . "Bize oldu böyle? Ne yapıyoruz biz?"

"Gerçek mi?" diye sordu başparmağını şefkatle kızın yanağına sürerek. "Gerçek," diye başını sallayarak cevap verdi.

Nefes verdi. "Sana her şeyi kabullenmen için zaman veriyorum, çünkü ben... Bana gitmek istediğini söyleyeceğin için çok korkuyorum."

"Gitmek mi? Bir yere mi gidiyorum?"

"İstemiyor musun? Artık kendi mülkün var. Ve yeniden güçlendiğinde bizimle ilgili son kararı vereceğini söylemiştin."

"Neden hiçbir şey söylemedin?"

"Gitmeni istemiyorum - *gerçekten* istemiyorum - ama kararını etkilemek de istemiyorum. Tüm bu olanlardan sonra - hastalık, Bea'nın ölümü ve bebek... herkes şu anda kendini hırpalanmış hissettiğini düşünüyor. Ve zaman zaman istediğimi yaptırmak için *aşırı baskı uyguladığım* söyleniyor. Seni pişman olacağın bir karara zorlamak istemem." Onun gözlerini yakalayan adam, "Ben bu işe kısa yoldan para kazanmak için girmedim, *aingeal*." dedi.

"Ya seninle konuşmaya çalışmamın nedeni bize bir şans daha vermek istediğime karar vermiş olmamsa? Yeniden başlayabildiğimiz sürece burada, Carrickliffe'de ya her nerede kalmak istiyorsam?"

Sanki kız ona vurmuş gibi baktı ve elleri kızın üzerinden düştü. "Yaptığım onca şeyden sonra bile mi?"

"Ethan, hâlâ sorularım olduğunu kabul ediyorum. Hâlâ korkularım var. Ama ben... kocamı geri almadan önce her şeyi çözmemiz gerektiğine inanmıyorum. Ve ben kocamı *gerçekten* geri istiyorum."

"Sen" -sesi alçaldı- "beni tutuyorsun o zaman?"

"Hayatım seninle. Sadece ona geri dönmek istiyorum. Unutmayın, hala aşmamız gereken çok şey var ama bence bu şansa değersiniz."

"Beni *nasıl* affedebilirsin? Bana mümkün görünmediği zamanlar oldu."

"Burada geçen her gün her şey daha da netleşti," diye mırıldandı yağmur yağmaya başlayıp üstlerindeki cama vururken. "Seni affetmek için, hayatımı kurtarmak için nasıl cehennemle yüzleştiğini hatırlıyorum. Sonra da birlikte geçirdiğimiz güzel günlerin ne kadar muhteşem olduğunu hatırlıyorum." Ellerini onun boynunun arkasında birleştirdi ve bedenini hafifçe onun sert sıcaklığına bastırdı, bu yakınlığı çok arzuluyordu. Nefesleri sığlaşıyor, dışarıda kopan fırtına gibi tutku alevleniyordu. "Sence bu başlangıç için yeterli değil mi?"

Adamın iri eli, kızın ensesini eritecek şekilde kavradı. "Eğer bu seni geri almam anlamına geliyorsa... o zaman, evet, istiyorum." Diğer eli de kızın poposuna giderek onu nazikçe yoğurdu.

Dışarıdaki fırtına camları kırbaçlamaya başladığında, garip bir şekilde korkmamıştı. Nedense bu sefer bunun bir kıyamet habercisi olduğunu hissetmemişti. Bunun, aralarında büyüyen şeyin yoğunluğunu yansıttığını düşündü; adamın koyu renk gözleri ona ateşli, derin bir sevişme vaat ediyordu ve kendisinininkilerin de bunun için yalvardığını biliyordu.

Parmağını çenesinin altına kıvrarak, "Bu sefer doğru yapacağım, biliyorsun," diye mırıldandı.

"Buna inanıyorum, Scot." Hissettiği tüm sevgiyle ona baktı. "İşte bu yüzden hâlâ üzerine bahis oynadığım karanlık at sensin."

"Ah, bana eskiden baktığın gibi bakıyorsun. Bir koca böyle bakışlara alışabilir."

Gülümsedi, nefes nefese fısıldayarak, "Bahse girerim ki için."

Sonsöz

Ne evlenmek, ne aşkı bilmek, ne de kaderlerini
bağlamak için; Senin soyun asla tohum
almayacak.

Ardında kalanlara ölüm ve azap,

Her oğul önceden seçilmiş eşini bulmadıkça.

Sadece gerçek hanımefendisi için hayatını ve kalbini kurtarabilir.

Carrickliffe, İskoçya

Paskalya Pazarı, 1865

**Ethan MacCarrick en büyük erkek kardeşi ve
gelişen bir ailenin reisiydi.**

Yaşlı bir meşenin gölgesinde dinlenirken önündeki çimenliği seyrediyordu. Annesi, erkek kardeşleri, onların eşleri ve çocukları, Paskalya vaftiz töreni için Maddy ve ona katılmak üzere burada toplanmışlardı.

Maddy bir battaniyenin üzerine oturmuş, üç harika çocuğundan en büyük ikisiyle gülüşüyordu. Ona üç çocuk vermişti, hepsi de parlak mavi gözlü ve siyah saçlıydı.

İlk oğulları Leith - dünyaya gelişi Ethan'ın hayatından yıllar çalmıştı ama Maddy o kadar da kötü olduğunu düşünmemişti - şimdi yedi yaşına giriyordu. Çoğu on iki yaşındaki çocuktan daha iriydi.

yaşındaydı ve annesi gibi zekiydi. Üç yaşındaki Catriona, tıpkı Maddy'ninki gibi narin yüz hatlarına sahip bir şeytandı ve da'sını nasıl acınası bir şekilde idare edeceğini zaten biliyordu. Ethan ise bebeklik çağındaki oğullarını kucağına almıştı. Nedense çocuk orada daha iyi uyuyordu. Ona Ethan'ın en sevdiği vahşi kuzenlerinden birinin adını vermişlerdi Niall, Court'un eski paralı asker çetesiyle birlikte hâlâ kıtada dolaşıyordu.

Ethan, Leith'i ilk aldıklarında temkinli davranmıştı, bebek Maddy'nin tüm ilgisini ondan uzaklaştırıyor gibiydi. Sonra oğlu *onun* için ağlamaya başlamıştı. Ve tıpkı annesi gibi, çocuk da Ethan odaya her girdiğinde çok mutlu görünüyordu.

Ethan'ın çocuklarından hiçbiri onun yaralı yüzünden korkmuyordu ve babalarının geçmişte yaptığı karanlık işler hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı.

Annelik Maddy'ye o kadar çok uyuyordu ki, kendisininkinin aksine, ona tapıyordu. Sylvie'nin kendisine yaptığı her şey için onu affedebilmişti ama Ethan'a yaptıkları için affedememişti.

Maddy bunu ona söylediğinde, Ethan onun kendisini yeni ailesi olarak kabul ettiğini anlamıştı - ikisi birlikte, savunmaya hazır

birbirlerini ve çocuklarını son nefese kadar....

Burada, Carrickliffe'de görkemli bir düğünle tekrar evlenmişlerdi, çünkü Ethan bir şekilde kazanmayı başardığı gelini göstermeye çok hevesliydi. Quin de dahil olmak üzere şenlikler Weyland'lılarla dolup taşmıştı; Quin Ethan'a Maddy hakkında uyarıldığını sadece bir düzine kez hatırlatmıştı....

O sırada Ethan'ı kendisine bakarken yakaladı ve ona o sırtışı attı. Bu onun kalbini hâlâ hızlandırıyordu, her zaman da hızlandıracaktı. Onu sağlıklı olandan daha fazla sevdiğini düşünüyordu ama uzun zamandır bunu kabullenmişti. Geceleri ona sımsıkı sarılıyordu, kalbi o kadar doluydu ki göğsü ağrıyordu.

Ethan kardeşlerinin ve annesinin onun bu kadar düşkün bir koca ve baba olmasına hayret ettiklerini biliyordu. Onlar aileleri için kendilerini kaybedebilirlerdi ama Ethan edemez miydi?

Hugh ve Jane'in dört yaşında bir oğulları vardı ve bir sonraki için bir süredir "bekliyorlardı". Hugh anlaşılabilir bir şekilde oğullarına Ethan'ın adını vermek istemişti.

-Jane'in ona izin vermesi de bir o kadar şaşırtıcıydı. Ethan bu konuda hâlâ kafasını kaşıyordu. Delikanlı onların dünyasıydı ve üçü de en çok uzak yerlere seyahat etmekten mutluydu. Kasabaya sadece Niall'ın vaftiz töreni için gelmişlerdi. Court ve Annalía'nın oğulları Aleix, kızları küçük Fiona ve yeni yürümeye başlayan Elisabet vardı ve bir tane de yolda. Court çocuklarını çok sevse de, her birinin sonuncusu olacağına yemin etmişti. Annalía sadece gülümsedi ve

Örgü.

Ethan'ın annesi hiç sahip olmayı düşünmediği torunlarından çok memnundu ve sık sık her birinde büyükbabaları Leith'ten bir parça gördüğünü söylüyordu. Bir anda Fiona çimenlerin üzerinde beş tanesi tarafından durduruldu.

Maddy battaniyeden kalktı ve Ethan'a doğru yürüdü. "Niall beşik için hazır mı?" diye sordu. "Yoksa fazladan yardım çağırmalı mıyım?" Maddy'nin en eski arkadaşı olan Corrine, mülkte yaşıyordu ve çocuklarının dadısı olmak için kâhyalık pozisyonunu reddetmişti. Corrine işinde o kadar ustalaşmıştı ki diğer aileler utanmadan onu kendilerinden çalmaya çalışıyordu.

"Mışıl mışıl uyuyor," dedi Ethan, sonra kıkırdarak ekledi, "Senin gibi horluyor."

Onu göğsünden hafifçe kelepçeledi. "Ben horlamam, Scot." Bebeği aldı ve yanlarındaki gölgeli beşiğe yatırmadan önce ona iyi geceler öpücüğü verdi. Ethan ona kollarını açtığında, bebek onun kucağına kolayca yerleşti ve onunla birlikte dışarı baktı. Ethan onu kendine yaklaştırdı ve o da içini çekti. "Seni seviyorum, Ethan."

Güneşin ısıttığı saçlarına bir öpücük kondurdu ve zevkle içine çekti. "Ben de seni çok seviyorum, genç kız," dedi. Sonra aklına bir düşünce geldi. "Şu anda sana dünyada herhangi bir şey verebilecek olsam, bu ne olurdu?"

"Bu kolay. Bir ömür boyu." Elini, çocuklarının oynadığı ve tüm ailelerinin güçlü ve mutlu olduğu sahnenin üzerinde salladı.

Adam kızın yüzünü kavradı ve kızın mavi gözleri ona bakarken yumuşadı. "Tamamdır," dedi ve dudaklarını şefkatle öptü. "Bunu sana vereceğim, Maddy MacCarrick."

Ve Ethan yaptı.

İçindekiler

[Kapa](#)

[k](#)

["Seni buradan sağ salim çıkaracağım... bir öpücük için." Övgü](#)

[Kresley Cole'Kitapları un](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı İthafı](#)

[Teşekkür Epigraf](#)

[Önsöz](#)

[Bir İki](#)

[Üç](#)

[Dört](#)

[Beş](#)

[Altı](#)

[Yedi](#)

[Sekiz](#)

[Doku](#)

[z On](#)

[On bir On iki](#)

[On üç On](#)

[dört On beş](#)

[On altı On](#)

[yedi On sekiz](#)

[On dokuz](#)

[Yirmi](#)

[Yirmi bir](#)

[Yirmi iki](#)

[Yirmi üç](#)

[Yirmi dört](#)

[Yirmi beş](#)

Yirmi altı
Yirmi yedi
Yirmi sekiz
Yirmi dokuz
Otuz
Otuz üç Otuz
bir Otuz iki
Otuz dört
Otuz beş
Otuz altı
Otuz yedi
Otuz sekiz
Otuz dokuz
Kırk
Kırk bir
Kırk iki
Kırk üç
Kırk dört
Kırk beş
Kırk altı
Sonsöz

İçindekiler

[Kapak](#)

["Seni buradan sağ salim çıkaracağım... bir öpücük için."](#)

[Övgü](#)

[Kresley Cole'Kitapları un](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[İthafı](#)

[Teşekkür Epigraf](#)

[Önsöz](#)

[Bir İki](#)

[Üç](#)

[Dört](#)

[Beş](#)

[Altı](#)

[Yedi](#)

[Sekiz](#)

[Doku](#)

[z On](#)

[Onbir Oniki](#)

[Onüç Ondört](#)

[Onbeş Onaltı](#)

[Onyedi](#)

[Onsekiz](#)

[Ondokuz](#)

[Yirmi](#)

[Yirmi _____ bir](#)

[Yirmi _____ iki](#)

[Yirmi üç](#)

Yirmi dört

Yirmi beş

Yirmi altı

Yirmi yedi

Yirmi sekiz

Yirmi dokuz

Otuz

Otuz üç Otuz

bir Otuz iki

Otuz dört

Otuz beş

Otuz altı

Otuz yedi

Otuz sekiz

Otuz dokuz

Kırk

Kırk bir

Kırk iki

Kırk üç

Kırk dört

Kırk beş

Kırk altı

Sonsöz

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

